

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Calder'ın **UMUDU**

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

Eğer gerekirse senin için tanrılarla savaşırım

Modern dünyanın göbeğinde elektriğin, tesisatın ve diğer gelişmiş sistemlerin olmadığı bir yer vardı. Hayallere, ifade özgürlüğüne, umuda izin vermeyen bir yer.

Orada, bir tanrının vücuduna ve bir savaşçının kalbine sahip bir genç yaşıyordu. Calder güçlü, sadık ve onuruna düşkün olsa da, kendisinden beklenenin ötesinde şeyleri hayal etmeye cüret etmişti.

Sonra bir gün, meleklerinki gibi bir yüze ve çelikten bir cesarete sahip bir kız çıkageldi. Herkesin gözünde o, itaatkârlığın vücut bulmuş hâliydi. Fakat aslında Eden'in kalbinde bundan fazlası yatıyordu.

Bağlı oldukları tarikatın lideri Hector'in inanisına göre yakında bir tufan kopacak, insanlık yeryüzünden silinecek ve sadece gerçek inananlar cennete kavuşabilecekti. Cennet Bahçeleri'ne ulaşabilmelerinin ilk şartı, Eden'in görevlerini yerine getirmesiydi. Ancak kaderin farklı planları vardı. Calder ve Eden'in aralarındaki saf duygular zamanla aşka döndüğünde, sarsılmaz inançlarını sorgulamak ve yenilmez sandıkları güçlere kafa tutmak zorunda kalacaklardı.

Çeviren: Asım Yazar

www.yabanciyyinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© /yabanciyyinlari

Calder'ın
UMUDU

Mia Sheridan

Calder'in **UMUDU**

Çalder'ın Umudu
Özgün Adı | *Becoming Calder*
Mia Sheridan

Yabancı Yayınları | 381

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-11-6

Türkçe Çeviri © Asuman Yaşar, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Mia Sheridan, 2014

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Mia Sheridan

Calder'ın
UMUDU

Çeviren
Asuman Yaşar

*Bu kitap Maegan'a ithaf edilmiştir.
Benim en birinci favorim ve bildiğim en muhteşem anne...*

Aquarius Efsanesi

Yunan efsaneleri, Ganymades'in sıradışı güzelliği olan Troyalı bir oğlan olduğunu anlatırlar. Bir gün Zeus onu görmüş ve onu sakisi yapmaya karar vermiş. Zeus, bir kartal kılığına girmiş ve genç oğlanı dünyadan kaparak ona köle olarak hizmet etmesi için tanrıların evine götürmüş.

En nihayetinde Ganymades'in canına tak etmiş ve günün birinde isyan çıkarıp tanrıları yemek yerken bütün şarabı ve suyu dökerek Zeus'un sakisi olmayı reddetmiş. Onun döktüğü sular dünyaya düşmüş, böylece günlerce durmayan yağmurlar sellere neden olmuş ve bütün yeryüzünü kaplamış.

Zamanla Ganymades, Yağmur Tanrısı Aquarius olarak onurlandırılmış ve yıldızların arasındaki yerini almış.

GİRİŞ

"Bundan evvel gözlerini örten sis perdesini artık kaldırdım ki, böylece sen de bir Tanrı ile ölümlü arasındaki farkı iyice anlayabilesin."

—Homeros, İlyada

Otobüsten aşağı adımımı atar atmaz egzoz ve çöp kokusu tarafından saldırıya uğradım. Midem kalktı ve yakındaki çöp konteynerlerinin etrafa yaydığı kokudan kaçabilmek için mümkün olduğunca sola kaçtım.

Çöp yığınının en tepesinde duran, yarısı yenilmiş hamburger gözüme takıldı ve içgüdülerim neredeyse onu kapıp ağzıma tıkmama neden olacaktı ama yumruklarımı sıkıp yürümeye devam ettim. Çok açtım. Hem de acı verecek kadar açtım. Ama çöp yiyecek seviyeye henüz gelmemiştim. *En azından şimdilik.*

İstasyonun kapısını açıp loş mekânı gözlerimle taradım ve bir bilet gişesi aradım. Gideceğim yer için yol tarifine ihtiyacım vardı.

En azından dışarıdaki dünyada her şeyin üzerinde etiketi vardı. Bu kelimeler aklımdan geçerken birden yoğun bir kederle doldum. Sırtımı dikleştirdim ve içeri girdim.

Bilet gişesinin yerini buldum ve bir sonraki otobüsü bekleyen insanların arasından geçerek ilerlemeye başladım. Sarkan bir pantolon ve fazlasıyla büyük bir kapüşonlu giymiş genç bir adamla kısa bir an göz göze geldim. Gözleri hafifçe büyüdü ve yanımda yürüyebilmek için bana doğru koşarak geldi.

“Selam bebeğim, kaybolmuş gibisin. Yardım edebilir miyim?”

Etrafına yaydığı tuhaf kokuyu soluyarak hafifçe başımı salladım. Üzerinde acımsı bir ot kokusu vardı. Yüzüne hızlıca bir bakış attım. Bu kadar yakından gözlerinin kırmızılığı ve gözkapaklarının hafifçe kapalı olduğu gözümden kaçmamıştı. Ona baktığımda bana bakışlarını, beni baştan ayağa inceleyişini ve görüntümü hafızasına kazıdığını görebiliyordum.

Hızlandım. Çaresiz göründüğümü biliyordum. Zaten *çaresizdim*. Korkmuş, kaybolmuş, kedere boğulmuş ve dış görünüşümün altında yatan, konuşulmayan bir ıstırabın içindeydim. Yardıma ihtiyacım vardı. Bu dünyaya ait değildim ve bunun apaçık farkındaydım. Ama yanımda yürüyen bu adamın bana yardım edecek türde biri olduğunu düşünecek kadar da saf değildim.

“Hiç eşyan yok mu, bebeğim? Neden öyle? Kalacak yerin var mı bakalım?” Uzandı ve yüzüme düşen saçlarını çekti. Doku nuşu, irkilerek geriye sıçramama neden oldu. Yürümeye devam ettim. Şimdi daha da hızlanmıştım. Korku damarlarımda dola nıyordu, boş olan midem panik hissiyle bulanmaya başlamıştı.

“Lanet olsun, altın gibi saçların var. Melek gibi de bir yüzün. Prenseslere benziyorsun. Sana bunu söyleyen olmuş muydu hiç?”

Boğazımdan biraz kahkahayı biraz da hıçkırığı andıran bir ses yükseldi. Onu içeride tutmak ve ağzımdan kaçırmamak için derin bir nefes aldım. Adam yanıma doğru iyice yaklaşırken kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Ona çarpmamak için kendimi sola doğru biraz daha kaymaya zorladım. Yan tarafıma baktığımda adamın beni loş bir koridorda bakım dolabına benzeyen bir yere doğru yönlendirmeye çalıştığının fark ettim. Beni kolumdan yakaladığında, yardım edebilecek birileri ya da kaçabileceğim bir yer var mı diye deli gibi etrafıma bakınıyordum. Kafamı kaldırıp kısılmış gözlerinin içine baktım. Şimdi çenesi kasılmıştı. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, “Beni iyi dinle, prenses. Senin gibi bir kızın sunabileceği çok şey vardır. Ben bir işadamıyım. Ne iş yaptığımı duymak ister misin, prenses?”

Kaçmak için seçeneklerimi değerlendirirken başımı bir kez

daha hararetle iki yana salladım. Bağırabilirdim. Çevrede bana yardım edebilecek düzgün biri olmalıydı. Ona karşı koymayı deneyebilirdim. Ama bu kadar zayıf ve bu kadar yorgunken bana karşı çabucak üstünlük kurabilirdi. Tam o sırada ince ceketimin ve pamuklu tişörtümün üzerinden bastırıldığı keskin objenin ucunun bana battığını hissettim. *Aman Tanrım, yan tarafıma bir bıçak dayamıştı.* Başımı eğdim ve önce bana doğrulttuğu küçük gümüş bıçağa, sonra da yeniden gözlerinin içine baktım. Şimdi bakışlarında kararlılık ve heyecanla iç içe geçmiş bir şeyler parlıyordu.

“Benimle gel, prenses. Böylece bunu senin üzerinde kullanmama gerek kalmaz. Teklifimi beğeneceğine söz veriyorum. İçinde istediğin kadar para olacak. Parayı seviyor musun, prenses? Parayı kim sevmez, değil mi?”

“Ellerini hemen onun üzerinden çek, Eli,” dedi derin bir ses arkamızdan. Başımı Eli’yla aynı anda çevirdim ve kolları iki yanında, yüzünde neredeyse sıkılmış bir ifade olan iriyarı bir adam gördüm. Boynunun sol tarafından yukarı doğru çıkan ve çenesinde biten tasarımlara ve renklere bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Erkeksi kolları da aynı karmaşık şekillerle kaplıydı.

“Bu iş seni alakadar etmez, Paul,” dedi Eli tükürür gibi.

“Sen öyle san. Ne zaman bir hamamböceğiyle karşılaşsam onu ayakkabımın altında eziveririm. Hamamböcekleri canımı sıkar. Sen bir hamamböceğisin, Eli. O kızı bırak yoksa seni otobüs istasyonundaki bütün diğer hamamböcekleri görsün diye buracıktaki eziveririm.” Paul’ün bakışları bizim üzerimizden ayrılmadı ancak Eli başını sağa çevirdi. Bakışlarını takip ettim. Hemen sağ tarafımızda, istasyonun ön kısmında hiçbir şey olmamış gibi oturan, tıpkı onun gibi giyinmiş bir grup adam bize doğru bakıp sırtıyordu.

Eli yeniden Paul’e döndü ve kavrayışının hafifçe gevşediğini hissettim. Bu durumdan iğrenirmiş gibi bir ses çıkardı ve beni sert bir şekilde Paul’e doğru itti. “Elimde bunun gibi bir sürü sürtük var. Bunu sen al.” Sonra arkasını döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye devam etti.

Paul'un eli bileğimi kavradı ve o beni girişe doğru arkasından sürüklerken boğazımdan bir şaşkınlık nıdası kaçırıldı. Ona karşı koydum. Ancak bir ayı kadar güçlüydü ve benim girişimim onu biraz olsun yavaşlatmamıştı. "Lütfen," dedim. "Lütfen, beni bırak." Sesim isterik çıkmıştı.

Kapıdan dışarı çıktık, açık havadaki parlak ışık gözlerimi bir kez daha kısmama neden oldu. Paul bileğimi bırakıp bana doğru döndü. "Sen bir kaçak mısın?"

Topuklarım otobüs istasyonunun duvarına değene kadar geri gittim. "Bir kaçak mı?" dedim söylediğini tekrarlayarak.

Paul bir dakika kadar beni inceledi. "Evet, kaçıyor musun? Seni arayan birileri var mı?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Sorusu zar zor kontrol altına aldığı ıstırabımın bir kısmının gözeneklerimden sızmasına neden olmuştu. "Hayır. Hayır, kimse beni aramıyor. Lütfen, ben sadece buradan gitmek istiyorum."

"Adın ne senin?" diye sordu. Şimdi sesinde daha nazik bir ton vardı.

Gözlerimi kırparak ona baktım. "Eden," dedim fısıldayarak.

Paul gözlerini kıstı. "Nereye gidiyorsun, Eden?"

Ona baktım ve sert dış görünüşünün arkasında gözlerinde yatan endişeyi gördüm. Düzensiz bir nefes verdim. "Grant ve Rothford Şirketi."

"Grant ve Rothford Şirketi mi? Kuyumcu dükkânına mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet. Bana oraya nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misin?"

"Buradan sadece on blok uzakta. Nasıl gidileceğini sana tarif ederim. Ama sonra bir daha buraya geri dönmeyeceksin, beni duydun mu? Burası genç ve yalnız bir kıza uygun bir yer değil. Sanırım bunu sen de anlamışsındır, değil mi?"

Dudağımı ısırıp başımı salladım. "Buraya geri dönmem." Eğer her şey planladığım gibi giderse, bu gece bir otel odasında uyuyor olacaktım. Karnım doymuş olacaktı ve nihayet rahatça ağlayabilecektim.

Paul parmağıyla sokağın aşağısını işaret etti. “Anacaddeye çıkana kadar bu yöne ilerle, sağa dön ve altı blok ilerle. Sağında dükkânı göreceksin.”

Bir nefes verdim. “Teşekkür ederim, Paul. Çok teşekkür ederim. Ayrıca beni hamamböceğinden kurtardığın için de teşekkür ederim.” Ona hafifçe gülümsemeye çalıştım, ardından dönüp bana işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladım.

Tam köşeyi dönmek üzereyken Paul bana seslendi. Dönüp soran gözlerle ona baktım. “Bu dünyada hamamböceklerinden çok, onları ezenler var.”

Başımı yana eğip bir anlığına bu söylediğini düşündüm. “Problem şu ki, Paul,” dedim nazikçe, gözlerine bakarak, “hamamböcekleri dünyanın sonu geldiğinde bile sağ kurtulabilirler.”

Ben köşeyi dönüp yoluma devam etmeden önce Paul bana kafası karışmış küçük bir tebessümle bakmıştı.

Sokağa varıp da aradığım tabelayı bulduğumda, buz gibi olmuş elim otomatik olarak kot pantolonumun cebine gitti ve üzerimdeki tek değerli şeyi, arkasında Grant ve Rothford Şirketi yazan ağır altın madalyonu kavradı. Bloğun geri kalanını ağır adımlarla geçtim. Açlığa, soğuğa ve yorgunluğa artık karşı koyamıyordum.

Kapıyı iterek açtım ve içeriyi dolduran hoş sıcaklıkla karşılaştım. Gideceğim yere varmış olmanın getirdiği rahatlıkla ve üşümüş vücudumu saran ısının zevkine vararak sadece bir anlığına orada öylece durup nefes aldım. Daha sonra, satış yaptıklarını tezgâha doğru ilerlemeye başladım. Ancak teşhir masalarının önünden geçerken sağ tarafımda, iki bölmenin arasına yerleştirdikleri çiçekler sanki bölmelerin kadife iç yüzeyinde yüzüyormuş gibi bir illüzyon yaratan cam bir mücevher kutusu dikkatimi çekti. Birdenbire durdum. Daha yakından bakabilmek için yaklaştım ve gözlerim fal taşı gibi açılırken ânında gözyaşlarıyla doldular.

İçgüdüsel olarak kutuya doğru uzandım. Bunlar gündüzsefalardı. Onları tabii ki tanıyacaktım, dikkatle bastırılmış ve bir naylon poşette saklanmış elli iki tanesi ceketimin iç cebinde duruyordu. Madalyon, çiçekler ve yuvarlak, pembe renkli çakıl taşı kaçmadan önce yanıma alabildiğim son şeylerdi. Bana onu hatırlatan sadece bunlardı. Daha önceden bildiğim ne varsa arkamda bırakmıştım. Boğazımda bir yumru oluştu ve üzerime öyle yoğun bir keder çöktü ki beni yere sereceğini sandım. Cama dokunmak için elimi uzattım. Parmak ucum o çok iyi tanıdığım çiçeğin koyu mavi renkli yaprağının kenarında dolaştı. Ama vücudum bitkindi, yorgundu, açtı ve elim istemsizce sarsılarak kutunun hemen yanında duran kristal vazoya çarpıp onu devirdi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi sarsılan vazo benim başarısız kurtarma girişimime rağmen düştü. Yere çarptı ve ayaklarımın hemen dibinde paramparça oldu. Hızla ve sesli bir şekilde nefesimi içime çektim. Başımı çevirdiğimde bir kadın söylenerek bana doğru geliyordu. "Hayır! Waterford olamaz!" Elleri yüzüne giderken dudakları sıkıca birbirine bastırılmış hâlde, kırılmış cam yığınının önünde duruyordu.

"Çok özür dilerim," dedim nefesim kesilerek. "Kazara oldu."

Kadın ofladı. Manikürü iyi yapılmış, güzel bir kadındı. Koyu gri takımının içinde oldukça şık görünüyordu. Saçları zarafetle toplanmıştı ve yüzü kusursuz makyajı sayesinde çarpıcı görünüyordu. Onun önünde küçülmüştüm. Nasıl görüldüğümün farkındaydım. Bir çamaşırlıktan çalınmış ve benden daha iri birine ait olduğu apaçık belli olan kıyafetler giyiyordum. Üç gündür yıkanmamıştım. Saçım başım dağılmıştı ve karman çorman hâlde yüzüme ve sırtıma dökülüyordu. Zarafetten çok çok uzaktı. Kadın beni baştan ayağa süzdü.

"Kaza ya da değil, bunun bedelini ödemen gerekecek."

Omuzlarım düştü. "Hiç param yok," diye fısıldadım, etrafıma bakınırken yanaklarım kızarmıştı. Dükkânı gezinen birkaç müşteri rahatsız olarak başka tarafa baktılar. Birazcık da olsa onurumun kaldığını görmek beni neredeyse şaşırtıyordu.

Cebimden altın madalyonu çıkardım. "Bunu satmayı umu-

yordum ve belki hakkında biraz bilgi alabilirim diye düşünmüştüm,” dedim kadına neredeyse bana yardım etmesi için yalvararak. *Lütfen bana yardım et. Çok korkuyorum. Çok acı çekiyorum. Ve pek çok açıdan kırılmış hâldeyim.*

Ellerini kalçasına dayadı ve önce madalyona, ardından yüzüme ve sonra tekrar madalyona baktı. Daha sonra madalyonu elimden alıp ışığa doğru tuttu. Ardından yeniden bana baktı. “Şansın varmış ki bu altın. Muhtemelen kırdığın vazunun parasını ödemeye yetecektir.” Madalyonu manikürlü parmaklarının arasında döndürmeye devam ederken ona bakıyordu. “Sana bunun hakkında bir bilgi verebilmemizin bir yolu yok maalesef. Üzerinde herhangi bir işleme veya kişisel bir şey yok.” Kadın omuzunun üzerinden dönüp, müşterisiyle ilgilenmeyi yeni bitiren ve tezgâhın arkasından çıkan bir adama baktı. Ona yerdeki kristal parçalarını işaret ederek, “Phillip, ben bu... kızın icabına bakarken bunu temizletir misin?” dedi.

“Tabii ki,” dedi Phillip meraklı gözlerle bana bakarak.

Kadını tezgâha kadar takip ettim. “Ben bunu tartarken sen burada bekle. Bununla birlikte kullanılan zincir sende, değil mi?”

Başımı salladım. “Hayır, sadece madalyon var.”

Tezgâhın önünde bekledim, ellerim önümdeki camın üzerinde duruyordu. Ancak ellerimin gözle görülür bir şekilde titrediğini fark edince tezgâhın üzerinden geri çekip avuçlarımı birbirine sürterek zihnimle vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim göğsümün derinlerinde atıyordu. Korku ve umutsuzluk boğazıma yükseldi ve yutkunmamı zorlaştırdı.

Arkama baktım. Kadın dükkânın arka tarafına açılan bir kapıdan girmişti. Aramızdaki camdan onun yaşlı bir adamla konuştuğunu görebiliyordum. Adam bana bakarken alnı kırıştı ve başını salladıktan sonra bakışları yeniden elinde tuttuğu şeye çevrildi. Kadın kapıdan çıkıp benim beklediğim yere, tezgâhın arkasına geri döndü. “Sana madalyon için 1200 dolar verebiliriz. Bu fiyat vazunun ederinin çok az altında. Ama sorun çözülsün diye sana bu konuda indirim yapacağız.”

Midemdeki safra boğazıma kadar yükseldi. "Lütfen, benim o paraya ihtiyacım var," dedim sesimi yükselterek. "Bu sahip olduğum tek şey."

"Gerçekten çok üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yok. Vazonun ücreti ödenmek zorunda. Bu masrafı göz ardı edemeyiz. Burada iş yapıyoruz."

"Lütfen!" dedim yeniden, bu kez sesim daha yüksek çıkıyordu. Ellerimi sert bir şekilde tezgâha vurdum. Kadın irkildi ve dudaklarını birbirine bastırarak bana doğru eğildi böylece ben geriye çekildim.

"Polisi aramama gerek var mı, küçükhanım?" dedi alçak ama sert bir sesle. Dudakları neredeyse hareket bile etmiyordu.

Korku damarlarıma doldu ve geriye çekilirken hafifçe sendeledim. Şiddetle başımı sallıyordum. "Hayır," diye ciyakladım. Derin bir nefes aldım. "Lütfen, ben sadece... başka hiç param yok ve o madalyon..."

Derin bir nefes daha aldım. Bu kadının ve dolanıyormuş gibi yapan ancak aslında bizim aramızdaki konuşmayı dinleyen etrafımızdaki diğer müşterilerin önünde ağlamayı reddediyordum. "Sahip olduğum tek şey o madalyon. Bu akşam kalacak bir yer bulmak için ondan gelecek paraya ihtiyacım var. Lütfen," diye bitirdim acınacak hâlde.

Kadının gözlerinden sempati olduğunu düşündüğüm bir şey geçti ancak hemen ardından sırtını dikleştirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Üzgünüm, benim yapabileceğim bir şey yok. Elm Sokağı'nda bir evsizler barınağı var. 1400. Blok'ta. Önünden birkaç kez geçtim. Şimdi senden burayı terk etmeni rica ediyorum."

Çok hasta, yorgun ve savaşılamayacak kadar kırgın bir kalple başımı önüme doğru eğdim. Para ve güvenli bir yerde kalma şansımı nasıl bu şekilde ziyan edebilmişim? Artık değerli hiçbir şeyim kalmamıştı. Hem de hiçbir şey. Sırtımdaki çalıntı kıyafetler, cebimdeki kurutulmuş çiçekler ve minik çakıl taşı hariç hiçbir şeyim yoktu. Döndüm ve sanki bir sis bulutunun içindeymişim gibi bütün umudumu yitirmiş hâlde dükkânı terk ettim.

Bir müddet, belki de saatlerce şehrin sokaklarında dolandım. Ne kadar olduğundan emin bile değildim. Giderek zayıf düştüm ve adımlarım yavaşladı. Bir bank görünce durdum ve üzerine oturup kollarımı kendime doladım. Artık akşam karanlığı çökmeye başlamış ve hava daha da serinlemişti. Ceketimse beni sıcak tutamayacak kadar inceydi.

Gücün nereden geliyor, Gündüzsefam? diye sorardı bana.

Senden, derdim, gülümseyip onu daha da yakınımı çekerek.

Ama o artık burada yoktu. Şimdi gücümü nereden bulacaktım?

Kafamı kaldırıp sağ tarafımdaki sokak tabelasına baktım. *Elm Sokağı*. Derin bir nefes verdim. Biraz daha yürüyebilecek gücüm var mıydı? Evet, diye düşündüm, gidebilirdim – bir kap sıcak yemek ve bir yatak için, her ne kadar bu bir evsizler barınağında da olsa. Bu geceyi geçirebilir ve daha sonrası için bir plan yapabilirdim. Belki barınaktakilerden biri bana nereden iş... *ya da başka bir şey* bulabileceğimi söylerdi.

Ayağa kalktım ve Elm Sokağı'na doğru yürüdüm. 1400. Blok'a ulaşmak için duyduğum kararlılığın hemen ardından harekete geçmiştim. Dişlerim takırdıyordu. Kollarımı yeniden kendime doladım ve üzerime esen rüzgâra karşı başımı eğdim.

Önümde bir kuyruk belirdi ve boynumu uzatıp parmak uçlarımda yükselerek, önümde duran insanların üzerinden bunun barınak olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Uyuyacak bir yer mi arıyorsun?" diye sordu, uzun sıranın sonunda duran ve üzerinde kirli bir ceketle dağınık beyaz saçları olan yaşlı bir adam.

Başımı salladım. Dişlerim şimdi daha çok takırdıyordu.

"Burası sadece erkekler için," dedi. "Ama senin gibi güzel bir kız muhtemelen şuradaki arka sokakta iyi para kazanabilir." Başıyla arka tarafı işaret etti. Sonra bana bakıp kıkırdadı.

İşte yine karşıma çıkmıştı. Seks. Belli ki değerli bir şeyim vardı. Bunu bir an için bile olsa değerlendirmeye almadığımı söylemek isterdim. Ama deli gibi acıkmıştım ve üşüyordum. Boş olan

midemi doyurmak ve soğuktan korunmak için yapmayacağım şeylerin listesi her geçen saniye kısalıyordu.

Gururumdan geriye kalan son parçayı da yanıma alıp arkamı döndüm.

Bir akarsu kaynağının yanında, ılık güneş ışıklarının altında o beni bekliyordu. *Seni bekleyeceğim. Ama umarım uzun süre beklerim.*

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başlamadan evvel ancak bir blok kadar ilerleyebildim. Panik duygusu içimi kaplamaya başlamıştı. *Ah, hayır, hayır. Ağlayamazsın. Eğer ağlarsan, kontrolünü kaybedersin.* Bu düşünce, içinde bulunduğum durumun korkunçluğunu gün yüzüne çıkarmıştı. Birilerine ihtiyacım vardı. *Herhangi birine.* Etrafta yürüyen bir sürü insan vardı ama ben onların hiçbirine ait değildim, onlar da bana ait değildi. Beni görmüyorlardı bile. Umurlarında değildim. Bu ihtiyaç çok büyük bir acıyı da beraberinde getirmişti. Bir merdiven basamağının üzerine oturdum, başımı dizlerimin üzerine koydum ve ağlamaya başladım.

“Küçükhanım?” İrkilerek başımı kaldırdım ve gözyaşlarının yaktığı gözlerimi karşıdaki takım elbise giymiş yaşlı adama çevirdim. Gözümden akan yaşları elimden geldiğince tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve elimle yanaklarımı silerek kendime çekidüzen vermeye çalıştım.

“Ben Grant ve Rothford Şirketi’nin sahibiyim,” dedi adam alçak sesle ve durumdan oldukça rahatsız görünerek.

O zaman aklım başıma geldi. Bu adam, satıcı kadının cam kapının arkasında konuştuğu adamdı. *Sahibi.* Olamaz, yoksa vazo için ona daha fazla borçlu olduğuma mı karar vermişti? Şimdi polisi arar mıydı? Polise gidemezdim. Gidemezdim.

Hızla ayağa kalktım. Dünya kararıp tamamen silinmeden önce sadece iki adım atmayı başarabildim.

BİRİNCİ KİTAP

Arkadya

*"Biz lanetlendiğimiz için her şey daha güzel.
Bir daha asla şimdiki kadar güzel olamayacaksın.
Bir daha asla burada olamayacağız."
—Homeros, İlyada*

BİRİNCİ BÖLÜM

Calder – On Yaşında

Buraya bir salı günü geldi. Bunu anımsıyordum çünkü o gün fasulye tarlalarını suluyorduk. Fasulye tarlaları sadece haftanın üçüncü gününde sulanırdı.* Beyaz jipi görmeden önce motorunun sesini duymuştum. Kafamı kaldırıp baktığımda virajı dönüyor ve arkasından toz kaldırarak bizim olduğumuz tarlalara doğru geliyordu. Gözlerimi kıstığımda sürücü koltuğunda oturan Hector Bias'ı ve yolcu koltuğundaki sarışın bir kafayı görebiliyordum. Parlak çöl güneşinden korunmak için elimi gözlerime siper ederek aracın içini daha iyi görmeye çalıştım. Ama ön cama vuran güneş ışıkları net bir şey görmemi engelliyordu. Ayrıca aradaki mesafe de çok fazlaydı.

"Hector geri döndü!" diye bağırdım.

"Şişt, Calder," diye azarladı annem. "Hector senin çok çalıştığını görürse mutlu olur." Ama bize doğru yaklaşan jipe bakarken yüzünde bir gülümseme belirmişti. Ardından yeniden işine döndü. Gözlerimi devirdim ve ona dil çıkardım. Ama hemen onun ardından ben de eğilip fasulyelere yüz yirmimizi de besleyecek kadar büyümeleri, güçlenmeleri ve uzamaları için ihtiyaç duydukları suyu vermeye devam ettim.

O günden sonra onu bir daha görmedim. Ana locada Hector'la

* Amerika ve Kanada başta olmak üzere kimi ülkelerde haftanın ilk günü pazar kabul edilir. -yhn

birlikte yaşıyordu. O, Hector'ın kutsanmış olanıydı – biz, yani Hector'm insanları Cennet Bahçeleri'ne tanrılar tarafından kabul edildiğimizde, üst katlardaki en yüksek mertebeye eriştiğimizde Hector'ın yanında duracak olan geliniydi.

Ama hepimiz onu görmek istiyorduk. Herkes büyük sel olduğunda ve dünyanın sonuna geldiğimizde, Hector'la birlikte ön saflarda yer alacağı önceden bildirilmiş olan kadını merak ediyordu. Onun bir anlamda bizim cennete giriş biletimiz olduğunu tahmin ediyordum.

Hector'ın onu bir hac ziyaretinde bulduğu haberi bize ilk eş Miriam Anne tarafından bildirilmişti. Hector neredeyse iki yıl boyunca bizden uzakta yaşamış ve sadece ayda iki kez ziyareti-mize gelmişti. Böylece gelininin eğitiminden ve onun ailemizdeki görevine hazır olduğundan emin olmak istemişti. Kızın önünde çok büyük bir görev vardı.

O yüzden nihayet bizimle tanıştırlacağı gün, bizim için önemli bir gündü. Kirli iş pantolonlarından çabucak kurtulmuş-tuk. Erkekler ve oğlan çocukları belleri bağlı pantolonlar giyerken kadınlar ve kızlar da uzun etek ve bol bluzlarını giymişlerdi. Arizona yazları çok sıcak olduğundan tabii ki genellikle tişört-tümü çıkarır ve boynuma elime geçen bez parçasını bağlardım. Böylece çalışırken yüzümdeki teri silebilirdim. Kumaşın elde yapılmış malzemesi çoğunlukla yüzümü kaşıdırsa da gözlerime tuzlu ter damlalarının kaçmasından iyiydi. Diğer oğlanlardan bazıları da şimdi aynı şeyi yapıyor ve bu kendi fikirleriymiş gibi davranıyorlardı ki bunun benim açımdan bir önemi yoktu. Sonuçta bu, dünyanın en büyük icadı falan değildi.

Temiz bir tişört ve temiz bir pantolon giydikten sonra annem arkamdan, "Tam zamanında dön, Calder!" diye bağırırken iki odalı küçük ağaç kulübemizin ön kapısından koşarak dışarı çıktım.

"Döneceğim!" diye bağırdım diğer kulübelerin arasında ilerlerken boğazımı temizleyerek. Sesimin pürüzlü, sert bir tonu olduğunu biliyordum ve bazen bağırarak boğazımı acıtırıyordu.

Annem üç yaşındayken durmadan ağladığımı ve bunun boğazımı mahvettiğini söylemişti. Ağlama maratonuna neyin sebep olduğunu hatırlayamadığını ama bir gün sanki daha fazla mutsuz olmama kararı aldığımı ve ondan sonra sustuğumu söylemişti. Mutsuzluğu taşımanın tabiatımda olmadığını söylüyordu. Sanırım bu doğrudu çünkü artık kendimi üzgün hissetmediğimden emindim.

Xanderların kulübesinin arka kapısını çaldım ve on altı yaşındaki kız kardeşi Sasha uzun kahverengi saçları sırtına dökülmüş hâlde bana kapıyı açtı. Bakışlarımla onu baştan ayağa süzdüm ve sonra yüzüne baktım. "Selam Sash," dedim kaşlarımı kaldırarak. Mümkün olduğunca dik durmaya çalışarak boyumu onun kine eşitlemeye çalıştım.

Sasha gözlerini devirdi ve omuzunun üzerinden arkasına doğru baktı. "Xander," diye seslendi. "Küçük dostun gelmiş."

"Küçük mü?" diye sorguladım, hakarete uğramış gibi. "Bilmeni isterim ki bu yaz yedi buçuk santim uzadım. Babam duvara işaretledi."

Sasha dudağını ısırды. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Tam o sırada Xander hızla onun yanından geçip kolumdan yakaladı ve beni ardından koşmaya zorladı.

"Vay anasını!" diye huysuzlandım çamurlu patikalar boyunca yarışırken. Topladığı bitkileri arkasından çektiği arabaya yığmış olan Willa Anne'ye çarpmaktan kıl payı kurtulmuştuk.

Kadın arkamızdan bağırarak bir şeyler söyledi. Ancak pek çok dişi eksik olduğunu için onu anlamak her zaman zordu. Sanırım bu duruma iyi gelecek şifalı bir ot yoktu.

Xander sonunda durdu. Yetişip yanına vardığımda omuzunu yumrukladım. Gülerek bir sonraki yumruğumdan kendini koruyabilmek için kaçtı. "Dur bakalım, bana iyi davranmak isteyeceksin." Etrafına bakındı ve bana yaklaşıp, "Bak ne aşırıdım," diye fısıldadı. Avucunu açıp bana içindeki dört küp şekeri gösterdi.

"Bekçi istasyonundan mı?" diye sordum ben de etrafıma ba-

kınarak. Xander ikisini benim avucuma koydu. İkisini birden ağzıma atıp dişlerimle ezerken ağzıma ve dilime yayılan tatlılıkla inledim.

Xander beni yürüyüş yolundan çekti, durdu ve bana dönerek yüzüme baktı. Ona soran gözlerle bakıyordum. Ağzım konuşmak için fazlasıyla şekerle doluydu. “Ne?” diye geveledim, omuzlarımı silkerek.

“Tanrım, Calder. Senin neyin var böyle? Bir şeyin keyfini çıkarmayı bilmez misin? Bir daha ne zaman şeker yiyebileceksin? İkisini de aynı anda yalayıp yuttun. Şapşal kafa.” Sonra beni itti ve geriye doğru sendeledim. Gülüp ağzımdaki şekeri düşürmek için kendimi zor tutuyordum.

Xander küp şekerlerden birini baş ve işaretparmağının ucuyla tuttu, ağzına götürüp diliyle nazıkçe yaladı, sonra da konuşabilmek için şekeri ağzından uzaklaştırdı. “Görüyorsun ya, Calder, iyi bir şey bulduğunda, uzun süre tadını çıkarmalısın,” diye buyurdu son kelimeyi uzatarak. Tam o sırada, şekeri yeniden ağzına götürmesine fırsat kalmadan, etrafımızda koşan başıboş köpeklerden ikisi yanından koşarak geçerken ona çarpıp dengesini kaybetmesine ve elindeki şekerleri yere düşürmesine neden oldu. Köpekler şekerlerin üzerinden geçerek onları toprağa buladı ve sonra havlayarak uzaklaştılar.

Bir müddet, ezilmiş ve ayaklarımızın altındaki toprağa karışmış şekerlere baktım, sonra da onun şok geçiren ağzı açık yüzüne.

Öyle bir kahkaha attım ki düşmemek için önüme eğilmek zorunda kaldım.

Kafamı kaldırıp Xander’a baktım ve yüzündeki şok ifadesi, kahkahalara boğulmadan önce yerini dudağının kenarında küçük bir kıvrıma bırakmıştı. Sonra ikimiz birlikte ikinci güneşinin altında uluyarak gülmeye başlamıştık.

Arkadaşım Xander’ın özelliği buydu, kendine nasıl güleceğini bilirdi. Bunun hâlâ pek çok yetişkinin öğrenmesi gereken bir özellik olduğunu düşünüyordum.

“Ay hadi, şeker kokulu,” dedi Xander ve herkesin deli gibi

görmek istediği yeni gelini yakından görebilmek için iyi bir yer kapmak istediğimiz ana locaya doğru yürümeye başladı.

“Yüzünün bir meleğe, vücudunun bir tanrıçaya benzediğini duydum,” dedi Xander saygıyla.

Başımı salladım. “Kehanet öyle diyordu.”

“Akademi Ödülleri’ndeki şu kadınlara benzediğine bahse girerim,” diye tahmin etti Xander. Birkaç ay önce aşırıldığı *People Magazine*’i hayal etmeye çalışırken gözlerimi kısıtım. Xander’ın yaşadığı kulübenin arkasında birlikte baktığımız, içinde ellerinde küçük adam şeklinde altın bir heykelcik tutan makyajlı, uzun, parlak renkli elbiseler giyen hanımefendilerin olduğu şu dergiye.

Omuzumu silktim. “Hayır, Hector onlardan biriyle evlenmez,” dedim. “Onlar çok...” Duraksadım ve ailemiz için fazla olabilecek bir özelliklerini düşündüm. “Renkli,” diye karar verdim ardından, o kadar büyük bir akademik ödülü kazanmak için fazlasıyla akıllı olmalarına rağmen.

Xander gözlerini devirdi. “Evet, bunu biliyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun, onların güzel yüzlerinden birini düşün ve sonra da ona Miriam Anne’nin kıyafetlerinden birini giydir.”

İkimiz de bir an için sessiz kaldık. Sıkıcı ve yaşlı olan Miriam Anne’yi asık suratıyla gri bol elbisesinin içinde hayal ediyordum. Xander’a baktığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm. Anlaşılan o da aynı şeyi hayal etmiş ve bu kıyaslama pek hoşuna gitmemişti.

“Her neyse,” dedi kaşlarını çatmayı bırakarak. “Birkaç dakikaya göreceğiz.”

Konsey üyelerinin yaşadığı ana locada toprağın üzerine yerleştirilmiş kütüklerden birinin üzerine çöktüğümüzde güneş tepemize vuruyordu. Hector’ın gelini tapınağa gitmek için geçerken, oturduğumuz yerden daha iyi görülebilir diye hesap etmiştik.

Xander eline bir çomak aldı ve sandaletli ayaklarımızın dibinde bir çukur kazmaya başladı. Birkaç dakika sonra kafasını kaldırıp bana bir bakış attı ve “Bahse girerim biraz karamela şe-

keri çalabilmek için hiç kimse fark etmeden içeriye sızabilirim. Pencereden içeri baktım. Sanki bir önemi yokmuş gibi şekerleri etraftaki kâselerin içine koymuşlar,” diye fısıldadı.

Ona elimden geldiğince onaylamadığımı gösteren bir bakış atmaya çalıştım. “Konseyden... Hector’dan çalmak günah olur. Bütün ihtiyaçlarımızı o karşılıyor.”

Xander elindeki çomakla şekiller çizmeye devam ettiği yere baktı. “Sadece merak ediyorum... *Onlar* ne zaman isterlerse şeker yiyebiliyor da biz... neden bekçi istasyonundan ödünç almak zorunda kalıyoruz?”

Yakınımızdaki bir çomağı elime aldım ve ben de toprağa bir şeyler çizmeye başladım. Xander’ın sorusuna verebileceğim bir cevabım yoktu bu yüzden sessiz kaldım. Ayrıca ona, asla iade etmeyeceğimiz şeyleri almanın ödünç almak olmadığını da hatırlatmamayı seçmiştim.

Xander topluluğumuzu güvende tutan ekibin bir parçasıydı. Ne zaman bir fırsatını bulsa eyalet parkına giden yoldan birkaç kilometre aşağıdaki bekçi istasyonuna kaçır ve orada küp şekerden, magazin dergilerine kadar pek çok güzel şey bulurdu. Hatta bir defasında biraz Coca-Cola bulduğu bile olmuştu. Tarlaların yakınındaki ağaçlık alanda bir kutudan sırasıyla yudumladığımız tatlı, köpüklü sıvıdan hâlâ canım çekiyordu. Bu yaptığımızın doğru olmadığını biliyordum. Ama bunun Hector’ın insanları gelip onu Cennet Bahçeleri’ne götürecekleri zaman geride kalmamıza sebep olacak kadar büyük bir günah olmadığını düşünüyordum. Benim de sıklıkla ortak olduğum Xander’ın küçük hırsızlıklarının bedelini ödemek için de normalden daha çok iş yapmaya çalışırdım.

“Konsey üyeliği için seçildiğimde ve çalışmak için dışarıya gönderildiğimde ofisime bir fıçı dolusu karamela şekeri koyacağım,” dedim gülerek. “Birazını da sana getireceğim.”

Xander güldü. “Harika bir gün olur eminim ama aramızda konsey üyeliğine seçilecek kadar akıllı biri varsa o da benim.”

Burnumdan güldüm. “Eğer planın buysa bir an önce Cennet

Bahçeleri'ne gitmeye ve oradaki tanrılarda karamela şekeri olması için dua etmeye başlayalım."

Xander'ın yüzü hülyalandı ve sırtını arkamızdaki kütüğe dayadı. "Bahse girerim Cennet Bahçeleri karamela şekerinden yapılmıştır."

Bunu bir dakika kadar düşündüm ve kulağa o kadar da kötü gelmediğine karar verdim. Başlarda güzel olabilirdi ama bir süre sonra karamela şusu ve karamela busu insanın içine fenalıklar getirebilirdi... Muhtemelen her şey de yapış yapış olurdu ve o zaman da sonsuza dek karamelanın içinde hapis kalırdık ve...

Monoton bir şekilde gevezelik etmeye devam eden Xander'ın sesi düşüncelerimi böldü ve elimdeki çomakla toprağa yaptığım çizime devam ettim. "...karamela bulutları ve karamela çiçekler ve karameladan evler ve karamela eşyalar..."

Birdenbire küçük çocuksu bir kıkırdama duyduk ve başımızı yukarı çevirip baktığımızda konsey üyelerinden birinin çocuğu gibi duran sarı saçlı bir kafanın pencereden çabucak içeri kaçtığını gördük. Yüzünde benim gibi kafası karışık bir ifade belirmiş olan Xander'a baktım. Sonra aniden bir kadının, "Dışarıda kim var öyle?" dediğini ve tepemizdeki pencerenin çarparak kapatıldığını duyduk.

Bir saniyeliğine kocaman açılmış gözlerle Xander'la birbirimize baktık ve hemen ardından da yerimizden fırlayıp koşmaya başladık.

Tam da tahmin ettiğimiz gibi kalabalık, ağaçtan yapılmış geniş tapınağı çoktan doldurmuştu. Bütün işçiler gibi Xander ve ben de geride oturmak zorundaydık. Ana locanın dışında yakalandığımız için ikimiz de söyleniyorduk. Şimdi aşırı kalabalık binaya geri dönmeden önce prensesi yakından görmemiz de mümkün olmayacaktı. Ön tarafa kurulmuş, konsey üyelerinin oturduğu ve Hector'ın vaaz verdiği platformu görebilmek için boynumun tutulması gerekecekti.

Çoğu zaman işçiler tapınakta bir arada dururlardı. Ekenler ve sulayıcılar, hayvanlara çobanlık edenler ve topluluğumuzun güvenliği için çalışan gözcüler sol tarafta toplanırlardı ve öğretmenler, dokumacılar, terziler ile inşaat işçileri sağ taraftaydılar. İşte bütün bu gruplar el ele verip dört yüz hektarlık alana sahip topluluğumuzu doyuruyor, giydiriyor, eğitiyor, barınacak yer sağlıyor ve güvende tutuyordu.

Hector buraya Arkadya adını vermişti ki anlamı “Bolluk Yeri” demekti. Doğruydum da. Çünkü burada ihtiyacımız olan her şeye sahiptik. Tabii Coca-Cola hariç. Ama sanırım teknik olarak buna bir *ihtiyaç* denemezdi ve bu konuda kesinlikle konuşamazdım.

Tapınağa girdiğimi gördüğünde annem bana gülümsedi ve beni yanına çağırmak için elini salladı. Benimkilerin biraz sağında duran ailesinin yanına giden Xander’a kafa salladım. Babam mümkün olduğunca az yer kaplamamız için beni önüne çekip kollarını omuzlarıma koydu ve ellerini göğsümün önünde birleştirdi. Babamdan yayılan sabun kokusunu içime çektim ve kendimi güvende hissederek ona doğru yaslandım. Hemen yanımda ablam Maya’yla aynı pozisyonda duran anneme göz attım. Maya bir bacağı tam olarak işlevini yerine getiremez hâlde dünyaya gelmişti. O yüzden de ailemizin bir parçası olmasına rağmen, doğumdan gelen kusuru yüzünden fiziksel işler yapamadığı için tarlaları sulamak ya da insanlarımızın her zaman temiz içme suyu olduğundan emin olmak yerine kıyafetleri, yatakları ve dikilmesi gereken başka her ne varsa onları diken kadınlara yardımcı olmakla görevliydi. Sanırım etrafıma bakarsam dikilmesi gereken pek çok şey olduğunu görebilirdim ama buna fazla kafa yormamıştım. Maya benden bir yaş büyüktü ama Down Sendromu denilen şey yüzünden hem fiziksel hem de mental olarak benden çok daha küçük görünüyordu. Ebeveynlerim bana onun fazladan bir kromozomla doğduğunu söylemişlerdi. Başımı eğip ona baktım, o da kafasını kaldırıp burnunu kırıştırarak bana gülümsedi. Ben de ona geri gülümsedim ve uzanıp elini tutarak üç kez sıktım. Maya’nın yüzündeki gülümseme büyüdü ve o da benim elimi üç kez sıktı.

Bir iki ay önce evden dışarı çıkmak üzereyken bütün arkadaşlarımın önünde bana, "Seni seviyorum, Calder!" diye bağır-mıştı. Arkadaşlarım gülmeye başlayınca Maya'nın yanına gidip ikimizin de bunun için artık fazla büyük olduğumuzu ve böyle davranmayı kesmesini söylemiştim. Ama bunu söyler söylemez yüzünde beliren hayal kırıklığı bana kendimi çok kötü hissettir-mişti. O yüzden daha sonra ona bunu yine söyleyebileceğimizi ama daha gizli davranmamız gerektiğini anlattım. O günden sonra birbirimizin elini ne zaman üç kez sıksak "seni seviyorum" demek istediğimizi anlıyorduk. Bu bizim yeni gizli kodumuzdu.

Maya'da öyle bir şey vardı ki sanki o ekstra kromozomu sev-giyle dolup taşıyordu. Öyle doluydu ki bazen bağırırcasına iç-in-den taşıyordu, bir türlü içinde tutamıyordu. Ama sanırım birini sevdiğinizde onun bütün kuşurlarını, hatta en yüksek sesli olan-ları bile göz ardı edebiliyordunuz.

Arkamızdaki kapılar savrulup açılırken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve Hector Bias arkasındaki konsey üyeleriyle birlikte ortadaki koridordan ne istediğini bilir bir edayla yürü-meye başladı. Hector tam bir lider gibi uzun boylu ve güçlü bir adamdı. Bazen ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun sarı saçları vardı. Gözleri parlak ve kristal mavi renkliydi ve baktığı kişi-nin içini görebiliyormuş gibiydi. Birkaç kez benimle doğrudan konuşmuştu. Kendimi onunla göz kontağı kurabilmek için zor-lamak zorunda kalmıştım. O gözlerdeki bir şey size kendinizi değersiz hissettiriyordu. Sanki bu kadar güzel bir şeye uzun süre bakmaya layık değilmişsiniz gibi.

Kapılar arkasından kapandı ve hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Bugün onun yeni karısıyla tanışmayacak mıydık yani?

Hector kürsüsünün arkasındaki yerini alırken dört konsey üyesi de onun hemen arkasındaki yerlerine oturmuşlardı. Bize bakarken yüzünde öyle bir ifade vardı ki gururla daha dik dur-mama neden oluyordu. Hemen arkamda duran babamın da ay-nısını yaptığını hissettim. Günün birinde konsey üyelerinden birinin yerini alacak ve o podyumda Hector'ın arkasında ben de

oturuyor olacaktım. İçimde bu arzunun yükseldiğini hissedebiliyordum.

Hector kollarını havaya kaldırdı. Her şey sanki ağır çekimde hareket ederken sesi gürledi. "Kutsanmış olanın önünde saygıyla eğilin. Gelinim ve anneniz. Eden!"

Konsey üyelerinden ikisi ayağa kalkıp ortadaki koridordan kapıya doğru yürüdüler ve her biri büyük ahşap kapının kanatlarından birini açtıktan sonra kenara çekilip beklediler. Hep birlikte o yöne bakarken kalabalık daha da sessizleşmişti ve üzerimden adlandıramadığım bir his geçmişti. Sanki korku ve mutluluk karışımı bir histi.

Her şey tuhaf bir şekilde hareketsizdi.

Sonra aniden bir rüzgâr içeriye doldu ve beraberinde getirdiği kuru yapraklar koridorda uçuşup zemine kondu. Sanki o âna dek bütün dünya aynı anda nefesini tutmuş gibi, tapınağın önünde asılı duran rüzgârgülleri de çınlamaya başladı. Boynumu uzatmış herkesin baktığı şeyi görmeye çalışıyordum. Ve onu gördüğümde, Maya'dan bile küçük olan o kız yüzünde korku dolu bir ifadeyle koridorda yürüyordu. Ona bakarken gözlerim kocaman oldu. Tıpkı küçük bir gelin gibi beyaz, dantelli bir elbise giyyordu ve açık sarı saçları omuzlarına ve sırtına dökülmüştü. Ve yüzü... Onun küçük yüzünün güzelliği karşısında kalbim göğsümde tekledi. Dudakları pembe ve dolgundu. Bakışları etrafı deli gibi tararken hafifçe titriyorlardı. Birdenbire gözleri benimkilerle buluştu ve o gözlerini kırpıştırıp ben de gözümü bile kıpmadan ona bakarken nefesim kesildi. Bulunduğum yerden gözlerinin rengini göremiyordum ama bakışlarındaki bir şey beni esir almıştı. Derken gözlerini çevirdi, böylece büyü bozuldu. O, koridorda ilerlerken kocaman bir nefes verdim. Artık sadece minik sırtını görebiliyordum.

Garip bir his bana onun arkasından koşmamı ve elini tutmamı söylüyordu. Sonra birdenbire daha hâlâ kız kardeşimin elini tuttuğumun ve sıkıştığının farkına vardım. Maya bana kötü kötü bakıyordu. Elimi gevşettim ve özür dileyen bakışlarla ona gü-

lüksedim. Sonra bakışlarımı sahnede Hector'ın yanında duran kıza çevirdim.

"Sevgili ailem," dedi Hector, bize ışık saçarken kollarını yeniden kaldırmıştı. "Bugün görkemli bir gün. Bugün tanrıların ihtişamıyla dolu bir gün." Yeniden hepimize tek tek baktı. "Bugün hepimiz Eden'la tanışacaksınız." Elini yanında duran kızın küçük omuzuna koydu ve onun arkasına çekildi.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım ve önce arkamda duran babamın sonra da annemin yüzüne baktım. Her ikisinin yüzünde de bu durumdan çok memnun olduklarını belli eden bir ifade vardı. Onların yüzündeki onaylayan küçük gülümsemeyi taklit ederek, ayakta duran Hector ve küçük kıza, kutsanmış olana, Eden'a doğru döndüm. Görünüşe bakılırsa ailemde bunun ilginç bir olay olduğunu düşünen tek kişi bendim.

Hector konuşmasına devam etti. "Biliyorum, belki annenizin bu kadar küçük ve bu kadar genç olması sizi şaşırtmış olabilir. Onun işaret taşıdığını ilk fark ettiğimde bu beni de çok şaşırtmıştı." Tapınaktaki insanlara kocaman gözlerle bakan Eden'ı döndürdü ve onu konsey üyelerinin oturma düzeninin tam ortasındaki bir sandalyeye oturttu. Kız gelişigüzel oturdu ve ellerini kucığında birbirine kenetledi. Belki de elleri hafifçe titriyor olabilir. Durduğum yerden bunu anlamak güçtü. Dantel elbisesinin etekleri yere yayılmıştı.

Hector yeniden bize dönüp konuşmaya başladığında gözlerimi Eden'dan ayırmakta zorlandım. Hector düşünceli görünerek yeniden kürsüsünün arkasına doğru yürüdü. "Tanrıların planı bizim için daima açık değildir ya da tahmin edilebilir hatta kolayca anlaşılabilir de olmayabilir. Ama tanrılar her zaman en iyisini bilirler, öyle değil mi?"

"Evet, babamız," dedik hep birlikte.

Hector başını salladı ve rahat bir şekilde öne doğru yaslanarak kollarını kürsünün üstüne dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Evet, tanrılar her zaman her şeyin en iyisini bilirler ve tanrılar her zaman bizim ihtiyaçlarımızı karşılarlar. Bu yüz-

den Eden'ı gördüğüm ve kehanette kutsanmış olanda var olacağı söylenen omuzundaki işareti –kusursuz denge ve uyuma sahip– tanıdığım gün, kaldığım eve geri dönüp tanrılara şükretmiştim. *Bu nasıl olabilirdi?* Kutsanmış olan, benim gelinim, kârim, bizi Cennet Bahçeleri'ne götürecek olan nasıl olurdu da sadece bir çocuk olabilirdi? Sevgili ailem, benim aklımda da eminim sizin kiyle aynı sorular vardı."

Hector hafifçe kollarını havaya kaldırdı ve hafifçe kürsüye çarptığında bizi korkuttu. Sesini yükselterek konuşmasına devam etti. "O akşam tanrılara dua ettim. Lütfen bana rehberlik edin diye! Bana halkımı yüzüstü bıraktırmayın. Benim sevgili ailem, benim varlığımın yegane sebebi sizsiniz!" Hafifçe başını öne eğdi, yaşadığı duygusal anlar onu hırpalıyor gibiydi. Kafasını yeniden kaldırdığındaysa gözlerinin içi parlıyordu.

"Bütün gece ağladım ve dua ettim. Ve sonunda... sonunda tam şafak sökerken, tanrılar benimle konuştu." Hector gözleriyle salonu taradı. Nefesimi tutmuş, tanrıların ona ne söylediğini duymak için bekliyordum. Gerçekten iyi bir şey demiş olmalıydılar.

"O seçilmiş olan, dediler. Onun ismi Eden ve o seçilmiş olan."

Durdu ve yeniden etrafına baktı. Sonra arkasına dönüp Eden'a doğru kolunu uzattı. Sanki onu bize yeniden tanıtıyordu.

"Ve o yüzden gelip bizimle yaşaması gerekiyordu. Yetim kalmış, bu dünyada kimsesi olmayan bir çocuk. On sekiz yaşına geldiğindeyse benim sevgilim, gelinim ve tek eşim olacak. Ve kehanetin dediği gibi, büyük sel gelip bu dünyayı, bütün hayvanları ve insanları yok etmeden önce karı koca olarak iki ay altı gün birlikte yaşayacağız. Ardından tanrıların sevgili kulları olarak acının, mücadelenin ve hiçbir zaman gözyaşının olmadığı görkemli Cennet Bahçeleri'ne gideceğiz."

Hector'ın büyük sel felaketi ve Cennet Bahçeleri'ne yapacağımız yolculuktan bahsettiği zamanlarda olduğu gibi yine ürpermiştim. Ancak şimdi bir süre söz konusuydu ve büyük sel baskınına daha yıllar olduğunu biliyorduk. Eden henüz sekiz yaşın-

dan büyük olmazdı... Muhtemelen yedi yaşına basmak üzereydi. Çok küçüktü. Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

“Eden, her tapınak toplantısında şeref kürsüsündeki yerinde oturacak ve ona namus ve sevgiyle bakılacak. Lütfen onu hak ettiği gibi şefkatle karşılayın.”

Hepimiz dizlerimizin üzerine çöktük ve başımızı eğdik. Maya bacağına bükemediği için annem Maya’yı kucağına aldı. Hector, “Ayağa kalkın,” diyene kadar birkaç dakika boyunca diz çökmeye devam ettik. Ayağa kalktığımızda yeniden Eden’a baktım. Etrafına bakınırken şimdi yüzünde daha da büyük bir merak vardı.

Nasıl bir yerden geldiğini merak ediyordum. Bir evde mi ya da bir apartman dairesinde mi yaşıyordu? Küp şeker yiyip Coca-Cola içiyor muydu? Keşke onunla konuşabilseydim ve istediğim soruyu sorabilseydim. Ama tabii ki böyle bir şey mümkün değildi.

Benim aklım küp şekerlere ve Coca-Cola’ya gittiği sırada Hector’m yeniden konuşmaya başladığını fark ettim. “Eden’in varlığı yeterince büyük sürpriz değilmiş gibi bu muhteşem günde size bir haberim daha var.” Duraksadı. “Seyahatlerimde Teresa’yla karşılaştım. Teresa, sevgili kızım, buraya gelir misin lütfen?”

Kumral saçlı, yanakları içine içine çökmüş zayıf bir kadın ayağa kalktı ve Hector’ın durduğu yere doğru yürümeye başladı. Teresa ona katıldı ve kalabalığa utanmış gibi bir bakış attıktan sonra başını önüne eğerek gözlerini yere dikti.

“Buraya gelmeden önce Teresa’nın çok kötü bir hayatı vardı,” dedi Hector, başını taşıması oldukça güç bir üzüntüyle sallayarak. “Onu arka sokaklardan birinde para için ahlaksızca cinsellik teklif ederken buldum.” Aramızdan birkaç kişi onaylamayan sesler çıkarıp kafalarını iki yana sallarken Teresa karşımızda daha da küçüldü. “On altı yaşından beri uyuşturucu için bedenini satıyordu. Şimdi otuz altı yaşında.”

Hector onun arkasına doğru yürüdü ve babacan bir tavırla

onun kemikli omuzlarından birini tuttu. Sonra onu bırakıp sahenin kenarındaki kaideler üzerine sıralanmış çiçek vazolarına doğru yürüdü. Kusursuz beyaz zambaklardan birini demetinden dikkatlice çıkardı ve elinde çiçekle birlikte yeniden Teresa'ya doğru yürüdü.

Gözlerim Hector'ın her hareketini dikkatle izleyen Eden'a kaydı. Elleri hâlâ zarif bir şekilde koyduğu kucağında duruyordu ve titremesi geçmiş gibiydi.

Hepimiz Hector'ın elindeki zambağın kusursuz güzelliğine bakarken Hector tam önümüzde durdu ve çiçeği yavaşça burnuna doğru götürerek derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve başını arkaya doğru eğdi.

Gözlerini açmadan önce birkaç kalp atımı boyunca orada öylece dikilmeye devam etti ve sonra sıranın önünde duran Jeffrey Parker'a doğru yürüdü. Zambağı ona uzatıp başıyla işaret etti. Jeffrey başıyla ona karşılık verdi ve zambağı hemen arkasında duran bir başka adama uzattı.

Zambağın tapınağın içinde elden ele dolaşmasını izlerken hepimiz sessizdik. Zambak bir adamdan diğerine geçmiş ve en nihayetinde Hector ön sırada duran Boris Friedman'ın elinden onu geri almıştı.

Hector üzgün bir şekilde zambağa baktı. Çiçek şimdi eğilip zarar görmüştü. Yapraklarından biri aşağı doğru dönmüştü ve her an kopacak gibiydi. Gerçekten üzücü görünüyordu. Tekrar burnuna doğru götürüp çiçeği kokladı. Sonra sanki tatlı kokusu kaybolmuş gibi kaşları çatıldı.

Kafasını çevirip doğrudan Teresa'ya, ardından da zambağa baktı. "Şimdi bu zambağı kim ister?" diye sordu alçak bir sesle. "Kim kullanılmış, onun bunun elinden geçmiş bir çiçeği sevmek ister?" Zambağı öne doğru uzatıp hepimize soran gözlerle baktı.

Bir damla gözyaşı Teresa'nın yanağından aşağı doğru süzülürken dudaklarını ısırdı ve bakışlarını yeniden yere eğdi.

Artık on yaşına geldiğim için bu metaforun ne anlama geldiğini biliyordum. Teresa'nın bu kullanılmış zambak olduğunu

ve kendisinin de bunun farkında olduğunu biliyordum. Ve tanırların yeşil vadisinde, o zamana kadar ki davranışları ne olmuş olursa olsun hiç kimse kullanılmış bir zambak olmayı istemezdi. Ya da en azından bu konuyu ilk kez sorduğumda annem bana bu şekilde açıklamıştı.

“BÖYLE BİR ÇİÇEĞİ KİM İSTER? BÖYLESİNE PİS VE KİRLİ BİR ŞEYDE GÜZEL BİR TARAF BULMAYI KİM BAŞARABİLİR?” diye gürledi Hector ağzından tükürükler saçarak. Sözlerindeki yoğunluk hepimizi büyülemiş gibi onu seyrediyorduk.

Teresa boğazından küçük bir hıçkırık kaçırdı. Ama ben bu konuşmaya daha öncede şahit olmuştum ve her defasında bu konuşma beni ele geçirmiş olsa da herkes gibi ben de sadece bekliyordum.

“Kim?” diye sordu Hector daha alçak bir sesle. “Kim?”

İşte şimdi bizim sıramız gelmişti. “Sen yapabilirsin, babamız! Ve biz yapabiliriz, babamız!” dedik hep bir ağızdan sevinçle.

Teresa kafasını kaldırdı ve etrafına bakınırken şaşkın görünüyordu. Ağzı açıldı ve bakışları ona doğru yürüyen Hector’a doğru uçtu.

“Bu doğru, sevgili çocuğum. *Ben yapabilirim. Biz yapabiliriz. Hepimiz seni sevebiliriz, çiçeğimiz, seni sevgiyle yeni baştan yaratabiliriz, ailemizle, amacımızla ve sahip olduklarımızla.*” Ve sonra arkasına sakladığı zambağı çıkardı ve çiçek tıpkı vazodan çıktığı gibi kusursuzdu. Yenilenmiş, taptaze ve çok güzeldi.

Bu kısmını çok seviyordum ve her zaman omurgamdan aşağı tuhaf bir soğukluğun yayılmasına neden oluyordu. Bu bir hikâyede denk geldiğiniz ters köşe anlardan birine benziyordu. Kalbinizin deli gibi çarpmasına neden oluyor ve bunu hemen birilerine anlatma isteğinizi kabartıyordu. Hector sahneye ne zaman yeni birilerini çıkarsa ters köşe bu kişilerin hayat hikâyesi olurdu. Bu da en iyisiydi. Genellikle ağlarlar ve durum öylece tekrarlanır dururdu.

Doğal olarak.

Teresa’nın nefesi kesilmişti ve onun da diğerleri gibi hisset-

tiğini görebiliyordum. Hıçkırıklara boğulurken gözyaşları yanaklarından daha da hızlı akıyordu. Hector kollarını ona sardı ve onu nazikçe kucaklayarak tekrar etti, “Ben yapabilirim, biz yapabiliriz, ben yapabilirim, benim sevgim yapabilir.”

Hector kalabalığın arasında bulunduğum yöne doğru baktı ve suyu getirmek için sıranın bana geldiğini biliyordum.

Babam kollarını omuzlarımdan çekti. Ben de tapınağın arka tarafındaki mermer çeşmeye gittim. Çeşmenin yanında duran küçük kupayı suyla doldurdum. Sonra onu Hector’ın yürüdüğü merkez podyuma doğru götürdüm.

“Benim su taşıyıcım,” dedi Hector bana gülümseyerek. Ben de ona gururlu bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra kenara çekilip başımı eğdim, ellerimi önümde kenetledim ve beklemeye başladım.

Hector, Teresa’ya arındırıcı sudan verirken, başımı aşağıda tuttum ancak bakışlarım sağ tarafımdaki Eden’daydı. Gizlice ona daha yakından bakmaya çalışıyordum. Bana gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Bakışlarım onunkilerle buluştu. Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim ancak dudağımın hemen kenarında beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Yeniden ona bakacak cesareti kendimde bulduğumda onun da dudaklarında utangaç, küçük bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Hector, Teresa’yı kucaklayıp kupayı yeniden bana doğru uzatırken başımı önüme eğmek için kendimi zorlamam gerekti. Teresa yanaklarından akan gözyaşlarını silerken Hector basit bir el hareketiyle onu bize yeniden takdim etti.

Böylece tıpkı ondan öncekiler gibi Teresa baştan yaratılmıştı ve artık ailemize katılabilirdi. Maya ve ben bu toplulukta doğmuştuk ama annem kendi kendine burada olmayı seçenlerde daha özel bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Diyordu ki, tanrılar Hector’ı onların karşısına çıkarıyordu ama onu takip edip etmemek kendi özgür iradelerine kalıyordu.

Yeniden ailemin yanına döndüm ve ardından akşam yemeği hazırlıkları için hepimiz sessizce tapınağı terk ettik. Yürürken

dönüp arkama bakıyordum ve her ne kadar arkadan gelen insanlar görüş alanımı kısıtlasalar da Eden'la birkaç kez göz göze gelmeyi başarmıştım. Onun da benim gidişimi izleyip izlemediğini merak etmiştim.

İKİNCİ BÖLÜM

Calder – On İki Yaşında

Tozlu kanyon yolu sarp ve dardı. Ama neredeyse sert güneş ışınlarının ulaşamadığı vadi tabanına varmak üzereydim. Soğuk havanın getirdiği rahatlamayla derin bir nefes verdim. Ocak ayındaydık ve gündüzleri hava sıcaklığı sadece 20 derece civarındaydı. Ama bu kadar hızlı hareket ederken gölgeler insana iyi geliyordu.

Zorlu bir tırmanış olmasına rağmen, tapınakta sunmak için kutsanmış su doldurmaya gittiğim bu hafta ortası ritüelini seviyordum. Patikadan aşağı doğru mümkün olduğunca hızlı bir şekilde –hatta bazı yerlerde neredeyse koşarak– iniyordum ki böylece kaynakta daha fazla zaman geçirebileyim. Kaynağın suyu büyük sel geldiği zaman saf ve temiz olabilmemiz için tanrılar tarafından bize sunulmuş olsa da Hector arada bir bana eşlik ederek kendisi bizzat suyu kutsardı. Bu saf kaynak bizim vücudumuzu arındırır, bizi şeytanın kötülüklerinden ve günahlardan korurdu.

Ne zaman birisi sakatlınsa ya da hasta olsa, onlara fazladan bir miktar su götürürdüm. Hastalıklar genellikle vücuttaki büyük dengesizliklerin bir sonucu olarak ortaya çıkarlardı ya da Hector öyle diyordu. Hector bir yandan da, suyu bize tanrılar vermiş olsa ve bu gibi durumlarda yardımı dokunsa da en nihayetinde iyileşme görülüp görülmeyeceğini yine tanrıların bilece-

ğini söylüyordu. Bazen kesin şifa verirlerdi. Bazen de, diyordu Hector, iradeleri bu yönde olmazdı. Bu onların kararıydı ve nedenini sorgulamadan bu durumu kabul etmeliydik. En azından şimdilik bu bizim bileceğimiz bir şey değildi.

Maya'nın durumu da böyleydi. Ebeveynlerim bana Maya doğduğunda onun görünüşünün farklı olduğunu ve bacağındaki deformasyonu gördüklerinde küçük bebek ağzına kutsal sudan damlattıklarını ancak bunun bir işe yaramadığını söylemişlerdi. Anlaşılan tanrıların onun bu şekilde kalması konusunda bir bildikleri vardı.

Ama geçen yaz inanılmaz bir karın ağrısı çektiği için iki büküm olan Franklin Massey'e kutsal sudan verdiğimde, aynı gün birdenbire düzelmiş ve şifa bulmuştu.

Sanırım tanrıların iradesine karışılmayacağı doğrudur. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla Franklin Massey bütün gün etrafta somurtarak dolaşan huysuz, yaşlı bir pislikti. Maya ise küçük bir gün ışığıydı. Ben olsam işleri böyle yürütmezdim. Günün birinde Cennet Bahçeleri'ne gittiğimde ve otorite sahibi olduğumda işleri bu şekilde yönetmeyeceğim kesindi. Bu en azından tartışılabilir bir noktaydı çünkü Cennet Bahçeleri'nde hastalık diye bir şey yoktu. Maya oradaki kırlarda iki kusursuz bacağının üzerinde koşabilirdi ve aklı da herkesinki gibi çalışıyor olurdu. Bu hayale gülümsemeden edemedim.

Tabii suyun sihirli olduğundan kesinlikle emindim çünkü onu her içtiğimde içimi bir huzur ve mutluluk duygusu kaplıyordu, kendimi tertemiz ve güçlü hissediyordum.

Sert bir dönüş yaptım ve kaynak nihayet görüş alanıma girdi. Su berrak maviydi ve parlıyordu. Çevresini yemyeşil bitkiler sarmıştı. Bu küçük cennet beni her zaman çok etkilemişti. Orada durup birkaç dakika boyunca bu güzelliği hayranlıkla seyrettim.

Su kaplarını taşıdığım bez çantayı sırtımdan indirip çimenlerin üzerine serdim, sırtüstü uzandım ve kanyon duvarlarının çevrelediği masmavi gökyüzünü seyretmek için parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. Etrafımdaki her şey ışık ve renk-

le doluydu. Uzun ve çok güzeldi. Tanrılar burada böyle bir yer inşa ettiyse Cennet Bahçeleri'nin bundan nasıl olup daha güzel olabileceğini merak ediyordum.

Orada öylece uzanırken, gözüm daha önce hiç fark etmediğim, kenarda kalmış bir noktaya takıldı. Merakla alnım kırıştı ve uzandığım yerden ayağa kalkarak küçük, tuhaf açıklığa doğru yürüdüm. Kayaların arasında hemen önündeki bitki örtüsü yüzünden daha önce hiç fark etmediğim bir açıklık vardı.

Biraz çekinerek içeriye bir göz attım ancak bulunduğum noktadan hiçbir şey göremem mümkün olmadığında içeri girdim. Diğer tarafa geçince önüm birdenbire açılmıştı. Bulunduğum yerde dik durabiliyordum. İlerledim ve daha çok toprak, kaya ve seyrek kümeler hâlinde çöl çimiyle karşılaştım. Ama daha da ilerlediğimde, akarsuyun sesini duymaya ve daha fazla bitkiyle karşılaşmaya başladım. Tıpkı girişinde olduğu gibi önüme bir başka kapı daha çıktı ve başka bir su kaynağı daha buldum! Gizli havuzun etrafına bakınırken kahkaha attım. Burayı nasıl olmuştu da daha önce keşfetmemiştim? Şifalı su kaynağında herkesten daha çok vakit geçiriyordum. Üstelik etrafında büyüyen yeşilliklerle birlikte bu kaynak diğerinden daha da büyüktü – onun kadar mavi ve onun kadar berraktı. Küçük bir şelale bile vardı. İki büyük kayanın arasında, akmaktan çok damlıyor gibiydi.

Hemen sağ tarafımdaki iki kayanın arasında bir şey dikkatimi çekti. Yaklaştığımda küçük bir oyugun içinde bir battaniyenin üzerinde düzgün bir şekilde sıralanmış birkaç oyuncak olduğunu ve birilerinin toprağa yazı yazdığını gördüm.

Başımı yana eğip önümdeki bu sahneyi algılamaya çalıştım. İki oyuncak bebek, bir plastik çay takımı ve pembe, minik bir at. Tuhaftı.

Bakışlarım oyuncakların hemen önündeki toprağa kaydı ve küçük kırılmış ağaç dallarıyla “Eden” yazıldığını gördüm.

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. Burası onun oyun oynadığı yer miydi? Oyuncaklar eski görünüyordu. Geldiğinden beri burada mı oynuyordu? Merakla ve dokunmak isteyerek

birkaç dakika kadar oyuncakları seyrettim ancak dokunmadım. Konsey üyelerinin çocuklarına oyuncak verilirdi ama işçi çocuklarına verilmezdi. Yine de oyuncaklara elimi sürmedim. Oyuncakların orada öylece duruşundaki bir şey bana çok ama çok acı görünmüş ve elime alıp onları tek tek inceleme isteğimi yok etmişti. Arkadaşlarımı ve öğleden sonra işlerimiz bittiğinde onlarla bir araya gelip oyun oynamamızı düşündüm. Elim sende ya da saklambaç gibi ebeveynlerimizin bize öğrettiği pek çok oyun vardı... Deneyimlerimden yola çıkacak olursam Arkadya'da vakit geçirmek için birilerinin eksikliğini hiç çekmemiştim. Hatta ve hatta gün doğumundan günbatımına kadar gevezelik eden insanlardan kurtulup sakın zaman geçirebilmek için çaba sarf etmek gerekirdi.

Ama Eden... Onunla birlikte ana locada yaşayan çocuklarla oyun oynamıyor muydu? Konsey üyelerinin çocuklarıyla? Ya da bir sebeple bu ona yasaklanmış mıydı? Aylar geçtikçe arkadaşlarımın tapınaktan çıkarken ona nasıl baktıklarını görüyordum. Hâlâ ilgilerini çekiyordu ancak onda bizden farklı bir şeyler olduğu apaçık ortadaydı. Bizden ayrıydı... Hatta biraz şüpheyile ve muhtemelen kıskançlık duyularak bakılıyordu.

Konsey üyelerinin çocuklarıyla da aynı sorunu yaşıyor olabileceğini tahmin ettim. Onlardan da ayrıydı –sıradan bir başka çocuk değildi, henüz bir eş de değildi– ikisinin tuhaf bir karışımıydı ve “bizden” biri değildi.

Yavaşça ayağa kalktım. Eden’la ilgili bu konuyu değerlendiren ve onu burada yalnız başına oynarken hayal ederken birkaç dakika boyunca dudağımı çiğnedim. Tamamen bir başına.

Bir şahinin yukarılardan gelen çılgılığı beni aniden daldığım düşüncelerden uyandırdı. Su kaplarını kaynağımızdan doldurmak için geldiğim yoldan geri döndüm. Çok yakında eve dönmezsem annem beni aramaya başlardı.

İki kayanın arasındaki açıklıktan dışarı çıktım ve bu kez fark edilmeyecek şekilde girişi kamufle ettim. Bir dahaki sefere Eden’in da aynısını yapmasını umut ediyordum. Her nedense

gizli geçidin açıldığı bu saklı kaynağı başka hiç kimsenin bulmasını istemiyordum.

O günden sonra Eden'ı daha yakından izlemeye başladım. Artık ne yaptığını, nasıl yaşadığını daha çok merak ediyordum. Hem bize çok yakın hem de hepimizden çok uzak gibi görünüyordu.

Ana locaya baktım. Gecenin karanlığında bizim küçük kulübelerimizin ortasında elektrikli aydınlatması parlıyordu. Bizimse akşamları aydınlanmak için sadece mumlarımız vardı.

Onu ara sıra ilk işçi kulübelerinin hemen ötesinde, ana locanın yakınındaki geniş toprak alanda oyun oynadığımız zamanlarda penceresinden dışarı bakarken görüyordum.

Mayıs ayında sıcak bir günün sonunda Teneke Tekmelemece oynuyorduk. Sadece, bizim oyunumuzdaki "teneke" topraklarımızın yakınında akan ve temiz içme suyumuzun kaynağı olan nehrin sürükleyerek getirdiği küçük bir odun parçasından ibaretti. Kafamdan oyunun adını Odun Tekmelemece diye geçirmeye çalışıyordum. Çünkü bir teneke kutu düşünmek bana bir kutu kolayı hatırlatıyordu. Ve bir kutu kola öğleden sonra güneşinin altında terlemiş ve susamış hâldeyken gerçekten çok iyi giderdi.

Sonra birdenbire, biraz uzağımızdaki bir ağacın gövdesinin arkasından bizi gözetleyen sarı saçlı bir kafa dikkatimi çekti. Onu görmemiş gibi yaparak oyun oynamaya devam ediyordum. Arada sırada o tarafa doğru göz atıyordum ve bir süre sonra onun Arkadya'nın büyümeye başlamış ağaçlarının arasında ulu-orta herkesin görebileceği şekilde açıkta durduğunu gördüm.

Sonraki on beş dakika boyunca oyun oynadığımız alana doğru adım adım yaklaştı. Ta ki çoktan oyun dışında kalmış bazı oyuncuların yanında durana kadar.

O yakınımıza gelince kumral saçlı, Hannah adında küçük bir kız kocaman açılmış gözlerle ve çekingen bir tavırla, "Sen burada olmalı mısın?" diye sordu.

Eden omuzlarını dikleştirdi ve etrafına göz gezdirdi. Alçak

sesle konuşurken gözleri benim üzerimdeydi. “Acaba oyununuza katılabilir miyim diye merak etmişim.”

Herkes ondan bir adım geri kaçmış, inanamayan gözlerle birbirine bakıyordu. Diğer konsey üyelerinin çocukları bir kere bile bizimle oyun oynayıp oynayamayacaklarını sormamıştı, hem de hiç.

Sonunda Aaron Swift cevap verdi. “Hayır. I-ih. Sarayına geri dön, prenses. Sen bizden biri değilsin.” Ama sonra katı cevabını biraz yumuşattı. “Sen bir çiçeksin, bizse otuz. Ya birisindir ya da diğeri. Gidip diğer çiçeklerle birlikte oynamalısın.” Sonra arkasından ona küçük çekingen bir gülümseme gönderdi.

Eden’in yanakları kızarıırken çevresindeki diğer çocuklar kafalarını sallıyorlardı. Başını önüne eğdi ve reddedildiği için titrek bir nefes verdi. O zaman bize bizimle oynayıp oynayamayacağını sormak için haftalardır cesaretini toplamaya çalıştığını anladım. Hatta belki de aylardır...

Kaynağın oradaki kanyonda saklı duran oyuncakları düşündüm ve o zaman konsey üyelerinin çocuklarının da onunla oyun oynamayı reddettiklerini anladım. O her iki grup için de dışarıdan gelen bir yabancıydı. Nedenini tam olarak bilmiyordum çünkü ana locada tam olarak neler olup bittiğinden bihaberdim, sadece dışlandığını biliyordum. Eden geri dönmeye başlamıştı ki çok da fazla düşünmeden, “Bu doğru değil,” dedim.

Eden durdu ve bana doğru döndü. O sırada oyunun neden durduğunu anlamak isteyen birkaç çocuk oyun alanından bize doğru geliyordu.

Eden’a doğru yürüdüm ve o hiç kımıldamadan durmuş sadece başını çevirerek beni izlerken, çevresinde ağır adımlarla bir daire çizdim. “Gündüzsefalarını bilir misin?” Derin mavi renkli gözlerine bakarken gülümsedim. Sadece bir çocuktu ama ne kadar güzel olduğunu fark etmeden yapamadım.

Başını hayır anlamında sallarken kaşlarını çatıp dudağının kenarını ısırdı.

Tam önünde durdum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Gündüzsefası çok güzel bir çiçektir. Narin gibi durur. Mavidir, tıpkı senin gözlerin gibi.” Duraksadım ve yeniden gülümsedim. “Ama bir gündüzsefasının özelliği nedir?” Ben öne doğru eğilince o da eğildi, bakışları merakla doluydu. “Gündüzsefalarıyla ilgili şey şu ki eğer izin verirsen gündüzsefası bütün tarlanı ele geçirir. Çünkü o sadece bir çiçek değildir, aynı zamanda bir ottur ve her yeri istila edebilir. Görüldüğünden daha güçlüdür.”

Dönüp etrafımda dikilen arkadaşlarıma baktım. “Buradaki olay şu; yalnızca bir ayrık otu ya da bir çiçek olmak zorunda değilsin. Aynı anda ikisi birden olabilirsin.” Omuzlarımı silktilim. “Sanırım bazılarımız ikisi birden.” Arkadaşlarıma bakıp kaşlarını kaldırarak sırtıttım.

“Yok artık, Calder. Yemin ederim bazen bazı şeyleri uydu-
ruyorsun,” diye ofladı Xander. “İyi. Çiçek ya da ayrık otu her
neyse. Sadece oynayalım gitsin. Eden *senin* takımında olabilir.”

Herkes koşup pozisyonunu aldı. Küçük bir sırtış suratına yayılırken tekrar Eden’a baktım. Sonra bana bakmaya devam ederken yüksek sesli bir kahkaha attı.

Gülümsemesi bulaşıcı olmalı diye düşündüm çünkü pozisyonumu almak için yerime koşarken onunla birlikte ben de gülümsüyordum.

Diğer taraftan az önce söylediklerim doğrudu. Gündüzsefaları hem bir çiçek hem de ottu. En azından Arizona’da öyleydiler. Bunu biliyordum çünkü ekinlerimizin suyunu çeken dünya kadar gündüzsefasının tarlalarımızdan temizlenmesine yardım etmiştim.

Miriam Anne canı sıkkın bir hâlde ana locadan çıkıp gelene kadar en azından bir saat kadar daha sıcak güneşin altında oynamaya devam etmiştik. “Eden!” diye bağırdı. Eden koşarak yanımdan geçerken sarı saçları ve uzun eteği arkasında uçuşuyordu. Oyunu herkesten daha çok severek oynamıştı. Üstelik sadece yarım saat içinde herkes ona sıradan bir ayrık otuymuş muamelesi yapmaya başlamıştı. Bizimle olduğu zaman boyunca yüzünden gülümseme hiç eksik olmamıştı.

Evet, Eden kesinlikle bir gündüzsefasıydı: Ayırık otunun gücüne sahip, bir çiçek kadar güzeldi.

Miriam'ın yanına vardığında dönüp geri baktı. Miriam'ın onu şimdiden azarlamaya başladığını söyleyebilirdim ama Eden bana öyle bir gülümsedi ki sanki buna değdiğini söylemeye çalışıyordu. Ben de gülümsedim.

Eden bir anda Miriam Anne'den kurtuldu ve Miriam Anne avazı çıktığı kadar onun adını bağırırken koşarak bana doğru geldi. Güçlkle nefes alarak yanımda durdu ve eteğinin yan tarafındaki küçük cebe elini soktu. Yanımda duran elimi yakaladı ve açık avucuma elindeki şeyi koyduktan sonra parmaklarımı küçük, sert cismin üzerine kapattı. İkimizde aynı anda kafamızı kaldırdık ve uzun saniyeler boyunca bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Ardından bana sırtıttı ve onu kolundan yakalayıp öncekinden de hızlı yürüyen ve neredeyse onu arkasından sürükleyen Miriam'ın yanına döndü.

Elime baktım ve yavaşça parmaklarımı araladım. İçinde bir karamela şekeri duruyordu.

Bir kaha attım ve Eden'in arkasından bakmak için kafamı kaldırdım. O gün açık penceresinin altında karamela şekerlerinden konuşurken Xander ve beni dinleyen oydu. Eden ve Miriam Anne ana locaya vardılar ve içeri girip gözden kayboldular. Karamela şekerinin kâğıdını açtım ve ağzıma attıktan sonra ağzımı dolduran tat yüzünden sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beş Yıl Sonra – Eden

Yıllar boyunca bu bizim oyunumuz olmuştu. Yani Calder ve benim. Bir şekilde benim bulabileceğim yerlere kurutulmuş gündüzsefaları bırakıyordu. Çoğunlukla tapınakta oturduğum yerin etrafına koyuyordu ki başkaları fark ederse bunun sadece rüzgârın uçurduğu kurumuş bir çiçek olduğunu sansınlar. Bazı aylar birkaç tane bulurdum ve bazı aylar da hiç bulamazdım.

Ama ikinci yılın sonunda onları odamda bulmaya başlamıştım. Şok olarak derin bir nefes alır ve sonra yüksek sesle kahkaha atmamak için elimi ağzıma kapatırdım. Onları odama kadar nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu ona sormayı fena hâlde istiyordum. Ama Miriam Anne beni işçi çocuklarıyla oyun oynarken yakaladıktan sonra gözlerini üzerimden ayırmaz olmuştu. Öyle ki buraya ilk geldiğimde keşfettiğim gizli kaynağıma bir daha gidemedim. Bütün gün bana piyanoda pratik yaptırıyorlardı ve bundan kaçış yoktu. Sessizlik beni ele verirdi. Ama piyano çalmayı seviyordum. Bu, zihnimin her şeyden kaçabildiği tek eylemdi. Orada öylece oturup müzik etrafımı sararken Calder'ı düşünürdüm.

İkinci kattaki odamın penceresinden onu seyreliyordum. Nehirden işçi kulübelerine su taşıdığı yolu buradan çok net görebiliyordum. Her zaman gülümseyip kahkaha attığına şahit olurdum ve diğer insanlar da ne zaman onun yakınında olsalar

gölümsüyormuş gibi görünürdü. Sanki neşeyi ve iyiliği yayıyor gibiydi. Kendi deneyimimden onun nazık biri olduğunu biliyordum zaten ama bir de sırtını dönüp gidebilecekken bir el arabası dolusu sebzeyi yola deviren bir kadına aceleyle koşup yardım edişini izlemiştim. Sonra kız kardeşini sırtına bindirip onun söylediği bir şey gülmek için omuzunun üzerinden başını çevirdiği âna da tanıklık etmiştim.

Ayrıca bir şey üzerinde de çalışıyordu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama günlük işlerini bitirdikten sonra nehre gidiyor, kütüklerin içini oyuyor ve onları birbirine bağlıyordu. Mümkün olduğunca limitlerimi zorlayıp ne olduğunu görmek için çabalıyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey akıllı ve çalışkan olduğuydu.

Belki de ona duyduğum platonik aşk yüzünden hiç olmadığı bir Calder Raynes'miş gibi hayal kuruyordum. Emin değildim. Onunla konuşmayalı yıllar olmuştu. Ama onun bıraktığı çiçeklerden birini almak için tapınakta eğildiğimde va kafamı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde kalp atışlarım hızlanıyor ve midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. O çiçeklerden birini bulmak, günlerce ayaklarım yere değmeden dolaşmama neden oluyordu.

Ayrıca çok güzeldi. Bir de bu vardı.

Boyu uzamış ve kilo almıştı. Teni bronz ve pürüzsüzdü. Yazı daima tişört giymeden geçiriyordu. Alnını silmek için boynunun etrafına gevşekçe doladığı bir kumaş parçası olurdu. Gözlerim arsızca kaslı kollarında ve dümdüz olan karnında gezindi. Benim için doğrudan Cennet Bahçeleri'nden inmiş bir tanrıya benziyordu.

Onun çıplaklığını seyretmenin günah olduğunu biliyordum. Ama içimdeki bir şey kötüydü ve kendime engel olamıyordum.

Gözleri hafifçe çekikti ve egzotik duruyordu. Koyu kumral saçlarıysa gür ve parlaktı. Ve gülümsemesi... bu kadar uzak olmasına rağmen dünyamı aydınlatıyordu.

Kusursuzdu. Bense onu seviyordum. Hem de umutsuzca seviyordum.

Oysa kaderimde Hector'la evlenmek vardı. Ya da bana söylenen buydu. Sadece kader bu konuda bana danışmayı unutmuştu. Eğer bana danışsaydı ona kaderimin Calder Raynes'in olduğunu söyleyeceğimden oldukça emindim. Ya da en azından öyle olması için kadere yalvarırdım.

Bunu yerine ona karamela şekerleri bırakıyordum.

Bu ilk başlarda zor oluyordu. Hiçbir şey için ana locayı terk etmeme izin verilmiyordu çünkü diğerlerinin arasına tam olarak fark edilmeden karışıp gitmem mümkün olmuyordu.

Ama şansa bakın ki Arkadya'daki işçilerin çalışma saatleri oldukça netti. Bu sayede ne zaman, nerede olacaklarından her zaman haberim oluyordu. Böylece Calder ailesiyle birlikte çalışmaya gittiğinde tuvalete gidiyormuş gibi yapıyor, arka kapıdan gizlice dışarı kaçıyor ve koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde onların küçük kulübelerine koşarak onun eşyalarının ya da yatağının içine karamela şekeri bırakıyordum. Bir iki kez onun yastığını koklamış olabilirim... Peki, tamam, her defasında onun yastığını kokluyordum. Her defasında gözlerimi kapatıyor, onun temiz erkeksi kokusunu içime çekiyor ve onu karnının üstünde yatarken hayal ediyordum. Güneşte bronzlaşmış altın rengi teni beyaz çarşafların üzerinde bir tezat oluşturuyor, erkeksi kolları uyurken yanağını bastırduğu yastığı sarıyordu. Bunları hayal ederken midemde kelebekler uçuşuyordu.

O küçük şekerleri işte bu şekilde bırakıyordum. Ve "tuvaletten" hafifçe terlemiş, biraz da sersemlemiş bir hâlde geri dönüyordum. Hector'ın karısı ve piyano öğretmeni Miriam Anne eminim banyodayken ne yaptığımı merak ediyordu.

Benim için her şey bir öğleden sonra Hector'ın beni birinci kattaki ofisine çağırmasıyla birlikte değişmişti.

"Eden, aşkım." Ben şöminenin yakınındaki küçük kanepede yerimi alırken Hector gülümsüyordu.

“Babamız,” dedim, ona sadece gözlerimi çevirip başım önde dikilirken.

Hector yanıma oturdu. Kucağımda duran ellerime bakarken onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Hector’a hayranlık duyuyordum ama aynı zamanda beni birazcık korkutuyordu da. Sadece bir gün onun karısı olacağım ve bu benim için kafa karıştırıcı ve benim kişisel isteklerimin dışında olduğu için de değil ama aynı zamanda iriyarı, güçlü ve etkileyici bir adam olduğu için de ondan korkuyordum. Her zaman tepemde dikiliyormuş gibi gelirdi. Sadece kişisel varlığı da değil; bir şekilde ruhsal olarak da bende bu hissi uyandırıyor. Karısı ve kutsanmış olan olarak düzgün davrandığımdan emin olmak için gölgesinin her yerde beni takip ettiğini hayal ederdim. Arkad-ya’daki insanların onu neden bir tanrı gibi gördüklerini anlayabiliyordum.

Derin bir nefes aldı ve uzun saçlarımın bir tutamını omuzumun arkasına çekti. Çekingen bir tavırla, yanağımanın hemen kenarındaki parmaklarına bir bakış attım.

“Eden, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Tanrılar bizi sonsuz bilgelikleri olan meleklerle götürmesi için bir melek seçmiş.” Gülümsedi ve elini geri çekti. Tuttuğum nefesi sert bir şekilde geri bıraktım. Hector bunun farkına varmamış gibiydi.

Ayağa kalktı ve birkaç adım mesafedeki şömineye doğru gitti. Ofisteki hava soğuk sayılmasa da ellerini ısıtmak için ateşe doğru uzattı. Şöminenin kenarında duran maşaları düzeltti ve sanki onu memnun etmemişler gibi kaşlarını çatı. Sessizliğimi koruyup onu seyretmeye devam ettim.

“Bir süre buradan uzağa gitmem gerekecek, aşkım.” Tamamen bana doğru döndü. “Bu yolculukta Miriam Anne bana eşlik edecek. Tanrılar benimle konuştu ve bana nerede ihtiyaçları olduğunu bildirdiler. Küçük prensesimi özleyeceğim. Ama emin ellerde olacaksın. Hailey Anne senin bakımından sorumlu olacak. Piyanoda pratik yaptığından ve derslerini her zamanki gibi eksiksiz tamamladığından emin olacak.”

Coşkuyla başımı salladım. Hailey Anne'yi Miriam Anne'den çok, çok daha fazla seviyordum. Hem şu anda olduğu gibi Hailey Anne ve onun dört oğluyla çok az etkileşim hâlindeydim. Diğer konsey üyeleriyle birlikte binanın diğer kanadında yaşıyorlardı ve yollarımız yemekler harici çok sık kesişmiyordu.

Hector'ın yaklaşan gezisi için fazla mutlu görünüyordum olabileceğimi fark edince başımı yeniden önüme eğdim ve ifademin yeterince depresif görünmesi için elimden geleni yapmaya çalıştım.

"Ne kadarlığına gidiyorsunuz, babamız?"

"Henüz belli değil. Tanrılar görevimi ne zaman tamamlayacağını bana söyleyeceklerdir." Başımı salladım. Buraya gelip onunla yaşamaya başladığımdan bu yana Hector birkaç göreve daha gitmişti. Genelde yanında yeni birileriyle geri dönerdi. İki kez bir konsey üyesiyle dönmüştü. Çok daha sıklıkla bir aileyle döner ya da işçilerin arasında yaşaması için birilerini getirirdi.

Bir anlığına kafası karışmış gibi göründü ama hemen ardından ifadesi düzelmisti. "Ailemiz dengesini yitirdi. Bunu hissedebiliyorum ve bu yüzden o dengeyi yeniden kurmam gerek. Kim olduğunu anlayacağım, bir konsey üyesi olacağını sanıyorum." Bir anlığına boşluğu seyre daldı, sonra birdenbire kendine gelmiş gibi göründü. Cümlesine sanki hiç duraksamamış gibi devam etti. "Ve onları bulduğum zaman, tıpkı bir zamanlar seni bulduğum gibi, prensesim –bana huzuru ve dengeyi getiren kız, hepimize huzuru ve dengeyi getiren kız– onları buraya geri getireceğim."

Yeniden duraksadı. "Dünyanın dengesi şaştı, Eden. Bu dengelessizlik günahlardan, açgözlülüktен... ve acıdan başka bir şey getiriyor. Arkadya'yı bunlardan korumalıyım."

Yere, ayaklarıma doğru baktım. Ne demek istediğinden tam olarak emin değildim. "Seni özleyeceğim, tabii ki, babamız." Gerçekten birazcık da olsa özleyeceğimi düşündüm. Sonuçta elimdeki tek baba oydu.

Hector bir dakika kadar sessizliğini korudu. Sonra arkama

doğru yürüdü ve her iki elini birden omuzlarıma koydu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Ve içgüdülerim beni kaçmam için uyarıyordu. Ama yapmadım.

“Evlenmemize ve benim karım olmana çok zaman kalmadı. İşte o zaman kehanet tam olarak gerçekleşecek.”

Korku damarlarıma doldu. Birdenbire bir yıl ve birkaç hafta gözüme haddinden yakın görünmeye başlamıştı. Kehanet onun tek eşi olacağımı söylüyordu ve bu da yasal olarak on sekizime girene kadar gerçekleşemezdi. Hem mecazi hem de gerçek anlamda on sekizinci yaşım bana idam cezası gibi geliyordu.

Zihnimden Calder’ın yüzü geçti. Ve bir anlığına onu evlenirken izlemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Büyük ihtimalle kalacaktım. Umutsuzluk göğsümü sıkıştırdı. Bu acıyı tek başıma taşımam gerekiyordu, tıpkı diğer bütün acılarım gibi.

“Evet, babamız,” diye fısıldadım.

Hector ve Miriam Anne bir sonraki hafta gittiler. Böylece Hailey Anne ve dört oğlu bizim ana locada yaşadığımız kanada taşındılar.

Miriam Anne’nin hiç çocuğu olmamıştı. O yüzden şimdi etrafımda çocuk sesleri ve gülüşleri olması beni mutlu ediyordu.

Hailey Anne’nin nazik ve sessiz bir yapısı vardı ve ona yakın olmak her zaman hoşuma gidiyordu. Hector’ın diğer eşleri gibi yemek pişirmeye ya da temizlik yapmaya iznim olmasa da Hailey Anne yemek pişirirken ya da çamaşır yıkarken onunla birlikte oturmamı pek problem etmezdi.

Geldikleri ilk hafta yerde oyun oynarlarken plastik top ne zaman birinden uzağa kaçsa küçük oğlanın arkasından koşup gülüşünü seyrediyordum.

Kenarda durmuş, geniş bir sütunun arkasından onları seyrediyordum. Üzerine düşünmek istemediğim bir hatıra aklımın kıyılarında belirdi ve derin bir üzüntü duydum.

Evet, bir zamanlar sevilmiştim.

Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı bu yüzden uzun eteğimi tuttum ve merdivenlerden sessizce tırmanıp odama gittim. Odamda yatağımın üzerine oturdum ve çok uzaktaki şehir ışıklarını izlemeye başladım. Tıpkı o ışıklar gibi ışıklı bir yerden geliyordum. Buradan tamamen farklı bir dünyadan. Öyle bir dünya ki şimdi gökyüzündeki yıldızlar kadar uzaktı.

Birdenbire odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Hailey Anne nazikçe gülümseyerek kapının eşiğinde durdu. Uzun kahverengi saçlarını omuzlarının arkasına attı.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim ve Hailey Anne gelip yanıma oturduktan sonra elimi ellerinin arasına aldı. "Her zaman üzgünsün. Neden, Eden?" Nazik, mavi gözleri bana endişeyle bakıyordu.

Bir başka gözyaşı yanağımdan aşağı süzölürken burnumu çektim. "Seni oğlanlarla oyun oynarken izliyorum ve ben..." Onun nazik, güzel yüzüne baktım. "Sanırım sadece merak ediyordum, bu kadar çok oğlun varken, belki... bir de kızın olsun istemez miydin?" Son kelime dudaklarımdan cıyaklayarak dökmüştü ve yanaklarım kızardı. Birinin çocuğı olamayacak kadar büyük olduğumu biliyordum. Aslında ona tam olarak ne sorduğumdan da emin değildim. Kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki bu yalnızlık artık beni ele geçirmişti.

Ama avucunda duran elimi sıktı ve ben ondan ne istediğimi tam olarak bilemesem de onun beni anladığını görebiliyordum. "Her zaman bir kızım olsun istemiştım. Oğullarımı çok seviyorum ama bir kızımın olması da harika olurdu." Ayağı kalktı ve ellerini birbirine vurdu. "Hadi bakalım, bunu kutlamamız gerek."

Yüzüne bakıp sıırttım ve kendimi mutlu ve kuş gibi hafiflemiş hissettim.

Beni elimden tuttu. Aşağı indik ve akşam yemeğini hazırlarken onu seyrettim. Böylece çocukluğumdan bu yana ilk kez, yanımdaki ailenin sevgisini hissettim. Ve bu sevgiyi içi su dolu bir lavaboya düşen fazlasıyla kuru kalmış bir sünger gibi emdim. Hailey ve Hector'ın dört oğıu geniş mutfakta oradan oraya ko-

şuyorlar, gülüp oynuyorlardı ve Hailey bir şarkı mırıldanarak yemek yaparken ara sıra bana bakarak gülümsüyordu.

Patatesleri soyarken ona, "Hailey Anne, Hector'la beraber olmayı seviyor musun?" diye sordum.

Bana baktı. "Evet, Eden. Eğer itaatkâr olursan o nazik bir adamdır."

"Peki ya itaatkâr değilsen?" diye sordum. Hailey'yi incelerken yanaklarım kızarmıştı. İtaatsiz olmayı planladığım için değil, sadece o kadar çok hayalim vardı ki artık gerçek olamayacaklarından emin olduğumda bu hayalleri ne yapacağımı bilmiyordum. Başkalarına verilmesi gereken eski eşyalar gibi onları aklımda bir köşesinde rafa kaldırabilecek miydim? Hailey'nin de kendi hayalleri ve umutları var mıydı?

Hailey patatesleri soymayı bırakıp bana baktı. Bir saniye önce yüzünde olan nazik ifadenin yerini şimdi endişeli bir ifade almıştı. "Eden, her zaman itaatkâr olmalısın. Bütün insanlarımızın arasında özellikle de sen öyle olmalısın. Bütün ailemiz sana güveniyor. Kehanet bizim kurtuluşa ermemizin anahtarı ve sen de onun merkezindesin. Bunu anladığımı biliyorum."

Başımı salladım. Evet, anlıyordum. Hector'la evimi terk ettiğim günden bu yana bunun için eğitiliyordum. Bu ve müziğim için eğitilmiştim. Ama odamda yalnız kaldığım zamanlarda hayaller kuruyordum. Zihnimin itaatkâr olmanın çok ötesine geçmesine izin veriyordum.

Sonrasındaki günlerim, buraya geldiğimden bu yana ilk kez gerçek mutluluklarla dolmuştu. Sabahları Jason, Phineus, Simon ve bebek Myles'la oyun oynuyordum ve öğleden sonraları da -tanrıların öğretilerinin ve kehanetlerinin Hector'a aktarıldığı- Kutsal Kitabı okuyarak geçiriyordum. Sonra da akşamın ilk saatlerinde piyano pratiği yaparken gerçek tam zamanlı işime, yani Calder Raynes'le ilgili hayaller kurmaya devam ediyordum.

Artık gidip onun için karamela şekerleri bırakmam iyice kolaylaştığı için ben de çabalarımı artırmıştım. İlk birkaç hafta Calder midesi şekerle dolu gezinmişti.

Ama bir gün, Calder'ın bana ilk kez gündüzsefası dediği alanı ana locaya geri dönmek için geçerken onu tahta masada oturan bir kıza yardım etmek için eğilmişken gördüm.

Kız bir şeyler deyip ona baktı ve o da başını geriye eğip sanki kızın söylediği şey bugüne kadar bu dünya üzerinde birinin söylemiş olabileceği en komik şeymiş gibi kahkaha attı.

Buz gibi bir kıskançlık damarlarımda dolandı. Yürümeyi kestim ve orada öylece durup kalbim acıyla sıkışırken seyre koyuldum.

Arzu vücudumu sardı ve öyle yoğundu ki durduğum yerde sarsılıyordum. Yüzüm cayır cayır yanıyordu, hafifçe başım dönüyordu ama başka tarafa bakmayı bir türlü başaramıyordum.

Kız da gülüyordu. Omuzunun üzerinden ona bakarak masumca omuz silkti.

Calder doğruldu ve kız arkasına döndü. İşte tam da o zaman beni gördüler. Koca aptal bir balık gibi ağzımı O şeklinde açmış, yüzüm kızarmış, kaba sayılacak bir ifadeyle aval aval onlara bakıyordum.

Arkamı dönüp ana locaya doğru koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde koşarken utanç beni ele geçirmişti.

Oraya vardığımdaysa kapıyı çarparak arkamdan kapadım. Nefes almaya ve deli gibi atan incinmiş kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kapıya yaslandım. Ona asla sahip olamayacaktım. Asla benim olmayacaktı – *kahkahaları bile benim değildi.*

Hailey Anne odaya geldi ve beni gördü. "Eden, ben de seni arıyordum. Locadan ayrıldın mı?"

Bir anlığına kelimelerimi toparlamakta güçlük çekerek ona baktım. "Eee..."

Hailey Anne dudaklarını birbirine bastırdı ve iç çekti. "Eden, ana locayı terk etmemelisin. Hector bunu yasakladı. Seni izlemek ve gün içinde kontrol etmek için buradayım." Duraksadı. "Tabii her gün öğlenden saat ikiye kadar oğlanlara ödevlerini yaptır-mam gerek ve dört oğlan çocuğuyla uğraşırken insanın dikkati çabucak dağılabiliyor." Sonra bana göz kırptı ve odayı terk etti.

Birkaç dakika boyunca orada durup onun ima ettiği şeyi hazmetmeye çalıştım. Acı hâlâ yüreğimi parçalasa da şaşkınlıkla nefes aldım. Bu geçtiğimiz beş yıl boyunca özgürlüğe dair elime geçen ilk ipucu olmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Calder

Omuzumda taşıdığım sürahilerin dibindeki az miktarda su dik yamaçtan aşağı doğru inerken çalkalanıyordu. Genellikle bir sırt çantasında daha küçük kaplar alırdım ama bugün fazladan suya ihtiyacım vardı. Helen Whitney doğum yapıyordu ve ebeler doğumun sağlıklı bir şekilde gerçekleşebilmesi için bolca kutsal su istemişlerdi.

Düşüncelerimde kaybolmuşken elimden geldiği kadar hızlı yürüdüm. Kısacık bir süreliğine de olsa diğerlerinden uzak olmak benim aradığım huzurdu. Son zamanlarda Arkadya'nın aralıksız süren gürültüsünden ve ebeveynlerimin gecenin geç saatlerine kadar Hector'ın vaazları hakkında yaptıkları tartışmalardan sürekli uzak kalmayı arzuluyordum. Hepsinden de çok, iki odalı, artık büyüdüğüm için gözüme iyice minik görünen aile kulübemizden hem gerçek hem de mecazi anlamda uzaklaşmak istiyordum.

On yedi yaşına gelmiştim. Yakında on sekiz olacaktım ve neredeyse kutsal suyla arınma törenimin yapılacağı zaman gelmişti. Hector başka bir hac ziyaretinde olduğu için tam doğum günümde yapıp yapılmayacağını bilmiyordum. Eğer o zamana dek dönmezse tören beklemek zorunda kalacaktı.

Arındırılmak demek bütün çocukluk günahlarımdan kurtulup artık tapınağın bir parçası olacağım anlamına geliyordu.

Artık kendi seçimlerimden kendim sorumlu olacak ve eğer ki günah işlemeyi seçersem ektiklerimi biçecektim.

Yürürken bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum. İlk olarak Xander'ın bekçi istasyonuna yaptığı küçük ziyaretlerden artık faydalanamayacağım demektir. Yani bir daha Coca-Cola getirirse içemeyecektim ki kendi ruhunun kurtuluşu için getirmemesini umuyordum. O da iki ay içinde on sekiz yaşına giriyordu.

Çaresizce homurdandım. Coca-Cola ile ilgili konu hepsinden beterd.

"Çocuk" olayım ya da olmayayım bunun bir günah olduğunu bile bile o günahı işlemem ve bu konuda bir boşluk aramam tartışılabilirdi. Yine de arınma kısmı, hazır daha zamanım da varken elime geçirebildiğim kadar bu durumun keyfini çıkarmam konusunda cazip görünüyordu. Biliyorum işler bu şekilde yürümüyordu ama günün sonunda ben de sıradan bir insandım.

Annem işleri kendi çıkarıma olacak şekilde değiştirmek gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu söylüyordu ve ben de muhtemelen bunun doğru olduğunu kabul ediyordum. Sadece hayat gözüme o kadar çok zevkle doluymuş gibi görünüyordu ki bunların hepsinin neden günah sayıldığına bir anlam veremiyordum. Cennet Bahçeleri'ndeki tanrıları sürekli kaşları çatık ve memnuniyetsiz suratlarıyla gözümde canlandırmaktan geri duramıyordum. Dürüst olmam gerekirse bu pek de harika durmuyordu. Ama Cennet Bahçeleri'nde hayal kırıklığına uğramam imkânsızdı. Ne de olsa orası cennetti.

Babam tanrıların önümüze koydukları, bizi baştan çıkarabilecek şeylere rağmen kendimizi burada kanıtlamamız gerektiğini söylüyordu. Yaptığımız fedakârlıkların karşılığını sonraki hayatta alacaktık. Tabii muhtemelen Cennet Bahçeleri'nde Coca-Cola olmayacaktı ve bu düşünce gerçekten insanın canını sıkıyordu.

Bu yüzden Coca-Cola hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Ayrıca seks hakkında düşünmeyi de gerçekten bırakmalıydım. Sadece kelimeyi aklımdan geçirmek bile vücudumun kasılmasına neden oluyordu. Bu kasılma bile arınma törenine ne

kadar ihtiyacım olduğunun kanıtıydı. Seremoninin tek başına düşüncelerimi daha uygun şeylere, mesela bir konsey üyesine daha uygun düşecek şeylere yönlendirmemde bana yardımcı olup olmayacağını bilmiyordum. Ama bunu umut ediyordum.

İki yıldan bu yana sulama sistemi üzerinde çalışıyordum. Sadece arazide bize sunulan malzemeleri kullanarak yaptığım bu sistemin tam da planladığım gibi çalışacağından emindim. Ayrıca hararetle bu sistemin Hector'ı konseyde bir yer almam konusunda ikna edebileceğini umut ediyordum. Böylece büyük toplumun arasına girebilir ve bazı konsey üyeleri gibi orada çalışabilirdim.

Hector sulama sistemi için genellikle kuralların ve kanunların açgözlülük, bencillik ve günahın üzerine kurulu olduğu büyük toplumun araçlarını değil, sadece tanrıların bize bahşettiği materyalleri kullanmamız gerektiğini söylemişti. İşçilerin sadece onlar tarafından verilmiş şeyleri kullanması tanrıları memnun ediyordu. Ve bizi daha kutsal insanlar yapıyordu.

Ama o alet edevatın pek çoğunun ana locada neden kullanıldığını da merak etmeden yapamıyordum. Annemin bizim kıyafetlerimizi düz bir kayanın üzerinde ovarak yıkayışını seyreliyordum. Diğer taraftansa Maya bana ana locada bu işi yapan büyük makineler olduğunu söylemişti. Sadece birkaç kıyafeti içine atıyordunuz, bir düğmeye basıyordunuz ve hepsi tertemiz çıkıyordu. Maya'nın fazlasıyla abarttığını düşünmüştüm ancak Hector ve diğer konsey üyeleri için hayat çok daha kolaydı.

Bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü günahkâr bir duygu olan kızgınlık hissi bedenimi sarıyordu. Düşünmek istediğimden çok daha fazla sorunun olmasının ve bunların her saniye içimde uyanmasının yanlış olduğunu biliyordum.

Kaynağa vardım ve su kaplarını yere koydum. Oraya varır varmaz gözüme çarpan ilk şey kayanın önündeki çalılıkların ve bitkilerin kenara çekildiği ve daha büyük kaynağa giden geçidin görünür hâlde olduğuydu.

Geçtiğimiz yıllarda oraya birkaç kez gitmiştim. Ama Eden'in gelmediğini biliyordum. Oyuncakları bıraktığı yerde öylece duruyordu ve oraya girdiğim birkaç seferde başka bir insanın izine de rastlamamıştım.

Kayaların arasındaki çatlaktan, kaynak görüş alanıma girene dek ilerledim ve o zaman onu gördüm. Sırtı bana dönük hâlde kaynaktaki büyük kayaya doğru yüzünü dönmüş oturuyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Açık sarı renkli saçları muhteşem bir çağlayan gibi sırtına dökülüyordu. Ama bacakları ve omuzları çıplaktı. Onun çıplaklığı karşısında gözlerimi kırptım. Sırtı bana dönük olduğu için gözlerimin yavaşça narin omuzlarından ince beline, hafifçe kıvrılan kalçalarından ince bacaklarına ve yeniden yukarılara doğru vücudunda dolaşmasına izin verdim. Vücudum kasıldı, titredi ve kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. Onu seyrederken sanki olduğum yere çakılıp kalmıştım ve kımıldayamıyordum. Zorla yutkundum.

Eden ellerini kalçalarına koydu ve boğuluyormuş gibi öfkeli bir ses çıkardı. Neye kızdığını görebilmek için ileri doğru eğildim ve sanki oranın sahibiymiş gibi bir kayanın üzerinde güneşlenen küçük yılanı gördüm. Görünen o ki Eden onun gitmesini istiyordu ve çıkardığı seslerin onu oradan uzaklaşmak zorunda bırakmasını umuyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım ama kendimi ele vermeden evvel bastırmayı başardım.

Eden yeniden ellerini iki yanında yumruk yaptı. Arkasından ne yapmak istediği konusunda karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun süre boyunca sessizce oturmaya devam etti. Onun büyüüne kapılmış hâlde bekliyordum. Bu durumu anlatacak başka kelime yoktu. Sonra birdenabire suya girerek beni şaşırttı. Fazla derin olmayan suyun içinden karşıya doğru yürüyordu ve sadece omuzları görünüyordu. Geniş kayalar küçük kaynağın diğer tarafında olduğu için bu karşıya geçmek için şu an görünen tek yöntemdi. Çünkü karşıya geçebileceği diğer kayanın üzerinde şu an yılan uzanıyordu. Eden sudan dışarı çıktı ve kayanın hemen yanındaki oldukça küçük kumsala doğru yürüdü. Ben

büyülenmiş hâlde onu seyrederken Eden o kayanın üzerine tırmandı, yılanı yakaladı ve onu yeşilliklerin ötesine doğru fırlattı. Sonra ellerini silkeledi ve kayanın üzerine çöktü. Böylece yılanı hiç beklemediğim bir çabuklukla oradan uzaklaştırmıştı.

O zaman kendime daha fazla hâkim olamadım. Kahkahalarla gülmeye başladım. Daha önce böyle bir gösteriye hiç şahit olmamıştım.

Nihayet gözlerimi açıp kahkahalarımı bastırabildiğimde kafamı kaldırdım ve Eden üzerinde ıslak iç çamaşırlarından başka bir şey olmadan bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmış ve beni Hannah Jacobson'la konuşurken gördüğü günkü gibi dudakları O şeklini almıştı.

Ciddileştim. Şimdi onu ilk gördüğümde kapıldığım arzuyu kontrol altına almayı başarmıştım. Ona bakarken garip bir his beni ele geçirmişti. Sanki daha önce yaşanmış bir an, bir *deja vu*-du. Zihnimden değil kanımdan gelen, hücrelerime ait bir hatıraydı. Sanki bir anı ya da belki bir seraptı. Ya da belki bulanık, çoktan unutulmuş bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

"Merhaba Gündüzsefası," demeyi başardım sonunda.

Ayağa kalkıp dimdik durmadan evvel beni birkaç kalp atımı boyunca seyretti. "Merhaba Karamela," diye karşılık verdi.

Boğazımı temizledim. Eden yarı çıplak olduğunun farkına varmış olmalı ki kendini çıplaklığını kollarıyla örtmeye çalıştı. "Şeyi... şeyi..." Suyun kenarında duran kıyafetlerini işaret ediyordu. "Bana getirir misin?"

Gidip kıyafetleri toplardım ve sadece göğsüme kadar gelen suda yürüyerek kıyafetlerini ona verdikten sonra kendimi kayanın üzerine çektim. Ben başka tarafa bakarken kıyafetlerini çabucak üzerine geçirdi. Dönüp ona baktığımda, elleri titreyerek eteğinin önündeki son düğmeleri ilikliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi ve yanakları tatlı bir pembeliğe büründü. "Ben... yılanlardan nefret ediyorum," derken artık dudakları da titriyordu. "Yani gerçekten çok nefret ediyorum."

Birkaç saniye boyunca ona baktım. "Bana pek öyle gelmedi. Yılanı da öyle gelmediğinden eminim." Ona sırttım.

Derin bir nefes alarak gülümsememe çekingen bir şekilde karşılık verdi.

Yarı yarıya haklı çıkmıştım. Gözleri koyu mavi gündüzsefalarının rengindeydi. Sadece yakından bakınca dış çemberde altın renkli benekler olduğu görülüyordu. Gözlerinin rengi erken güneş ışığında güneşlenirken parlayan mavi gündüzsefaları gibiydi.

Bakışlarını kucağına çevirdi. "Buraya bir süredir gelmemiştim ve gerçekten gelebilmek için sabırsızlanıyordum. İstedğim tek şey buydu. Sadece suda yüzmek ve tam da bu kayanın üzerinde oturmak istiyordum. Güneş gören tek kayada. Sonra o yılanı gördüm ve ben... Ben asla istediğim şeyi elde edemiyorum," dedi oldukça alçak bir sesle. Gözleri yeniden benimkileri buldu. "Evet, biliyorum bu bencilce. Sadece kendimi düşünmemeliyim. Ama... beni çok kızdırmıştı..." dedi usulca ve sesi kaybolup gitti.

"Anlıyorum," dedim elini ellerimin arasına alarak. Damarlarımdaki kan hızla akmaya başladı ve elini çabucak bıraktım.

Bakışlarımız yeniden buluştu ve Eden birden konuşmaya başladı. "Her bir gündüzsefasını sakladım. Kırk altısını da."

Sırttım. "Bütün karamela şekerlerini yedim. Her bir... Aslında kaç tane olduklarını unuttum ama hepsini yedim." Daha çok sırttım ve o da karşılık verdi.

Tamamen bana döndü. "Onları odama nasıl koydun?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Büyük kayaya sırtımı yasladım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Sırılsıklamdım ama güneş ılık ılık üzerimizde parlıyordu. Cevabımı bekliyordu.

"Kız kardeşim teslimat yapıyor. Ana locaya teslimat yapacağı zaman onunla birlikte yolladım."

Eden enerjik bir şekilde kafa salladı. "Evet. Şu küçük kız..." Duraksadı. Maya'nın mental durumunu dile getirmesini beklerken gerildim.

“Çok güzel dikiş diken.”

Gevşeyerek başımı sallarken gülümsedim. “Evet, o.”

Eden gülümseyerek başını yana eğdi. “Pekâlâ, bundan sonra sana iki adet karamela şekeri vermem gerekecek. Bir yardımcın olduğunu bilmiyordum.” Bana gülümsedi ve ben de kıkırdadım. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Kocaman açık sarı saçlarıyla ve arkasında kocaman –birdenbire tanıyıp keşfetmek istediğim– bir dünya saklıymış gibi görünen koyu mavi bakışlarıyla gözlerimi kamaştırıyordu.

“Kaç yaşındasın, Eden?” diye sordum. “Hector hiç söylemedi...”

“On altı yaşındayım.”

Şaşırdım. Daha genç gösteriyordu. Daha genç gösteriyordu ve ben de her zaman daha genç olduğumu düşünmüştüm. Benim için onun yaşı kutsal kitaplarda bahsi geçen büyük sel baskınıyla daima doğrudan bağlantılı olmuştu. Kafamı salladım ve matematiği yapınca birdenbire kendimi öncesinden daha kaygılı hissettim. Ama bunu bir kenara bıraktım.

“Görebilir miyim?” dedim sonunda.

“Neyi?” dedi şaşkınlığı yüzüne yansıyarak.

“Doğum izini.”

“Ah, evet doğum izi.” Bir anlığına tereddüt etti ama sonra arkasını döndü, saçını sol omuzundan çekti ve izi göstermek için bluzunu aşağı çekti.

Yaklaştım ve gözlerimi kısarak kürekkemiğinin yakınındaki, sözde bir güneş tutulmasına benzeyen küçük doğum izine baktım.

“Ve ay güneşin önünü örtecek suların yükselip yeryüzünü örteceği gibi,” diye fısıldadım, Hector’ın Kutsal Kitabından alıntı yaparak.

Doğum izini gözlerimle tararken Eden’in hafifçe titrediğini hissettim. Sanırım herhangi bir doğum izinin olabileceği kadar bir güneş tutulması gibi duruyordu.

Eden bluzunu düzeltti ve yeniden bana doğru döndü.

Birdenbire çekingenleşmişti. Ne düşündüğünü merak ettim. Onu izlerken, bana söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

Hafifçe gülümsedi. "Buraya gelmeden önce gittiğim kilisede ilk kadın ve ilk erkekle ilgili bir hikâye vardı ve yaşadıkları yerin tıpkı burası gibi bir yer olduğunu hayal etmiştim." Elini etrafımızı saran ulu kayalara ve güneş ışığında parlayan önümüzdeki kaynağa doğru salladı. Sonra yüzündeki gülümseme genişledi. "Hatta bir yılan bile vardı!" dedi kahkaha atarak. Gülümsemeden edemedim.

"Bunu hatırlıyorum çünkü içinde benim adım da geçiyordu..." Hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

Başını yana eğip ona şaşı baktım. "Biraz daha anlat."

Gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Şey, keşke hikâyenin geri kalanını da hatırlayabilsem. Ama sonu onlar için pek iyi bitmiyordu." Yukarı bakıp yeniden değerlendirdi. "Ya da belki onları çok da iyi uğurlamamış olan diğer insanlar için iyi bitmiştir."

"Hayır, demek istediğim buradan önce yaşadığın yer hakkın da bana daha fazlasını anlat. Evinizi, arabanızı, yaşadığın şehri anlat."

Hüzün yüzünü ele geçirdi. "Çok bir şey hatırlayamıyorum, çoğunlukla hislerim var. Zihnimdeki resimler oldukça bulanık. Ne zaman hatırlamaya çalışsam başım ağrıyor." Bunları söylerken sanki başı ağrıyormuş gibi avucunun içini alnuna sürtüyordu ve benim arkamda bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu.

Bir dakika kadar onu inceledim. Ona daha fazla soru sormak istiyordum. Diğer taraftan da gözlerindeki bu uzak, kaybolmuş, üzgün bakışın yok olmasını bekliyordum.

Birdenbire yeniden bana baktı. "Bana boş zamanlarında nehin orada ne inşa ettiğini söyleyecek misin?"

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Beni mi izliyordun, Gündüzsefası?" Sırıttım. Ama sanki yakalanmış gibi gözleri kocaman açıldı ve kafasını önüne eğdi. Kahkaha attım. "Eden, sadece şaka yapıyordum. Sana Eden dememde bir sakınca var mı?"

Kafasını kaldırıp bana baktı ve küçük bir kahkaha attı. Ama

sonra ciddileşti. “Evet, tabii ki.” Yeniden önüne ve ardından bana baktı. “Ve ara sıra seni seyrediyorum,” diye fısıldadı ve sonra bakışlarını çevirdi. “Özür dilerim. Bu gerçekten çok kaba bir davranış. Seni onca zaman... izlemem.”

Kalbim göğsümde tuhaf bir şey yaptı ve bir müddet ona bakakaldım. Bu güzel kız, sessiz kız –kutsanmış olan– beni mi izliyordu? Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden ona projemi anlatmayı seçtim. Boğazımı temizledim. “Ah, bir sulama sistemi inşa ediyorum. Sürahilerle ve kaplarla suyu taşıma işi gerçekten... çok zaman alan bir şey gibi görünüyor. Hele ki daha kolay bir yöntem varken.” Doğrulup oturdum. “Aslında bunu, ismini hatırlamadığım bir kurgu kitabında okumuştum. Yani Hector kurgu kitapları yasaklamadan önceydi. Ama kitapta nasıl inşa edileceği tarif edilmiyordu. Bu yüzden kendi kendime anlamaya çalışıyorum. Sanırım bunu başardım da. Eğer işe yararsa bütün tarlaları şimdi suladığımız zamanın yarısı kadar bir sürede sulayabileceğiz. Bunun bana konsey üyeliği kazandırabileceğini umuyorum.”

Eden şaşırmışa benziyordu. “Konseyde mi olmak istiyorsun?”

“Evet. Büyük toplumun arasına gidip orada çalışmak istiyorum.”

Eden başını salladı. “Nasıl bir işte?”

“Bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla, konsey üyeleri her türlü işte çalışabiliyormuş. Eminim Hector ya da diğerleri benim için de bir yer bulabilir. Bilirsin işte, eğer kendimi kanıtlarsam.”

“O zaman ana locada mı yaşayacaksın?”

Onayladım. “Plan bu, evet.”

Eden’in gözleri büyüdü ve sanki beni öpmeyi düşünüyormuş gibi ağızma bir bakış attı. Uzağa baktım. Ben bile daha sağduyuluydum.

Ayağa kalktım ve Eden korkudan hafifçe sıçradı. “Gitsem iyi olacak. Biraz kutsal su alıp geri dönmemi bekliyorlar.”

“Ah, tamam,” dedi ayağa kalkarak. “Ben her gün on ikiden,

ikiye kadar buradayım.” Omuzlarını silkti. Utanmış gibi görünüyordu. “Yani öğle yemeğini arkadaşlarınla birlikte değil de... burada yemek istersin belki diye... Ya da demek istediğim bunu isteyeceğinden değil tabii ki de... Ama eğer istersen de...” Başını sallayıp hafifçe güldü. “Neden isteyessin ki?”

O garip duygu yeniden gelip göğsüme oturdu. “Hector’ın prensesiyle öğle yemeği yemekten onur duyarım.”

Bir an hafifçe yüzü düşmüş gibi göründü ancak hemen kendini toparladı. “Tamam,” diye fısıldadı.

Bir saniye kadar onu izledim. “Konu Hector’dan açılmışken, o bunu muhtemelen onaylamayacaktır. Farkında mısınız?” dedim.

“Biliyorum,” diye cevap verdi. Artık onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum.

Duraksadım. Biliyorum muhtemelen ona bir daha geri gelmeyeceğimi söylemem gerekiyordu ama söyleyemiyordum. Bunca zaman sonra onunla karşılaşmak çok iyi hissettirmişti. Görünüşe bakılırsa benimle vakit geçirme düşüncesi onu da mutlu ediyordu. “Şimdilik hoşça kal o zaman.” Gülümsedim, arkama döndüm ve kaynağa dönüp doğum çadırında ihtiyaç duydukları suyu doldurdum.

Çok geç kalmıştım. Geriye döndüğümde, Helen Whitney kucığında sağlıklı bir erkek çocuğu tutuyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eden

Ertesi gün, kaynağa gidip oturduğumda Calder'ın bana katılması umuduyla dolu olan kalbim üç katı hızlı atıyordu. Ama gelmedi. Ana locaya doğru yürürken ruh hâlim melankolik, yalnız ve hayal kırıklığı doluydu.

Sanki onu çok uzun zamandır seviyormuşum gibi geliyordu. Ama onunla konuşmak ve onu birazcık tanımak bu aşkın gözüme çocukça ve aptalca gözükmesine sebep olmuştu. Sanki kendi kendime uydurmuşum gibi. Hâlâ kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi atmasına sebep oluyordu. Güzelliği de beni büyülüyordu ama şimdi onu daha yakından tanıma arzusu düşüncelerimi ele geçirmişti.

Bütün günümü onunla konuşarak geçirmek istiyordum. Genizden gelen derin, erkeksi gülümsemesinin tenimde gezinmesini ve beni titretmesini istiyordum. Sesi toprağa düşen yaz yağmurunu andırıyordu.

Sonraki gün yine gelmedi ve bu yüzden üçüncü gün kayama oturduğumda, yılan olmadan, tanrılara şükürler olsun, onun gelmesini beklemiyordum. Bu yüzden kaynağa açılan kayaların arasındaki girişte aniden belirince şaşkınlıktan ufak bir çığlık attım.

Calder gülümsedi. Hemen arkasında onu iten ve bu yüzden tökezleyerek kakhaha atmasına neden olan siyah saçlı başka bir oğlan daha belirdi.

Hemen arkasındaki oğlan eğildi, ellerini dizlerine dayadı ve nefeslenmeye çalışırken orada bir süre bekledi.

Calder onu dirseğiyle dürttü ve suyun içinden yürüyüp kendini zahmetsizce geniş kayanın üzerine çekerken, "Pısırik," dedi. Onlara yer açmak için kenara kaydım.

"Yemekte ne var?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yemek mi?" Elimi ağzıma götürdüm, sonra da çektim. "Ah olamaz! Sana benimle öğle yemeğinde buluşmanı söyledim sonra da yiyecek hiçbir şey getirmedim. Ne büyük kabalık."

Calder güldü. "Sana takılıyorum, Gündüzsefası. Biz çoktan yemek yedik." Başıyla, şimdi suyun içinden yürüyerek bize doğru gelen siyah saçlı oğlanı işaret etti. Calder kadar uzun boylu değildi ama benim omuzlarıma gelen su onun omuzlarının yakınına bile gelmiyordu.

Oğlan kayaya kadar gelmeyi başardı ve zor zahmet kendini kayanın üzerine çekti. O geriye doğru uzanırken Calder'la birlikte ona yer açmak için kenara kaydık. Yeniden nefesini düzenlemeye çalışırken bu kez sanki sancı çekiyormuş gibi karnına masaj yapıyordu.

Calder kıkırdadı. "Eden, bu üzgün, kondisyonu düşük kişi Xander Garen."

"Kondisyonu mu düşük? Kimin kondisyonu düşükmüş? Her gün kilometrelerce yürüyorum. Sadece sırtımda ağır su kaplarıyla yokuş aşağı koşar adım inmiyorum. Bu gerçekten saçma." Xander bana döndü. "Seninle bizzat tanışmak ne hoş, Eden. Bir keresinde yıllar önce seninle Teneke Tekmelemece oynamıştım. Muhtemelen beni hatırlıyorsundur. Ben oyunun yıldızıydım. O oyunu hatırladığımdan falan değil ama ben her zaman bir yıldızım. Bu yüzden o gün için de böyle bir çıkarım yapmak güvenli olur."

Güldüm. "O oyunu hatırlıyorum, Xander. Çünkü oynadığım tek oyun oydu. Ayrıca evet, gayet güzel oynamıştın, Calder da öyle." Calder'a bakınca yanaklarım kızardı. Çünkü çok yakışıklıydı ve ona bakmak istiyordum ve bana bakışları sanki aklım-

dan geçenleri okuyormuş gibi hissettiriyordu. Xander gözlerini kıstı, ikimize baktı ve sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Doğru. Vahanı bugün bizimle paylaştığın için teşekkür ederiz. Burada böyle bir yer olduğundan haberim yoktu. Calder bana burada bir kaynak olduğunu söylediğinde etrafı kayalarla çevrili küçük bir su deliğinden bahsettiğini zannetmiştim. Bura-yı benden gizliyormuşsun, Calder.” Göz kırptı ve gülümsedim. Yeniden Calder’a baktığımda onu yüzünde garip bir ifadeyle beni seyrederken buldum. Sanki derin bir trans hâinden uyarı-yormuş gibi oldu ve dirseğiyle yeniden Xander’ı dürterken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Hayır, senden asla hiçbir şeyi gizlemem. Sadece hiçbir zaman ilgini çekmedi.”

Xander ofladı. “Yani biliyorsun, her gün Arkadya’nın etrafında binlerce tur atıp durduğum için zaten hayatımda çok fazla heyecan var.”

“Bu önemli bir iş, tıpkı buradaki her iş gibi,” dedi Calder ama sesinde herhangi bir duygu emaresi yoktu. Bir dakika kadar orada sessizce oturduk. Sonra Calder boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. “Her neyse kendi adıma geceleri senin gibi iriyarı, güçlü, erkeksi bir adamın güvenliğimden sorumlu olduğunu bilerek huzur içinde uyuyorum.” Calder, Xander’a sırtıttı ve Xander güldü.

“Kim uyumaz ki, Tatlı Çocuk?”

Aralarındaki şakalaşmanın getirdiği keyifle kıkırdadım. Kahkaha atmayalı ve arkadaşlığın getirdiği hafiflik duygusunu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Önceden bir daha bu duyguyu tadıp tadamayacağımı merak ederdim.

“Ee, Eden, her gün neler yaparsın bakalım?”

Yanaklarım kızardı ve başımı önüme eğdim. “Aslında pek bir şey yapmama izin verilmiyor. Piyanoda pratik yapıp Kut-sal Kitabı çalışıyorum.” Omuz silktim. “Hepsi bundan ibaret.” Rahatsız olmuş gibi küçük bir kahkaha attım. “Arkadya’nın etrafında günde bin kez dolaşmak kulağa daha iyi geliyor, değil

mi? Benim bu dünyadaki en zavallı insan olduğumu düşünüyor olmalısınız.”

Bir dakika boyunca sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp baktığımda her ikisinin de yüzünde birbirine benzeyen şaşkın ifadeler olduğunu gördüm.

“Olamazsın,” dedi sonunda Calder. “Xander bu unvanı çoktan ele geçirdi.”

“Çok komik,” dedi Xander yeniden kıkırdayarak. Dirseğiyle Calder’ı dürttü. “Seninle ilgili böyle bir şeyi asla düşünmeyiz, Eden. Sen kutsanmış olansın.”

Onlardan farklı olduğum gerçeğinin bana hatırlatılmasıyla birlikte yüzüm yeniden yanmaya başladı. Ne diyeceğimi bilemeyecek boğazımı temizledim.

“Gerçekten okula gitmiyormusun?” diye sordu Xander tuhaf geçen bir ânın ardından.

Başımı salladım. “Hector kutsanmış olanın tek sorumluluğunun onun Kutsal Kitabı hakkında iyice bilgilenmek olduğunu söylüyor.”

“Şey, sanırım bu doğru,” dedi Xander kelimelerinin arasına başka kelimeler sığacak kadar yavaş konuşarak.

Calder başını önüne eğdi ve sanki bilinçli bir şekilde çiziyormuş gibi kayanın üzerindeki bir şeyleri parmağıyla takip etmeye başladı.

“Ah, size uzun zamandır sormak istediğim bir şey var,” dedim. “O gün penceremin altında oturmuş Xander’la karamela şekerlerinden bahsederken, toprağa ne çiziyordun? Sadece yarısı tamamlanmıştı. Günlerce ona bakıp bir kız mı yoksa at mı olduğunu anlamaya çalıştım ya da... Birkaç gün onun bir nehir olabileceğini düşündüm ama sonra bir şey olduğundan neredeyse emindim...”

Calder kahkahalara boğulunca konuşmamı yarıda kestim.

“Ne var?” diye sordum, Xander’a bakarak. O da gülümsüyordu.

“Hiçbir şey. Sen...” dedi Calder, bana kendimi sıcacık hisset-

tiren bir gülümsemeyle. "Toprağa karalanmış bir şekil üzerinde oldukça fazla düşünmüşsün."

Bir nefes verip küçük bir kahkaha attım. "Size günlerimin oldukça sıkıcı geçtiğini söylemiştim."

"Ah, hayır, Eden sana şaka yaptım. Ah, bir bakalım... Üzgünüm hatırlayamıyorum. Bir eskiz çizmiş olmalıyım."

"Calder sürekli çizer," diye araya sıkıştırdı Xander. "Öğretmenimizin varoluşunun laneti. Ne zaman yazı tahtasına yakın olsa sanki tanrılar onu bir şeyler çizmesi için yoldan çıkarıyorlar."

Başımı yana eğdim. "Peki çizmesine izin verilmiyor mu?" diye sordum.

İkisi birlikte kafa salladı. "İşçiler resim işlerine katılmaya izinli değiller. Buna sadece konsey üyelerinin ve onların çocuklarının izni var."

"Neden?" diye cırladım. Ana locadaki bütün o kara kalemleri, boyaları, kâğıtları ve materyali düşünerek. Hector'ın resme *zaafı* vardı. Sürekli olarak bize pratik yapmamız için baskı yapardı ve resmin tanrıları memnun ettiğini söylerdi. Hayatlarımız daima birbirinden çok ayrı olduğundan işçilerin uymak zorunda oldukları pek çok kurala aşına değildim. Bizim ana locada kullandığımız elektriğe ve diğer yaşam standartlarına onların sahip olmadığını gözlerimle görmüştüm. Ama yaşam standartlarımız ve onların çalışmak zorunda olmalarının dışında hepimizin aynı imkânlara sahip olduğumuzu düşünmüştüm. Tabii Kutsal Kitabı saymıyordum. Ve ben sanattan başka hiçbir şeyi öğrenmeye izinli değildim. Ama bu sadece benim için geçerliydi. Konsey üyelerinin çocukları tıpkı işçilerin çocukları gibi her zamanki dersler üzerinden eğitim görmeye devam ediyorlardı. Birdenbire hepsi gözüme çok karmaşık geldi.

Calder omuz silkti. "Hepimizin kendi işleri var. Baban hepsinin eşit derecede önemli olduğunu söylüyor." Bir an sessiz kaldı, sonra devam etti. "Hepsi topluluğun dengesini sağlıyor."

Başımla onayladım ve Xander, Calder'a daha ciddi bir bakış atmadan önce gözlerini kaçırdı. "Geri dönmeliyiz," dedi.

Calder başıyla onayladı. Bakışları benim üzerimde geziniyordu. Kirpikleri inanılmaz derecede uzundu. Gözlerinin rengi derin ve yoğun bir kahverengiydi. Sanki kafasında bir şeyi ölçüp tartıyormuş gibi başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir fikrim var."

"Ah hayır," dedi Xander. "Bu beyanın ardından iyi bir şey çıkmaz."

Calder, Xander'a bir bakış attı. "Henüz fikrimi duymadın bile."

"Dediğimin arkasında duruyorum."

Calder gözlerini devirdi ve bakışlarını benim üzerimde yoğunlaştırdı. "Öğrenmene izin verilmeyen konuları biraz kâğıtla boya karşılığında sana öğretmeme ne dersin?"

"Ah, aman, aman, aman," dedi Xander, Calder'ın çok büyük fikrini savuşturmak istermiş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Düşündüğümden daha betermiş. Bu sadece başına bela açmak demek, Calder."

"Şu konuşana da bakın," diye araya sıkıştırdı Calder bakışlarını benden ayırmadan.

"Evet," dedim aniden. Öğrenmek istiyordum. Buna çok açtım. Ama işin aslı, Calder'la vakit geçirmek istiyordum ve bunun olması içinde elimden geleni yapacaktım. Bu şekilde bir çıkış yapmam beni de şaşırtmıştı. Hailey, onun oğulları ve Hector'dan başka insanlarla nadiren iletişim kuruyordum. Ama nasıl oluyordu da Calder'la telepati kurmayı başarabiliyordum? Belki de onu zihnimde çok fazla canlandırıdığım için bu mümkün hâle gelmişti.

Calder bana gülümsedi. "Tamam," dedi yumuşak bir tonla gözlerini benden bir an olsun ayırmadan.

Xander ayağa kalktı. "Peki madem, çok iyi. Siz ikinize mahzende otururken iyi eğlenceler diliyorum."

Calder nihayet ona baktı. "En nihayetinde temiz bir kâğıda bir şeyler çizebileceksem bu mahzende oturmaya değer." Kâğıttan

bahsederken sanki yalayıp yutmak istediği leziz bir yemekten bahsedermiş gibi konuşuyordu.

Şimdi pek emin olamayarak dudağımı dişledim. Mahzen ana locanın altında, oldukça büyük, mağarayı andıran bir yerdi. Hector senede bir kez iki yüz bilmem kaçımızı toprağı kazmamız ve büyük sel baskmına hazırlık yapmamız için orada toplardı. Sadece o kadar insan vücudunun sıkış tepiş bir hâlde mahzende bir arada olması düşüncesi bile titrememe, kendimi hasta, klostrofobik ve korkmuş hissetmeme neden oluyordu.

Ayrıca mahzende ağır metal bir kapısı olan bölme vardı ki burası da biri, Hector'ın ya da tanrıların isteklerine karşı gelecek bir şey yaptığı nadir zamanlarda kullanılıyordu. Tövbe etmelerine yetecek süre kadar orada hapis tutuluyorlar sonra yukarı çıkarılıyorlar ve Hector vaaz verirken podyumda oturuyorlardı. Tapınaktaki seremoni bitene kadar, küçük çıkıntıları olan bir metal parçasının üzerinde diz çökerek bekliyorlardı. Bu alet deriyi delmiyordu. Ama üzerinde diz çökmekle cezalandırılan insanların yüzlerine bakınca iki saatin ardından sanki delinmiş kadar acı çektikleri anlaşılıyordu.

Tam olarak neyin günah sayıldığını bilmiyordum ama Arkadya'ya gelip burada yaşamaya başladığımdan bu yana üç kişinin bu şekilde cezalandırıldığını izlemiş ve onlara Hector'ın arkasında oturduğum yerden sessizce dayanma gücü dilemiştim. Ve yemin ederim koridorda onlardan uzağı doğru yürürken kendi dizlerim acıyordu.

İçinde bulunduğumuz âna geri döndüğümde Calder hâlâ bana bakıyor ve benden bir cevap bekliyordu.

"Ben sadece... Belki Xander haklıdır. Mahzen insanın gözüne..." Calder'ın yüzü düşerken sesim solup gitmişti. "Tamam," diye araya sıkıştırdım çabucak ve başımı evet dercesine salladım, onu hayal kırıklığına uğratmaya gönlüm razı gelmeyerek. "Kabul ediyorum. Ne zaman?" Derin bir nefes aldım. "Demek istediğim, ne zaman buluşuruz?"

Dişlerini göstererek sırttı. Gülümsemesi yüzünü değıştirdi

ve onu inanılmayacak kadar güzelleştirdi. Kelebekler karnım-
da kanat çırpırmaya başladılar. Gülümsemesini diğerklerinin üze-
rinde kullandığına şahit olmuştum ama buna maruz kalan kişi
olmak inanılmaz derecede müthiş hissettiriyordu. “Yarın olur
mu?” diye sordu.

Ben de gülümseyerek başımı salladım. “Tamam, yarın.” Onu
yarın ve ondan sonraki her gün görmek istiyordum.

“Tamam.” Bir dakika kadar beni inceledi. Ne düşündüğünü
merak ediyordum. “O zaman seninle yarın görüşürüz.”

“Hoşça kal, Eden,” dedi Xander kayanın üzerinden suya at-
layarak. Calder da onu takip etti. Suyun içinden yürüyerek iler-
lediler ve küçük kıyıya çıktılar. Gözlerim Calder’ın poposunda
gezindi. Üzerine iyice yapışmış ıslak keten pantolonunun içinde
iyice belirgin görünüyordu. Ne yaptığımı fark edip bakışlarımı
başka tarafa çevirdim. Ama utanç duygusu beni ele geçirmeden
hemen önce bakışlarım yeniden ona döndü. Kayaların arasında-
ki geçitten eğilip geçmeden hemen önce Calder geri dönüp bana
baktı ve bir kere daha gülümsedi. Bu mesafeden yanaklarımdaki
kızarıklıkı göremeyeceğı için çok mutluydum.

Ertesi gün kaynağı vardığımda Calder çoktan gelmiş çimenle-
rin üzerinde, ellerini başının altına koymuş uzanıyordu. Onun
beni beklediğini görünce hissettiğim baş dönmesine hâkim ola-
madım.

“Selam,” dedim ona doğru yaklaşırken. Ayağı kalktı. Ya-
nımda getirdiğim büyük bez çantayı omuzumdan indirdim ve
çimenlerin üzerine, onun tam önüne bıraktım. Hemen içindeki
büyük boy kâğıt demetini çıkardı ve bana baktığında yüzünde
saf mutluluk vardı. Yakışıklı yüzünün aldığı ifade yüzünden
kalbim göğsümde üç kat hızla atmaya başladı. Çantanın içinde-
kileri didiklemeye devam etti. Eşyaları çantadan çıkararak hepsi-
ni önündeki çimenlerin üstüne düzgün bir şekilde dizdi. Birkaç
boya kabı, dört fırça ve bir kömür kalem seti vardı.

Önüme dizdiği malzemelere bakmaya devam edince, "Kimse fark etmeden bu kadarını alabildim," diye açıklama ihtiyacı duydum.

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bu yeterince fazla zaten. Teşekkür ederim, Eden." Sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş ama ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hâli vardı. Avuç içlerini uyluklarına sürttü. "Bugün hangi dersten başlamalıyız?" diye sordu.

"Neden öncesinde sen bir şeyler çizmiyorsun?"

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı ve yeniden açtı. "Emin misin?"

Kahkaha attım. "Evet."

Calder kendi kendine güldü. "Tamam. Peki şuna ne dersin? İkisini aynı anda yapsak nasıl olur? Hem çizim yaparım hem de aynı anda sana ders veririm. İki işi aynı anda yapabilirim. Bana istediğin soruyu sormakta özgürsün."

Başımı yana eğdim. "Pekâlâ, bunun senin dikkatini dağıtmayacağından eminsen eğer."

Başını salladı. "Hayır. Hatırlarsan eğer ben bir dersi dinlerken masamın altında çizim yapmaya alışkınım."

Güldüm. "Tamam, o zaman."

Çoğunluğu gölgede olan bir kayaya doğru kayarak sırtını yasladı ve sonra kâğıt destesi ile kömür kalemleri eline aldı. Arından dizlerini büktü ve kâğıtları bacaklarının üstüne dayadı.

"Önce bana ne bildiğini anlat."

Seni sevdiğimi ve bu dünya üzerinde gördüğüm en güzel erkek olduğunu biliyorum.

Utanarak başımı önüme eğdim. Pek bir şey bilmiyordum. Boğazımı temizledim. "Okumayı biliyorum. Ve galiba hepsi bu kadar."

Başımı kaldırdığımda onu kalemi havada donup kalmış, beni incelerken buldum. "Matematik ya da fen yok muydu?"

Yeniden başımı salladım, sonra arkamı bir kayaya yaslayana kadar ben de geriye doğru kaydım.

Calder yeniden çizim yapmaya başladı. "Tamam, o zaman basit şeylerle başlayacağız."

Böylece o çizim yaparken orada oturduk ve o bana basit matematiğin temel kurallarını ve toplama çıkarmayı öğretti. Çabuk öğreniyordum. Hatıralarımda bir yerlerde biliyordum ki bunları daha önce de öğrenmiştim. Sadece sisli, puslu bir hatıraydı. Tıpkı bu yere gelmeden önceki bütün hatıralarım gibi. Gözlerimi kapadığımda temizlik malzemeleri ya da tebeşir kokusu gibi bazı kokuları hatırlayabiliyordum. Ve muhtemelen bir okul olan o yerde mutlu olduğumu da. Ama sadece bu kadarını hatırlayabiliyordum.

Bir saat kadar sonra Calder kucağındaki kâğıt tomarını yere koydu. "Çok sürmeden bizi yakalarsın," dedi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Elimle kâğıtları işaret ettim. "Demek istediğim, yaptığımız anlaşma dışında? Hector bunu onaylamaz ve her ikimiz de cezalandırılabiliriz. Bu riski neden alıyorsun?"

Calder bir müddet beni inceledi ve sonra bakışlarını çevirip kaynağa baktı. Dolgun altdudağını ısırды ve kaşlarını çattı. Nihayet bana bakıp konuştu. "Xander buraya birkaç kilometre uzaklıktaki eyalet parkına yakın olan bekçi istasyonunun oradaki işçilerle konuşuyor."

Şaşırdım. Genellikle kötülüğün, şeytaniliğin ve adaletsizliğin galip geldiği "büyük topluluğun" üyeleriyle konuşmamamız tembihlenirdi. Tabii ki onların arasında çalışmak zorunda olan konsey üyeleri ve tanrılar buyurduğunda hacca giden Hector hariç Arkadya'dan hiç kimsenin böyle bir girişimi veya arzusu yoktu. Ana loca haricinde tamamen kendi kendine yetebilen ve kendimizden başkasına güvenmeyen bir topluluktuk.

"Öyle mi?"

Calder başıyla onayladı. "Birkaçıyla arkadaş oldu. Çocukken bekçi istasyonundan bazı şeyler çaldık. Daha doğrusu çalma işini Xander yapardı, ben daha sonrasında katılırdım. İki yıl önce iş üstündeyken yakalandı. Sadece yakalayan kadın onu ihbar

etmek yerine aldığı şeyler arasında en çok hoşuna giden şeyin ne olduğunu sormuş. Xander da ona söylemiş. Şimdi kadın sıra ona nezaketen şeker ve başka şeyler getiriyor.” Düşünürken yeniden bakışlarını uzağa çevirdi. “Büyük toplumun üyelerinin hepsinin şeytani ve kötü olduğunu düşünmüyorum, Eden. Belki bazıları, belki de çoğunluğu öyledir. Bilemiyorum. Ama buradaki önemli nokta şu ki Hector’ın bu konuda yüzde yüz haklı olduğunu düşünmüyorum.” Omuzlarını silkti. “Ve eğer bu konuda haklı değilse belki haklı olmadığı başka konular da vardır. Senin eğitim almaman gerektiği konusu gibi. Biliyorum, tanrılar onunla konuşuyorlar ama o aynı zamanda bir insan.”

Orada öylece oturup sessizlik içinde birbirimize baktık. Hemen yanı başımızdaki küçük şelale nazikçe dökülen bir su sesi çıkartıyordu. Uzaklarda bir yerlerde bir köpek havladı.

“Bu yüzden konseyde bir yer edinmeliyim,” dedi alçak sesle. “Dışarıda ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim, Eden. Sel baskınına kadar ne kadar zamanımız kaldığının bir önemi yok, sadece bunu bilmeliyim.”

Kalbim hızla atıyordu. Sadece Calder’ın bana olan yakınlığından değil ama en azından bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiç böyle konuşmalar yapılmadığı için. Derinlerde bir yerlerde içimde bir şeyler hareketlenerek sanki hayata geldi.

“Bana güveniyor musun?” diye sordum, bana şu an söylediği şeyi aksi takdirde asla söylemeyeceğini bilerek.

Kafasını bir kez salladı. “Sana güvenmeye uzun zaman önce başladım.”

Sıcaklık ve gururun getirdiği gözü karalık göğsümü doldurdu. Calder Raynes’in bana güvenmesi hayatım boyunca hissetmediğim kadar özel hissetmeme neden oluyordu. “Benim ebeveynlerim nazik insanlardı,” dedim. “Onlar hakkında çok az şey hatırlıyorum. Ama bunu net olarak biliyorum. Çok nazik insanlardı.”

“Bana onlardan bahseder misin?” diye sordu Calder usulca.

Hatırlamakta güçlük çekerek derin bir nefes aldım. “Her ikisi

de sarıyordu." Kendi saçından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım ve sonra düşmelerine izin verdim. "Şaşırtıcı, değil mi?" Gülümsedim, Calder da gülümsedi. "Bir de şey, annem çiçekler gibi kokardı." Gözlerimi kapattım ve onun tatlı narin kokusunu kafamda canlandırırken derin bir nefes aldım. Bir dakika kadar sonra gözlerimi açtığımda, beni seyreden Calder'ın başı yana yatmıştı ve gözleri nasıl oluyorsa şimdi daha koyuydu. Güçlkle yutkundum.

"Başka?" diye fısıldadı.

"Sanırım babam başkalarının parasıyla ilgili bir iş yapıyordu. Annem çalışmıyordu, en azından hatırladığım kadarıyla. Cincinnati'de yaşıyorduk, bundan kesinlikle eminim." Omuzumu silktilim. "Hector'la çok iyi arkadaş olduklarını biliyordum. Onun evimize geldiğini hatırlıyorum. Annemin bana gidip onunla birlikte yaşayacağımızı söylediğini hatırlıyorum. Burayı kastettiğini düşünüyorum. Ama sonra... Onlar öldü ve çok uzun bir zaman boyunca Hector'la yalnız yaşadık, belki yıllarca. Hepsi bu kadar. Daha öncesine dair başka şeyler de hatırlamaya çalıştım ama hiç başaramadım. Sanırım çok küçüktüm."

"Annenle babanın nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Bir trafik kazasıydı. Bildiğim tek şey bu."

Calder bir konu üzerinde kafa patlattığı zamanlarda yaptığı gibi altdudağını dişlerinin arasına aldı.

"Ne?" diye sordum.

Cevap vermeden önce dişlerinin arasındaki dudağını serbest bıraktı ve sonra onu diliyle yaladı. "Hiç. Sadece aileni kaybettiğin için üzüldüm."

Başka bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu hissettim. Yine de başımı sallayarak, "Teşekkür ederim." dedim.

"Ee," dedi ayağa kalkarken. "Yarın? Aynı saatte? Aynı yerde?"

Ben de ayağa kalktım ve coşkuyla başımı salladım. "Evet. Eee..." Başımla elinde tuttuğu çizim defterini işaret ettim. "Çizimini görebilir miyim?"

Elinde tuttuğu çizime baktı. “Ah. Evet, tabii.” Bana doğru çevirdi ve nefesim kesildi.

Bizim –evet birden bir öyle olmuştu, *bizim*– kaynağımızı çizmişti. Sadece karakalem kullanmıştı. Ama nasıl oluyorsa yemyeşil ve çok güzel görünüyordu. Gölgeler ve vurgular sudaki rengin derinliği hakkında insana ipucu veriyordu. Kayalar, çimenler ve gökyüzü. Hepsi... nefes kesiyordu.

“Calder. Sen... Hiç bu kadar iyi bir şey görmemiştim. Hiç ders almadın mı?”

Benim ne düşündüğüm onun için gerçekten önemliymiş gibi beni oldukça yakından izleyerek başını iki yana salladı.

“O zaman sen yeteneklisin. Gerçekten çok yetenekli.” Yeteneği karşısında âdeta büyülenmişim ve bunun ifademe yansıdığından emindim.

Resmi bana doğru uzattı. “Bu senin için.”

Kabul ederken sırtıyordum. “Teşekkür ederim. Bugün, burada seninle olmak, harika bir doğum günü hediyesiydi.” Çizimi dikkatlice rulo yapmaya başladım böylece yanımda taşıyabilecektim.

İfadesi şaşkınlığa dönüştü. “Bugün senin doğum günün mü?”

Başımı salladım. “Yarın. On yedi olacağım. Ama bu,” dedim rulo hâline getirdiği kâğıdı nazikçe göğsüme bastırarak, “isteyebileceğim en iyi hediye.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Eğer doğum günün olduğunu bilseydim, seni çizerdim. Bir portreni.” Gülümsedi. “Yarın. Gerçek doğum gününde yapalım.”

Gülümsemesine karşılık verdim. “Tamam.” İçindeki malzemelerle birlikte bez çantayı havaya kaldırdım. “Bunu bir yere saklamalı mıyız?”

Calder etrafına bakındı. Sonra çantayı benden aldı ve çantayla birlikte sağ tarafındaki bir grup kayaya doğru ilerledi. Birlikte minik bir mağara oluşturan iki kayanın arasına çantayı sakladı. Hemen yanından başka bir kaya aldı ve onu da açıklığın tam önüne çantanın görülmemesi için yerleştirdi.

Yukarı giden patikayı takip ettik. Yukarı yaklaştığımızda durdu ve ondan önce gitmem için başıyla işaret etti. Böylece oradan birlikte çıkmamış olacaktık.

Ana locaya geri döndüğümde sessizce odama çıktım, sonra kaynağımızın çizimini açtım ve tekrar rulo hâline getirirmeden önce birkaç dakika boyunca onu uzun uzun seyrettim. Onu yatağımın altında uzak bir köşeye, Calder'la geçirdiğim zamanı da kalbimin sessiz sakin, gizli bir köşesine sakladım.

Calder'ın bugün sözleştiğimiz gibi oraya gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Belki düşünüp bunun çok riskli olduğuna ya da böyle bir anlaşmanın ilgisini çekmediğine karar verebilirdi. Ama yapmadı. Matematiğin basit kurallarını öğretirken sabrı sonsuzdu. Onun için çok temel görünen kavramları öğrenirken kendimi aptal ya da utanmış gibi hissetmemiştim. Bu şekilde aklımın sınırlarını zorlayarak öğrenmek bana kendimi iyi hissettirmişti. Ve o gece yatağa kalbimi dopdolu hissederek gitmiştim.

ALTINCI BÖLÜM

Calder

Doğum günü kızını beklerken onun portresini çizebileceğim kursuz bir yer arıyordum. Sonunda suyun hemen sol tarafındaki geniş bir kayada karar kıldım. Güneş ışığıyla beneklenen yerleri vardı, çoğunluğuysa büyük kayalar tarafından gölgeleniyordu. Ben onu çizerken üzerine uzanması için harika bir yerdı.

Eden'ı orada uzanırken hayal ettim. Üzerindeki elbise onun ince vücut hatlarını gösteriyordu. Bluzu küçük, yuvarlak göğüslerine yapışıyordu. Kanım alev aldı.

Yapma, Calder. Sakın bunu aklından bile geçirme.

Eden hakkında böyle şeyler düşünmek oldukça kötü bir fikirdi. O olabilecek her şekilde yasaktı. Bunu unutmamam gerekiyordu. Alışverişimizi sonlandırsam ve bir daha onun olduğu tarafa bile bakmasam benim için daha iyi olabilirdi. Ama ona yakın olma arzusu karşı gelinemeyecek kadar da zordu. Şiddetli bir şekilde cezalandırılabilirdim ama belki buna değerdı. Onun etrafındayken net düşünemiyordum. Ama onun güzelliğı... *Dur, Calder. O neredeyse gelmek üzereyken seks hakkında düşünme.*

Ona getirdiğim küçük çiçek buketini aldım ve uzun zaman önce gözlerinde umutla, cesur bir şekilde bizim oyun oynadığımız alana doğru yürüdüğü o günü düşünürken, kayaların üzerine yerleştirdim.

Gündüzsefası. Bir çiçek kadar güzel, bir ayırıkotu kadar güçlü.

Yıllar içinde onunla oynadığımız küçük oyuna bayılmıştım. Benim için bu bir macera, bir sırdı. Çalıştığım tarlanın bir köşesine, birkaç gündüzsefası tohumunu kullanarak kendime küçük bir çalılık bile yapmıştım. Gündüzsefalarının göründüklerinden daha güçlü oldukları hakkında söylediğim şey doğruduydu. Ektiğim küçük çalılık tarlayı ele geçirmeye çalışıyordum ama ben onu bir şekilde zaptediyor, küçücük tutuyordum ki bana istediğim zaman Eden'a bırakabileceğim mavi çiçeklerden düzenli olarak versin.

Arkamdan gelen sesinin, "Selam," dediğini duydum ve daha tamamen arkama dönmeden gülümsemeye başlamıştım.

"Mutlu yıllar," diyerek ona doğru yürüyüp elini tuttum ve o gülümserken beni takip etti.

"Benim portremi mi çeceksin?" diye sordu. "Biraz tedirginim. Geçen hafta Hailey Anne'nin oğullarından biri beni çizdi ve gözleri olan bir kabağa benziyordum." Güldü.

"Benim yeteneklerimin onunkinin ilerisinde olduğunu düşünmek isterim," dedim göz kırparak.

"Ah, kesinlikle öylesin. Asıl korktuğum şey gerçekten bir kabağa benziyor olmam ve senin ileri seviye çizim yeteneğinin bunu ispat etmesi."

Her iki elimi de omuzlarına koyarak onu döndürdüm ve kayaya yaslarken, güldüm. "Sen mi? Bir kabak mı?" Arkasına yaslandı, böylece artık onun tepesindeydim. Biraz daha yaklaştım ve saçını istediğim şekilde olması için ayarladım. Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve birdenbire ikimiz de ciddileştik. "Yakınından bile geçmezsin," diye fısıldadım.

Hiç kımıldamadı ama dudakları aralandı ve bakışları tıpkı önceki gün olduğu gibi dudaklarıma gitti.

Ah, Eden, bunu yapma. Bana öpülmek istediğini belli etme.

Çabucak doğruldum ve malzemelerime döndüm.

"Rahat mısınız?" diye sordum arkamı dönmeden boğazımı temizleyerek. Derin bir nefes aldım ve vücudumu da sakinleştirmek için bütün irademi kullandım.

“Evet, ben iyiyim.”

Birkaç metre uzaktaki kayaya oturdum, çizim defterimi kucağıma koydum ve ana hatlarını çizmeye başladım. Bakışlarım çizimimle onun arasında ileri geri gidip gelirken içimde ilkel düşünceler ve istekler geziniyordu. Kendimi durdurdum ve kocaman bir soluk verdim. *Kendine hâkim ol.*

“Bugünkü dersimiz ne?” diye sordu usulca.

“Dersimiz? Ah, dersimiz doğru. Eee, biraz daha matematik?”

“Hayır, toplama ve çıkarma işlemi üzerine geceleri odamda çalışıyorum. Bugün biraz fen çalışmaya ne dersin?”

Kalemim hareket etmeye devam etti. Bir kere başladım mı, sanki elim kontrolü ele geçiriyordu. Çizdiğim şey hakkında nadiyen düşünürdüm.

Sekiz yaşındayken neler öğrendiğimi hatırlamaya çalıştım, yani Eden’ın buraya geldiği yaştayken. “Maddenin hâllerini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, bugün onlardan ve birinci sınıfta fen dersinden neleri hatırlıyorsam onları konuşuruz. Tahminimce... tahminimce hatırladığım hiçbir şey o kadar da önemli olmayacaktır. Ya da en azından gerçek hayatta işine yaramayabilir.” Yumuşak bir şekilde güldüm ve o da bana karşılık verdi ama hemen ardından iç geçirdi.

“Gerçek hayatta işimize yarayacak şey nedir, Calder? Belki Hector haklıdır. Eğer pek yakında hepimiz Cennet Bahçeleri’ne gideceksek, bu dünya ve nasıl işlediği hakkında bir şeyler öğrenmemin ne önemi var?”

Bunu düşünürken kalemim çalışmaya devam etti. “Hatırlıyor musun, sana o sabah gündüzsefalarıyla ilgili ne söylemiştim?” Kafamı kaldırıp baktığımda bana başını sallıyordu. “O bilgileri işçilere verdikleri bir tarım sınıfında öğrenmiştim.” Yeniden ona bir bakış attım, gözlerim onun aralanmış dudaklarının şekline bakarken gördüklerimi kâğıda çiziyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. O dolgun dudaklarda kalemimin değil de, parmağımın

dolaştığını hayal ettim. Bu oldukça özel ve kişisel hissettirdi. Boğazımı temizledim. "Her neyse, ya o gün bu detayı bilmiyor olsaydım? Bu bilgi bana seneler boyunca bedava karamela şekeri getirdi." Kafamı kaldırıp ona bakarak göz kırptım, o da yumuşak bir kahkaha attı ve yanaklarına bir kırmızılık yayıldı.

Yeniden önümdeki kâğıda döndüm ve bir dakika kadar sessizce çizmeye devam ettim. "Demek istediğim, küçücük bir bilginin ne zaman işe yarayacağını bilemezsin ya da belki... belki de hayatını bile değiştirebileceğini. Benim fikrime göre mümkün olduğu kadar fazla şeyi öğrenmelisin. Eğer bilgi sahibi olmak istiyorsan kimsenin seni bundan alıkoymasına izin vermemelisin."

Bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Teşekkür ederim, Calder."

"Ne için? Bu adil bir anlaşma. Burada benim de çıkarım söz konusu."

"Ama burada kendini de tehlikeye atıyorsun."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerim narin elmacıkkemiklerinde gezindi ve sonra yeniden önümdeki kâğıda döndüm. "Bir şekilde... bu riske değdiğini hissediyorum."

Ayağa kalktım, yanına gittim ve saçını yeniden güneş ışığına denk gelen kısmı altın gibi parlayacak şekilde düzenledim. Onunla ilgili pırıltılı bir şeyler vardı. Parlayan bir akkor gibiydi. *Bize karanlığın içinden geçerken önderlik edecek seçilmiş olan olduğuna hiç şüphe yok, diye düşündüm. Çünkü o parlıyor.*

Ellerim onun ipek gibi saçlarında gezinirken, gözlerimiz buluştu.

"Calder..." diye başladı.

"Evet?" dedim, sesim normalde olduğundan daha pürüzlü çıkmıştı. Zaman donmuş gibiydi. Etrafımızdaki dünya sanki durmuştu da o ve ben hareket eden tek varlıklardık. Dolgun gül rengi dudakları aralandı ve ben neredeyse inledim.

"Ben..." Pembelik boynundan yukarı yükselirken, bakışlarını aşağı çevirdi. Sonra gözleri cesurca benimkilerle buluştu. Ardından öne doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Hafif-

çe irkildim. Dudaklarını sıkıca ama nazikçe benimkilere bastırırken benim gözlerim hâlâ açıktı, onunkilerse kapalı. Kımıldamam gerektiğini biliyordum. *Kımıldamak zorunda olduğumu biliyordum.* Ama olduğum yerde hareket edemez ve mantıklı düşünemez hâlde çakılıp kalmıştım. Ve o zaman deniyormuş gibi diliyle beni dürttü ve ben farkına bile varmadan benimki de dışarı çıktı. Tadı beni ele geçirmişti. Dillerimiz buluşurken, nazikçe oynarken, test ederken, denerken tadı tatlı ve lezizdi. Eden inledi ve elleri beni omuzlarımdan yakalayıp kendine doğru çekti. Başını yana yatırdı ve ıslak dili ağzımın daha da derinlerine doğru kayd.

Onunla olma güdüsü, aniden ve şiddetle beni şoke etmişti. Onu istiyordum. Bu tür bir çekimi daha önce tatmamıştım ama artık biliyordum. Onu çaresizce istiyordum. Ama geri çekildim, döndüm ve damarlarımda deli gibi akan kanımı yavaşlatmayı denedim.

Yeniden ona doğru döndüğümde yüzü kıpkırmızıydı. Bana bakıp gözlerini kırıştırırken yüzündeki kırmızılık daha da arttı. “Özür dilerim,” dedi alçak bir sesle. “Ben sadece... Seni öpmek istemiştim. Sadece bir kez. Sen o kadar çok istemesen bile.” Başını hafifçe salladı. Yüzünde korkusuz ama bir o kadar da kırılgan, ihtiyatlı bir güçle dolu bir ifade vardı. Öyle ki onun karşısında kendimi büyülenmiş gibi hissediyordum. Oyunumuza ilk katılmak istediğinde, onunla ilk konuştuğum andan itibaren içinde kararlı bir güç vardı. Mütevazı, nazik ve itaatkâr duruyordu. Yine de derinlerde bir yerlerde çok güçlü olduğunun kanıtlarını taşıyordu. Bu tanıdığım başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeydi. “Düşündüm ki eğer Cennet Bahçeleri’nde sevmediğim biriyle sonsuza dek yaşayacaksam belki seni bir kez olsun öpmek bunu katlanabilir hâle getirir.” Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de ona baktım.

Sözleri beni derinden sarsmıştı. Hayatım boyunca Hector’ın insanlarına, topluluğumuza büyük bir sel felaketinin geleceği ve vadedilmiş topraklara gideceğimiz bilgisiyle yaşamıştım. Cennet Bahçeleri’nin neye benzeyeceğinin hayalini kurmuştum. Ko-

kusunun neye benzeyeceğinin, nasıl hissettireceğinin... Gerçekten Hector'ın söylediklerine benzeyip benzemeyeceğini merak etmiş ve gizlice korkmuştum bile. Ne de olsa aslında oraya hiç gitmemişti. Ama Eden'in bu konuda dehşete düşeceği hiç aklıma gelmemişti. Kehanette oynadığı rolden dolayı kendi hayallerini asla gerçekleştiremeyeceği aklıma gelmemişti. Tıpkı diğerleri gibi ben de sanki oynayacağı rol onun için bir hediyeymiş gibi düşünmüştüm. Ama apaçık ortadaydı ki durum böyle değildi.

Ama her şeye rağmen... tanrılar her şeyin en iyisini bilirdi. *Öyle değil mi?*

"Bu bir daha olamaz, Eden." Birazcık uzaklaştım. Eden'in yüzü düştü ve yüzündeki kızarıklık daha da koyulaştı. Daha yeni tadına baktığım dudaklarını yaladı ve ben neredeyse inleyecektim ama kendimi durdurdum.

"Üzgünüm. Bu..." Başını salladı. "Yaptığım şey çok çok yanlış. Seni bu duruma soktuğum için çok özür dilerim."

Elimi onun kolunun üzerine koydum, teni sıcak ve yumuşacıktı. Elim çabucak geri çektim. "Hayır. Seni yeniden öpmek istiyorum ve bu sefer doğru düzgün yapmak istiyorum. Hem de düşünebileceğinden daha fazla."

Eden'in gözleri kocaman açıldı. "O zaman... neden? Neden yapmıyorsun?" Bakışları acı doluydu.

"Çünkü sen Hector'ın karısı olacaksın, Eden. Üstelik hepimizin kaderi buna bağlı. Cennet Bahçeleri'nin neye benzeyeceğini bilmiyorum. Pek çok şeyi bilmiyorum." Elim saçlarımın arasına soktum ve tekrar aşağı indirip devam etmeden önce bir tutam saçı kavradım. "Ama bildiğim tek şey, bir sene sonra onun karısı olacağın. Ona ait olacaksın. Başka türlü olmayacak." *Asla bana ait olmayacaksın.*

Dudaklarını birbirine bastırdı, ayağa kalktı ve hafifçe geri doğru sendeledi. "Evet. Bunu biliyorum ve günleri sayıyorum. Hâlâ özgür olarak yaşayacağım kaç günüm kaldığını sayıyorum. Biliyorum böyle bir özgürlük kulağa zavallica geliyor. Ama *sonsuza dek*, isteğim dışında maruz kalacağım şeyden çok daha iyi-

dir.” Omuzlarını geriye doğru çevirdi ve omurgasını dikleştirdi. “Orası hepiniz için Cennet Bahçeleri olabilir ama benim için kulağa *cehennemmiş* gibi geliyor.”

“Eden...” dedim ama o noktadan sonra ne diyeceğimi bilemiyordum. Parmaklarımı yine saçlarımın arasında gezdirdim ve o elbisesini düzeltip eşyalarını toparlarken geri çekildim.

“Lütfen gitme.”

Bakışlarını önüne eğdi. “Bence gitmeliyim. Üzgünüm. Söylememem gereken sözler söyleyerek kendimi küçük düşürdüm ve...”

“Bana karşı her zaman dürüst olabilirsin.”

Nihayet kafasını kaldırıp bana baktı. “Seninle burada buluşmayı kesmek istemiyorum. Ya da *seanslarımıza* bir son vermeyi... Ama bugünlük gitmem gerek.” Bana küçük titrek bir gülümseme yolladı. “Yarın?”

Başımı salladım. “Olur. Yarın.” Bunlar olmadan önce de ateşle oynadığımızı biliyordum ama şimdi... Herkes için şimdi hemen burada bu *seanslara* bir son vermemiz daha iyi olurdu.

Ama ne kadar denesem de bu kelimeleri ona söyleyemedim. Tam aksine, onu görme arzumu, ona yakın olma ihtiyacımı birdenbire karşı konulamaz hâle gelmişti. Onun cesareti beni afallatmış, serseme çevirmişti. Ona söylenen kaderin ötesinde hayal etme cüretini göstermişti. Tanrıların yazdığı kaderin bile ötesini düşlemişti. Ama bu yaptığı şeyle kafir yada aptal gibi görünmüyor aksine cesur, güzel ve güçlü görünüyordu.

Tıpkı o gün oyun alanında gösterdiği cesaret gibi.

Bir iek kadar güzel, bir ayırık otu kadar güçlü.

Sanki sırf bu yüzden içimde bir şeyler değişmişti çünkü benim de hayallerim vardı. O an, hemen oracıkta bu hayatta daha fazlasına özlem duyduğumu kabul ettim. Ve belki bu hayaller de çok güzeldiler. Cesurdular. Bu arzumu utanarak, bencilce ve günahkârca olduğunu düşünerek hep göz ardı etmiştim.

Ama belki, sadece belki, hayallerim düşündüğüm kadar da günahkârca değildiler... *Her nasılsa.*

Geriye doğru giderken sessizce onu izledim. Ve kuralların ve sınırların olmadığı, kalp atışlarımı duyabildiğim, derinlerde bir yerde aşk kök saldı.

“Gündüzsefası.” Kayaların arasından geçmek için eğilmek üzereyken ona seslendim. Döndü. Ona doğru yürüdüm ve rulo hâline getirdiğim portresini eline tutuşturdum. Tamamen bitmemişti ama bitmeye oldukça yaklaştı. “Mutlu yıllar.” Gülümседim ve az önce verdiğim sağduyulu kararımın aksine öne doğru bir adım attım, kollarımı ona doladım, eğildim ve alnından öptüm. Taze elmaları andıran kokusu beynimi ele geçirdi ve geri çekilirken bir parça sersemlemiş gibiydim. Eden gözlerini kırptırdı ve derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe gülümseyerek bana baktı. Ardından gitti ve benim kollarım boş kaldı.

O akşam geç saatlerde, ben bir sonraki günün içme suyunu kulübelere teslim ettikten sonra, Xander’ı topraklarımızın çevresini bir dolanıp koşar adım geri dönerken gördüm. Adımlarımı yavaşlatıp ona katıldığımda hafifçe irkilmişti.

“Selam.”

“Selam. Bir saldırı olduğunda bayağı işe yarayacağını görüyorum,” dedim ona dirseğimle dürterek.

Burnundan güldü. “Düşüncelerimde kaybolmuşum. Haklısın. Ben dışarıdayken hepiniz avlanacak birer ördeksiniz.”

Ona yan gözle baktım. “Aklında ne var öyle?”

Yüksek sesle soluyarak yürümeyi kesti. “Gerçekten bilemek ister misin?”

Ben de durdum ve kaşlarımı çattım.

Xander aşağı baktı. “Buralarda yürürken düşünecek kadar bol vaktim oldu.” Duraksadı. “Muhtemelen gereğinden fazla...”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Xander.” Yakınlarımızda kimse olmadığından emin olmak için etrafıma bir göz gezdirdim. Bunu neden yaptığımdan emin bile değildim.

Yeniden duraksadı. “Eden’la bu yaptığınız şey...”

Kaşlarımı çattım. “Beni bundan vazgeçirmeye çalışma sakın, Xander. Ne söyleyeceğini biliyorum ve ben...”

“Bilmiyorsun,” diye sözümü kesti. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun. Bu şeyin dolaylı olarak Eden’la alakası var ama düşündüğün gibi değil.” Uzun siyah saçlarının arasında elini gezdirdi. “Bu konuyu bir süredir ölçüp tartıyordum ama bu konuda bir şey söylemedim çünkü şey... aslında kendi günahkâr düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyordum... galiba. Kafam çoğunlukla karışık.” Etrafa bir göz attı. “Ama ben...” Çabucak etrafa bakıp sonra da bana döndü. “Sorguluyorum, Calder. Hector’ı sorguluyorum.” Acı çekiyormuş gibi bir hâli vardı.

Bedenim gerilmişti ve Xander’ın söylediklerini değerlendirirken yavaşça gevşemesine izin verdim.

“Dışarda dolaşırken bunu kafamdan tekrar tekrar geçirip duruyorum,” dedi Xander. “Bir bilmece gibi üzerinde çalışıyorum ve bir türlü taşlar yerine oturmuyor. Hem de pek çoğu...”

Uzağa, Eden ve benim kaynağımıza doğru baktım ve usulca konuşmaya başladım. “Doğru, benim de sorguladığım bazı şeyler var.”

Xander sanki saatlerdir, yıllardır, belki de hayatı boyunca nefesini tutmuş gibi derin bir soluk verdi.

“Komik olan şu ki, günde yüz kez Arkadya’nın dışında yürüyorum ve kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum.”

“Şimdiye kadar bana neden hiçbir şey söylemedin? Biz her şeyi konuşuruz.”

Omuzumun üzerinden arkama baktı. “Evet, biliyorum. İşin açıkçası buna bir anlam vermeye çalışıyordum. Ya da bu histen kurtulmaya... Ya da neyse işte. Sana yemin ederim, Calder, bilmiyorum bile.”

O her iki elini birden saçlarının arasından geçirirken sessizliği korudum. Saçları sanki bir rüzgâra yakalanmış gibi darma-dğınık kaldı.

“Sanırım seni Eden’la görünce, onunla arkadaş kalmak için

ne büyük bir risk aldığını anladım ve belki de senin de soruların ya da şüphelerin olabileceğini düşündüm.”

Duraksadım. “Bu konuyu Sasha’yla konuştun mu?”

Sasha bizden birkaç yaş büyüktü ve çoktan başka bir işçiy-le evlenmişti. Ama bunun yanı sıra Arkadya’da doğmuş ya da buraya bebekken gelmiş bizim gibilerden biriydi. Bu hayatı biz seçmemiştik. Bu hayat bizi seçmişti.

Xander kafasını salladı. “Hayır, Sasha mutlu. Hayatını seviyor. Aaron’a gerçekten âşık olduğunu düşünüyorum. Gözüme hiç huzursuz görünmedi.”

Başımı salladım. “Beni dinle, Xander. Yapabileceğimiz en iyi şey kendimize konseyde bir yer edinmek. Bu sayede büyük toplumun arasına katılabiliriz. Aptal değiliz. Bir şeyler öğrenebiliriz. Orada daha fazla seçeneğimiz olacaktır. Aradığımız cevapları bulmak için daha çok fırsatımız...”

“Ama yine de kendimize ait bir şeyimiz olmayacak.” Xander dişlerini sıktı ve gözü uzağa dalarken, “Bunu söylemek bile yanlış geliyor,” diye mırıldandı.

Alnım kırıışmıştı. Bize her zaman grup yerine kendimiz için bir şeyler istemenin günah ve bencillik olduğu öğretilmişti. Bu benim de kolay kolay kurtulamadığım bir fikirdi. Ama belki de bu iyi bir şeydi. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcıydı.

“Çok fazla vaktimiz yok, Xander. Sel felaketi yaşanmadan önce –birimiz için bile olsa– konseyde kendimize bir yer edinmemiz gerek.”

Xander başını eğip ayaklarına baktı ve sonunda sessizce, “Ya Hector bu konuda da hatalıysa?” diye sordu.

Dehşet ve umut karışımı bir duygu damarlarımda dolanmaya başladı. *Ya öyleyse.*

Xander’ın bakışları benimkilerle buluştu. Görünen o ki aynı his onun da içini sarmıştı. “Bekçi istasyonundaki Kristi, kendisine peygamber diyen pek çok kişinin dünyanın sonunun geleceğini önceden söylediklerini ama henüz hiçbirinin gerçekleşmediğini söyledi... *Belli ki.*”

"Hector, Kristi'nin şeytarın işini yapan ve dinimize küfreden bir yalancı olduğunu söyleyecektir," dedim.

Xander ofladı. "Evet, biliyorum."

"Kristi'yle bu kadar çok konuştuğunuzu bilmiyordum."

Başıyla onayladı. "Evet... O..." Duraksadı. Görünüşe bakılırsa gizemli Kristi'yle ilgili doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Nazik."

"Kristi kaç yaşında?" diye sordum yalnızca meraktan.

"Bizden biraz büyük. Bölge üniversitesinde ikinci yılını tamamlamış. Yakında başka bir üniversiteye transfer olacak."

Birisi kulübelerden birinin kapısını çarptı ve her ne kadar bize yakın olmasa da her ikimiz de korkarak yerimizde sıçradık. "Hiç kimsenin olmadığı bir yerde değilsek bir daha bu konuda konuşmayalım."

Xander kafasını salladı. "Bu konuları Eden'in yanında konuşmak gerçekten güvenli mi?"

Bu konuyu bir anlığına düşündüm ve göğsümü birden net bir his doldurdu. "Evet. Evet, ben öyle olduğuna inanıyorum."

Duraksadı. "Ona karşı şimdiden bir şeyler hissetmeye başladın, değil mi?"

Bunu bir an için değerlendirdim ve basitçe karar verdim. "O kadar aptallık etmeyeceğim."

Xander kafasını bir kez sallayarak onayladı. "Olay şu ki, Calder, birine karşı bir şeyler hissetmek her zaman bizim seçimimiz değildir. Pek çok açıdan ateşle oynuyorsun. Bir ahmak bile ikimizin birbirine nasıl baktığını görebilir. Ve birlikte daha fazla vakit geçirdikçe..."

"Bir geçmişimiz var, Xander. Birbirimize düşkünüz."

"Birbirinize düşkün müsünüz?" Burnundan alay eden bir ses çıkardı. "Ben senin annene ve günbatımlarına düşkünüm. Sen Eden'a düşkün falan değilsin, güven bana."

Gülümsedim. "Peki, tamam. Düşkünlükten biraz öteye gidiyor. Ama söz veriyorum, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

Xander yüzümü inceledi ve yeniden kafasını salladı. "Peki, kardeşim." Geri geri çıkmaya başladı. "İyi geceler." Ardından arkasını döndü ve beni eve gitmem ve konuştuklarımızın tekrar tekrar zihnimde dolanması için yalnız bırakarak uzaklaştı. Ya Xander haklı ve Hector haksızsa? Ya büyük sel felaketi diye bir şey olmayacaksa... *Ya Arkadya'dan ayrılmak gibi bir seçeneğim varsa?*

YEDİNCİ BÖLÜM

Eden

Ertesi gün Calder kaynağa gelmedi. Ana locaya doğru yürürken hüznün ve küçük düşmüşlük hissi doldurmuştu içimi. Her şeyi mahvetmiştim. Bir soytarı gibi hareket etmiştim. Aptal ve dürüst bir soytarı gibi. Uzaklaşıp yaralarımı sarmalıydım. Ve şimdi, tek arkadaşımı da kaybetmiştim. Ya da ben arkadaşım olduğunu sanmıştım. Çaresizlik içinde homurdandım ve sırtımı yatak odamın kapısına yaslarken ellerimle yüzümü kapattım. *İyi iş çıkardın, Eden,* diye düşündüm kederle.

Günümün büyük bir çoğunluğunu müziğin içinde kaybolarak geçirmiştim. Bu benim tek sığınağım ve konfor alanımdı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Hailey'nin oğlanları yıkamasına ve pijamalarını giydirmesine yardım ettim. Ardından salonu geçip merdivenlere giderken Calder'ın kız kardeşi Maya'yı kucağında katlanmış kıyafetlerle kapıdan çıkarken gördüm ve olduğum yerde kaldım. Ona gülümsedim ama onun yüzü kızardı ve bakışlarını önüne eğdi. Ben daha bir şey söyleyemeden hemen önce kaçır gibi kapıdan dışarı çıktı. *Tanrılar aşkına!* Calder ona dün hakkında bir şey söylemiş olamazdı, değil mi?

Merdivenleri tırmanırken kalbim ağırlaşmıştı.

Odama adımımı attığımda yatağın ayakucunda duran koyu renkli kıyafetler hemen dikkatimi çekti. Kafam karışarak durdum. Gidip kıyafeti elime aldım ve gergin bir biçimde, açık du-

ran kapıya omuzumun üzerinden baktım ve arkasından da kapıyı kapattım. Kapüşonlu pelerini havaya kaldırdım ve dudağımı ısırarak birkaç dakika boyunca öylece baktım. İşçilerin akşamları buna benzer pelerinler giydiklerini ara sıra görürdüm.

Bunu giymeli miydim? Kapüşonu kesinlikle beni saklardı, özellikle de gece karanlığında. Bunu giyip işçilerin arasında yürümeye cesaret edebilir miydim? Kendimi canlanmış hissediyordum. Bunu benim için buraya Maya bırakmış olmalıydı. Bunu onunla Calder mı yollamıştı? Derin bir nefes aldım. Belki de bana kızgın değildi. Kalbim hızla atmaya başladı. Pelerini tutup göğsüme bastırdım. Onu sıkıca tutarken yüzüme bir gülümseme yayıldı ve küçük bir çığlık attım.

Karanlığın iyice çökmesini ve Hailey'nin yatağa gitmesini beklerken akşam saatleri bir salyangoz hızıyla geçti.

Ana loca çoğunlukla sessizliğe gömüldüğünde, gecenin karanlığı iyice koyulaşp siyaha döndüğünde ve sadece yeniayın gümüşü parlaklığı görüldüğünde usulca merdivenlerden aşağı indim ve ön kapıdan dışarı çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Ana locanın etrafından dolandıktan sonra, pelerini giydim ve saçlarımın hepsini içine saklayıp başlığı yüzümü örtecek şekilde kafama geçirdim. Sonra birkaç kamp ateşinin geceyi aydınlattığı işçi kulübelerine doğru hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

Buraya geldiğim günden bu yana ilk kez fark edilmemenin verdiği rahatlıkla etrafımdaki herkesi ve her şeyi doya doya gözlemledim. İnsanlar kulübelerin ortasındaki geniş açıklıkta yakılmış olan üç büyük kamp ateşinin etrafında gruplar hâlinde oturuyorlardı. Yanlarından yürüyüp geçerken yumuşak kahkahalarına ve insanların anlattıkları hikâyelere kulak misafirliği ediyordum. Onlarla oturabilecek cesareti kendimde bulabilmeyi dilerdim. Ama birilerinin beni tanıması riskini göze alamazdım. Yine de etrafta özgür ve isimsizce dolaşmak bana zevk vermişti. Serin ve hafif dumanlı havayı derin bir nefes alarak içime çektim.

Kamp ateşlerinin birinin yanında bir adam yumuşakça bir

şarkı mırıldanıyordu. Etrafındaki herkes sessizce oturmuş onu dinlerken sesi derin ve melodik geliyordu. Alçak sesinin huzur dolu tonundan hipnotize olarak bir saniye olduğum yerde duraksadım ve o şarkısını söylerken ben de ona piyanomla eşlik edebilmeyi diledim. Parmaklarımın altında piyanonun tuşlarını hissettim, onun şarkısına eşlik edebilecek notaları buldum.

Aniden bir el beni yakaladı ve neredeyse küçük bir çığlık atmama neden oldu. Ve beni tutan kişi yürümeye başladığında ben de hafifçe sendeleyerek onun arkasından yürümeye koyuldum.

"Şşşt, benim," dediğini duydum Calder'ın. Kalbim kanat çırpmaya başladı. Bu sesi nerede duysam tanırdım. Bu sesi binlerce tınının arasından ya da bir mağaranın en derin karanlığında da olsa tanırdım. Sesi *içimde* hareket ediyordu.

Rahatlayarak nefes verdim ve adımlarımı hızlandırdım. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." Yakınımızdaki bir ateşin loş ışığı sayesinde nazik ama hınzır gülümsemesini görebiliyordum ve güzelliği aklımı başımdan almıştı. Kalbim tekledi. İnleyerek yüzümü tanrılara çevirmek ve seslenmek istedim: "*Neden? Eğer ona asla sahip olamayacaksam neden onu bu kadar güzel yarattınız? Neden? Neden? Neden?*"

Calder adımlarını hızlandırdı ve çok geçmeden koşmaya başladık. Rüzgâr yüzümüze çarparken ânın çılgın neşesini hissederrek yüksek sesle bir kahkaha attım. Dudaklarım onun dudaklarını tatmıştı ve bu muhtemelen bir daha asla olmayacaktı. *Ama bunu yaşamıştım.* Sadece bir kere de olsa ve sahip olabileceğim tek şey bu da olsa, derinlerde bir yerlerde bunu saklayacaktım. Hiç kimse bunu benden alamazdı.

Durduk ve hızla soluk alıp verirken karanlığın içinde öylece bekledik. Etrafıma baktım ve bir meyve bahçesinin ortasında durduğumuzu fark ettim.

"Niçin buradayız?"

"Bugünkü dersimiz. Hadi gel." Elimi yeniden tuttu ve ayın aydınlattığı hoş kokulu meyve ağaçlarının arasında yürüdük. Topraktan gelen kokular çimenler ve havadaki tatlı esans etrafı-

mızı sarıyordu. Calder'ın eli elimi tutuyordu –sımsıkı kavramıştı– ve vücuduma sıcaklık yayıyordu.

Burası... Burası Cennet Bahçeleri'ydi. Çok uzak bir yerdeki hayalet bir şehir değil. Burasıydı.

Ağaçların arasında küçük bir açıklık bulduğunda Calder yere, çimenlerin üzerine oturdu ve ben de onu takip ettim. Sırüstü uzandı ve gökyüzünü işaret etti. "Bak."

Ben de yanına uzandım ve gökyüzündeki yıldızları görünce derin bir nefes aldım. Akşam karanlığında gökyüzünde açık ve parlak görünüyor, tepemizde ışıldıyorlardı. "Çok netler," diye fısıldadım.

Hemen yanı başımdaki Calder'ın başıyla onayladığını hissettim. "Burası ana locanın elektriklerinden ve bizim kamp ateşlerimizden yeterince uzak. Üstelik bu bir yeniay..."

Birkaç dakika boyunca, parlayan yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak sessizce uzanmaya devam ettik. Boğazımı temizledim. "Bana takımyıldızları mı öğreteceksin?" diye sordum.

"Evet. En azından bildiğim kadarıyla."

Ona bakarak başımı salladım. Yıldız ışıkları çoğunlukla gölgeli olsa da Calder'ın ifadelerini görebileceğim kadar ışık veriyordu.

"Peki... dün yaşananlardan sonra tuhaf hissetmiyor musun?" diye sordum usulca.

Duraksadı ve ben de nefesimi tuttum. "Öpücüğü mü kastediyorsun?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu konuyu neredeyse hiç düşünmedim."

Burnumdan alay eden bir ses çıkardım. "Hah, Tanrım! Bu kendimi çok daha iyi hissettirdi."

Calder kahkaha atarak yüzünü bana döndü. Ben de yüzümü ona doğru döndüm ve birbirimize baktık. İfadesi ciddileşmeden önce yüzünde hâlâ eğlenceli bir ifade vardı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim, Eden?"

Homurdanarak yine yıldızlara doğru döndüm. "Durum daha da beter hâle gelecek, değil mi?"

Calder kıkırdadı. "Hayır." İçini geçirdi ve birkaç kalp atımı boyunca sessizliğini korudu. "Şu son birkaç gün içinde, hayat daha da karmaşık hâle geldi. En kolay olan tarafı bu." Dönüp ona baktım. Dudaklarına bir bakış attı ve hemen ardından ne yaptığını fark etmiş olacak ki bakışları benimkilerle buluştu. Boğazını temizledi. "Eğer ben sıradan bir oğlan olsaydım ve sen de sıradan bir kız olsaydın, seni o istediğin şekilde bir kere öpmezdim." Duraksadı ve kalbim kırıldı. Ah.

"Eden, seni uzun uzun ve daha sık öperdim."

Ah. Ah. Gözlerimi kırıştırdım ve doğrulup oturdum. "Bunun bana kendimi daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor?"

Bıraktığı nefesle birlikte kahkaha atarak Calder da doğrulup oturdu. "Hayır. Ama burada neyle uğraştığımızı açıklığa kavuşturmak istedim. Birbirimize karşı çekim hissediyoruz. Sana hayranlık duyuyorum ve seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Arkadaşın olmak istiyorum. Ama Eden, bizim aramızda asla hiçbir şey olamaz. Gerçek bu."

Birkaç dakika önceki mutluluğum soldu ve kendimi canı yanmış, sinirli ve acımasız hissettim. "Benim kaderim," dedim elimde olmadan.

Calder duraksadı. Kaşlarını çatarak parmaklarından birini zihninde kaybolmuş gibi altdudağının üzerinde gezdirdi. "Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey eğer pes edersek hayatımızın sona ereceği."

"Doğru. Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Ben de sana hayranlık duyuyorum, Calder. Sen çok... itaatkârsın." Kendimi kızgın hissediyordum. Calder'a mı kızgındım? Beni bu muhteşem oğlanın dibine getirip bıraktıkları için tanrılara mı kızgındım? Niçin?

Calder kaşlarını çattı ve boğazını temizleyerek bakışlarını uzağa çevirdi. Birdenbire kendimi suçlu hissettim. Bunu ona hakaret etmek için söylemişim ve belli ki sözlerim onu derinden etkilemişti. Ama aslında canım yanmıştı ve uğradığım haksızlık bana acı sözler söyletmişti. Calder, karşımda duran bu oğlan, ne-

redeyse bir erkek sayılabilecekken, onurlu bir şekilde davranıp benim arkadaşım olmaya çalışıyordu. Benim tek arkadaşım.

“Üzgünüm,” dedim. “Bu adil değildi.”

“Önemli değil. Ben itaatkârim. Her ne kadar Hector da diğer bütün insanlarla aynı hataları yapmaya yatkın olsa da ya da her ne kadar yanlış yorumlar yapmaya açık olsa da tanrılara karşı itaatkâr olduğumu düşünmek isterim. Bu topluluğun üyelerine karşı, onların ihtiyaçlarına ve mutluluklarına karşı itaatkâr olduğumu düşünmek isterim. Yakında Hector’ın gelini olacak kızı zıplatırsam yalnızca bana değil, bu topluluğun üyelerine de ne olacağını düşünürüm.”

“Zıplatmak mı? Bunu bu kadar bayağılaştırmak zorunda mısın?” Hector bu kelimeyi sıklıkla kullanırdı. Günahkâr davranışların şeytanın kucağında zıplamak gibi olduğunu söylerdi.

“Bu yanlış bir davranış olurdu. Sadece bu şekilde buluşmak... olabilecek tek şey.”

Söylediklerini kafamda evirip çevirerek bir dakika kadar sessizliğimi korudum. Tıpkı onu öpmemden bir gün önce hissettiklerim gibi tek istediğim bir an önce kaçıp gitmekti. *Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Burada sadece benim duygularımı incitmemek için mi kibar olmaya çalışıyordu?* “Evet, sanırım haklısın,” dedim, pes ederek.

Calder bana doğru döndü. “Sana karşı hissettiğim çekimden açık açık konuşmamız daha iyi olur diye düşündüm. Burada dikkatli ilerlemeliyiz. Senin arkadaşın olmayı istiyorum. Ama bütün topluluğumuza zarar verecek şekilde değil. Aynı zamanda kendi kalplerimize... ve hayallerimize zarar verecek şekilde de değil.”

Doğrusu kalbim kırabilsin diye çoktan onun olmuştu ve kırmıştı da... ama yine de başımı sallayarak doğruladım. Kendi hayatıyla ilgili hayalleri olduğunu biliyordum. Ve benimle bu şekilde buluşarak bile onları riske ediyor ve bana kesinlikle bir şeyler öğretiyordu. Bu durum bir şeye sebep olduysa o da ona olan hayranlığımın artmasıydı. Ondan daha fazlasını nasıl isteyebilirdim?

İkimiz de bir müddet daha sessizliğimizi koruduk. Calder karanlıkta beni seyrediyordu. "Çizdiğin portre çok güzeldi," dedim sonunda. "Hiçbir yerim kabağa benzemiyordu." Bir gece önce kâğıdı açmış ve çizimin kusursuz güzelliği karşısında nefessiz kalmıştım. Ben gerçekten böyle mi görünüyordum? Hector bana çocukluğumdan beri çok güzel ve meleksi görünüşümü söylerdi. Ama Calder'ın çizimindeki bir şey beni güçlü ve kuvvetli göstermişti. Yüzümdeki ifade kesinlikle kendinden emin, özgüvenli ve hatta huzurluydu.

Calder güldü. "Eğer birazcık olsun kabağa benzeseydin içinde bulunduğumuz durum benim için kolaylaşırdı."

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Eğer bu işi bir şekilde yürütmek istiyorsak benimle bu şekilde flört etmemeliydi.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi ifadesi ciddileşti. Boğazını temizledi ve yeniden sırtüstü uzandı. "Kabaktan bahsetmişken, bugünkü dersimiz yıldızlar."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Kabakla yıldızların ne alakası var?"

"Ah, hiç Kabakova takımyıldızını duymadın mı?"

Kahkaha attım ve bu bana iyi geldi. "Yemin ederim, Calder Raynes, eğer bana daha sonra unutmam gereken şeyler öğretiyorsan, bu durumdan hiç de mutlu olmam."

Calder güldü. "Tamam, belki Kabakova diye bir şey yok." Bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Yıldızlara baktığın zaman aslında zamanda geriye doğru baktığını biliyor muydun?"

"Nasıl yani?" diye fısıldadım.

"Çünkü bir yıldızdan yayılan ışığın dünyaya ulaşması milyonlarca yıl sürüyor. Mesela," dedi gökyüzünde parlayan minik bir yıldız işaret ederek. "Şu yıldız aslında binlerce yıl önce böyle görünüyordu."

Bununla ilgili büyümlü bir şeyler vardı ve bu konunun bilimsel tarafını kafamda çok kurcalamamaya karar verdim. "Tanrıları gökyüzünde hayal edebiliyorum, tüm bu yıldızların arkasında

bir yerlerde, şu an yukarıdan bize bakıyorlar." Duraksadım. "Sana bir sır verebilir miyim?" dedim sesimi alçaltıp fısıldayarak.

"Her konuda."

"İçlerinden sadece bir tanesine dua ediyorum." O yüzümü göremese bile kızarmıştım. Her gün on iki tanrının olduğu kutsal kitabı saatlerce okumama rağmen bunu söylüyor olmak bana kendimi dine küfür ediyormuşum gibi hissettirmişti.

Calder bana doğru döndü. "Hangisi?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Merhamet Tanrısı."

"Neden ona?" Ses tonu nazikti.

Bir dakika kadar onun sorusunu düşündüm. "Çünkü... lütuf ve merhametin tamir edemeyeceğı hiçbir şey yok diye tahmin ediyorum. Ve sanırım... onun bize ne olacağını en çok umursayan tanrı olduğunu düşündüm. Ya da belki ne kadar yoldan çıkarsak çıkalım, ne kadar çok kusurumuz olursa olsun ve istemememiz gereken şeyleri ne kadar istersek isteyelim bizi sevebildiğı için," diye bitirdim sessizce.

Birkaç dakika boyunca her ikimiz de sessizliğimizi koruduk.

"O zaman en zor iş onunkiymiş."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet. Cennet Bahçeleri'ne gider gitmez ilk iş olarak onu bulacağım."

Bir dakika sonra Calder, "Eğer kaderinde Hector'la evlenmek olmasaydı hayalin ne olurdu, Eden?"

Sen. Benim hayalim sensin.

"Bilmiyorum. Senin gibi dünyayı görmek isterdim. Ki eğer gerçekten öyle bir şey varsa, dışarıda beni neyin beklediğini bilmek isterdim."

"Seçilmiş olmaktan gurur duyuyor musun?" diye sordu nazikçe.

Bunu bir süre düşündüm. "Kazanmak için hiçbir çaba sarfetmediğın bir şeye ulaşmakta gururlanacak bir şey yok," diye cevap verdim.

Calder bana doğru döndü. "Belli ki tanrılar sende, senin kendinde görmediğin bir şeyler görmüşler. Onlar tarafından seçildin çünkü çok güzel ve cesur bir kalbin var."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hayır, sebebi bu olamaz."

"Neden olamazmış?"

"Çünkü kalbim, kaderim olduğu söylenen şeyi reddetmemi istiyor."

Kalbim, kaderimin sen olmasını istiyor.

Calder verdiğim cevabı düşünüyormuş gibi durarak sessizliğini korudu.

"Tam şuradaki hangisi?" diye sordum bir köşede tek başına duran parlak yıldız işaret ederek.

Calder sırtüstü yuvarlandı ve işaret ettiğim yere baktı. "Bilmiyorum."

"Belki yarın birilerine sorabilirsin."

"Yarın onu göstermek için bulamayacağım," dedi gülümseyerek.

"Hımm sanırım yıldızlar binlerce yıl öncesinden bile olsa bize bazı şeyler öğretiyor."

"Yıldızlar bize neyi öğretiyorlarmış?"

Bir saniye durdum. "Bazı şeyler aydınlıkta daha net görülür... ve bazı şeyler de karanlıkta daha nettir."

Calder yüzünü bana döndü. Loş ışıktaki benim surat ifademi inceliyor gibiydi. İfadesi hüznüydü. Hiçbir şey söylemedi ama bir an sonra elimi tuttu ve ikimiz de yeniden yıldızları seyretmek için gökyüzüne döndük.

Yıldızlar hakkında konuştuk. Güzel, hafif pürüzlü sesi akşam havasını dolduruyordu.

Onun yanında uzanırken, vücudunun sıcaklığı yanımdayken, onun konuşmasını dinledim. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim şekilde tatmin olmuş hissettim. Sadece bir anlığına gözlerimi kapadım.

Sadece birkaç dakika gibi gelen bir süre sonra biri beni hafifçe sarstı. Meyve ağaçlarının tatlı kokusu duyularımı uyardı

ve gözlerim yavaşça açıldı. "Seni geri götürmeliyim. İkimiz de uyuyakalmışız."

"Gittiğimi kimse bilmiyor ki," dedim uykulu bir sesle.

"Ama beni ararlar," dedi ayağa kalkarak, yardım etmek için bana uzandı.

Ayağa kalktım ve üzerimi silkeledim. Sanırım sadece iki odaları olduğu için ailesi onun yatmak için eve dönmediğini anlardı.

Calder elimi yakaladı ve yürümeye başladık. Kulübelerin etrafından dolanan uzun yolu seçtik ve konuşmadan, mümkün olduğunca sessiz yürüdük.

Yanan kamp ateşlerinin hepsi şimdi ölmeye yüz tutmuş birer turuncu kordu ve insanlar çoktan içeri girmişlerdi.

Etrafta amaçsızca ve istediğimi yaparak dolaşarak ve bütün gece dışarıda kalabilmeyi dileyerek mümkün olduğunca yavaş yürüdüm. Calder'la birlikte. İç geçirdim.

Calder bana baktı. "Yarın benimle kaynakta buluşur musun?"

Başımınla onayladım. Ana locadan gelen elektrik yürüdüğümüz yola vurmaya başladığı için şimdi kendimi daha hafif hissediyordum.

"Bunun için sana teşekkür ederim," dedim ona doğru bir bakış atarak ve utanarak. "Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini açıklamak çok zor ama teşekkür ederim."

Calder bana bakıp gülümsedi. "Belki bunu yine yaparsınız."

İçime umut dolarken başımı salladım ve gülümsemesine karşılık verdim. Arkasından da kimliğimi gizlememe yardımcı olan pelerini çıkarıp ona uzattım.

Beni, işçi kulübelerinin bittiği ve ana locanın geniş avlusunun başladığı noktada bıraktı. Geri kalan yolu yürürken birkaç kez dönüp arkama baktım ve onun beni bıraktığı noktada durmuş, gidişimi izlediğini gördüm. Adımlarım bizi birbirimizden uzaklaştırırken, elleri ceplerinde bir gölgeden ibaretti. Aramızdaki uzaklık büyüdükçe, kalbimin yalnızlığı da büyüdü. Onu şimdi den özlemiştim.

Ama locaya girer girmez biri beni kolumdan yakaladı ve şaşkınlıkla ufak bir çığlık atmama neden oldu.

Kafamı kaldırıp baktığımda bunun en sevmediğim konsey üyesi olan ve çok fazla saç şekillendirici kullanan çekik gözlü Clive Richter olduğunu gördüm. Bu durumun onun kişiliğini de çok iyi yansıttığını düşünüyordum çünkü her anlamda yağcıydı. Hector'ın onu neden topluluğunun liderlerinden biri olacak kadar kutsanmış gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Senin ana locayı terk etmemen gerekiyordu, yanılıyor muyum? Özellikle de geceleri.”

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Yutkundum. Eğer Clive, Hector'ın onaylamadığı bir şey için ana locayı terk ettiğimi bilirse, durumum açığa çıkardı. Bir daha asla ders yapamazdık. Bir daha asla Calder'ı göremezdim. Gözlerimi aşağı çevirdim ve elimden geldiğince itaatkâr görünmeye çalıştım.

“İşçilerin akşamları ne yaptıklarını görmek istemiştin,” diye yalan söyledim. “Onların kampında şöyle bir dolaştım. Hepsi bu. Eğer bu insanları anlamaya çalışmazsam onlara nasıl liderlik edebilirim? Eğer kim olduklarını önemsemediğimi düşünürlerse?” Onun cevabını beklerken bakışlarım önümde kaldı.

“Onların bir avuç soyu bozuk olduğunu biliyorsun. Onlardan bir grup tarafından tecavüze uğramadığın için şanslısın.”

“Soyu bozuk mu?” dedim bakışlarım onunkileri bularak.

“Evet, soyu bozuk. Hikâyelerini duyuyorsun,” dedi. Topluluğumuza katıldıkları zaman tapınakta Hector'ın anlattığı hikâyeleri kastederek.

“Evet ama temizlenip arınmak istedikleri için buradalar,” dedim.

Clive alay eder gibi güldü. “Önemli olan nokta şu: Bir daha işçi kamplarının etrafında yürüyüşe çıkma, Eden. Her gece, burada olduğundan emin olmak için seni kontrol edeceğim. Bunu bir daha yapma yoksa Hector'a bundan bahsetmek zorunda kalırım.”

Başım öne eğik hâlde onayladım. Nihayet kafamı kaldırıp baktığımdaysa bakışlarının vücudumda gezindiğini gördüm. Gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Göğüslerime o kadar uzun süre baktı ki neredeyse onun bu dikkatli incelemesinin karşısında kollarımı kaldırıp onları kapatacaktım. Ama kendimi kımıldamadan durmaya zorladım. *Kusursuz bir prenses.*

“Hımm,” dedi nihayet bakışlarını yüzüme kaldırarak. Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ben suratına tükürmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

“Ne hoş bir güzellik,” diye mırıldandı. “Neredeyse on sekiz oldun değil mi, Eden?”

“Hayır, daha yeni on yedi yaşına girdim.”

“Hımm. Hector’ın onun olacağın günü ne büyük bir sabırsızlıkla beklediğini ancak hayal edebilirim.” Daha yakına eğilince onun bayat nefesini duydum. “İyi bir eş olacaksın, öyle değil mi, Eden? Çok güzel. Çok itaatkâr.”

“İyi bir eş olmak için pek zamanım olmayacak, öyle değil mi? Büyük sel felaketi yaşanacak ve her şeyin sonu gelecek.”

Clive geri çekildi ve gülümsedi, “Hayır, her şey yeniden başlayacak, tatlım. Sadece yeni bir başlangıç olacak.” Kahrkaha attı ve yanağını bir kez daha okşadıktan sonra arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Onun gidişini izlerken zangır zangır titriyordum. Sözlerinin ne anlama geldiğini anlamamıştım. Aceleyle odama gittim ve soyunup yatağa girdim.

Rüyalarım yıldız ışığında yıkanan Calder’la doluydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Calder

Sonraki iki gün boyunca yağmur yağdı, bu yüzden Eden'la kaynağımızda buluşmamız mümkün olmadı. Aslında dışarı hiç çıkamadım. Sanırım tanrılar işlerimin bana çok geldiğini düşündükleri için minik bir tatil ayarlamaya karar vermişlerdi.

Bu yüzden Eden'la yıldızların altında uzandıktan sonra iki gün boyunca küçük kulübemizin kapısının eşiğinde durmuş ve ikinci katta olduğunu bildiğim odasına doğru bakmıştım. Odası ışık doluydu ve ben buradayken onun orada ne yaptığını merak ediyordum. Yalnız mıydı? Sıkılmış mıydı? Penceresine bir merdiven dayadığımı, ona tırmandığımı ve sonra ılık yağmurun altında onun elini tutmuş, havayı dolduran elma kokusunun arasında elbisesi bacaklarına yapışarak pembe teni açığa çıkarken koştüğümüzü hayal ediyordum. Homurdandım. Bu tür düşünceler bir işime yaramazdı. Ona öpüşemeyeceğimizi ve arkadaştan öte bir şey olamayacağımızı söylemiştim. Ama zihnimin ve bedenimin yarısı –çoğunlukla bedenimin yarısı– benim planıma uymak istemiyordu. Aslında düşüncelerimde sürekli Eden varken ve damarlarımda dolaşan kan alev almışken bu plana isyan ediyor gibiydim. Birkaç kez günaha teslim oldum ve tepelere tırmanıp bir kayaya yaslanarak bedenim rahatlayana kadar kendimi okşadım. Bunun günah olduğunu biliyordum ama yapmadan hemen önce çok büyük bir ihtiyaç, yaşamam için hayati bir

öneme sahipmiş gibi hissediyordum. Arınmam için kutsal suyla yapılacak olan törenin bütün bunlara bir son vereceğini umut ediyordum.

“İleri geri yürümeyi bırak. Kafese kapatılmış bir hayvan gibisin,” dedi annem dırdır ederek.

Hafifçe burnumdan güldüm çünkü aynı kelimeleri onunla konuştuğumuz günden birkaç gün önce Xander da söylemişti.

“Bu lanet olasıca yağmur,” diye mırıldandım, başımı küçük tahta bir sundurmayla tepesi örtülü olan dış kapıdan dışarı uzatarak.

“Yapacak iş mi arıyorsun? Domatesle doldurulması gereken yüz tane konserve kutum var,” dedi annem, masanın başında durduğu yerde omuzunun üzerinden dönüp bana bakarak. Önündeki masanın üzerinde büyük bir kapta kabuğu soyulmuş domatesler soğurken konserve kutuları düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Kış ayları için yiyecek stoku yapılmasına yardımcı oluyordu. Gerçi çölde hava kış aylarında bile çok soğuk olmazdı ama her şeyin bir mevsimi vardı ve yalnızca kasım ayına kadar domates yetiştirirdi.

Derin bir nefes verdim ve gönülsüzce kutulama işine yardım etmeye gittim. “Konserve kutuları doğa tarafından bize verilmiyor,” dedim birkaç dakika sonra.

“Ne?” dedi annem kafasını kaldırıp bana bakarak.

“Hector bize her zaman tanrıların doğal olarak verdiği araç ve gereçleri kullanmamızı söyler. Büyük toplumun kullandığı kötü araçları kullanmak ancak topluluğumuzu bozar.”

Annem birkaç dakika boyunca bana cevap vermedi, yalnızca kaşıkla kutulara domates doldurmaya devam etti. “Büyük topluma ait araçları elimizden geldiğince az kullanıyoruz. Bazı şeyler ağaç dalı, kaya ya da topraktan yapılamaz,” dedi biraz sonra.

“Ah, anladım. O zaman *uygun* olduğunda, tanrıların bize sunduğu şeyleri kullanıyoruz. Kutsal Kitabımızın güncellenmiş hâli bana henüz gelmedi. Belki bu yeni versiyonudur,” dedim alay ederek.

Annem keskin bir şekilde bana baktı. "Calder! Dinimize küfrediyorsun." Sanki bizi dinleyen birileri –belki de tanrıların kendileri, tanrılardan saklanamazdınız– varmış gibi sesi bir fısıltı hâlinde çıkıyordu.

"Hector'ın insanları olarak çok fazla fedakârlık yapıyoruz." Elini kulübenin içine doğru salladı. "Suyumuz yok, elektriğimiz yok."

"Evet ama apaçık görülüyor ki Hector aynı tavizleri vermiyor. Neden? Birileri ona bunu hiç sordu mu? Belki de tanrılar öyle buyurmuştur. Sebebi bu mu?"

"Calder," dedi annem tıslayarak. Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım. Birdenbire utanmıştım.

"Üzgünüm, anne. Bunların hiçbirini söylememeliydim."

Elini önünde salladı. "Yağmur yüzünden. Sınırlerin bozuldu. Bu kulübe dört kişi için fazlasıyla küçük. Yarın hava açılır ve moralin düzelir. Görürsün." Bana gülümsedi ve yanağını okşadı. Ona karşılık vermek için elimden geleni yaptım.

İşimizi yaparken birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. "Eğer istersen yakında evlenebilirsin. Kutsal suyla arınma töreninin hemen ardından," dedi. "Gözüne çarpan kız var mı hiç?"

Evet, var. Ama bu komik bir hikâye...

"Hayır."

Annem ofladı. "Ah, Calder, biri olsun takılmıştır." Yaptığı konserveleme işleminde tereddüt etti ve düşünüyormuş gibi yukarı baktı. "Bir düşünelim bakalım, burada senin yaşında dört kız var. Lucie Jennings, Hannah Jacobson, Leah Perez, Sadie Campbell..."

"Bunu ne önemi var ki? Büyük sel felaketine her gün daha da yaklaşıyoruz," dedim sözünü keserek.

Annem çalışmayı kesti ve bana baktı. "Evet, işte tam da bu yüzden bir karın olmasını isterdin. Böylece onu Cennet Bahçeleri'ne yanında götürebilirsin."

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Belki oraya gidene kadar beklemeliyim. Ya diğer seçeneklerim daha iyi olursa?"

Annem gözlerini kısarak bana baktı ve elindeki kepçeyi masanın üzerine bıraktı. "Senin içine ne kaçtı böyle?"

Derin bir nefes aldım. "Ben sadece... Hiç mi bir şeyleri sorgulamıyorsun, anne? Hector'dan başka birinin cevaplamasını istediğin hiç mi sorun yok?"

Gözleri bir dakika kadar hemen yanı başındaki küçük pencereye kaydı. Sonunda dönüp bana baktı. "Bütün sorularımıza cevap bulamayız, Calder. Ama Hector iyi biri ve yalnızca bizim iyiliğimizi istiyor. Bildiğim tek şey bu ve senin de bilmen gereken tek şey bu. Şeytan senin inancını sınıyor. Onu yenmelisin." Kepçeyi yeniden eline aldı ve konuşmaya devam etmeden evvel çalışmaya koyuldu. "Biliyorsun, Hector olmasaydı, sen burada olamazdın. O benim ve babanın hayatını kurtardı, Calder. Bize bir aile ve bir yaşam amacı verdi."

"Bunu biliyorum, anne," diye cevap verdim. Bana babamla ikisinin nasıl sevgisiz ailelerde büyüdüklerini ve her gün sert dayaklar yediklerini daha önce de defalarca anlatmıştı. Her ikisi de on sekiz yaşındayken, Hector'ın çıktığı görevlerden birinde onunla tanışmışlardı. Annem Maya'ya hamileydi ve gidecek hiçbir yerleri yoktu. Hector onlara o zamana kadar hiç karşılaşmadıkları bir iyilik yapmış ve onun topluluğuna katılabileceklerini söylemişti. Arkadya'ya ilk yerleşen insanlardan olacaklarını öğrendikleri zaman sevinçten havalara uçmuşlardı. Hayatlarının bir anlam ifade ettiğini ilk o zaman hissetmişlerdi.

Annem elini havada sallayarak yeniden küçük kulübemizin içini işaret etti. "Bu çok fazla bir şey değilmiş gibi görünebilir ama burada huzur var. Burada düzen var. Burada inanç ve bir amaç var. Hepimiz çok şanslıyız. Kutsanmışız. Buradaki hayatın basitliği bazen insanın gözüne zor görünebilir. Ama basitlikte huzur vardır. Büyük toplum kaosla, belirsizlikle ve acıyla dolu. İnan bana ben bunu biliyorum." Göz ucuyla bana baktı. "İyi bir hayat yaşadın mı, Calder?"

Ona saygılı şekilde cevap verdim. "Evet, anne." *Ama daha fazlasını istiyorum.*

Sanki cevabımı önceden biliyormuş gibi başını sallıyordu. “O zaman bunun için Hector’a teşekkür edebilirsin.”

“Bunun için sana teşekkür etmeliyim.” Kutsal Kitabı okuma alıştırmaları yapan babam ve Maya gülerek odaya girdikleri sırada annem bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Birbirinin kopyası olan kızıl saçları mutfağın penceresinden giren gün ışığında parlıyordu. Annemin saçları da kızıldı. Benim siyah saçları mıysa “siyah İrlanda” genlerimden aldığımı söylerdi.

Babam Maya’yı hemen yarı başımdaki sandalyeye oturttu. Kolumu onun küçük yuvarlak omuzlarına attım ve diğer elimle onu kaburgalarından gıdıkladım. Maya artık on dokuz yaşındaydı ama hâlâ bir çocuğun zekâsına sahipti. Tatlı ve meleksi bir çocuğun.

Yüksek sesle attığı kahkaha öksürük nöbetiyle sonlandı. Günlere bu şekilde öksürüyordu ve artık onun için endişelenmeye başlamıştım. “Calder, beni sırtına alıp yağmura çıkar! Islanmak istiyorum!” dedi nihayet boğazını temizlediğinde.

Şu an ihtiyacı olan şeyin bu kulübede, muhtemelen sıcak bir battaniyenin altında kalmak olduğunu düşünerek ona güldüm. “Olmaz. Neden biliyor musun?”

Bana bakıp kafasını sallarken bakışlarında meraklı bir ifade vardı.

Eğildim ve kulağına fısıldadım. “Sana ara sıra nasıl şeker getiriyorum biliyor musun?” Tekrar geri doğruldum ve bunun bizim sırrımız olduğunu ima etmek için parmağımı dudaklarıma koydum. Alçak sesle başka nelerin konservelenmesi gerektiğini konuşan annemle babama doğru bir bakış attım. Aslında bu bizim işimiz bile değildi ama yağmurda kendimizi bir şekilde meşgul etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden de içeride yapılacak ne iş varsa hepimiz ona yardım ediyorduk.

“Sen o şekerler kadar tatlısın. Her geçen gün daha da tatlılaşıyorsun. Eğer seni yağmurda dışarı çıkarırsam, tıpkı o şekerler gibi erirsin.”

Gözleri kocaman açıldı ama hemen ardından gülmeye başladı. "Bu doğru değil!"

Ona göz kırptım. "Aslına bakarsan şeker kadar tatlı olduğun kısmı doğru. Hadi ama iyice giyinirsen verandanın altında oturabilirsin ve ben de senin için toprağa bir şeyler çizerim."

"Ne olduğunu ben mi tahmin edeceğim?" dedi ellerini çırparak.

"Evet. Sana söylemeyeceğim."

Üzerine bir hırka ve ayağına onu sıcak tutacak çoraplar giymesine yardım ettim ve ardından kulübenin önünde uzanan sundurmanın altında oturduk. Ben toprağa küçük resimler çizerken o ne olduklarını tahmin etti.

Kafamı kaldırıp Eden'ın odasına doğru baktığımda pencerede onun silüetini gördüm. Önce mesafeye ve yağmura rağmen sadece bir anlığına onunla göz göze geldiğimize yemin edebildim.

Ertesi gün yağmur durdu. Patikadan aşağı her zamankinden daha hızlı indim. Ayak bileklerim harcadığım efor yüzünden yanıyordu. Birkaç gündür Eden'ı görememiş olmanın içinde uyandırdığı tuhaf duyguya anlam veremiyordum. Koruyuculuk muydu? Belki. İyi olduğunu bilmek istiyordum. İyi bakıldığını ve mutlu olduğunu bilmek istiyordum. Bu duygular arkadaşçaydı, değil mi? Sadece, bunların hiçbirini daha önce Xander için hissetmemiştim. Bunu bir kenara bıraktım.

Kayaların arasındaki açıklıktan eğilip geçtiğimde, ilk anda onun orada olmadığını sandım. Hayal kırıklığı süratle ve güçlü bir şekilde beni vurdu. Ama sonra suyun içinde kafası belirdi ve derin bir nefes aldı.

Beni gördü ve sırıttı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yüzüyorum," diye cevap verdi mutlu bir şekilde gülümseyerek.

Kaynağın kenarına gelene kadar yürüyerek ona yaklaştım.

“Pekâlâ. Evet, bunu görebiliyorum. Ama tam olarak neden?”

Gözlerini şaşkınlıkla bana baktı. Güneş ışıkları yüzüne vuruyor tenindeki su damlalarını ısıltıyla dans ettiriyordu. Saçı ıslak olmasına rağmen hâlâ altın sarısıydı ve narin güzellikteki yüzünün etrafında bir hale oluşturuyordu. Bir melek ya da deniz kızına benziyordu – büyü, mistik bir yaratığa. Daha sonra onu tam da bu şekilde çizebilmek için resmini zihnime kazıdım.

“Şey, burasının...” elini sallayarak kaynağımızı ve onu çevreleyen kayaları işaret etti, “benim okulum olduğuna karar verdim. Ve hazır buradayken öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerek. En ufak bilgi kırıntısını bile sünger gibi emmeliydim ve nasıl yüzüleceğini bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Sayılır.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Kendi kendine...” Öğleni ne kadar geçtiğimize bakmak için kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım ve onun da benimle aynı zamanda buraya geldiğini varsayarak, “Son on beş dakikada nasıl yüzeceğini mi öğrendin?” diye sordum.

Başıyla onayladıktan sonra aşağı eğilip ağzına biraz su aldı ve onu geri püskürttü. Bu yaptığı şey vücudumun, pek de arkadaşça olmayan şekillerde coşkuyla kaynamasına neden oldu.

“Nasıl yüzeceğini biliyor musun?” diye sordu.

Vücudumun işbirliği yapmasına izin vererek başımla onayladım. “Evet. Nehirde yıkanıyorum. İşçilerin çocukları genç yaşlardan itibaren yüzmeyi bilirler.”

Bir an için bana bakarak duraksadı, hemen ardından da başıyla onayladı. “Suya gir o zaman. Su çok güzel.” Neredeyse kış mevsimine gelmiştik ama hava sıcaklığı hâlâ yirmi derece civarındaydı. Suyun çok güzel olduğuna bahse girerdim.

Tereddüt ettim. Bu inanılmaz derecede tehlikeli hissettiriyordu ve söz konusu olan, boğulmakla ya da başparmağını suyun altında bir taşa çarpmakla alakalı bir tehlike değildi. Her şeye rağmen tişörtümü çıkardım ve pantolonumla birlikte suyun içinde yürümeye başladım. Suyun içinden kaynağın karşı tarafına

geçtim ve Eden'ı belli bir mesafeden koruma altına aldım. Tamamen suyun altında olmasına rağmen hâlâ uzun, kapalı elbiselerini giyiyordu. Gerçi şimdi vücuduna yapışacağı için pek de muhafazakâr görünmeyecekti. Arzu şiddetle bedenimde gezinirken ardında gözümü karartan bir özlem bıraktı.

Biraz daha uzağa çekildim ve Eden gözlerini devirdi. "Benden korkmana gerek yok, Calder. Arkadaşız, hatırlıyor musun? Ve aslına bakarsan yağmurun yağdığı birkaç gün boyunca odamda bu konuyu düşünüyordum. Sen haklıydın. Böylesi çok daha iyi. Yalnızca topluluğumuz için değil, benim için de öyle. Son birkaç yıldır sana çok fazla odaklanmıştım. Aptalca, gerçekten. Demek istediğim farklı bir konuya odaklanmış olsaydım *kendi kendime* öğrenebileceğim şeyleri bir düşünsene. Her taraf bilgi dolu! Ama ben bunun yerine senin kaslarına bakmakla meşguldüm." O güldü, bense kaşlarımı çattım.

"Ben olsam bunu tamamen vakit kaybı olarak değerlendirmezdim," diye mırıldandım.

Eden yeniden kahkaha attı. Ama hemen ardından ciddileşti. Memelerinin şişkinliği suyun hemen yüzeyinde gözüktüyordu. "Hayır, ama gerçekten..." Kollarını suyun içinde döndürdü ve onun dalgalanmasına neden oldu. Dalgaların ondan uzaklaşarak bana ulaşmalarını izledim. Sanki aramızdaki mesafeyi kapatmak için suyu bir uzantısı olarak kullanıyordu. İlk küçük dalga *çıplak* göbeğime ulaştığında, sanki karnımı okşayan onun eliymiş gibi inlemek istedim. *Tanrılar aşkına, benim neyim vardı böyle?* "Yağmur pencereme vurduğunda, onu buğulandırdı. Maddenin hâllerini anlattığın dersi hatırladım ve camın içerisiyle dışarısı arasındaki sıcaklık farkı yüzünden buğu yaptığını anladım." Sanki evrenin sırrını çözmüş gibi gözleri parlıyordu. Gülümsemeden edemedim.

"Ve müzik," diye devam etti. "Hepsi birer sayı. Hector bana neden hiç matematik öğretmedi bilmiyorum. Eğer öğretseydi şimdi olduğumdan çok daha iyi bir piyanist olurdu."

Gözleri büyüdü. "Dün gece mutfağa sızdım ve bazı yemek

tariflerini okudum. Bunların içinde de çok fazla matematik var... Bazılarını henüz bana öğretmedin." Küçük bir kahkaha atarak dudaklarını büzdü, yeniden ağzına su aldı ve dışarı püskürttü. Hafifçe inledim ama o bunu duymamışa benziyordu. "Her neyse demek istediğim, sen bana bir iki şey öğrettin ve ben de bunları başka şeylerde uyguladım. Şimdi de daha fazlasını istiyorum. Bana öğretebileceğin her şeyi öğrenmek istiyorum. Ve kendi kendime de mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum." Bir dakikalığına düşünceli göründü. "Bu benim için bir tür özgürlük, Calder. Ve belki bunu anlamak zor ama... Hayatımın büyük çoğunluğunda o kadar fazla sorum vardı ki ve bunlara hiç cevap alamadım. Ama şimdi... Bütün cevapları öğrene-meyebilirim ama bazı cevapları biliyorum ve hayatım çok daha doluymuş gibi hissediyorum. Ve bütün bu bilgiyi içimde taşıyabilirim ve hiç kimse bunu benden alamaz. Hepsi benim. Bana ait." Hafifçe bakışlarını önüne eğdi ve hemen ardından yeniden bana baktı. "Teşekkür ederim."

Ona bakıyordum. İnanılmazdı, büyüleyiciydi. Ve tanrılar yardımcım olsun, bir aşk tohumu içimde çatlamaya başlamıştı. Beslemeyeceğime yemin ettiğim ama yeniden büyümesini seyrettiğim bir tohum. İpeksi yapraklarının içimde hareket ettiklerini hissedebiliyordum. Beni oluşturan bütün hayatı parçalarını ele geçiriyorlardı. Bunu durduramayacak kadar çaresizdim. Eden beni ele geçiriyordu. Ben tarlaydım ve o da gündüzsefası. Beni işgal ediyordu. Öylece. Ya da belki öylece değildi, belki de yıllardır büyüyordu. Ama o an bunun ne olduğunu anlamıştım.

O sana ait değil, diye fısıldadım kendi kendime sert bir şekilde. Ama içimdeki bir şeyler sanki bu düşüncenin kendisi sistemdeki bir virüsmüş gibi bu sözlerle isyan ettiler.

Yine de duygularımla ve arzularımla hareket etmek zorunda değildim. Daha önce de buna benzer fedakârlıklar yapmıştım, kesinlikle şimdi de yapardım.

"Calder? İyi misin?" Bakışlarım Eden'ı buldu. Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Ahh..." Dengemi yitirmiş ve şoka girmiş gibi hissederek boğazımı temizledim. "Evet, ben iyiyim. Öğrenmen gereken bütün bilgiden söz etmişken, bugün hangi konuya başlamalıyız?"

"Ah. Tamam. Ama ilk önce bana çarpım tablosundan bir şeyler sor?"

"Ah, eee, yedi kere ye--"

"Kırk dokuz."

Usulca güldüm. "Peki, dokuz kere se--"

"Yetmiş iki."

Daha yüksek sesle güldüm. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyordum. "Geçtin."

"Hayır, gerçekten hepsini biliyorum."

"Sana inanıyorum."

"Sadece burada zamanını boşuna harcadığını düşünmeni istemem."

"Böyle bir şey asla düşünmem, Eden."

Bir müddet suyun içinde karşılıklı birbirimizi seyrettik. "Peki, o zaman. Basit matematiğimi geliştiriyorum. Bugün sadece yüzme pratiği yapsak nasıl olur?"

Şu an suyun dışına çıkmam için kötü bir zamanlama olduğunu düşünerek bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Eden bir dakika kadar aşağı baktı, kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı, altdudağını sarkıttı. "Sence... büyük sel baskını geldiğinde, hayatta kalmamız mümkün olacak mı?"

Başımı usulca iki yana salladım. "Kehanet o şekilde söylemiyor."

Bakışlarını yeniden aşağı eğdi. "Biliyorum. Sadece... Senin de dediğin gibi Hector sadece bir insan ve bazı şeyleri yanlış yorumlamış olamaz mı? Bu mümkün değil mi?"

Birkaç saniye boyunca sessizliğimi korudum. "Sanırım olabilir, Eden."

Başını huzluca sallayarak beni onaylayıp nefesini verdi. "O

zaman yüzmeyi öğrenmeyi çok istiyorum. Boğulmamayı öğrenmeyi istiyorum.”

Birkaç saniye boyunca onu seyrettim. Bu kız dünyanın sonundan kurtulmayı mı planlıyordu? “Bu gücü nereden alıyorsun, Gündüzsefası?” diye sordum usulca.

Kahkaha attı ve sanki deliymişim gibi kafasını salladı. Sonra da başını yana eğdi. “Bana yaklaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Gerçekten benim için endişelenmene gerek yok.”

“Senin için endişelenmiyorum. Kendim için endişeleniyorum,” diye yumurtladım.

Gözleri kocaman oldu ve suyun içinde kımıldamadan birbirimizi seyrederken çıkan tek ses küçük şelaleden kaynağa dökülen suyun sesiydi.

“Biliyorsun, eğer Hector’la birlikteysen hayatta kalmamakla ilgili endişelenmene gerek yok. Hepimiz Cennet Bahçeleri’ne gideceğiz.”

Birkaç saniye boyunca suyun içinde ileri geri hareket eden eline baktı. “Belki başka seçenekleri değerlendirmek isterim. Belki Cennet Bahçeleri’nde Hector’la birlikte olmak istemem.”

“Eden...”

Sözlerimi tamamlamamı beklemedi ve bu benim açımdan iyiydi çünkü doğruyu söylemek gerekirse tam olarak ne söyleyeceğimi ben de bilmiyordum. Arkasına doğru yaslandı ve suyun üstünde yüzebilmek için vücudunu yukarı doğru itti ve dibe battı. Ağzından sular püskürterek yukarı çıktı. Çabucak ona doğru ilerledim. “Hey, iyi misin? Buraya gel, dengen bulana kadar ben seni havada tutarım ve sonra bırakırım.”

Sadece parmak uçlarımla ona dokunarak ellerimi sırtının altına koydum. Vücudunu düzleştirdi ve başını geri doğru yasladı. Yüzünde küçük, huzurlu bir gülümsemeyle gözlerini kapadı. Yüz hatlarını içi gibi ona baktım. Altın rengi saçları suyun içinde salınarak yüzünün etrafını kaplıyorlardı. Derken isyankâr gözlerim yüzünü geçip aşağılara kaydı. Elbisesi düzleşmiş ve onun narin kıvrımlarına yapışmıştı. Yutkundum ve bakışlarım

onun sertleşmiş meme uçlarına geldiğinde duraksadı. Sonra daha aşağıya onun dümdüz karnına ve ardından daha da aşağıdaki küçük, gizemli, kadınsı tümseğine indi. Kanım damarlarımda kaynıyormuş gibi hissediyordum. Mecburiyetten kendime dokunduğum zamanlarda bile hiç böyle hissetmemiştim. Tam da o an testosteron zehirlenmesinden bayılmak üzereydim ve ona dokunan tek yerim parmak uçlarımdı. Ah olamaz, bu hiç iyi bir şey değildi. Felaket geliyorum diyordu resmen. Her ne kadar Eden'in etrafındayken kendimi kontrol edebiliyor olsam da bu benim için faciaya sebep olabilirdi.

Ama yine de. Ama yine de kendimi durduramıyordum. Ona özlemle bakıyor, kanımın kaynadığını hissedebiliyor ama aynı zamanda da ona karşı garip bir şefkat duyuyordum.

"Yüzüyorum," dedi gözlerini açmadan yüzündeki o huzurlu ifadeyle.

"Henüz değil," diye mırıldandım ve yavaşça parmak uçlarını onun belinden ve sırtından geri çektim. Geri doğru küçük bir adım attım. "Şimdi yüzüyorsun."

Hiç hareket etmeden durdu. Dolgun pembe dudaklarının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Sana suda enerji tasarrufu yapmanın daha iyi bir yolunu öğretebilir miyim?"

Başıyla zar zor fark edilecek şekilde onayladı ve yeniden öne doğru adım attım. Her iki elimi birden kollarına koydum. "Seni ters çevireceğim. Derin bir nefes al ve yalnızca başının üst kısmı su yüzeyinde olacak şekilde havada kal. Suyun seni kaldırmasına izin ver. Ben kollarına dokunduğum zaman da dirseklerin bükülü bir şekilde suyun yüzüne çıkmalarına izin ver."

Yine hafifçe kafasını salladı.

"Tamam, çok iyi. O zaman hazır olduğun zaman ellerinle suya bat, ağzında su kalmayana kadar hızlıca nefes ver ve ardından nefes al. Ve tekrar suya bat. Bütün dünya suların altında kalsa bile eğer gerekirse bu şekilde suyun içinde bütün gün kalabilirsin."

Eden derin bir nefes aldı ve yüzüstü dönene dek vücudunu suyun içinde yavaşça çevirdi. Ellerimi çektim ve bir dakika kadar onun o şekilde suyun üzerinde durmasına izin verdim. Ta ki hava alma ihtiyacı duyana kadar. Sonra kollarına dokundum ve dirsekleri bükülene kadar onların yukarı doğru çıkmalarına izin verdi. Elleri omuzlarının hemen altındaydı. Ellerini suyun içinde nazikçe aşağı doğru itti ve ağzı suyun üstüne çıktı. Tekrar suyun altına dalmadan önce onun nefes verip yeniden aldığını duydum.

Sırttım ve Eden kafasını kaldırıp ayaklarını kaynağın dibine basarak ayağa kalktı. Küçük, muzaffer bir kahkaha attı ve kollarını boynuma doladı. Vücudunun her bir parçasını bana bastırıyordu. Ânında sertleştim, vücudum arzuyla atıyordu ve onun farkına varmaması için dua ettim. Başını geri doğru atıp bana baktı, yüzünde aynı muzaffer gülümseme vardı. Tuttuğum nefesi bıraktım ve ben de ona gülümsedim. “Başarılar listene suyun üstünde kalmayı da ekle,” dedim.

Kahkaha attı. “Ekleyeceğim.” Boynumu bıraktı ve suyun içinde yürüyüp büyük düz kayaya doğru giderken onu kaybetmiş gibi hissettim. Kendini yukarı çekti ve ardından sırtüstü uzandı. “Kurumak için fazla zamanımız yok,” dedi. “Bir an önce güneşin altına gelsen iyi olur.”

Vücudum sakinleşene kadar bekledim. Sonra suyun içinde ona doğru ilerleyip ben de kendimi kayanın üstüne, yukarı çektim. Sırtüstü uzandım ve bakmak için başımı ona doğru çevirdim. O da çoktan kafasını çevirmiş bana doğru bakıyordu. “Bana bunları öğrettiğin için teşekkür ederim, Calder,” dedi.

“Sen de bana bazı şeyler öğretiyorsun, Eden,” dedim karşılık olarak.

Sözlerimi bir dakika kadar sessizlikle karşıladıktan sonra cevaben gülümsedi.

Sonra ikimiz birden yüzümüzü güneşe çevirdik.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eden

Sonraki birkaç ay boyunca hemen her gün Calder'la derslerim için buluştuk. Ama locada çok fazla konsey üyesi olduğunda ya da onun yapacak çok fazla işi olduğunda buluşmuyorduk. O günler en zor günlerdi. Ama buluştuğumuz zamanlarda bir kayaya tembelce yaslanır ve bana matematik, fen ya da İngilizcenin bilmediğim kurallarını öğretirken çizim yapardı. Sıklıkla duraksar ve onun söylediği şeylerle doldurduğum not defterimdeki bir şeylerin üzerinden geçerdi. Ama çoğunlukla ben not tutardım ve ertesi gün o bana küçük bir sınav yapardı. Harika bir öğrenciydim ve tabii ki ondan o kadar uzun süre mahrum kalmıştım ki bilginin önemini biliyordum.

Sadece Calder'ın bana öğrettiği akademik bilgilerle kalmıyor, aynı zamanda onun bakış açısını da öğreniyordum. Sadece hatırladığı bilgileri değil, onun dünyaya bakışını da öğreniyordum. Çimenlerin üzerine uzanıp gökyüzüne bakarken renk skalası hakkında konuştuğumuzda, bana bir keresinde yağmur yağdıktan çok kısa bir süre sonra domates tarlasındaki fideleri sularken gördüğü bir gökkuşağından bahsetmişti. Şimdi her gökkuşağı gördüğünde toprağın zengin kokusu ona geri geliyordu. Sanki sadece zihninde de olsa Cennet Bahçeleri ve dünya bir araya gelmiş gibi... Orada birlikte uzanırken her ikimizin de uykusu gelmişti ve bana bütün bunları anlatırken derin düşüncelere dal-

mıştı. Sesli konuştuğunu fark ettiğinde utanır gibi oldu. Ama ben o anları seviyordum. Sadece bir anlığına Calder'ın bilinçaltının bir parçası oluyordum. Bu bana onu veriyor, kalbimi ısıtıyordu. Sanki bir anda güneş ışıklarının altına adımımı atmak gibiydi.

O iyilikti – saf, korunmasız iyilik. *Bu onda parlıyordu.* Bu tarz bir güzelliğe çekilmemek insanın elinde değildi... Onun kemiklerine sarılıp derisinin altında mutlu mesut kaybolabilirmişim gibi hissediyordum.

Bu beni hem tedirgin ediyor hem de rahatlatıyordu.

Kaynağımızın yanında uzandığımız her gün, Calder bana yalnızca okulda öğrendiklerini anlatmıyordu. Topluluğumuzun daha önce büyük toplumda yaşamış olan diğer üyelerinden öğrendiklerini de anlatıyordu. Beş yıl önce ailemize katılan bir adamdan kumar hakkında bir şeyler öğrenmişti. Adam Calder'la yan yana çalışırken ona yetişkinlerin parayla oyun oynadıkları büyük kumarhanelere gitmekle ilgili bir problemi olduğunu anlatmıştı. Eğer oyunda kazanırsan evine cebinde daha çok parayla dönüyordun, kaybedersen de elin boş kalıyordu. Kazandığından çok fazlasını kaybetmiş ve sonunda da karısından, çocuklarından, işinden ve arkadaşlarından olmuştu. Onu hiç kimse istememişti. İşte o zaman Hector'la birlikte gelmişti. Hector onu istemişti.

Böyle pek çok hikâye vardı ve hepsini dikkatle dinledim.

Fiziksel olarak Calder benimle arasındaki mesafeyi korudu. Çok yaklaştığımda irkiliyor ve bir şahin gibi beni izliyordu. O kadar da saf değildim ve bu kadar yakın oluşumuzun onu zorladığını görebiliyordum. Bütün dikkatimi öğrenmeye vereceğimi söylediğim zaman doğruyu söylüyordum ama bu durum hâlâ canımı yakıyordu. Ayrıca bu durumun adaletsizliği beni sinirlendiriyordu.

Evet, ona olan çocuksu sevdam yok olmuştu ama şimdi onu tanıyordum. Nazik ve korumacı doğasını biliyordum. Dayanıklı ruhunu ve keskin zekâsını biliyordum. Basitçe söylemek gerekirse, ona âşıktım. Sanki Calder'a olan aşkım basit olabilirmiş gibi.

Her öğleden sonra arkadaşım ve öğretmenimle kaynağımızda buluşmak benim için her şeydi. Ama bu yeterli olmalıydı.

Bir daha akşamları buluşmamıştık. Clive Richter akşamları evdeydi ve sürekli beni izliyor gibi görünüyordu. Dersleri gündüzleri yapmak bizim için daha güvenliydı. Bu durumu riske atamazdım.

Bir gün hayvan gruplarının adlarından bahsediyorduk. "Goriller bir grup hâlinde yaşar, otçullar sürüler hâlinde, domuzlar birer takımdır," diye saydı ben defterime yazarken. Birkaçını daha saydı ama daha fazlasını hatırlayamadı. İç geçirdim.

"Üzgünüm," dedi hafifçe gülerek. "Sana sadece hatırlayabildiğim kadarını anlatabileceğimi söylemiştim."

"Problem şu ki," dedim kalemimin ucunu çeneme vurarak, "eğer seni cesaretlendirmiş olsalardı ya da birden fazla seçeneğin olsaydı, muhtemelen bildiğini sandığından çok daha fazlasını hatırlıyor olabilirdin. Hepsi şuralarda bir yerlerde duruyor," dedim kalemimin ucuyla kafasına hafifçe vurarak.

"Ah."

Gözlerimi devirdim. "Ama benim için sadece senin bana verebildiklerin var. Gerçek anlamda daha fazlası olmayacak."

"O zaman her gün karşına çıkan sıradan insanlardan daha akıllı olmam iyi olmuş," dedi göz kırparak. "Benim bildiklerimin çeyreğini bile bilmek ortalama bir boş kafalıdan daha fazla şey bildiğin anlamına gelir diye hesap ediyorum."

"Haha. Ortalama bir boş kafalıdan daha iyi olduğumu bilmek içimi rahatlattı."

Calder sıırttı. "Penguenler koloniler hâlinde yaşar."

Söylediklerini defterime karaladım.

Önceden öğrendiği bir şeyi hatırlamaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi düşünceli göründü. "Penguenler hayatlarının yüzde yetmiş beşini suda geçirirler. Sel baskınından kurtulabilecekleri mi merak ediyorum. Nasıl kurtulmasınlar ki?"

İkimiz de sessizce bunun üzerine düşündük.

"Geçen sene kulübemizi hamamböcekleri basmıştı. Annem

büyük toplumda hamamböceklerinin her şeyden kurtulabileceklerine dair bir şaka olduğunu söylemişti.”

“Dünyanın sonundan bile mi?” diye sordum usulca.

Calder bana bakıp omuzunu silkeledi. “Belki.” Bir dakika kadar sessiz kaldı. “Ama bu muhtemelen iyi bir şey. Cennet Bahçeleri’nde hamamböceğini kim ister?” Sırıttı. “Bırakalım burada kalsınlar.”

Büyük sel baskının sonunda geldiğini ve hamamböceklerinin deliklerinden dışarı çıktıklarını gözümde canlandırarak küçük bir kahkaha attım.

Calder bana doğru döndü ve başını ellerine yasladı. “Her neyse, penguenlere geri dönelim, eşine bir şeyler vererek ona evlilik teklifi eden bir türü var.”

İlgiyle ona doğru baktım. “Gerçekten mi? Ne veriyorlar peki?”

“Hatırlamıyorum. Belki bir tüy ya da bir sopa gibi bir şey.”

“Hatırlamıyor musun? Neden hatırlamıyorsun? Bu çok romantik. Penguenlerin hayatlarının yüzde kaçını suda geçirdiklerini tam olarak hatırlıyorsun ama.” Sabırsızca ellerimi salladım. “Ve bütün hamamböceklerinin hepimizi gömerek hayatta kalacaklarını. Ama bir erkek penguenin eşine hangi hediyeyi vererek ona teklifte bulunduğunu hatırlamıyor musun? Bu çok gülünç.” Çileden çıkmış gibi kafamı salladım.

Calder kahkaha attı. “Neden umurumda olsun ki? Ben penguen değilim. Kendi hayat arkadaşımı seçerken işime yarayacak bir bilgi değildi.”

“Kendine bir hayat arkadaşı seçmeyi planlıyor musun?” Ona bunu asla sormamalıydım ama merak etmiştim. Neden planlamasın ki? İstese bile beni seçemezdi. Ama mutlaka birini isterdi. Artık bir erkek olmuştu, bir erkeğin vücuduna sahipti. Onun da bazı... ihtiyaçları vardı. Yaşıtımız kızların ona ilgiyle baktıklarını görmüştüm. Onlardan biriyle birlikte olursa saklanmak zorunda kalmazdı. Kalbimde bir sızıyla ona baktım.

Düşünceli bir hâlde bana bakıyordu. *Bana böyle bakarken ne*

düşünüyordu? "Hayır. Bunu düşünecek zamanım yok. Şu an için düşündüğüm tek şey konseyde kendime bir yer edinmek ve dış dünyaya gitmek."

Yakışıklı yüzüne bakarak başımı salladım. Erkeksi güzelliği kalbimi çalmıştı. Calder ocak ayında on sekizine girmişti ve geçtiğimiz yıl içinde boyu daha da uzamış ve omuzları daha da genişlemişti. Zayıftı ancak her yeri sertti ve gözleri çizim defterindeyken bakışlarımın onun vücudunda gezinmesine bir türlü engel olamıyordum. Bazı zamanlarda çenesinde hafif bir kirli sakalın gölgesiyle gelirdi. Bu en sevdiğimdi. Eğer sabah onun yanında uyanma şansım olsaydı tam olarak bu şekilde görünüyör olacaktı. O günler daha da yorgun görünüyordu ama ne zaman ona ne olduğunu sorsam gece uyumakta zorlandığını söylerdi.

Bir gün oturup yüzümü gökyüzüne çevirmiş Calder'ı beklerken, onun yerine çalıların arasından Xander'ın geldiğini görünce şaşırdım.

"Selam," dedim ayağa kalkarak.

"Selam Eden. Calder bugün gelemiyor. Endişelenmemen için gelip sana haber vermek istedim." Bana doğru yaklaşırken elini siyah saçlarının arasında gezdirdi.

Birkaç aydır Xander'ı görmemiştım ve şimdi eskiden olduğundan daha iri görünüyordu. Her ikisi de geçtiğimiz altı ay içinde birkaç santim birden uzamış gibiydi.

"Ah, tamam. O iyi mi?"

"Evet, iyi. Ama kız kardeşi pek iyi değil. Çok uzun zamandır kötü bir öksürüğü vardı. Bazen iyi gibi oluyor, sonra kötüleşiyor ve yeniden iyi gibi oluyor. Şu anda durumu biraz kötü."

O anda Maya'yı haftalardır görmediğimi fark ettim. Ana locada fazla dikiş işi olmadığı için gelmediğini sanıyordum. Calder bana bunu niye söylememişti? Son zamanlarda bu kadar bitkin olmasının sebebi bu muydu? Hayatlarımızın birbirinden ne kadar ayrı olduğunu şimşek hızıyla idrak ettim. Acı göğsümü doldurdu ama onu bir kenara itip Xander'a odaklandım.

"Bana niye söylemedi?"

Xander bir dakika kadar beni inceledi. "Calder'ı tanıyorsam, sana yük olmak istememiştir. Ayrıca çok umutluydu. Onun o kahrolasıca umudu hiç bitmez." Birkaç saniye boyunca gözü arkamda bir yerlere dalıp gitti. Sonra yeniden bana odaklandı. "Sana karşı hisleri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona baktım. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum o yüzden yeniden kapadım. Calder'ın bana karşı hisleri olduğunu biliyor muydum? Evet. Bu hislerin yakın arkadaşlıktan öte tam olarak ne olduğuna dair bir bilgim yoktu. Ama Xander'ın bu şekilde görmesi kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Bu her şeyi hem kötüleştirmiş hem de iyileştirmişti.

"Duyguları her ne anlama gelirse gelsin bununla ilgili hiçbir şey yapmayacak, Xander." Benden bir güvence mi istiyordu bilmiyordum ama öyle olduğunu tahmin etmiştim. Sonuçta bizim kararlarımız onun da kaderini etkileyecekti.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum." Ama bu konuda tam mânâsıyla mutlu görüldüğü söylenemezdi. Gözünü ovaladı ve sonra nefes verdi. "Bir dakika oturmak ister misin?" dedi sonunda, küçük çimenlik yolun hemen arkasındaki genellikle Calder'ın oturduğu büyük kayayı işaret ederek.

Başımla onayladım ve birkaç adımla oraya giderek diz çöktüm. Kendimi tuhaf hissediyordum. Şu an tanıdık gelmeyen bu hisler bana burada Calder'la olmaya ne kadar alıştığımı hatırlatıyorlardı. Ve onu daha dün görmüş olsam da, ne kadar özlediğimi...

Xander yanıma oturdu ve dizlerini kendine doğru çekerek kollarını gevşekçe onların etrafına doladı. "Hector'ın ne zaman geri geleceğiyle ilgili bir şey duydun mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, Hailey Anne ondan mektuplar alıyor ama bana bir şey yazmıyor. Bana tanrıları-mıza inanan ve topluluğumuzun bir parçası olmak isteyen birtakım insanlarla birlikte yaşadığını söyledi."

Bir dakika kadar sessizliğini koruduktan sonra başını bir kez

salladı. "Calder sana konseye girmekle ilgili planlarından bahsetti mi?" dedi.

İç geçirdim. "Evet." Yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç kalp atımı boyunca sessiz kaldım. "Bunun nasıl olacağını hiç bilmiyorum."

Xander geri doğru kaydı, böylece Calder'ın her zaman yaslandığı kayaya sırtını dayadı. "Evet, ben de bilmiyorum. Neden öyle söyledin peki?"

Bir nefes verdim. "Sadece... Diğer konsey üyeleri... Onlar Calder'dan farklılar. Calder'ı onların arasında düşünemiyorum. O çok..."

"İyi," diye bitirdi Xander.

Başımla onaylayıp bakışlarımı önüme eğdim. "Evet."

Nihayet Xander konuşana kadar her ikimiz de birkaç dakika boyunca sessizliğimizi koruduk. "Hector geri döner dönmez deneyecek, biliyorsun. Ve bunun onun için iyi sonuçlar doğuracağını sanmıyorum."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye fısıldadım.

"Yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi. Calder yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapacaktır." Bir müddet dalgın dalgın yanındaki çimenlere oynadı. "Calder ara sıra kuralları çiğner ama başkasına zarar vereceğini düşündüğü bir şeyi asla yapmaz. Bu konuda çok onurludur."

"Bunu bana mı anlatıyorsun?" dedim.

Xander kıkırdayarak güldü. "Geri dönmeliyim. Maya'ya biraz kutsal su götüreceğim." O ayağa kalkınca ben de kalktım.

"Ben ne yapabilirim?"

"Pek bir şey yapamazsın, Eden. Sadece onun için dua et."

Başımı salladım. "Xander, eğer ana locanın verandasının altına Maya için biraz şeker bırakırsam benim için ona götürebilir misin?"

Xander gülümsedi. "Tabii ki."

"Tamam. Teşekkürler. Ve buraya kadar gelip bana Maya hakkında bilgi verdiğin için de teşekkür ederim."

“Rica ederim.”

Arkasını dönüp gideceğini zannettim ama kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve birkaç saniye sonra gözleri benimkilerle buluştu. “Bir fırtına geliyor, Eden,” dedi.

Yukarı bakarak başımı salladım. “Evet,” dedim sadece. Kaşlarını çatı ve kafasını salladı ve ardından da arkasını dönüp beni orada yalnız bıraktı.

Sonraki birkaç gün boyunca Calder kaynağımıza gelmedi. Yine de ön verandanın kenarına şekerleri sakladım ve alındıklarından emin oldum. Koyduklarım her seferinde alındı. Xander ondan istediğim görevi iyi yapıyordu.

Calder’ı tapınakta gördüm ama Maya yanlarında yoktu. Çok uzaktan bile yorgun ve bitkin görünüyordu. Ona ihtiyatlı bir gülümsemeyle baktım. O da bana gülümsedi ancak bunun için çok çaba sarf ediyor gibiydi. Dini görevlerimi yerine getirirken her ne kadar sessizce itaat ediyor olsam da içten içe çılgınlık atıyordum.

Birilerine Maya’nın iyi olup olmadığını sormayı deli gibi istiyordum. Durumu iyiye gidiyor muydu? Ama kime sorabilirdim ki? Hector burada değildi. Peki ya Calderların küçük kulübeleri ne kendim gidip kapılarını çalsam ne olurdu?

Kendimi sırtüstü yatağıma attım ve homurdandım. Birileri, muhtemelen konsey üyelerinden birleri, beni on saniyede sürükleyerek geri getirirdi. Ve sonra yeniden bir şahin gibi beni izlemeye başlardı. O zaman Calder’la kaynağımızda buluşma şansım da yitip giderdi. İkimiz için de bu riske giremezdim.

Uzaktan gelen bir araba motoru sesi duyduğumda orada uzanmış ne yapacağımı tasarlıyordum. Bu çok sıradışı değildi. Büyük toplumdaki işlerine gidebilsinler diye bütün konsey üyelerinin arabaları vardı. Ama bir sebepten ötürü yine de ayağa kalktım ve dışarı bakmak için pencereye gittim. Gözlerimi kısarak nasıl bir arabanın yaklaştığına baktım. Siyah bir jipti. Birkaç

dakika daha inanamayarak izlemeye devam ettim. Ama araba yaklaştıkça, hataya yer kalmamıştı. Hector dönmüştü. Neredeyse altı aydır yoktu ama artık geri dönmüştü. İçimi hüznün ve panik duygusu doldurdu. Calder'la kaynağımızda buluşmam artık imkânsız hâle gelecekti. Bunca aydır korkuyu ensemde hissetmiştim ve şimdi gerçeğe dönüşüyordu.

Hailey Anne alelacele odama daldı. "Acele et, Eden. Kendine çekidüzen ver. Hector geri döndü. Seni hemen görmek isteyecektir," dedi.

Cevap vermedim ama onun en sevdiği dantel elbisemi giymek için harekete geçtim. O gittiğinden beri, yani altı aydır hiç ihtiyaç duymadığım için elbise şimdi bana biraz dar geliyordu. Bu elbiseden tiksiniyordum. Hayatım hakkında nefret ettiğim her şeyin bir sembolü gibiydi.

Yine de üzerime giydim. Hailey Anne saçlarımı fırçaladı ve bir kurdele taktı. Bir çocuk gibi görünüyordum.

"Hailey Anne," diye mırıldandım o ellerini saçlarımda gezdirirken. "Sana hâlâ anne diyebilir miyim?"

Soruma nazikçe cevap vermeden önce bir süre sessizliğini korudu. "Hayır, Eden. Birkaç ay sonra sen benim annem olacaksın. Bana sadece Hailey demelisin."

Gözlerime yaşlar doldu. Hailey beni kendine doğru döndürdü ve birlikte oturmamız için yatağa götürdü. İkimiz de oturunca iki elimi birden tuttu. "Eden, korkmana gerek yok. Hector çok nazik bir kocadır. Hem şansın yaver giderse büyük sel baskını gelmeden önce Hector'ın çocuğuna hamile kalırsın. Rahminde kutsanmış bir bebekle Hector'la ikinizin birlikte bizi Cennet Bahçeleri'ne götürdüğünüzü hayal et." Ellerimi sıkarak sıcacık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kehanette bir çocuktan bahsedilmiyor," diye mırıldandım.

"Doğru ama tanrıların bize her detayı vereceklerini sanmıyorum. Bu pratik olmazdı."

Bunun nasıl gerçekleşeceğini hayal etme zahmetine girmedim ama Hector'la bir çocuk yapma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Ve benden onunla ne yapmam istendiği gerçeğini de daha canlı hâle geliyordu. "Bunun" tam olarak ne olduğundan emin değildim ama Hector'la asla arzu etmediğim şeyler yapmayı içerdiğini biliyordum. Beni bu amaç uğruna yetiştirmişti. Onu baba yerine koymuştum. Boğazımda yükselen safrayı yutmaya çalıştım.

"Hailey," diyebildim sonunda, bakışlarımı aşağıda tutarak. "Mutlu musun? Hiç sadece sana sadık olan birini istedin mi?" Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı ama gözlerindeki kederi gördüğüme yemin edebilirdim. "Bizi tanrıların kutsanmış insanları yapan şey fedakârlık," diye cevap verdi. "İnsanın doğasında bencillik var ancak biz bu günaha karşı savaşmalıyız. Büyük toplumdaki insanlardan bizi ayıran şey bu." Derin bir nefes aldım. Hector'ın Kutsal Kitabından alıntı yapıyordu.

"Hector ne fedakârlık yapmış?" dedim bir cesaretle.

Başını yana eğdi ve derin bir nefes aldı. Ardından saçımı omuzumun üzerine koymak için uzandı. "Hector pek çok fedakârlık yapıyor. Hayatını sürekli bizi düşünerek geçiriyor. Her şeyi bizim için yapıyor. Yaptığı hiçbir şey kendi için değil. Yirmi yılda Arkadya'yı inşa etti. Ailemizi güçlü ve dengede tuttu."

"Peki ya... Hector'dan başkasını sevseydim? Ya Hector'dan başkasıyla evlenmeyi dileyseydim?" diye sordum usulca.

Hailey ellerimi bıraktı ve bir parmağını çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırdı ki gözlerimin içine bakabilirim.

"Kehanet böyle söylemiyor, Eden. Kehanetlere boyun eğmelisin."

Bakışlarımı kaçırdım. "Tanrıların her detayı vereceklerini sanmıyorum," diye tekrarladım. Calder'ın hışımla tapınağa geldiğini, Hector'la yapacağım evliliği bozduğunu ve beni omuzuna atıp oradan uzaklaştırdığını hayal ederek. Ama nereye? Sorun buydu.

“Eden...” diye başladı Hailey, uyarmak istercesine bir sesle.

“Endişelenme, Hailey,” diye sözünü kestim. “Ben daima çok itaatkârimdir.”

Gözlerini kısarak bana baktı. Beni bundan daha iyi tanıyordu. “Ben oğlanlara ders verirken gündüzleri nereye gidiyordun? Ana locadan ayrıldığını biliyorum.”

Ayağa kalktım ve saçıma bakmak için aynanın karşısına gittim. Daha güzel görünmesi için saçımı düzeltiyormuş gibi yaptım. İşin aslı, saçımın nasıl görüldüğü umurumda bile değildi. “Güneşte uzanmak için tepelere kadar gidiyordum.” Ona doğru döndüm. “Bütün hayatım boyunca tozlu bir rafta bekleyen porselen bir bebekmişim gibi hissettim. Güneş ışıkları bana kendimi kısmen de olsa hayattaymışım gibi hissettiriyor.”

Hailey bir dakika kadar beni inceledi. “Eden, Hector’ın yanına ana locaya taşındığımda on dokuz yaşındaydım. O hayatım boyunca birlikte olduğum tek erkek. Bana dört oğul ve huzur dolu bir yaşam verdi. Benim de burada bir rolüm var. Eğer anlam dolu bir hayat geçirmek, mutlulukla doğru orantılıysa evet ben mutluyum,” dedi, az önce sorduğum soruyu cevaplayarak.

“Ama hayatının anlamlı olup olmadığını kim sorguluyor?” dedim cesurca. “Sen ya da Hector mı?” Arkadya’da yaşamaya başlamadan önce hayatının neye benzediğini Hailey’ye hiç sormamıştım ve o da bana bu bilgiyi hiç vermemişti.

Aşağıda bir kapı çarpıtı ve Hailey gülümseyerek ayağa kalktı. “Geldi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip gel ve aşağıda onu karşıla. Onun yüzündeki aşkı gördüğünde bütün şüphelerin eriyip gidecek.” Hailey bana güven dolu bir gülümsemeyle baktı ve elimi tuttu. Birlikte ana merdivenden aşağı indik. Hailey aşktan başka bir şey hissediyorduyse bile bunu yüzünden anlamak kesinlikle mümkün değildi.

İki katlı geniş fuayeye döndük ve Hector orada duruyordu. Bize doğru döndü. Hâlâ aynı geniş omuzlu, iriyarı adam olmasına rağmen bu kez gittiği zamana göre daha yaşlı ve bezgin bir hâli var gibiydi. Ayrıca vücudu daha da yağlanmış ve gömleği

göbek bölgesindeki küçük şişkinlikten gerilmişti. Ama bizi gördüğünde gülümsemesi ışık saçıyordu.

"Eden, Hailey, aşklarım," diye selamladı bizi kollarını kocaman açıp bize doğru gelirken.

"Hector..." dedi Hailey.

"Babamız..." dedim onunla aynı anda.

Birbirimize baktık ve gülümsedik.

Hector'ın kollarının arasına doğru yürüdük ve onun bizi kucaklayıp başımızın üzerinden öpmesine izin verdik.

"Kızlarım," dedi. "Kendimi nihayet evde hissediyorum. Eden, lütfen benim için bir şeyler çal. Bu, kalbime iyi gelecektir."

Başımı salladım ve hemen piyanoya doğru gittim. Çalarken kendimi Calder'la birlikte kaynağımızda hayal ediyordum. Çimenlerin üzerine uzanmış el ele tutuşuyorduk, öğle vakti güneşi tepemizde parlarken vücutlarımızı ısıtıyordu. Çaldığım melodinin kafamın içinde canlandırdığım hayalimi sarmalamasına izin verdim ve notalar tenimizde dans etti.

Son notayı çaldığımda kendime geldim. Oda sessizdi. Kafamı kaldırıp baktığımda Hailey ve Hector'ı beni izlerken buldum.

"Eden, ben buradan gittiğimden beri çok çalışmış olmalısın. Şimdi daha da güzel çalışırsun."

"Evet, babamız," dedim.

Hector ayağa kalktı ve yanıma oturmak için piyano bankına geldi. Ona yer açmak için en uca kaydım.

"Eden, artık bana Hector demelisin," dedi parmak ucunu yanağında kaydırarak. Doğrudan önüme bakmaya devam ettim. "Çok yakında evleneceğiz. Artık senin baban olmayacağım."

Konuşmadım, konuşamıyordum. Hector profilime bakmaya devam etti. Saatler gibi gelen bir süre sonra titrek bir nefes verdi. "Çok tatlı. Tam da istediğim gibi," dedi usulca. Ve sonra ayağa kalktı.

Kafamı kaldırıp baktığımda Hailey'nin hâlâ bakışları önde, olduğu yerde oturduğunu gördüm.

"Oğlanlar nerede?" diye sordu Hector.

“Monica’yla birlikteler,” dedi Hailey. Monica, Hailey’ye ara sıra oğlanların bakımında yardım eden konsey üyelerinden birinin karısıydı.

“İyi,” dedi Hector. “Benimle odama gel. Seninle biraz vakit geçirmek istiyorum. Miriam Anne de günün ilerleyen saatlerinde evde olacak. Bana eşyalarımı yerleştirmemde yardımcı olabilir.”

“Tabii, Hector,” dedi Hailey.

İkisi birlikte döndüler ve beni orada bıraktılar. Yalnız başıma kaldığım için üzgün değildim. Odama geri döndüm ve yatağımın altından not defterimi çıkarıp kafamı Calder’ın bana öğrettiği cebir işlemleriyle meşgul ettim.

ONUNCU BÖLÜM

Calder

“Daha iyi misin?” diye sordum Maya’ya. Dudaklarına dayadığım su dolu bardağı geri çekerek hemen başucundaki masanın üzerine koydum. Uykulu gözlerle başını salladı. “İyi.”

Saçını yüzünden geri çektim, o da bana gülümsedi. “Hiç karamela şekeri kaldı mı?”

Ona gülümsedim. “Hayır, hepsini yedin.”

Hafifçe kaşlarını çattı. “Belki Eden benim için bugün biraz bırakır.”

“Belki. Bu bizim sırrımız, bunu hatırlıyorsun, değil mi? Eğer sana şeker verdiği anlaşılırsa Eden’in başı belaya girer.”

Başını salladı. “Biliyorum. Sır tutabilirim.”

“Sır tutabileceğini biliyorum.”

Maya bir dakika kadar gözlerini kapadı, sonra onları yeniden açtı. “Cennet Bahçeleri’ne ne zaman gideceğim, Calder?”

“Maya, yakın zamanda Cennet Bahçeleri’ne falan gitmiyorsun.”

“Biliyorum ama oraya ne zaman varacağım... Şey, o zaman Eden gibi güzel olacak mıyım?” Bana yüzünde güven dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Onun sevimli yüzüne bakarken kalbim sıkıştı. “Sen zaten çok güzelsin, Maya.”

Başını sallayıp sanki kasten zorluk çıkarıyormuşum gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Eden *gibi* güzel olacak mıyım?”

Bana ne sorduğunun farkındaydım ve bu kahrolasınca kalbimi kırıyordu.

Bir an için sessiz kaldım. “Bence Cennet Bahçeleri’nde, ne istersek onu olabiliriz, kalbimizin arzuladığı her şeyi olabiliriz.”

Maya bu söylediğime nazıkçe gülümsedi. “O zaman ben aynı Eden gibi olacağım, bir çita kadar hızlı koşabileceğim.”

Gülümsemeden edemedim. Maya’nın kalbi hayatımdaki en tatlı ve en harika şeydi. Başka kim böyle bir şey isterdi ki? Bu bana da uyardı. “Peki, o zaman ben de yüz öküz gücünde olacağım ve *uçabileceğim*.”

Maya usulca güldü ama ardından öksürük krizine girdi. Bazen kulağa nefesi yetmiyormuş gibi geliyordu. Ona bir yudum daha su verdim ve arkasındaki yastığa yaslandığında gülümsedi. “Bence Cennet Bahçeleri muhteşem olacak.”

Başımı salladım. “Hep birlikte olduğumuz müddetçe öyle olacak, evet.”

Maya gülümsedi ve sonra gözlerini kapadı. “Sen biraz uyu,” dedim usulca. “Ben bir iki saate geri dönerim.”

Başıyla onayladı ancak gözlerini açmadı. Tapınağa yakın bir yere kurulmuş bir çadır hastanesindeydi. Çadırdan dışarı adımlarımı atarken onun hafif horlamalarını duyabiliyordum. Maya’nın öksürüğü kutsal suyu içmesinin ardından gözle görülebilir şekilde iyileşmeye başlamıştı. Tanrılara sessiz bir dua okudum, özellikle de merhamet tanrısına. Kendi kendime gülümsedim.

Ebeveynlerimle birlikte, yalnız kalmaması için her gece sırayla onun yanında oturuyorduk. Ama onlar benden yaşlıydı ve geceleri ayakta kalmak onları kötü etkilediği için çoğu akşam ben gönüllü oluyordum. Sonuç olarak gündüzleri yürüyen bir ölü gibiydim. Eden’la geçireceğim vakti kaçırmaktan nefret ediyordum. Ama Maya’ya yararım dokunacaksa öğle arasında uyumam gerekiyordu. Maya karanlıktan hoşlanmıyordu bu yüzden akşamları ve geceleri onu küçük, karanlık bir odada tek başına

bırakamazdım. Ben orada yanındayken iyi uyuyordu. Ama şimdi biraz daha fazla dinlenmeye ihtiyaç duyuyor olmalıydı ki gündüzleri de biraz uyuyordu.

Çabucak nehre gittim ve tişörtümü çıkarıp ellerime aldığım suyla başımı ve göğsümü yıkamaya başladım. Sonra da yüzümü ovaladım. Tişörtümü kullanıp kendimi mümkün olduğunca kurulamaya çalıştım ve sonra tişörtümü boynuma astım. Kendimi biraz daha tazelenmiş hissederek, kahvaltı etmek için kulübeye doğru yürümeye başladım.

Yolda giderken ana locaya bakmak göğsüme keskin bir acının saplanmasıya sebep oluyordu. Oraya rahatlıkla yürümek, ana kapıdan girmek ve Eden'ın odasına çıkmak için her şeyimi verirdim. Onu kollarımın arasına almak istiyordum. Onun temiz kokusunun, nazik sesinin beni yatıştırmasını istiyordum. Onu istiyordum.

Ama artık Hector geri dönmüştü ve bu riske giremezdim. Dün ana locaya gidip bu sabahın ilerleyen saatlerinde görüşmek için Hector'la bir randevu ayarlamıştım. Ona sulama sistemini göstermeliydim. Neyse ki Hector işçilerden gelen soru ve toplantı taleplerine her zaman açıktı. Konu konseyde bir yer edinmek olduğu için kartlarımı doğru oynamalıydim. Kalan hayatım buna bağlıydı.

Xander koşarak yanıma geldi. Şaşırarak ona baktım.

"Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil."

"Maya nasıl?"

"Bu sabah daha iyi."

Xander bir kez kafasını salladı. "Dün kaynağa gidip Eden'la biraz vakit geçirdim. Kısa bir süreliğine de olsa onu yalnızca kendime ayırmak hoş oldu. Umarım 'neyim varsa yarısı senindir' lafı o kız için de geçerlidir."

Donup kaldım. Sıcak ve vahşi bir öfke içimi kaplayarak etrafımdaki dünyayı kırmızıya boyadı. Sonrasında hatırladığım şey

Xander'ı işçi kulübelerinden birinin kenarına dayamış olduğumdu. "Eden'la yalnız mıydın?" dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından.

Xander ellerini kulübeye yaslarken suratına usulca bir sırtış yayıldı. "Vay be, bu iş düşündüğümünden de kötüymüş," dedi. Sırtışı mümkün olanın sınırlarını zorlayarak genişledi.

"Düşündüğünden daha kötü olan neymiş?" dedim gözlerimi kısıp onu duvara daha da bastırarak.

"Sen. Sen âşık olmuşsun, dostum. Hem de *deli gibi*."

Onu bırakıp hızlıca geri çekildim. Nefesim keskin ve hızlıydı. Bunu inkâr edemezdim. İnkâr etmeye *çalıştım*. İnkâr etmek *istedim*. Onun yerine parmaklarımı enseme birbirine geçirip yüzümü gökyüzüne döndüm. Küçük bir daire çizerek nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. En nihayetinde durdum ve Xander'a baktım. "Ne yapacağım? Ne halt edeceğim şimdi ben?"

Xander dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzündeki eğlenceli ifade yok oldu. "Bilmiyorum, Calder. Keşke bilseydim."

"Bunu niye yaptın?" diye sordum göğsüm inip kalkarken. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı. Onu ezip yok etmeye hazırdım.

"Çünkü bunu kendine itiraf etme vaktin gelmişti."

Ona dik dik baktım. Bir tür öfke ya da rahatsızlık duymak için bekledim ama sonunda omuzlarım yenilgiyle düştü. "Bunu kendime çoktan itiraf etmiştim. Sadece yüksek sesle söylemek istemiyordum. Asla." Acı beni yıkıp geçti.

Öne doğru bir adım attı ve elini omuzuma koydu. "Ah, Tanrı aşkına, Calder, durumu daha beter bir hâle getirmek istememiştim. Yemin ederim istemedim." Bir dakika kadar beni inceledi. "Zaten olan olmuş. Ve... bundan sonra da ne olursa olsun... kardeşiz," dedi ciddiyetle ve yumruğunu uzattı. Bir nefes verip yumruğuna yumruğumla vurdum.

"Kardeşiz."

Kulübemize geri döndüğümde, doğrudan uyuduğum odaya girdim ve diğer temiz tişörtümü üzerime giymeye başladım. Xander'ın söylediklerini düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Ailem çoktan tarlaya gitmişti ama beni beklemiyorlardı. Hector'la görüşeceğimi biliyorlardı. Ebeveynlerim hırslarımı tam olarak onaylamıyordu ama bu konuda bir şey yapamazlardı. Babam zaten çok konuşkan biri değildi ve yaşadığı hayattan oldukça memnun görünüyordu. Hector'a olan inancı sarsılmazdı. Sadece bizim küçük topluluğumuzdan değil, genel olarak hayattan daha fazlasını beklemek konusunda saplanıp kaldığım hırslar konusunda babama asla güvenemezdim. Bunu tam olarak anlayamazdı. Dürüst olmak gerekirse ben bile tam olarak anlayamıyordum. Daha fazlasını istememe sebep olan şey neydi? Her gece küçük kulübemizin kapısının eşiğinde durup uzaktaki şehrin ışıklarını korkuyla izlemek –evet korkuyla– ama aynı zamanda da tuhaf bir özlem hissetmek? Belki bunu Eden'a baktığımda hissettiklerimle karşılaştırabilirdim – korkmuş ve aynı zamanda inanılmaz derecede heyecana kapılmış. Belki konseyde edineceğim yer Arkadya'dan uzaklaşmaktan daha fazlasıydı...

Sen âşık olmuşsun, dostum. Hem de deli gibi.

Yatak örtülerimin altından görünen bir kâğıt parçası dikkatimi çekti ve kaşlarımı çattım. Topaklanmış yastığımı kaldırdım ve altında katlanmış bir kâğıdın üzerinde duran karamela şekerleri olduğunu gördüm. Sırıttım. Bir tanesini çabucak açıp ağızıma attım. Tanıdık karamelamsı tadı dilime yayıldı.

Kâğıdı açtım ve Eden'ın küçük, düzgün el yazısını okumaya başladım:

calder,

Umarım Maya bugün daha iyidir. Durmadan onu düşünüyorum. Keşke onu ziyaret edebilmemin bir yolu olsaydı. Umarım şekerler bir dakikalığına da olsa yüzünü güldürmeye yetmiştir.

Maya ve senin için getirdiğim şekerlerle birlikte bu mektubu Xander'a verebilirdim ama eski zamanların hatırına kendim bırakmak istedim.

Kaynak sen yokken oldukça sessiz, günler küçük bir heyecan bile olmadan geçiyor. Dün, aylar önce kayamızın üzerinden fırlatıp attığım küçük yılanın neredeyse altı metre kadar büyüdüğünü gördüm. (Çevirdiğimizde altı yüz santimetre oluyor, matematik öğretmenimi dikkatli dinliyorum.) Sergili oğluna ya da kızına kötü darrandığım zamandan bu yana (biri diğerinden nasıl ayırt edilir ki? Sanırım bu başka bir günün ders konusu) bu yılanın dilindeki zehir artık pısmış gibi duruyordu (gerçek mânâda). Onunla karşılaştığımda bu kaygan canavarla döüşmek zorunda kaldım. Sonuç olarak bu sürünge (soğuk kanlı omurgalı) sözlü cebirsel işlemler karşısında zayıf düştü. Yüksek sesle söylediğim matematik işlemleri sonrasında zayıf düşmesine rağmen her iki taraftan da fiziksel saldırı ve tıslamalar deram etti. Ama karganın sonucunda galip gelen taraf ben oldum. Kaya hâlâ bizim mülkiyetimizde (ya da mülkümüz mü?). Hem de sadece bir günlük işle.

Ayrıca bilgi konusunda sen haklıydın. Doğru zamanda doğru bilginin insana nasıl faydasının dokunacağı, hayatını nasıl kurtaracağı ve kayayı nasıl mülkiyetinde tutacağı hiç belli olmuyormuş.

Seni özledim. Belki bunu söylememeliyim ama bu gerçek. Doğrusu günlerim akıp giderken aklıma seninle

paylaşmak ya da sana sormak istediğim binlerce şey geliyor. Hepsini bir yere yazıyorum çünkü unutmak istemiyorum. Ve böylece kendimi sana daha yakın hissediyorum.

Bugün öğlen Hector'ın konsey üyeleriyle bir toplantısı var. Eğer müsaitsen seninle kaynağımızda buluşabilirim? Bundan sonra seninle buluşmak benim için daha da zorlaşacak o yüzden umarım gelirsin. Orada geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini düşünmek istemem. Ama sonuç olarak artık düzenli bir şekilde görüşemeyeceğiz. Bu düşünce bana çok muazzam bir acı veriyor, sana tarif bile edemem. Kaynağı her zaman hayatımın başlangıcı olarak göreceğim.

Seni bekliyor olacağım.

Senin, Eden.

Senin. Benim. Ona gidebilmeyi dilerdim. Onu kucaklamak, birlikte geçirdiğimiz vakitleri ne kadar sevdiğimi ve benim de onu özlediğimi söylemek isterdim. Ama bunun ne anlamı vardı? Senin. Benim. Bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Ama yine de elimde tuttuğum mektuba bir ahmak gibi fazlasıyla uzun uzun sırtarak baktım. Bugün yapmam gereken işlerim vardı ve buna konsantre olmalıydım.

Sen âşık olmuşsun, dostum. Hem de deli gibi.

Mektubunu katlayıp daha sonra tekrar okumak için yastığının altına geri koydum.

Bundan bir saat sonra tertemiz tıraş olmuş ve iyice yıkanmış olarak ana locaya doğru yürüyordum. Damarlarımda akan enerjiyi hissedebiliyordum. İşe yaramak zorundaydı.

Büyük verandaya adım atarken içeriden gelen piyano sesini duydum ve kapıya vurmakta tereddüt ettim. Bu Eden olabilir miydi? Müziği hakkında sık sık konuşurdu ama gerçekten bu

kadar iyi çalabiliyor muydu? Kapının yanındaki açık duran pencereden dışarı taşan müziğin güzelliği ve ustalığı kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Verandada ilerledim ve açık duran bir çift Fransız kapısından içeri girdim. Büyük siyah bir piyanonun başına oturmuş gözleri kapalı, parmakları tuşların üzerinde uçarak ilerleyen Eden karşımda duruyordu. Kalbim tekledi. Büyüleyiciydi. İnce bir zarafeti vardı. Ruhaniydi. *Benimdi. Bu seçtiğim kızdı. Benim*, dedi zihnimi ısrar ederek. Ve bu defa, kendi kendimi düzeltmedim. Kalçamı ve omuzumu kapıya yasladım ve ellerimi cebime sokup onu izledim. Benim güzel Eden'ım ve onun parmaklarından dökülen notalar hariç her şeyi unutmuştum. Başka hiçbir şey yoktu. Ve göğsüm... gururla kabardı. Onunla çok gurur duyuyordum. O son notayı çalana kadar izlemeye devam ettim ve sonra gözlerini açtı. Bakışları benimkilerle buluştu. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama her ikimiz de duracağımız yeri iyi biliyorduk. Aramızda elektrik akımının dolandığını hissedebiliyordum. Eden'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışları sımsıcak bir ifadeyle doldu. *Benim için.*

Birdenbire ensemdeki tüyler diken diken oldu ve garip bir serinlik omurgamdan aşağı yayıldı. Sanki birisi beni arkamdan dürtmüş gibi döndüm ve Hector tam da arkamda durmuş Eden'la aramdaki sessiz bakışmayı izliyordu. Çok kısa bir an için gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

"Babamız," dedim içimde hissettiğimden daha özgüvenli bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Sizin... Eden'iniz harika bir piyanist. Bu kadar yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum."

Bana kısarak baktığı bakışları birazcık olsun açılır gibi oldu. Hoşuna gitmeyen bir fikirden kurtulmak istiyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Su Taşıyıcısı."

Benim bir adım var. Benim adım Calder.

Bana doğru yürüyüp eliyle hafifçe sırtıma vurdu. "Evet, Eden çok yeteneklidir. Tanrılar ona pek çok yetenek bahsetmiş. Bu hediyelerin tadını çıkaracak adam olmak gerçekten çok onur veri-

ci." Yan gözle bana bir bakış attı. Ama bu konudaki fikrimi bir kenara bırakmayı seçtim. Konsantre olmalıydım.

"Benimle bu görüşmeyi talep etmenin bir sebebi var diye tahmin ediyorum," dedi Hector onunla yan yana yürürken.

"Evet, babamız. Eğer izin verirseniz size bir şey göstermek isterim."

Hector bana yeniden bir bakış attı ama başını salladı. "Su taşıyıcım için her zaman vaktim vardır," dedi ifadesi ısınarak.

Nefes verdim. "Teşekkür ederim."

Ana locadan nehir yatağına kadar olan mesafeyi sessizlik içinde katettik. Nehir yatağına vardığımızda, Hector çakıllı kıyılardan sulama sistemine kadar beni takip etti.

Sulama sistemi basitçe kalın, içi boşaltılmış ve birbirine bağlanmış, ihtiyacı olan tarlalara yukarıdan aşağı doğru suyu aktaran, bulunduğumuz noktadan itibaren yaklaşık yüz metre uzunluğundaki ağaç dallarından oluşuyordu. Önünde durduğumuz sistemi son üç aydır kullanıyorduk ve bu da işimizi çok daha hızlı ve kolay yapmamıza yardım ediyordu. Saatlerce nehre gidip gelmek zorunda kalmıyorduk. Bir kez geliyor sulama sistemini açıyor ve sonra sulama yaptığımız tarlaların yakınındaki su kaplarını dolduruyorduk.

"Bu nedir?" diye sordu Hector.

"Bir sulama sistemi, babamız," dedim ve sonra kısaca nasıl çalıştığını anlattım. "Sizin onayınız olursa, bunlardan birkaç tane daha inşa etmek isterim. Bu sayede tarlalara su taşımak için harcadığımız zamandan tasarruf etmiş oluruz... ve belki sulama imkânlarımızı genişletirsek daha fazla tarla ekebiliriz."

Hector bir dakika kadar sulama sistemine baktı. Sonra gözleri beni buldu ve bakışları kollarımda gezindi.

"Bu ağaçları kendi başına mı oydu?"

Ağaçlara bakarak kaşlarımı çattım. "Evet, babamız. İşlerimi tamamladıktan sonra artakalan zamanda yaptım."

Hector bir dakika kadar sessizce durdu. "Buradaki nihai hedefin nedir?"

“Nihai hedefim mi?” Boğazımı temizledim. “Şey, babamız, topluluğumuza faydalı olmayı istiyorum ama aynı zamanda bana konseyde bir yer vermeyi düşünebilirsiniz diye umuyordum. Nagle Baba vefat ettiğinden beri konseyde boş bir yer var ve ben sizin için çok çalışırım. Elimden gelen gayreti gösteririm ve...”

“Ah, Su Taşıyıcısı,” diye sözümü kesti Hector, dudaklarını birbirine bastırarak. “Evlat, bunun ana locada yaşamak istemenle bir alakası olmadığından emin misin?” Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Eğer tanrıları memnun etmek istiyorsan daima amacın konusunda dürüst olmalısın.”

Bir dakika kadar söylediği şeyi değerlendirdim. Bu noktadan sonra ne söylersem söyleyeyim bir tür tuzağa doğru yürüyordum gibi hissediyordum.

“Bütün dürüstlüğümlle, babamız, benim amacım ailemize daha fazla hizmet sunabilmek. Bir su taşıyıcısından daha fazlası olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sadece kendi adıma değil ama topluluğumuz adına da. Burada kimin ne iş yaptığını belirlemek benim görevim değil, biliyorum ama size söyleyebileceğim tek şey...”

“Büyük şemada, burada yapılan gündelik işler her şeyden daha önemlidir. Senin ailemizi beslemekle ilgili bir rolün var. Sence Savaş Tanrısı, Bereket Tanrısı’ndan daha mı yüce? Büyük bir asker olabilir ama Bereket Tanrısı olmasaydı, bütün adamları gibi o da aç kalırdı. Hiçbir görev önemsiz değildir. Peygamber olan benim, sense bir işçisin. Tanrılar bizi bu şekilde yaratmış, bunu kabul edip üstüne düşen rolü oynamalısın. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, sana bazı okumalar verebilir ve her gün tapınağa gitmeye başlamanı emredebilirim.”

İçimde yükselen öfkeyi ve hayal kırıklığımı bastırmak için derin bir nefes aldım. Bütün umutlarımın yıkılıp yerle bir olduğunu hissedebiliyordum.

“Ya eğer tanrıların buyurduğunu kabul edemezsem ne olur, babamız?”

Hector gözlerini kıstı ve uzun bir süre bana baktı. “Kendini

daha çok zorla. Benim sana sunduğumdan çok daha taşlı yollar var. Senin yanlış yolu seçtiğini görmek istemem.” Yeniden, kurduğum sulama sistemine ardından da bana baktı. Bana öyle bir alaycılıkla bakıyordu ki başka yere bakmak istedim. Ama yerimden kımıldamayıp göz temasını korudum. Bu yaptığım saygısızlıkmiş gibi hissettiriyordu ama sanki bir adam bir diğerine içgüdüleriyle karşılık veriyordu. En nihayetinde başka yöne bakan Hector oldu. Yeniden sulama sistemine dönmüştü.

“Bunu yapmak çok fazla güç gerektirir,” dedi neredeyse kendine söylüyormuş gibi. “Ama tek başına kaba kuvvet uzun vadede seni hiçbir yere getirmez. Her büyük çabanın içinde en muhteşem yardımcın akıl gücüdür. Planlama ve strateji. Örneğin senin kayaları kaldırıp ağaçların içini oyabildiğin apaçık ortada ama böyle bir şey yapısal olarak pek sağlam sayılmaz. Çünkü tam olarak nasıl inşa edilmesi gerektiğine hiç kafa yormamışsın.”

Kaşlarımı çattım, öfke hâlâ bütün sistemimde dolanıyordu. “Tüm saygımla, babamız, bu sistem yapısal olarak oldukça sağlam. İnşa etmeye başlamadan evvel sistemin bütününe kafamda iyice planlamıştım. Bunu aylardır kullanıyoruz, hatta birkaç fırtınaya bile dayandı. İşçilere çok faydası dokundu, sadece tarla sulama işlerinde değil aynı zamanda suya ihtiyaç duyulan diğer işlerde de.” Konuşuyordum ama sanki çenem hiç kımıldamıyormuş gibi hissediyordum ve kelimelerim kesik kesik çıkıyordu.

Sanki suratına karşı yalan söylüyormuşum gibi başını salladı ve sonra bir ayağını kaldırıp önündeki parçayı sert bir şekilde tekmeledi.

Yerimden sıçradım. Tam olarak ne yapmaya çalıştığını birkaç saniye boyunca anlayamadım.

“Hayır,” dedi, başını yeniden sallayarak. “Yapısal olarak sağlam falan değil. Herhangi bir şey bunu ânında yerle bir edebilir.” Yeniden ve yeniden tekmeledi. Tekmelediği parçanın birkaç bölüm aşağısı sarsılarak yere düştü. İnanamayarak donup kaldım. Bu kadar zaman güç harcayarak yaptığım her şeyi yok ediyordu. Hem de bilerek.

“Babamız...” diye söze başladım bir adım öne çıkarak.

“Gördün mü, evlat? Böyle bir şey inşa ettiğinde onu öyle bir yapmalısın ki hiçbir adam gelip onu mahvedemesin. Dayanaksız ve kolay yok edilebilir bir şey olmamalı. Neden mi? Eğer öyle olursa herhangi biri onu yok edebilir. Sanki bu hakka sahipmiş gibi senin olanı elinden alırlar. Ama aslında bunun onların mahvına sebep olacak bir düşünce olduğunu bilmeleri gerekir. Haksız mıyım?” Bakışları bana odaklanmış, ısrarla parmak bastığı noktayı oldukça açık hâle getirmişti.

Onun bakışlarına karşılık verirken öfkeli hissediyordum. Vücudum alev almış gibiydi, tenim karıncalanıyordu ve ellerim otomatik olarak yumruk hâline gelmişti.

“Üzgünüm, bu toplantıyı kısa kesmem gerekecek. Konseyde bekleniyorum. Ne dediğimi sakın unutma, Su Taşıyıcısı,” dedi gitmek için hazırlanırken ve sulama sisteminin başka bir bölümünü daha tekmeledi. “Tanrıların buyruğundan başka bir şey yapmaya çalışma sakın.”

O geri giderken orada öylece durdum. Kızgınlığım arttıkça etrafımdaki dünya kaynamaya başlıyor gibi hissediyordum. Ne olmuştu böyle?

Ayaklarım aklım onları durduracak fırsat bulamadan harekete geçtiler. Aklımda hiçbir düşünce yoktu, sadece deli gibi atan nabzımın sesini duyuyordum. Nehirden borulara kadar giden yolu toprakla doldurduğumu hatırlamıyordum bile ama birden kendimi orada buldum. Tepeden aşağıya indim, ayak bileklerim zorlanıyordu. Dik eğimli yokuşu inerken topuklarım toz kaldırıyordu.

Öfke içimde dolanıyordu ama daha da derinlerde bir yerlerde incinmişlik yatıyordu. Hector’a *güvenmiştim*. En azından bana ve topluluğundaki bütün insanlara saygı duyduğuna inanıyordum. *Hayatım boyunca* Hector’a güvenmiştim ama bu güven bir anda yok olmuştu.

Açıklığın girişini kapatan çalılığı sert bir şekilde kenara çekip kayaların arasındaki küçük açıklıktan bir hışımla kaynağımıza

adım attım. Diğer tarafa geçtiğimde, o oradaydı, arkasını büyük bir kayaya yaslamış, çimenlerin üzerinde oturuyordu.

“Calder,” dedi bir nefesle, gülümsemeye başlayarak. Açık sarı saçları güneşte parlıyordu, nazik gözlerini kırptı ve hâlimi fark edince gözleri kocaman oldu. Muhteşem bir güzelliği vardı. “Gelip gelemeyeceğini bilmiyordum.”

Uzun adımlarla ona doğru yürüdüm ve yüz ifademi görünce gülümsemesi kayboldu. “Calder, sana ne ol-” Yanına vardığımda kelimeler dudaklarında kaybolup gitti. Tepeden aşağı hızla indiğim için hâlâ soluk soluğaydım. Yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarına bir bakış attım ve sonra yeniden gözlerinin içine baktım. Gözleri daha da kocaman oldu. “Ahhh,” dedi nefes vererek ve anlayış güzel mavi gözlerini doldurdu. Derken ağzım onunkini buldu ve dilim yasak meyveye daldı. Sert bir şekilde ve talepkârca. Bütün sertliğime rağmen ağzı benimkinin altında açıldı ve nefes nefese bir inleme sesi çıkarırken kollarını boynuma doladı. Hiçbir incelik göstermeden dilimi ağzının daha da derinlerine doğru ittim. Ve geri çekilip çekilmeyeceğini merak ettim ama çekilmedi. Ağzının derinliklerini araştıran dilime kendi diliyle karşılık verdi ve hafifçe benimkini emdi. Sanki yabancı herifin tekiymişim gibi gırtlığımdan bir homurdanma koptu. Hiç öfke kalmamıştı ama o, onun tadı, onun yumuşak ama cecurca bana karşılık verışı her yerimin alev almasına neden olmuştu. Gözümü bile kırpmadan ona verdiğim her şeyi aldı ve karşılığında daha fazlasını verdi.

Böylece bütün dünya daha fazla tanıyamadığım bir yer hâline gelmişti.

Duyularım temizlendi ve öpüşmemiz yavaşladı. Birdenbire tek odak noktam Eden olmuştu. Ensemdeki saçları elleriyle kavrayışı, teninin elma çiçekleri gibi kokması, ağzının ilkbahar tazeliğindeki tadı. Bu ilk gerçek öpücüğümüzdü ve onu resmen hırpalıyordum. Bir utanç dalgası aniden gelip beni vurdu. Ama kendimi durduramadım. Bu benim de ilk gerçek öpücüğümdü.

O an için pek fazla bir şeyim yoktu ama onu sahip olduğum her şeyle öpüyordum.

Öpüştük, birbirimizin tadına baktık, dudaklarımızı ve dillerimizi küçük küçük ısırarak, ta ki her ikimiz de nefessiz kalana kadar. Geri çekilmek zorunda kalan ben oldum. İnledi ve ben onun boynunun ipeksi teninde dudaklarımı gezdirirken başı geriye düştü. Bir bacağına kaldırıp kalçama doladı. Ellerimi kalçasının altına koydum ve aynı seviyede olmak için onu havaya kaldırdım. Birkaç adım atarak sırtını hemen arkasındaki düz kayaya yasladım. İki bacağına da kalçalarımın etrafına sardı. Sertliğim alev alev yanıyor bir nabız gibi atıyordu. Kendimi onun merkezine doğru bastırduğымda ikimiz birlikte inledik. Bana kendimi kutsanmış kadar iyi ve çok *doğru* hissettiriyordu.

Boynunu ısıırken, yasaklı kelimeler dudaklarımdan uçarak çıkıyordu. Ne dediğimin farkında bile değildim. Sanki duyguların önünde duran bir barajın kapakları açılmıştı ve onu durdurmakta çaresizdim. “Seni o kadar uzun zamandır istiyordum ki. O kadar uzun zamandır. Uyanık geçen her saniye ve rüyalarım da... Kendimi sana gömmek istiyordum, sende *boğulmak* ve hava almak için bile yüzeye çıkmamak. Benim olmanı istiyordum, sadece benim. Üzgünüm, Eden. Çok üzgünüm...”

“Lütfen, olma,” dedi nefes nefese, başı hâlâ daha gerideyken. “Her şey ol ama üzgün olma. Lütfen üzgün olma. Ben asla pişman olmayacağım. Eğer bu, cehenneme sürüklenmeden evvel cennetten bana kalan son parçaysa, o zaman memnuniyetle kabul ediyorum.”

Kısmen acıdan kısmen de fazlasıyla yoğunlaşan arzudan dolayı inledim. “Böyle söyleme, Eden.” Dudaklarımı boynundaki atardamarın üzerine koydum. Güçlü bir şekilde atıyordu. Boğazının alt kısmından itibaren yalayarak dilimle damarı takip ettim. Eden inleyerek vücudunu benimkine bastırarak. Şeytani ve mide bulandırıcıydım. Hata yapıyordum. Ama madem öyleydi, neden bunu yapmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum? Ne-

den Eden'ın dokunuşları var olmam için birdenbire bu kadar gerekliymiş gibi geliyordu?

Bu yüzden onu öpmeye devam ettim. Doğru olmayacağını bilmeme, bütün sebeplere ve kalbimin her atışında benimle konuşan şeye rağmen devam ettim.

"Durmalıyız," dedim. Tamamen işe yaramaz bir şekilde çünkü dudaklarım yeniden onunkilerle buluşmuş, dilim ağzının içine girmiş, onu yeniden tadıyordu. Onun dili de benimkiyle buluştu, uzun uzun ve rahatça dakikalar boyu öpüşüp birbirimizde kaybolduk. *İşte buydu. Cennet Bahçeleri buydu.* Kollarımdaki bu güzel kız. O kadar uzun süredir ona yakın olmayı istemiştim ki... Çok yumuşak ve güzeldi.

Öpücüğümüzü yarıda kesip nefes nefese geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Dudakları şişmiş ve pembeydi, yüzü kızarmıştı. Gözkapakları arzuyla ağırlaşmıştı. İşte tam da o an, öpüşükten sonra onun yüzünde gördüğüm gibi bir güzelliğe hayatım boyunca bir daha şahit olamayacağımı biliyordum.

"Benimle seviş," dedi. "Seni deli gibi arzuluyorum." Kasıklarındaki nokta hariç bedenim baştan ayağa donmuştu. O kısımlarsa dikkat kesilerek öne doğru kabarmışlardı. Görünüşe göre hizmetlerine ihtiyaç duyulduğunun farkındaydılar. Hem de hemen şimdi.

Deli gibi akan kanımı biraz olsun yatıştırabilmek için bütün irademi kullandım. Öne doğru eğildim böylece alnımı onunkine yasladım ve yavaşça onu yere yatırdım. Kalp atışlarımız yavaşlayıncaya kadar bir süre birlikte nefes alıp verdik. "Yapamam. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz."

İncinmiş bir hâlde bakışlarını aşağı çevirdi.

"Yapmak istiyorum, inan bana. Hayatımda daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim." Ellerini ellerimin arasına aldım ve kalbimin üzerine koydum. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ama senin benim olduğundan emin ol—"

"Seninim. Hep senin oldum. Bu dünya üzerinde de, Cennet Bahçeleri'nde de senin olacağım. Eğer savaşmak zorunda ka-

lırsam tanrılarla da savaşırm. Karşılarına dikilir ve bunu talep ederim.”

Küçük bir kahkaha attım ve hemen arkasından da ona gülümsedim. “Bu gücü nereden alıyorsun, Gündüzsefam?”

Karşılığında bana küçük bir gülümseme bahşetti. “Senden,” diye fısıldadı. Bakışları doğrudan ve güven doluydu. “Ne yapacağız?”

Nefes verdim. “Bilmiyorum. Ama bir şeyler yapacağız. Bir şeyler yapılmalı.”

Başını salladı. “Bugün beni niye öptün? Sana bunu yaptıran neydi?”

Tereddüt ettim. “Hector planımı reddetti. Sulama sistemimi tekmeledi.” Başımı salladım, utanç duygusu bir anlığına beni ele geçirdi. Yeniden Eden’in gözlerine baktım ve derin bir nefes aldım. “Tepki vermeme sebep olan şey bu oldu. Ama sana yemin ederim, Eden, her parçam üzerine sana yemin ederim ki seni o kadar uzun zamandır öpmek istiyordum ki bu içimde bir fırtına gibi büyüyordu. Öfkeyle başladığı için özür dilerim. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

Eden sözlerimi bir dakika kadar değerlendirdi ve arkasından gülümsedi. “Üzgün değilim. Nasıl başladığıyla ilgilenmiyorum. Başlaması gerektiği gibi başladı.” Duraksadı. “Tabii yeniden olduğu müddetçe...” Bana bakıp gözlerini kırıştırdı.

Eğilip onu dudaklarından bir kez daha nazikçe öptüm ve alt dudağını ağızma doğru gülümseyinceye kadar hafif hafif ısırdım.

Geriye yaslandım. Bir elini uzatıp yanağıma koydu, ifadesi ilgi ve nezaketle doluydu. Yanağımı avucuna yaslandım. “Hector bunu yaptığı için üzgünüm.” Duraksadı. “Onu Clive Richter’la konuşurken duydum. Çıktığı hac yolculuğunda başına bir şey gelmiş. Ne geldiğini bilmiyorum ama bir şey... onda farklı bir şeyler var. Ayrıca haklı olarak seni bir tehdit olarak görüyor. Bugün bizi gördü.”

Bir adım geri atıp elini tuttum ve onu birlikte üzerine oturduğumuz küçük bir kayaya doğru yönlendirdim. “Biliyorum.

Sebeplerden biri de bu zaten. Ne kadar farklı olduğunu görüyorum ama... şimdi daha net anladım. Konseyde asla bir yere sahip olamayacaktım. Bu boş bir hayaldi."

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Bir süre kaynağı seyrettim ve içimde hiçbir şaşkınlık duygusunun olmadığını farkına vardım. Ona doğru döndüm, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve bakışlarımın onun güzel yüzünde gezinmesine izin verdim. Otururken bir tanrıçaya benziyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü ve solgun teni gün ışığında parlıyordu. Bir an için onun önünde diz çöküp tapınağında ibadet etmek istedim.

"Bu her şeyi değiştirir, biliyorsun. Geri dönemeyiz. Bu hiç yaşanmamış gibi davranamayız. Ben bu hiç yaşanmamış gibi davranamam."

Nefesini verip başını salladı. "Evet, biliyorum."

Ben de kafa sallayıp kaşlarımı çattım. "Ne yapacağımızı tam olarak bilmiyorum. Ama bir şey bulacağım. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Sana canımı bile emanet ederdim."

Göğsüm sıkıştı ve onu yeniden öpmek için eğildim. "Tamam. Şimdi geri dönmeliyiz. Hector'ın toplantısı sona erecek. Bir daha benim kulübeme gelmek yok, anlaştık mı? Eğer benimle irtibata geçmen gerekirse, çalıların arasına Xander'a bir mektup bırak. Ona her gün kontrol etmesini söyleyeceğim."

Dolgun altdudağını ısırarak başını salladı. Onu yeniden öpmek istiyordum ama buna vaktimiz yoktu. Onu sonsuza dek tekrar tekrar öpmek istiyordum ve asla durmamak. "Buradan gidecek miyiz?" Gözleri bunu onaylamam için yalvarır gibi bakıyordu.

Bir dakika kadar ona baktım ve sonra onu göğsüme çekip sıkıca sarıldım. Kulağını kalbimin üzerine koydu ve öylece uzun zaman kaldık. *Yapabilir miydik? Buradan gidebilir miydik? Ailem? Arkadaşlarımız? Hayatlarımız? Kaderimiz?* "Sadece buna mecbur olduğumuz için gideceğiz," dedim sonunda.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eden

Ayaklarım yere değmiyordu. Etrafımdaki her şey, yanından geçip gittiğim her şey uzak bir hayali andırıyordu. Kafamın içinde, kaynağımızda kaybolup gitmiştim. Calder'ın dudakları benimkilerdeydi, dili ağzımı fethediyordu, sert vücudunu benimkine bastırmişti. Sadece onu hatırlamanın getirmiş olduğu heyecan bile titrememe neden oldu. Karşı konulamaz, nefis ve çok güzeldi. Hayal ettiğim her şeydi ve daha da fazlasıydı.

Calder beni öptükten birkaç gün sonra ana locanın önündeki çalılıkların arasına Xander alabilsin diye Maya için bir avuç karamela şekeri bırakırken elime katlanmış bir kâğıt parçası geldi. Kâğıdı kapıp hemen eteğimin cebine tıktırdım. Etrafıma şöyle bir bakındım ve hemen odama döndüm.

Yatağımın üzerine oturdum ve titreyen parmaklarımla kâğıdı açtım. Kalın kâğıdı ânında tanımışım. Bu kaynağa bıraktığım çizim defterinin bir yaprağıydı ve küçültebilmek için yarısı yırılmıştı.

Eden,

Bir çakıl taşı. Erkek penguenin dişisine teklif ederken ne verdiği sorusunun cevabı buydu. Seçtiği dişiye vermek için en düzgün çakıl taşını bulana kadar bütün

taşları gözden geçiriyor. Sonra onu aşkının bir simgesi olarak dişisine sunuyor. Dişi penguen eğer taşı alır ve onu yuvasına yerleştirirse bu, erkek penguenle çiftleşmeyi kabul ettiği anlamına geliyor.

Birlikte ders aldığım bir kıza sordum ve sen haklıydın, tam da o kısmı hatırlıyordun.

Dudaklarını benimkilerde hissediyorum, Eden. Gözlerimi ne zaman kapasam, ne zaman uyansam, senin tadını alıyorum. Sen benim ilk ve son nefesimsin. Seni hissedebiliyorum ve umarım sen de hâlâ beni hissediyorsundur. Seni görmem lazım. Kaynağımızda benimle buluşabilir misin? Xander'a bir not bırak, o bana getirir. O zamana kadar binlerce yıl varmış gibi geliyor bana.

Senin, Calder

Senin. Suratımda şaşkın bir gülümsemeyle Calder'ın mektubunu göğsüme bastırdım. Birine aittim. Calder'ındım. Ona aittim. Ve o da bana aitti. Bu o kadar basit görünüyordu ki ama tabii bizim için basit diye bir şey yoktu.

Notu ters çevirdim ve kâğıdın arkasında, bir yuvanın içinde ayakta duran bir penguenle karla kaplı zeminde bir çakıl taşı götüren başka bir penguenin çizimiyle karşılaştım. Dişi penguen başını çevirmiş başka tarafa bakıyordu. Çiziminde erkek penguenin yüzüne umut dolu bir ifade yerleştirmeyi başarmıştı. Etkilenmeyi bekleyen dişi penguenin ifadesindeyse kibirli bir kayıtsızlık vardı. Yeniden sessizce güldüm.

Odamda bir parça kâğıt aradım ama hiç kalmadığını fark ettim. Alt katta biraz olmalıydı. Yatağımın kenarında duran Hector'ın Kutsal Kitabına bir bakış attım ve dudağımı ısırdım. Sonra onu aldım ve tereddüt ederek kapağını yavaşça açtım. Çabucak arkasını çevirip oradan bir sayfa yırttım. Kendi asiliğime

inanamayarak gözlerim kocaman açıldı. Ama yatağıma oturdum ve kitabın sert kapağının üzerini kullanarak notumu yazmaya başladım.

Sayfanın boş kenarlarını kullanıyordum ve kısa kesmek zorundaydım çünkü yazabileceğim alan sınırlıydı.

Calder,

Penguenlerin bu kadar romantik olduklarını kim tahmin edebilirdi ki? Bu dünyanın en şaşırtıcı yerleri bile aşkla dolu, öyle değil mi?

Ben de senin dudaklarını benimkilerde hissediyorum. Senin tadını alabiliyorum. Senin kokunu duyuyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeye özlem duymadığım gibi sana özlem duyuyorum.

Pazar günü tapınaktan çıktıktan sonra benimle kaynağımızda buluş. Hector'ın konsey toplantısı var. Ben de Miriam Anne'ye pazar yemeğine katılamayacak kadar hasta olduğumu söyleyeceğim.

Her zaman senin, Eden

Sandaletlerimin el verdiği ölçüde hızlı adımlarla tepenin eteklerinden aşağı indim. Sadece aceleyle hareket ettiğim için değil aynı zamanda dakikalar içinde Calder'ı göreceğim olmanın verdiği heyecanla kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Kayaların arasındaki açıklıktan eğilerek geçtim. Doğruludum. İşte oradaydı. Islak giysileri üzerine yapışmış, elleri başının altında, kayamızın üzerinde sırtüstü uzanmış yatıyordu. Orada öylece durup bir dakika kadar onu seyrettim. Doğrulup oturduğunda ıslak tişörtünün altındaki karın kasları gerildi. Bana bakıp sırıttı, ben de çabucak kaynağın kıyısına doğru yürüdüm.

Suyun içinde yürüyerek ilerledim ve Calder bana elini uzatıp kayanın üzerine çekti. Hemen onun yanına sırtüstü uzandım. Bir iki dakika öylece uzandık. Nefes alış verişlerimiz ve suyun çarpma sesi dışında hiçbir ses yoktu. Sonra aynı anda ikimiz de hareket ettik ve birbirimize doğru döndük. Calder başımı ellerinin arasına alarak parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Sonra duraksadı ve gözlerimin içine baktı. Kendi gözleriyse aklıkla koyulaşmış ve kocaman olmuşlardı. Bacaklarımın arasında bir karıncalanma başladı. Bu hissin tadını çıkarmak için onları birbirine bastırdım. Sonra ağzı benimkiyle buluştu ve onun tadında kayboldum. İnlemelerim teslimiyetimin ve istekliliğimin göstergesiydi.

Başını yana yatırdı ve öpücüğümüz daha da derinleşti. Dillerimiz nazikçe çarpışıyordu. Sert çenesi kusursuz bir erkeksilikle yanağıma sürtünüyordu. Bu beni daha da ateşledi, yeniden inleyerek vücudumu ona bastırdım.

Calder öpücüğümüzü yarıda kesip boynumu öpmek için dudaklarını aşağı kaydırduğında başımı geri atıp ona tenimi sundum. Tepemizde tembelce gezinen bulutlara ve masmavi gökyüzüne doğru baktım.

“Tanrılar bu yeri bizim için yaratmışlar,” diye fısıldadım, rüyadaymış gibi gülümseyerek.

Calder duraksadı ve cevap vermeden önce dudaklarını bir kez daha boynumda gezdirdi. “Evet.” Onun tenime doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. “Bunu niçin yaptılar sence?”

“Böylece birbirimize âşık olmak için bir yerimiz olacaktı.”

Calder kafasını kaldırdı, ifadesi yoğundu. “Sen benimsin, Eden. Seni ilk gördüğüm andan itibaren benimsin.”

Başımı salladım. Bu bütün dünyanın bildiğı bir gerçekmiş gibi geliyordu.

Dudaklarımız yeniden buluştu. Calder beni sanki yalnızca her zaman onun olmuşum gibi değil aynı zamanda da her zaman onun olacağım gibi öptü. Bu hayatta ve diğer bütün hayatlarda. Bu öpücükle birlikte, her nerede var olursak olalım daima birbirimize ait olacağımızın sözünü veriyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra Calder öpücüğümüzü bozdu. Ağırlaşmış gözkapaklarıyla bana bakarken nefes nefeseydi.

Gergin ve tereddütlü duruyordu. "Lütfen durma," dedim öne doğru eğilip dudaklarını yeniden öperek.

"Üzgünüm ama eğer şimdi durmazsam daha sonra durmam mümkün olur mu bilmiyorum," dedi normalden daha hırıltılı bir sesle.

Ona şimdi ya da daha sonra durmasını istemediğimi söylemek istiyordum. Ama kelimeler zihnimden geçerken bile fazlasıyla cesurca geliyordu. Bu yüzden ne istediğimi ona hareketlerim anlatmalıydı.

Parmaklarımı bluzumun en üstteki düğmesine koydum ve ardından bir bir hepsini açmaya başladım. Calder'ın gözleri parmaklarımla yüzüm arasında gidip geliyordu. Düğmeler açıldıkça bakışları daha da kararıyordu. Yavaşça yutkunuşunu izledim.

Bluzumu açıp sade, beyaz sutyenimi gözler önüne serdim ve iç gömleğimi silkeleyerek omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Arkama uzanıp sutyenimin kopçasını çözdüm. Kollarımdan aşağı kayıp kucağıma düştü. Calder'ın ayırık duran dudaklarından yumuşak bir inleme döküldü. Gözleri memelerimde dolaştı. Meme uçlarım onun bakışlarının altında sertleşmişti. Bakışlarımı aşağı indirdim. Daha önce hiç kimsenin karşısında çıplak kalmamıştım.

"Eden," dedi Calder saygıyla fısıldayarak. "Çok güzelsin."

Sonra hızlı bir hareketle, ıslak tişörtünü çekip başının üzerinden çıkardı ve önümde üstü çıplak kaldı. Gözlerim bronz teneğinde, sıkı kaslarında dolaşırken bakışlarımdan geçtiği yerlerde tüyleri diken diken oluyordu. Ona dokunmak için ilk harekete geçen ben oldum ve sanki zaman yavaşladı. İkimiz de aynı anda vücutlarımızı birbirine yakınlaştırdık ve elim onun sıcak, yumuşak göğsüne uzandı. Dudaklarından bir nefes kaçtı ve gözlerim ânında yüzüne kaydı. Onu daha evvel de tişörtlü görmüştüm ama bu kadar uzun süredir beğendiğim Calder'a günün birinde dokunabileceğimi, güçlü kaslarını hissedebileceğimi asla hayal

etmemiştim. Kasları çok sıkı ve erkeksiydi. Teni yumuşacık ve ılıktı. Bunun gerçek olduğuna inanmak için kendimi zorluyordum.

“Lütfen, sakın durma,” dedi birkaç dakika önce kullandığım kelimelerin aynısını kullanarak.

Nefes verdim ve parmaklarımın yolculuğa devam etmelerine izin verdim. Bir göğsünün üzerinden meme ucuna indim ve işaretparmağımı onun etrafında dolaştırdım.

“Eden,” dedi Calder boğuluyormuş gibi. “Beni öldürüyorsun. Ölüyorum.”

Gülümsedim ve gözlerim daha da aşağıya, karnına doğru inen parmaklarımı takip etti. “Hayır. Yaşıyorsun. Yaşıyoruz. Burada birlikte. Ölümün bizi sonsuza dek ayıracağını söylüyorlar ama ben seni bırakmayı reddediyorum.” Gözlerim onunkilerle buluştu ve öne doğru eğilip ağzımı yeniden ağzıyla örtmeden önce sanki aramızda bir şeyler ateşlenmiş gibiydi. Dili usulca ve acele etmeden hareket ediyordu. Çıplak tenini benimde hissedebilmek için ona daha da yaklaştım. *Mutluluk.*

Şimdi artık cesur davranıyordum çünkü bu anlar başkasına değil bize aitti. Hayatım boyunca hiçbir zaman istediğim şeyi sahip olamamıştım, hatta bana ne istediğim sorulmamıştı bile... Bu yüzden şimdi istediğim şeyi alacaktım. Tam burada tanrıların huzurunda, kaynağımızda, kendim için istediğim şeyi alacaktım. Ve ben Calder’ı istiyordum. O da beni istiyordu. Bu yanlış olmazdı, öyle değil mi?

Ağrıyan meme uçlarımı onun sert göğsüne sürttüm ve bu muhteşem hisle birlikte inledim. Bugüne kadar hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ve daha fazlasını istiyordum. Parmak uçlarım ensesindeki kısa ve yumuşak saçlarına dokundu. Dilim onunkine dolandı. Temiz ve erkeksi kokusu ve tadı beni daha da yükseltmişti.

Ağzlarımız birbirinden hiç ayrılmadan birlikte yere uzandık. Kalbimin deli gibi attığını hissediyordum ve bacaklarımın arası karıncalanıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama

her neydiyse ona karşı çaresizdim. Dudaklarımı dudaklarından ayırdım. “Sen... İstiyor musun?..” diye sordum soluk soluğa, vücudumun ne isteğini kelimelere nasıl dökceğimi tam olarak bilemeyerek.

“Evet,” diye cevap verdi, tam olarak ne sorduğumu biliyormuş gibi. “Evet.”

Bütün cesaretimle gözlerimi aşağı doğru kaydırdım ve geniş pantolonunun önündeki kabarıklığa baktım. Gözlerimi tam da o noktada tutarak konuştum. “Burada bazı şeyler öğreniyorum. Öğret bana, Calder.” Yanaklarım yanıyordu ve onun bir şeyler söylemesi için bekledim.

Calder birkaç saniye boyunca sessizdi. Başımı kaldırıp yüzüne bir bakış attım. Yüzünde arzu ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Calder homurdandı ve kendini sırtüstü kayaya bırakarak yüzünü elleriyle kapattı. “Sana nasıl dayanacağım ben böyle?” diye sordu.

Gülümseyerek vücudunun üzerine uzandım ve boynunu öptüm. “Ben sorunlarının en küçüğüyüm.”

Kulağa keyifsiz gelen bir kahkaha attı. “Hayır, sen sorunlarının açık ara en büyüğüsün.” Ama bana öyle bir sevecenlikle bakıyordu ki kalbim sıkıştı.

Yeniden gülümsedim ve yanağımı göğsüne yasladım. Bir dakika sonra elimi karın kaslarında gezdirmeye başladım. Karnındaki girintileri ve çıkıntıları takip etmek için kendime zaman tanıdım. Aniden sesli bir şekilde nefesini içine çekince elim durdu. Ama itiraz etmedi o yüzden ben de devam ettim. İnce bir sıra hâlindeki tüylerin kaybolduğu keten pantolonunun beline kadar geldiğimde donmuşa benziyordu. Elimin biraz aşağısındaki kabarıklık inip kalkıyordu.

Parmaklarımı gevşek olan pantolonunun belinden içeri daldırdım ve daha aşağıdaki karmakarışık tüylerin arasından benim için gizemli olan o uzvunu aradım. Calder’ın göğsü kalkıp iniyor, soluk alıp verşi gittikçe sıklaşıyordu. Beni daha da ile-

rilere gitmeye teşvik eden kuvvetli bir güç duygusu kanımda dalgalandı.

Elim aradığım şeyi buldu. Parmaklarım onun sert ve ipeksi uzunluğunun etrafına dolandı. Derin bir şekilde inleyerek, kendimi elime doğru bastırdı. Bu âdeti devam etmem için sessiz bir yalvarıştı.

Bir an için elimdekini bıraktığımda boğazından bir inleme koptu. Ama ne yaptığımı görebilmek için pantolonunun belini aşağı indirmem gerekiyordu. Bana yardımcı olmak için poposunu havaya kaldırdı. Pantolonunu aşağı çektiğimde, fırlayarak özgür kaldı. Elimle onu yeniden kavradım, esmer organını incelerken gözlerim kocaman oldu. Başı koyu kızıldı ve ucunda bir damla parlak sıvı vardı. Oğlanların neye benzediğini biliyordum, Hailey'ye oğlanları yıkarken yardım ediyordum. Ama daha önce hiçbir erkek görmemiştim. Çok... büyüktü ve sert bir şekilde bana doğru dönüktü. Bir dakika boyunca sadece onu seyrettim.

Doğrulup oturdum ve diğer elimi yanımdaki kayaya yasladım. Dönüp Calder'a baktım ama kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Bu yüzden ifadesini pek iyi göremedim. Sadece dudakları birbirinden ayrılmış ve çenesi gerilmişti.

"Eden, Eden..." dedi nefes nefese. Sesi kulağa çaresiz geliyordu.

Onu tutan elime baktım ve ucundan damlayan sıvıyı başparmağımla daireler çizerek yaydım. Vücudunun benimkinden bu kadar farklı oluşu karşısında büyülenmiştim. Ona işkence ediyormuşum gibi inledi.

"Göster bana," diye fısıldadım.

Bir anlığına tereddüt etti ama sonra elini benimkinin üzerine koydu ve uzunluğunun üzerinde aşağı yukarı kaydırmaya başladı.

Bir dakika kadar sonra, elini çekti ve benim tek başıma yapmama izin verdi. Bana gösterdiği gibi onu okşamaya devam ettim. İnliyordu ve nefes alıp verişleri bir şeyleri doğru yaptığımı

anlatıyordu. Bu yüzden devam ettim. Derisinin elimin altında hareket edişi ve elimde daha da şişerek büyümesi beni büyülyüyordu.

Birkaç dakika sonra nefesi daha da düzensiz hâle geldi ve kalçasını kaldırıp kendini avucuma doğru bastırmaya başladı. Yumuşak soluklarını ve inlemelerini dinlerken bacaklarımın arasındaki baskı katlanarak artmıştı ve uyluklarımdan aşağı doğru ıslaklığın akmaya başladığını hissettim.

Vücudu gerildi ve sonra beyaz bir sıvı fışkırırken donup kaldı. Bir nefes aldım ve o inlerken gözlerim kocaman oldu. Nefesi kesildi ve sonra gevşerken avucumun içindeki uzvu yumuşamaya başladı.

Yeniden ona baktım. Kolunu aşağı indirdi ve bana gözkapaklarını yarı yarıya kapalı hâlde baktı. İfadesiye uykudan yeni uyanmış gibi mutluydu. Bu ifadedeki güzellik benim vücudumu harekete geçirdi. Eğildim ve onu öptüm ve o da tutkuyla beni geri öperken uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Uzun dakikalar boyunca usul usul öpüştük. Artık birbirimizin ağzı konusunda uzman olmuştuk. Dili benimkiyle dans etmeye devam ederken Calder beni sırtımın üzerine yuvarladı.

"Bu... Ne olduğunu kelimelere bile dökemiyorum," dedi Calder, kafasını kaldırıp bana bakarak.

Yaptığımız şeyin doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu bilmiyordum. Hayatım boyunca cinsel anlamda temiz kalmamanın günah olduğu öğretilmişti bana. Ama bu, hiç de bir günahmış gibi hissettirmiyordu. Bana bütün güzel ve cesaret gerektiren şeyleri öğreten bu güçlü, nazik ve inanılmaz oğlana karşı kalbim aşkla dolup taşarken nasıl olurdu da bu bir günah olabilirdi? Hayatımın en neşeli ânıymış gibi hissettirirken nasıl olurdu da bu bir günah olabilirdi?

Çok mutlu olmak günah olabilir mi? Öyle olduğuna bir türlü ikna edemiyordum kendimi.

Çıplak teni sertleşmiş meme uçlarıma değdiğinde ağzına doğru inledim. Vücudum birdenbire yeniden alev almıştı. Par-

maklarım onu tuttuğum kollarını bir pençe gibi kavrayarak sert kaslarının üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu. İri ve sert vücudunun benimkinin üzerinde gidip gelmesine bayılıyordum. Erkeksi kokusu ve benim onu reddetmekte çaresiz olduğum kadar onun da beni reddetmekte böylesine çaresiz olduğu düşüncesi beni sarmalıyordu.

Ağzımı bıraktı ve kafasını eğdi. Birdenbire dudakları göğsüme indi ve meme ucumu öpmeye başladı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve dudaklarımın arasından şaşkın bir memnuniyet nidası kaçtı. Ah, bu yaptığı kutsanmışım gibi iyi hissettiriyordu. Burnunu memelerime sürttü ve hassas tomurcukların etrafını ben nefes nefese kalıp arzudan başım dönene kadar birkaç dakika boyunca daha yalamaya devam etti.

Ağrıyan yerimi yukarı, onun erkekliğine doğru bastırdım. İnleyerek kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu ve tekrar eğilip dudaklarını boynumda gezdirmeden evvel bana yeniden aynı hassasiyetle baktı. Ben farkına bile varmadan önce elini eteğimin altına sokmuştu ve parmakları uyluğumun iç kısmında gezindi. En özel ve hassas bölgeme doğru hareket eden o sert parmaklara odaklanarak donup kalmıştım. Zorla yutkundum ve başımı geri attım. Gözlerim arsızca tepemizde bizi seyreden tanrılara ve cennete doğru bakıyordu. *Siz yanıldınız*, dedim onlara kafamın içinde. *Benim kaderim bu*.

Calder'ın parmakları tenimde birer kuş tüyü gibiydi. Sonra iç çamaşırımın beline ulaştılar. Onun benim için yaptığı gibi ben de iç çamaşırımı aşağı indirebilsin diye popomu havaya kaldırıp ona yer açtım. Elleri geçici bir süre cinsel organımın kıvrımlarında dolaştı ve sonra parmağını kaydırarak beni zevkten yüksek sesle inleyen o noktaya dokundu. Eli durdu ancak tek parmağıyla oraya dokunmaya ve keşfetmeye devam etti. Bana verdiği aşırı zevkle inleyerek kendimi eline doğru bastırdım. "Calder," dedim nefes nefes, "lütfen durma."

Zevk dalgası büyüdükçe büyürken parmaklarıyla birkaç dakika daha daireler çizmeye devam etti. Bir anlığına durdu. Kay-

betmenin verdiği çaresizlikle bir ses çıkardım ve kendimi arsızca onun eline doğru bastırdım. Eli aşığı doğru hareket etti ve bir parmağını açıklığına batırdı. O kadar iyi hissettirdi ki yüksek sesle yeniden inleyip ona daha fazlası için yalvardım. O da inledi ve parmağını daha derine batırarak içimi doldurdu.

Calder bütün vücudumu ürperterek beni öptü ve boynumu emdi. *O kadar iyi hissettiriyordu ki. "Seni çok istiyorum," dedi, sesi iyice kalın çıkıyordu.*

"Evet, evet," diye cevap verdim.

"Benim gündüzsefam," dedi.

Sonra artık ıslak olan parmağı yeniden o sihirli noktaya kaydı ve kafamdaki bütün düşünceler silinirken zevke teslim oldum.

"Burası mı? Eğer değilse bana göster," dedi Calder. Sesi emin değilmiş gibi çıkıyordu.

"Hayır, bu harika. Bu... Ahhh, Calder," diye inledim.

Parmağını yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladı. Arkasından ben nefes nefese kalıp içimde yükselen ve beni altına çekmek isteyen bu hisle baş edip edemeyeceğimi bilemezken parmakları daha da hızlandı.

Ve sonra akla bir anda düşen düşünce gibi dayanılmaz derecede yoğun haz aniden beni vurdu ve yüksek sesle inledim. Vücudumdaki bütün kaslar öyle harika kasılıyordu ki bundan dolayı öleceğimi düşündüm.

Haz duygusu yavaşça kayboldu ve rahatlayarak iç çektim. Gözlerimi açtım ve Calder tepemde durmuş bana aşka benzer bir ifadeyle bakıyordu.

Eğilip beni şefkatle öptü. "Bu çok güzeldi," dedi, yeniden geri doğru yaslanarak.

Az önce olanlardan dolayı şaşkına dönmüş hâlde söyleyecek bir şey bulamayarak başımı salladım. Calder bana gülümsedi ve sonra onun öncülüğünde, hâlâ ıslak olan altılarımızı çıkarıp kaynakta yıkandık.

Suyun içinden elbiselerimizi başımızın üzerinde tutarak geçtik ve kaynağın kıyısında yeniden giyindik.

Üzerimizde iç çamaşırlarımızla çimenlerin üzerine uzanmadan önce kıyafetlerimizi kuruması için kayaların üzerine serdik.

“Geri dönmek istemiyorum,” dedim gözlerim birdenbire dolarak.

Dudaklarını birbirine bastırarak bir dakika kadar sessizliğini korudu. “Biliyorum. Ben de seni geri yollamak istemiyorum. Eğer başka bir seçeneğimiz olsaydı...”

“Lütfen bir çözüm bul,” diye yalvardım.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yanağımdan aşağı doğru süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Buradan ayrılmamız gerekecek. Başka yolu yok. Buna hazır mısın?”

Başımla onayladım. “Evet. Gitmek istiyorum.”

Calder endişeli görünüyordu. “Hazırlanmamız gerekecek. Paraya ihtiyacımız var... ve kalacak bir yere. Seni güvende tutmak ve sana bakabilmek için büyük toplumda işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmem gerek.”

“Çok bir şeye ihtiyacım yok benim,” diye fısıldadım. “Tek ihtiyacım sensin.”

Calder gülümsedi ve kendini sırtüstü arkaya bıraktı. “Kulağa çok kolaymış gibi geliyor, Gündüzsefam ama değil. Hector bizi tamamen hazırlıksız bırakmış. Bilmiyorum bu kasıtlı mıydı ya da...” Bana baktı. “Her halükârda bir şansımız olduğundan emin olmalıyız.”

“Sana güveniyorum.”

Calder bir dakika kadar beni inceledi ve sonra gülümsedi ama gülümsemesi bile endişeli görünüyordu. “Güvendiğini biliyorum,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. Arkasından beni sarmalayıp kendine çekti, üzerimizdeki bulutlar yavaşça geçerken ve ılık güneş kıyafetlerimizi kuruturken beni göğsünde tuttu.

Her ikimiz de kuruyup giyindikten sonra, Calder ayakta durup bana baktı. Arkasından bana doğru eğilip dudaklarımı nazikçe öptü. Az önce birbirimize o kadar özel şekilde dokunmuş olmamıza rağmen aniden kendimi utangaç hissetmiştim.

“Benimle bir daha ne zaman buluşabileceğine dair başka bir not bırak,” dedi.

Başım la onayladım ve ardından patikadan el ele yukarı doğru tırmandık. Ve oradan tek başma çıkması için onu geride bırakmadan evvel beni bir kez daha öptü. Hayat dolu hissediyordum. Canlanmış ve umut doluydum. Bir daha asla başka bir şey hissetmek istemiyordum. Hayallerimizi gerçekleştirebilecek miydik? Buradan ayrılabilir miydik?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Calder

Calder,

Sadece seni düşünüyorum. Benim kapımdan senin kulübenin kapısına kadar altı yüz yetmiş yedi adım var. Bundan eminim. Onları saydım. Zihnimde o adımları katettim. Gecenin bir yarısı kapıdan çıktım ve sana geldim. Yatağına girdim ve sessizce birbirimize dokunurken sıcaklığın beni yakıyordu. Karanlıkta ağzın benimkini buldu ve tadın her parçamın -rücudumun, tenimin ve kalbimin- arzuyla yanmasına neden oldu. Seni parlak güneş ışığının altında tanıdığım gibi, karanlıkta da tanıdım. Seni Cennet Bahçeleri'nde de tanıyacağım, tanrıların seni sermeyi bana yasak kıldığı yerlerde de... Korkmuyorum ama seni özlüyorum ve aramızda hiçbir mesafe olmasını istemiyorum. Yatağımın senin yatağın olmasını istiyorum ve geceleri yaydığın sıcaklığın bana sadece bir kol mesafesi uzaklıkta olmasını istiyorum. Her gece uyumadan önce, o günün gelmesi için dua ediyorum.

Her zaman ve daima senin, Eden

Not: Sanırım eğitimim şimdilik yarıda kaldı. Yine de yeni müfredatı çok serdiğimi söylemeden geçemeyeceğim, E.

Kâğıda bakıp sııttım ve sonra onu da Eden'ın bana yazdığı diğer notun yanına, yatağımın altına sakladım. İçi saz dolu bir döşek ve yün bir battaniyeden ibaret olan yatağıma atladım ve vücudumu soğutmaya çalıştım. Muhtemelen tarlalara dönmeden önce nehre gitsem iyi olurdu. Eden'ın notu vücuduma kanın hücum etmesine neden olmuştu ve ikimizin yataktaki görüntüsü zihnimi doldurmuştu. Homurdanarak kolumla gözlerimi kapadım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Bir dakika sonra, doğrulup oturdum ve Eden'ın notuyla beraber yolladığı bir parça boş kâğıdı açtım.

Eden,

Düşüncelerimde sadece sen varsın. Sabahları yıkanırken, teninden akan su senin her yerime dokunan parmak uçların. Tarlalarda çalışırken, bitkilerin kadıfemsi yaprakları bana senin tenini hatırlatıyor. Kulübemin kapısında durmuş ana locaya ve sana bakarken, gökyüzünün alacakaranlığının derin mavisi senin gözlerin. Senin için öyle yoğun bir şekilde yanıyorum ki her bir işçi kulübesini –ellisini birden– tutuşturabilirmişim ve bir daha asla mum ışığına ihtiyacımız olmazmış gibi hissediyorum. Seni buradan uzaklara götüreceğim, benim yatağımın senin yatağın olduğu, benim evimin senin evin olduğu bir yere... Ve o yerde, daima senden bir kol mesafesi uzakta olacağım, benim güzel, cesur Gündüzsefam.

İşçiler için düzenlenecek olan bahar festivali hazırlıkları başladı ve gerekli yerlerde ben de yardım ediyorum. Festival sırasında yakınına gelmeye izinli

*olmayacağım ama seni göreceğim ve senin de beni
gördüğünü bileceğim.*

Daima ve sonsuza dek senin, Calder

Kâğıdı çevirip arkasına hızlıca kulübemizin kapısında durmuş ana locaya bakarken ki hâlimi çizdim. Üzerimden yayılan bir ateş kendi kulübemizin etraftaki bütün kulübelerin üzerinde parlıyordu. Gülümsedim ve kâğıdı katladım.

Kulübeden ayrılp Xander'ın arazinin sınırındaki toprak yolun kenarında bir tür açık yeşil renkli kutuya yaslandığı yere bir kilometre kadar yürüdüm.

Xander ayak seslerimi duyunca bana doğru döndü ve tek kaşını havaya kaldırdı. "Bütün aksiyonun yaşandığı yeri gelip görmeye mi karar verdin?" dedi kahkaha atarak.

Ona sııttım. "Bütün gün yaptığın şey bu mu? Neden bu kadar tembel olduğun anlaşıldı."

Homurdanarak güldü. "Sana karşı çıkardım ama..."

Gülümsedim ve hemen yanında duran kutuya yaslandım. Üzerine elimle vurdum. "Bu da neyin nesi böyle?"

Önce kutuya arkasından da yola baktı. "Bir elektrik kutusu. Ana locaya elektrik getiren bazı kablolar ya da onun gibi şeyler var içinde."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "O zaman yakınlarında yürümemen falan mı gerekiyordu?"

"Ne ima ediyorsun, Calder?"

İç çekip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hector güvenliğın bu şekilde garantilendiğini söylerdi."

Xander acı bir kahkaha attı. "Daha çok köleler garantileniyor."

Ona baktım. "Köleler mi?"

"Öyle değil miyiz? Burada bütün gün bedavaya çalışmıyor muyuz?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek birkaç dakika boyunca yola baktım.

Xander bana doğru döndü. Aklımı okuyabiliyormuş gibi görünüyordu. "Hector bize ailemiz için çalıştığımızı söyleyecektir ama Calder, eğer sel baskını olmazsa, eğer Hector bu konuda yanılıyorsa, o zaman burada yaşanıp gideceğiz."

Başımı salladım. "Seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Derin bir nefes verdim ve yüzüne bakabilmek için Xander'a doğru döndüm. "Gitmem gerek. Burası benim için artık güvenli değil. Eden'ı da yanıma alıp gitmeliyim." Görünürde kimseler olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Xander şaşırırna benzemiyordu ama cevap vermeden önce birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Evet, gitmelisin."

Başka bir nefes daha verdim. "Yardıma ihtiyacım var."

Xander yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, var."

"Bizimle gelecek misin?"

Xander başını salladı. "Evet."

İçim rahatladı. "Cidden mi? Yani bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Xander gözlerini kısarak güneşe doğru baktı. "Deneyeceğiz." Bana döndü. "Ama dinle, sana karşı dürüst olacağım, burada aleyhimize işleyen pek çok şey var. Hector bize eğitim verdi çünkü vermeseydi eyalet yasaları bizi araziden atardı. Ama yine de dışarıda sudan çıkmış balığa döneceğiz." Bizden kilometrelerce uzaktaki şehre doğru kolunu salladı. Hatta belki de tüm dünyayı işaret ediyordu. "Demek istediğim şey, biz sadece on sekiz yaşındayız, adamım ve çiftçilikle, saatlerce boş boş etrafta dolanmak dışında hiçbir yeteneğimiz yok." Boş bir kahkaha attı.

Bir dakika kadar sessiz kaldım. "Merak ediyordum da," enseme elimle ovuşturdum, "eğitim sisteminden her ay buraya gelip ders planımızı kontrol eden bir kadın vardı."

"Evet, onu hatırlıyorum," dedi Xander. "Hector'ın bize eyalet yasaları gereği eğitim verdiğini söylerken bunu kastetmiştim."

Başımı salladım. "Doğru. Peki niye kimse Eden'ın eğitimini takip etmedi? Hector ona eğitim vermemekten nasıl oldu da yırttı?"

Xander yola baktı ve sonra arkasından omuzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki de o Eden'ın vasisi olduğu için istediği şeyi yapabiliyordur."

Kaşlarımı çatıp bundan ne sonuç çıkarmam gerektiğini bilemeyerek iç geçirdim. "Kristi'nin bize yardım edebileceğini düşünüyor musun? Nereden başlayacağımı bilemiyorum bile."

Xander başıyla onayladı. "Edeceğini düşünüyorum. Onunla konuşmama izin ver, ben sonra seni haberdar ederim."

"Tamam." Ona baktım. "Teşekkür ederim."

Elini uzattı. Ben de yakaladım. "Neyim varsa yarısı senindir."

Bir nefes verdim, duyguların üzerimden akıp geçtiğini hissediyordum. "Aynısı senin için de geçerli, kardeşim," dedim ciddiyetle.

Yeniden yola döndüm ve gelecek olan şeye karşı kendimi hazırladım.

Arkadya'nın sınırında Xander'la konuştuktan birkaç gün sonra uzaktan Eden'ı tapınaktan içeri girerken gördüğümde tarlalar-daki işim bitmiş eve dönüyordum. Gerçekten çok uzakta olmama rağmen altın sarısı saçlarını başka biriyle karıştıramayacağımdan emindim. Miriam Anne durup kapının kenarındaki küçük taş oturağa otururken Eden içeri girip gözden kaybolmuştu.

Aceleyle döndüm ve arazinin diğer tarafına gidip ön ya da yan taraflardan görünmeyeceğim şekilde tapınağın arka tarafına dolandım. Etrafıma bakındım ve yakınlarda kimseyi görmeyince arka kapıyı açmayı denedim. Kilitli değildi, bu yüzden çabucak içeri girip kapıyı arkamdan sürgüledim. Arkadya'da kapıları kilitlemek için çok az sebebimiz vardı. Güvenlik arazide dolandığı için kendimizi güvende hissederdik ve içerideki herkes bir aileydi.

Bir dakika kadar durup etrafı dinledim, sonra doğrudan ön

tarafıta kurulu olan sahneye giden açık kapının köşesinden gözetledim. Eden'ın, her biri bizim tanrılarımızı temsil eden, sol duvarın önünde duran on iki mumun önünde diz çökmüş dua ettiğini gördüm. Gözleri kapalıydı ve dudakları usul usul hareket ediyordu.

İleri doğru yürüdüm, adımlarım hiç ses çıkarmıyordu ve sonra kalçamı Hector'ın kürsüsünün kenarına dayayıp durdum.

"Sadece bir tanesine dua ettiğini sanıyordum," dedim usulca.

Eden korkuyla sıçradı, gözleri ânında açıldı ve bir eli göğsüne gitti. Bir anlığına öylece bana baktı ve arkasından yüzüne büyüleyici bir gülümseme yayıldı.

"Zihnimde ediyorum. Diğerleri sadece burada tasvir edildikleriyle kalıyor."

Başımı yana yatırıp onu inceledim. "Sana hiç cevap veriyor mu?" diye sordum gözlerimi cennete doğru çevirerek.

Bakışları benimkilerle buluşurken Eden omuzunu silkti. "Eğer tanrıların benimle Hector'ın onunla konuştuklarını söylediği gibi konuşup konuşmadıklarını soruyorsan, hayır." Kafasını salladı. "Ama arada sırada..." Yanan mumların önünde durdu ve penceresiz loş odada arkasında duran mumların ışığı beyaz eteğinin ve bluzunun altından vücut hatlarının ortaya çıkmasına neden oldular. Vücudum hareketlendi. "Arada sırada bazı şeyler duyuyorum... Bir hisle bir fısıltı arası bir şeyler." Yüzünde bir şeyler bana doğru yürümeye başladı. *Tanrılar aşkına, çarpıcı derecede güzeldi.* Bazen gözümde gerçekdışı bir hayalmiş gibi geliyordu. Ona gerçekten o kadar özel şekillerde dokunmuş muydum? Bu nasıl olurdu da bir rüya olamazdı? "Onları hiç fısıldarken duyuyor musun?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır," dedim. Bana doğru yaklaşırken ona döndüm ve dimdik durdum.

"Belki yeterince yakından dinlemiyorsundur." Narin kaşlarından birini havaya kaldırdı. Benimle alay ediyordu.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çok güzeldi, öyle ki ona bakarken korku benzeri bir şeyler hissediyordum.

Sanki ne yaparsam yapayım, ne kadar denersem deneyeyim ona asla yeterince sahip olamayacakmışım gibi. Onun çekimine asla karşı koyamıyordum. *Ama artık karşı koyma isteğim de yoktu zaten.* “Belki.”

Eden hınzırca bir gülümsemeyle baktı. Ellerini uzattı ve boynuma doladı. “Belki de bugün bana buraya gelmemi söylemişlerdir,” dedi yumuşak bir sesle. “Belki de odamda kendimi klostrofobik hissetmişimdir ve Miriam Anne’ye içimden dua etmek geldiğini söylemişimdir ama aslında senin tam da tarlalarından döneceğin vakitte tapınağa gitmemi belki de bana tanrılar fısıldamıştır.”

Nefes verip usulca kıkırdadım. “İçeri girecek mi?” Başımla Miriam Anne’nin hemen dışında oturduğu ön kapıyı işaret ettim.

Eden başını iki yana salladı. “Eğer dualarım bölünürse on iki tanrıya ricalarımı nasıl iletebilirim? O zaman en baştan başlamam gerekir...”

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim ve dudaklarını araladı. Homurdanarak eğildim ve tatlı ağzını öpüp dilimi dudaklarının arasından içeri ittim. Sertleşmişim ve içgüdüsel olarak kendimi ona doğru itip yeniden inledim. Nefesi kesildi ve beni daha da yakınına doğru çekti. *Ah, Gündüzsefam.*

Dili benimkine dolanırken, elini aramıza soktu ve pantolonunun üzerinden beni okşadı. Ah, yüce tanrım. Arzu damarlarımda dolanıyordu ve dilim daha da derine inerken uzanıp yüzünü avuçlarımdan içine aldım ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Tadı dilimdeyken ve elma çiçekleriyle bahar zamanı kokusu etrafımı sarmışken şehvetle sarhoş olmuşum.

Ona kendimi bastırdım ve vücudunun hemen arkasındaki bir şeye çarptığını hissettim. *Hector’ın kürsüsü.* Tanrılara şükürler olsun ki yere sabitlenmişti de kürsü devrilmedi.

Eden kürsüye hafifçe yaslanırken beni pantolonumun üzerinden okşamaya devam ediyordu. Hemen önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne bakıp ona tapındım. Eden altarında

tapınıyordum. Bana nazikçe gülümsedi ve bir elini kısa saçlarının arasında gezindirdi.

Aniden nefes almaktan bile daha fazla onun tadına bakma ihtiyacı duydum. Eteğini yukarı kaldırdım ve yüzümü yumuşak tepeciğine gömdüm. Derin bir nefes çekip yumuşakça inleyişi beni daha da ateşledi. Diğer elini de kafama koydu ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

İç çamaşırını kalçalarından aşağı çekti ve nefes alıp verişlerinin hızlandığını duydum. "Calder," diye inledi ama başka bir şey demedi.

Yüzümü yumuşak sarı kıvrıkcık tüylerinin arasına gömdüm ve kokladım. Sıcaklık yarı yarıya şekillenmiş düşüncelerime ve hayallerime eşlik ederek vücudumda geziniyordu. İçgüdülerim bana onun içine girmemi, tohumlarımı ona ekmemi, onu korumamı ve ayaklarının dibine yiyecekler yığmamı söylüyordu. Tanrılar şahidimdi, onun kokusu beni bir mağara adamına çeviriyordu.

Ama asıl, gözlerimi açıp onun sevecenlikle dolu hassas gözlerine baktığımda kalbim şişip tekliyordu. Her parçama sahipti. *Ben onunum.*

Yüzümü yeniden önüme çevirdim ve dilimle kıvrımlarını yaladım. "Ah!" dedi nefesi kesilerek ve kendini ağzıma doğru bastırdı. Ben de gırtlığımdan yükselen inlemeye engel olamadım. Dilim Eden'ı nefes nefese bırakıp inlemesine neden olan küçük et parçasını bulup etrafında gezindi. Çok güzel bir tadı vardı. Tatlı misk kokusu teninin kokusunun daha yoğun bir hâliydi. *Çok sevmiştim. Onu çok seviyordum.* Elleri saçlarımı kavradı. Tenine doğru gülümsedim. Eden yüksek sesle inleyip kendini yüzüme doğru bastırana kadar dilim o küçük noktanın etrafında tekrar tekrar dolandı. Kendimi bir hayvan gibi muhtaç hissediyordum. Onu yalayıp yutmak, onu işaretlemek ve sahip olmak istiyordum.

Eden dondu. O gerilip parçalara ayrılırken ve ağzımda orgazm olup nefes nefese kalırken ben de inledim. Bu bütün haya-

tım boyunca deneyimlediğim en yoğun şeydi. Fakat şimdi ayağa kalkmaya çalışsam bile kalkamazdım. Taş gibi sertleşmiştim ve boşalmak ihtiyacıyla nabız gibi atıyordum.

Ona doğru nefes alıp verdiğim ve hareketsiz geçen birkaç saniyenin ardından iç çamaşırını geri yukarı çektim ve eteğini aşağı indirdim. Ama gördüğüm şeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ah, hayır. Eden, ben... ben çok üzgünüm. Bunu hiç düşünemedim..."

Hâlâ biraz sersem hâlde başını yana yatırıp kafası karışık bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Ellerimi yukarı kaldırdım, avuçlarımda hâlâ tarlalardan kalan toprak vardı. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı ve görünüşe göre loş ışıktaki o da ellerimdeki kiri fark etmemişti.

Gözleri kocaman açıldı ve kendine baktı. Beyaz eteği ellerimin değdiği yerlerde çamur izleriyle kaplanmıştı. Sanki kirli bir köpek ona saldırmış ve patisinin izleri üzerine çıkmış gibiydi. Birdenbire onun saflığı ve temizliği karşısındaki kirliliğimden utanç duydum. *O da böyle mi düşünüyordu?*

Bir dakika kadar üzerindeki kire baktı ve sonra Hector'ın kürsüsüne yaslanıp karnını tuttu ve ikiye katlanarak kahkahalara boğuldu. Ben de gülmeye başladım. Birkaç dakika sonra nihayet kendimize hâkim olduk.

"Cidden," dedim gülerek. "Bu komik değil. Şimdi buradan dışarı nasıl çıkacaksın?"

Eden gözlerini sildi. Etrafına bakındı ve sonunda bakışları yanan on iki mumun hemen kenarındaki küllere takıldı.

Yeniden bana doğru döndü. "Gitmen gerek. Az sonra yapacağım şey yüzünden benim bir daha buraya geri gelmeme izin vermezler ama buna değerdi." Yumuşak bir kahkaha attı. "Festivalde gözlerim seni arayacak."

Başımla onayladım. "Tamam." Ama endişelenmişim ve onu bırakıp gitmek istemiyordum. "İyi olacağından emin misin?"

"Evet, söz veriyorum." Öne doğru eğilip beni dudaklarımdan bir kere daha öptü ve geri çekilip gülümsedi.

Bakışlarımdan onun güzel yüzünde ve eteğinin ucu ile bacakla-

rının arasında fazladan çamur bulunan yerde dolanmasına izin verdim. Isının yüzüme yayıldığını hissettim ve hafif bir kahkaha attım. "Hoşça kal, Gündüzsefam."

"Güle güle, Karamelam."

Döndüm ve tapınağın arka kapısından gizlice dışarı çıktıktan sonra yakınlarda hiç kimsenin olmadığından emin olmak için bir dakika kadar duvara yaslanıp bekledim.

Binanın yan tarafına ilerlediğimde Eden'in çılgılığını duydum ve bir dakika kadar sonra tapınağın ön kapıları çarpılarak açıldı. Hemen ardından Miriam Anne'nin sesi duyuldu. "Ne yaptın sen böyle?" diye bağırdı.

"Üzgünüm!" dediğin duydum Eden'ın feryat ederek. "Küller! Benim hatam değildi. Devrildiler ve..."

"Üzerine mi?" diye sordu Miriam Anne sert bir şekilde. "Hep sakar bir şeydin zaten. Hadi gel. Yıkanman gerek. Bundan Hector'a bahsetmeyeceğim için çok şanslısın."

Az önce yaptığım şeye rağmen gülümsedim ve tapınağın duvarına yaslandım. Sanırım utanmam gerekirdi ama utanmıyordum. "Gündüzsefam," diye mırıldandım gülümseyerek. Ardından da nehre gidip her yerimi güzelce yıkadım. Dilimden onun tadını kaybetmenin hüznünü yaşıyordum. Eden'ı üzerinde kirli el izlerimle hayal edip kendi kendime gülümsüyordum.

Arkadya'da işçiler her yıl nisan ayında bir festival düzenlerdi. Kış aylarının bitişini ve baharın gelişiyle tarlalarda yeniden fışkırmaya başlayan mahsulleri kutlardı. O gün hiç kimse çalışmazdı. Herkes farklı çadırlarda pişen yemeklerden yer ve oyunlara hazırlanırdı. Genellikle hep birlikte tanrıların topluluğumuza bahsettiği barışı ve başarıyı kutlardık.

Geçmişte bu kutlamalardan hep keyif almıştım. Gündelik hayatın içinde bir farklılıktı. Arkadaşlarım ve ben farklı çadırlarda yarışırdık.

Ama festival sabahı güneş doğarken yataktan kalktığımda

hâlâ uykulu olmama rağmen kendimi gittikçe artan hayal kırıklığı yüzünden oldukça sabırsız hissediyordum. Kulübemizin kapısından dışarı çıktım. Kafam otomatik olarak ana locaya doğru döndü. Eden'ın penceresi karanlıktı. Hâlâ uyuyor olmalıydı. Onu gözleri kapalı, altın sarısı saçları yastığına dökülmüş, göğsü hafifçe inip kalkerken hayal ettim. Elimle yüzümü ovuşturdum, kapıyı arkamdan kapadım ve sessizce nehre doğru yürümeye başladım.

Arkamdan Maya'nın seslendiğini duydum. "Beni bekle, Calder,"

Durup arkamı döndüm, yanına vardığımda onu taşımak için eğildim.

"Hayır, beni taşıma. Yürümek istiyorum," dedi hafifçe gevelleyen konuşmasıyla ve küçük bir öksürükle.

"Maya..."

"Henüz sabah. Acele etmene gerek yok," diye bana takıldı gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim. "Hayır, sanırım gerek yok. Hadi gel." Uzanıp elini tuttum.

Tuvalete gittikten sonra nehrin yolunu tuttuk. Üstümü çıkardım ve soğuğa alışmak için yavaş yavaş yürüyerek suya girdim. Maya saçına ve yüzüne su serpiştirip soğuk havada daha da fazla öksürürken kıyıya yakın durdu.

Ağzımın içinden küfür ettim. Öksürüğü bir süre iyileşmişti ama şimdi geri dönmüştü. Ve kulağa pek iyi gelmiyordu.

Ona bakarken, kız kardeşim sabah serinliğinde soğuk suyla yıkanmak zorunda kalırken ana locadakilerin içerideki tesisat sayesinde sıcak duş alabileceklerini düşünerek aniden öfkeyle doldum.

Hayatım boyunca bana fedakârlık etmenin tanrıları memnun ettiği ve onların bize sağladığı kolaylıklarla yaşamamın bizi daha kutsal hâle getirdiği öğretilmişti. Ama orada dikilirken Maya'nın fedakârlık yapmak zorunda oluşuna rağmen konsey üyelerinin çocuklarının hiçbir fedakârlık yapmak zorunda olmayışı aniden beni öfkelen-dirmişti.

Duygularımı dizginleyerek suya daldım. Kısa bir mesafede dışarı çıktım ve saçımdaki suyu salladım. Maya'nın arkamdan güldüğünü duydum. "Balık gibisin," dedi.

Kahkaha attım ve yeniden suyun altına daldım ve tıpkı az önceki gibi geri çıktım. Maya yeniden kahkaha attı ve ellerini çırpı. Olta atıyormuş taklidi yaptı ve bende sanki beni yakalamış da suyun içinde çırpınarak kaçmaya çalışıyormuşum gibi debelendim. Ve Maya beni kıyıya doğru çektiğinde yerde hoplatıp zıplayarak dramatik bir balık ölümü sergiledim. Maya kıkırdamaya devam etti ve ben de sonunda tek gözümü açıp ona sırttım.

Ayağa kalktım ve üzerime kum yapışan yerlere su serptim ve sonra Maya bana bir kumaş parçası verdi ve ben de onunla göğsümdeki suyu silip saçımı kuruladım.

"Burayı seviyor musun, Maya?" diye sordum.

Bana baktı. "Evet. Burası benim evim," dedi. "Annemin, babamın ve senin olduğun her yeri severim ben."

Ayaklarımızın dibindeki taşların arasında biriken suyu seyrederken başımla onayladım. "Eğer bir gün buradan gidecek olursam, senin için mutlaka geri geleceğimi biliyorsun değil mi?"

Maya gözlerini kısarak bana baktı. "Neden buradan gitmek isteyesin ki? Eğer gidersen, bizimle birlikte Cennet Bahçeleri'ne gelemezsin. Diğer günahkârlarla birlikte büyük sel baskınında kaybolur gidersin. Lütfen buradan gitme, Calder."

İrkildim. "Tamam, Maya. Her neyse, bugün bu konuda konuşmak için iyi bir gün değil. Bugün..." Ayaklarını yerden keserek onu kucağıma aldım. Önce çığlık attı arkasından da kahkaha. "Bahar festivali var ve ben de sana ne istiyorsan onu kazanacağım."

"Başıma çiçeklerden bir taç istiyorum."

"O zaman onu alacaksın." Kahkaha attım ve onu kulübemize kadar taşıdım.

Annemle babam uyanmıştı. Böylece hep birlikte güne başladık. Annem kahvaltıyı hazırlarken, babam da kulübemizin önündeki küçük at arabasını annemin bütün hafta boyunca tanrılar için pişirdiği yiyeceklerle doldurdu.

Festival için bu tatlıları yapabilsinler diye herkese birer torba şeker verilirdi ve genelde Xander'la ikimiz her çardağı dolaşır, günün sonunda kendimizi hasta edene kadar bunlardan ağız dolusu yerdik. Sebebini bilmediğim bir şeyden ötürü şeker düşüncesi artık beni eskisi gibi heyecanlandırmıyordu.

Dördümüz birden kulübenin içindeki dar alanı doldurduğumuz için havaya ihtiyaç duyarak yeniden kapının eşiğinde dikildim. Kulübemizin içi her zaman fazlasıyla kalabalık gibi gelirdi. Ama şimdi daha da minik, klostrofobik hissettiriyordu ve zorla nefes alabiliyordum. Eğer uyumuyor veya çalışmıyorsam, bu gibi günlerin çoğunu evimizin önündeki küçük sundurmanın altında geçirmeyi tercih ediyordum.

"Bir işe yara da babana yardım et," dedi annem patronluk taslayarak.

Derin bir nefes aldım ve masanın üzerinde duran tabaklara konup sarılmış tatlılardan ikisini aldım.

Öğlene hazırlıklar tamamlanmıştı. Sıra sıra kurulmuş çadırların arasından ağır adımlarla yürüyüp çeşitli eşyaları kontrol ettik: kekler, kurabiyeler, minik kekler, saç için taçlar, vahşi çiçeklerden yapılmış buketler, kavanoz dolusu çiçek balı. Bütün bu ürünlerin hepsi çiftçiler tarafından yetiştirilmiş ya da toplanmış olmasına rağmen hepsi Hector'dan birer hediyeymiş gibi ihtiyacımız olan her şeyi almaya cesaretlendirilirdik. Bugün herkes mutlu ve heyecan dolu görünüyordu. Ancak bütün festival birdenbire gözüme kendisi yılın her günü bu şekilde yaşayıp, canı ne isterse yiyip içerken bizi mutlu tutmak için Hector'ın önümüze attığı küçük bir kemikmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Evet, başka bir seçeneğim olmadığı için Eden'ı buradan uzağa götürecektim ama bunları gerçekten özleyecek miydim? Burası hayatım boyunca bildiği tek yerdi. Ve bu durum annemle babamın kalbini kıracaktı. Maya'nın da... Onun için geri gelecektim. Gelmek zorundaydım. Eden'la kendimize bir düzen kurduğumuzda, Maya için geri gelecektim.

Ensemi ovuşturdum. Çok fazla belirsizlik var gibi geliyor-

du. Ve Xander haklıydı. Dışarıdaki dünya için tamamen hazırlıksızdım. Dışarıdan Hector'ın bize öğrettiği kadar korkmuyordum. Bunun nedenini tam olarak bilmiyordum bile... Belki de Xander'ın bekçi istasyonunda tanıştığı insanlar yüzünden bu böyleydi. Belki şu çaldığımız ve Xander'ın kulübesindeki parke-lerin altına sakladığımız dergilerdeki mutlu televizyon yıldızları yüzündendi. O insanlardan hiçbiri zalime ya da şeytana benzemiyordu. Umarım Arkadya dışında yaşayan diğer insanların yaşam tarzı konusunda bu kadar iyimser olmakla doğru yapıyordum. Çünkü bir şeyden kesinlikle emindim, buradan gittiğimizde bir daha asla geri dönmeyecektik.

Yükselen sesler düşüncelerimi böldü. Bazıları tezahürat yapıyordu. Arkamı dönüp baktığımda, atların çektiği ve festivaldeki insanlar onu alkışlarken Hector'ın onları selamladığı parlak kumaşlarla kaplanmış küçük at arabasının geçtiğini gördüm. Eden ağırbaşlı bir edayla onun hemen yanı başında oturuyordu ve üzerinde tapınakta ve özel günlerde giydiği beyaz dantel elbise vardı. Hector eğildi ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Eden başıyla onaylayıp alçakgönüllülükle gülümsemeden önce yüzünden rahatsız olmuş bir ifade geçmişti. Öfke ve kıskançlık içime yıldırım hızıyla doldu. Bütün çadırların kurulduğu alanın köşesindeki açıklıkta bir ağaca yaslandım. Hector'ın onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Eğer yapabilseydim onu o aptal gösterişli at arabasından hemen şimdi indirir ve buradan yürür giderdim. Ama nereye? Ve neyle? Şu durumda akşama kadar Eden'ın karnı acıkırdı ve ben de onu doyuramazdım. Bütün bu endişelerimi o bilemezdi. Bana güveniyordu, onu hayal kırıklığına uğratabazdım. Ama derinlerde bir yerlerde gergindim, kafam karışık ve cevabını bilmediğim sorularla doluydum. Kendimi öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

Küçük ağaç kümesinin etrafından geri dolaştım ve çadırların arasından geçip at arabasıyla elli metre mesafede aynı hizaya geldim. Aynı hızla onun yanında ilerlemeye başladım, ara sıra yolumun üzerine çıkan çadırların arkasından geçiyordum. En

nihayetinde Eden kafasını çevirdi ve beni gördü. Ona sırtıttığımda gözleri kocaman oldu ve kendi gülümsemesini saklamak için elini ağzına kapatıp öksürdü.

Başka bir çadırın arkasından geçtim ve ortaya çıktığımda Eden'ın gözleri beni arıyordu. Yerimi tespit edince tekrar eline doğru öksürmeye başladı. Birkaç dakika boyunca onunla birlikte bu şekilde yürümeye devam ettim. Onu güldürmek çok hoşuma gidiyordu.

At arabası oyun çadırlarından ilkinde geldiğinde Hector aşağı indi ve inerken tutması için elini Eden'a uzattı. Daha yakına gidip çadırın etrafını saran kalabalığın arasına karıştım.

Oyun çadırı üç platformdan oluşuyordu. Biri yakında, biri ortada ve biriyse tam duvarın dibinde, en uzakta duruyordu. Üç ağır kum torbası vardı ve amaç en ağır kum torbasını yeterince güçlü fırlatıp üç engeli de devirebilmektir.

Hector yeniden Eden'a eğildi ve çiçeklerden yapılmış çeşit çeşit taşları işaret etti. Daha da yaklaştım ve Eden hareketimi fark etti, önce bana baktı ardından da bakışlarını hemen önüne eğdi. Belli ki Hector'ın ona bir soru sorduğunu unutmuştu.

Hector önce Eden'a arkasından da bana baktı. Bana bakışları soğuktu. "Hangisini beğendin, aşkım?" diye sordu Hector yüksek sesle. Eden korktu ve çadıra doğru baktı, tereddüt etti ve ardından sarı ve pembe renkli yabani çiçeklerle süslenmiş ve arkasından pembe kurdelelerin sallandığı tacı seçti.

"O zaman o senin olacak," dedi.

Orada çalışan küçük kızın elinden kum torbasını aldı ve ilk platforma doğru atıp kolaylıkla ilk üç torbayı devirmeyi başardı. Kalabalık sanki çıplak elleriyle on tonluk bir kayayı devirmiş gibi tezahürat yaptı. Eden'a doğru döndü ve elini tutup dudaklarını eklemlerine değdirerek öptü. Karnım kasıldı ve Eden'ı tutup ondan uzaklaştırmak için delicesine bir istek duydum.

Tekrar arkasına döndü ve Eden dudağını ısırıp hafifçe gülümseyerek bana baktı.

İkinci kum torbasını fırlattı ve oradaki torbaları da devirmeyi başardı ve kalabalık bir kez daha çıldırdı.

Aniden Xander dibimde belirdi. Bana doğru eğildi. "Gevşe. Bunların hepsi bir gösteri. Senin onun yanında olmayı istediğin kadar o da senin yanında olmak istiyor."

Nefes verip yumruk yaptığım ellerimi gevşettim.

Hector eline başka bir torba daha aldı ve en uzaktaki hedefe doğru nişan alırken tereddüt etti. Atışını yaptı ancak daha küçük olan iki kum torbası düşerken diğeri olduğu yerde kaldı. Hector gülümsedi, abartılı bir şekilde nefes verdi ve her iki elini birden havaya kaldırarak *ah, aman* der gibi bir hareket yaptı.

"Ben prenses için bir tane kazanırım," dedim kendimi tutamayarak yüksek sesle.

Bütün gözlerin bana döndüğünü hissettim ancak benimkiler Hector'da kaldılar.

"Sen geri zekâlı," diye mırıldandığını duydum Xander'ın ama gurur beni ele geçirmişti. Öne çıktım.

"Al bakalım, Calder," dedi çadırdaki küçük kız, olmayan ön dişlerinin yerindeki boşluğu sergileyerek gülümserken. Kum torbasını onun elinden aldım ve her üç platformu da yeniden hazırlamasını izledim.

"Hepsi hazır," dedi. İlk torbayı fırlattım ve platformu kolayca temizledim. Hector'ı alkışladıkları kadar coşkulu olmasa da kalabalık alkışladı. İkinci torbayı da fırlattım ve platformu yine temizledim. Bu sefer kalabalık biraz daha yüksek sesle alkışladı.

Üçüncü platforma geçtiğimde Eden'dan yana bir bakış attım. Hector onun arkasına geçmişti ve her iki eli birden onu omuzlarından hafifçe sıkıyordu. Kanım alev aldı ve çenem kasıldı. Eden'in gözleri kocaman oldu ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama konuşmadı.

Arkamı döndüm ve üçüncü platforma nişan aldım, kum torbasını fırlatabildiğim kadar güçlü fırlatırken vücudumdaki bütün öfke elimde toplanmış gibiydi. Kum torbası elimden çıkıp diğer üç torbayla çarpışarak hepsini farklı yönlerle gönderirken

etrafa sessizlik hâkimdi. Büyük olan kum torbaları ufakları da arka duvara kadar sürüklediler. Çarptığı duvardan yüksek sesli bir gıcırta yükselmeden evvel ikinci bir sessizlik oldu. Sonra tahta duvar sarsılıp geriye düştü ve yüksek sesle yere çarptı.

Birkaç saniye boyunca donmuş hâlde kalakaldım. Ve sonra ağzı bir karış açık hâlde önümde duran küçük kız Eden'in istediği çiçekten tacı sessizce yukarıdan indirdi ve bana uzattı.

Tacı ondan aldım ve arkama döndüm. Eden elini ağzına kapatmış duruyordu. Bakışları kahkaha ve keyifle parlıyordu. Hector da onun hemen arkasında durmuştu, yüzünde öfkeyle parlayan kırmızı bir maske vardı.

Elimdeki çiçekten tacı yavaşça Eden'a verdim. Uzanıp alırken teni tenime değdi ve gözlerini kocaman açıp kırıştırdı. Bakışlarımı ondan zorla koparıp Hector'a baktım. "Babamız," dedim ve başımla onu selamlayıp arkama döndüm. İki adamın arka duvarı yeniden yerine monte ettiği oyun çadırının yanından ve kalabalığın arasından geçip gittim. Xander koşarak yanıma geldi ve benim kulübeme varana kadar yanımda sessizce yürüdü. Ellerimi kalçama koyup kulübenin önünde hızlı bir şekilde ileri geri gidip gelmeye başladım.

"Seni fevri *ahmak*," dedi Xander, bana öfkeyle parlayan gözlerle bakarak. "Buradan gitmeyi planlarken dikkatleri Eden'la ikinizin üzerine mi çekeceksin? Sen *aptal* mısın? Şimdi kim bilir bu durumu ne kadar zora soktun? Adamın suratındaki ifadeyi gördün mü? Onu tehdit ettin."

"Elleri onun üzerindeydi," dedim dişlerimin arasından.

Xander daha da yakınuma geldi. Suratı tam benimkinin dibindeydi. "Evet, öyleydi. Onunla *evlenmeyi* planlıyor. Ellerini onun her yerinde gezdirmeyi planlıyor... *Sonsuza dek*. Sen de gurur manyağı bir geri zekâlı gibi davranmayı bırakmalısın. Buradan gitme şansımızı ne pahasına olursa olsun mahvedemezsin."

Bir nefes verip elimle yüzümü sıvazladım. "Sen haklısın. Biliyorum, sen haklısın. Ben bir *aptal*ım." Kulübemizin önündeki basamağa oturdum, başımı eğdim ve parmaklarımı enseme

birbirine kenetledim. Birkaç saniye sonra Xander'ın da yanıma oturduğunu hissettim.

Xander yeniden konuşmaya başlayana kadar birkaç dakika boyunca ikimiz de sessizdik. "Kristi'yle konuştum. Bize bir iş bulana kadar en azından üç ay yetecek kadar para gerekeceğini söylüyor. Tahmini üç bin dolar olduğunu söyledi."

Kafamı kaldırdım ve ona inanamayan gözlerle baktım. "Üç bin dolar mı?" kakhaha attım. "Üç bin doları biz nereden bulalım?"

Xander omuzlarını silkeledi. "Sanırım burada devreye Eden giriyor. Konsey üyeleri kesinlikle üzerlerinde para taşıyordur. Onlardan az az almaya başlayabilir, böylece fark etmezler."

"Yeniden hırsızlık."

Xander sinirli bir soluk aldı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Başımı salladım ve gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. "Hayır."

Xander bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Eden nasıl para sayacağını biliyor mu?"

"Ben bile nasıl para sayılacağını pek bilmiyorum. Demek istediğim, teoride biliyorum ama hiç pratik yapmadım."

Xander kafa salladı. "Arkadya'dan başka birini daha bu işe sokup riske girebilir miyiz bilmiyorum."

"Hayır, yapamayız." Bir dakika düşündüm. "Castle ailesine ne dersin? Onlarla bağlantıya geçmenin herhangi bir yolu var mıdır?"

"Ah, bilmiyorum," dedi Xander elini saçlarında gezdirerek.

Bob, Tina ve Melissa Castle birkaç yıl önce bizimle yaşamaya gelen bir aileydi. Sonra Bob Castle, Hector'a yaptığı küstahlık yüzünden cezalandırılınca bir gece yarısı eşyalarını toplamışlar ve buradan ayrılmışlardı. Bahsi geçen "küstahlığın" ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Hector dürüst olmayanların Arkadya'da asla rahat etmeyeceklerini ve koşa koşa günahkârlar topluluğuna geri döneceklerini söylerdi. Tıpkı Castle ailesinde olduğu gibi. Ama Castle ailesinin anlatacak başka bir hikâyesi

olup olmadığını merak ediyordum. Kim bilir, belki onlara güvenebilirdik. Son günlerde kafam çoğunlukla karmakarışıktı. Hayatımı dahi teslim edebileceğim tek insanların Eden ve Xander olduğunu biliyordum.

“Yardım etmeyebilirler,” dedim. “Onları çok iyi tanımıyordum.”

Xander iç geçirdi. “Bir bakalım Eden ana locadaki para durumuyla ilgili ne diyecek. Her defasında bir adım, anlaştık mı?”

“Evet, anlaştık.”

“Ayrıca bundan sonra Hector’a karşı testosteron yüklü gösteriler yapmak yok. Hatta ondan özür dileme bilgeliğini gösterebilirsin.”

Yüzümü buruşturdum. “Pişman değilim.”

“Pekâlâ. Ama en azından pişmanmış gibi davran.”

Çenemi kastım ve onu yeniden Eden’in elini öperken hayal ettim. Ama Xander haklıydı. Eğer bu kızı ondan uzağa kaçırmak istiyorsam daha akıllıca davranmalıyım.

Ama ertesi gün özür dilemek için kendiliğimden Hector’ın ayağına gitmeye fırsat bulamayacağım anlaşıldı. Çünkü beni ana locaya o çağırdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eden

Festivalin ertesi sabahı Hailey beni erkenden kaldırdı ve bana Hector'ın kahvaltıdan sonra beni görmek istediğini söyledi. Kalkıp yatağımda oturdum ve uykulu gözlerimi ovuştururken karnımda hafif bir gerginlik hissettim. "Sebebini söyledi mi?" diye sordum uykulu uykulu.

Hailey başını olumsuz anlamda salladı, elbise dolabımı açtı ve elbiselerimi dışarı çıkardı. Eteğimi yatağımın ayakucuna koyduktan sonra kendisi de yatağımın kenarına oturdu. Ben de yas-tıklarımı yatağın başucuna dayayarak dik oturdum.

Hailey birkaç dakika boyunca beni inceledi ve sonra ellerine baktı. "Düğün tarihin gittikçe yakınlaşıyor, Eden." Duraksadı ve ben de kaşlarımı çattım. "Hector seni bir eş olarak ona karşı görevleriyle ilgili eğitmemi istiyor. Bunu en kısa zamanda yapmam için bana talimat verdi."

Donup kaldım. Onun en kısa zamanda lafı korkunun omurgamda dolanmasına neden olmuştu. Derin bir nefes aldım. Asla Hector'ın karısı olmayacaktım. Bu gerçekleşmeden önce Calder beni buradan uzağa götürecekti.

Ama bu dersleri kullanabilirdim, değil mi? Bir erkeği memnun etmenin her yolunu bilmek istiyordum. O bana göstermek zorunda kalmadan evvel, *Calder'ı* memnun etmenin bütün yollarını bilmek istiyordum.

“Lütfen öğret,” dedim nazikçe.

Hailey bana bir bakış attı ve yanakları kızardı. Uzağa bakmadan evvel bir an için bakışlarından sıkıntının geçtiğini gördüm.

“Bir kadın böyle şeylerden zevk almaz, Eden ama bir metres ya da eş yine de üzerine düşen performansı sergiler. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır,” diye fısıldadım. “Hector sana zevk vermiyor mu?” Yüzünün yanmaya başladığını hissediyordum ve benim yanaklarımın da kızardığından emindim.

Hailey bana geri baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Elini ellerinin arasına aldı. “Her zaman hoş olmaz ama bundan korkmamalısın. Ama ancak gevşek ve kirlenmiş kadınlar kendi zevklerini düşünürler. Sen sadece kocanın alacağı zevke odaklanmalısın.”

Kaşlarımı çattım. Ben gevşek ve kirli miydim? Calder’la yaptıklarımızdan bu kadar zevk aldığıma göre öyle olmalıydım. Hatta zevk demek biraz hafif kalırdı.

Hailey derin bir nefes aldı. “Uyarıldığında erkeğe bazı şeyler olur. Onun seni yatakta istediğini o... *sertleştiğinde* anlarsın.”

Aşağı baktım. Bunu zaten biliyordum. Ve sadece Calder’ın... *sertleştiği* düşüncesi bile bacaklarımın arasına elektrik akımı gönderiyordu. Yutkundum.

“Sonra senin ona dokunmanı isteyecektir, elinle ve ağzınla.” Son kelime tiz bir şekilde çıkmıştı ve gözlerim kocaman oldu.

“Ağzımla mı?” diye fısıldadım inanamayarak. Calder ağzını benim üzerimde kullanmıştı ama benim de ağzımla ona zevk vermem mi bekleniyordu? “Onunla ne yapacağım?” diye sordum.

Hailey isterik bir kakhaha atarken yüzündeki pembelik konyulaştı. “Şey, ah, onu ağzıma alacaksın ve sen... ah...” Kısa bir kakhaha daha attı. “Onu *emeceksin*.”

“Ah,” dedim fısıldayarak. Calder ağzıyla bana zevk verdiğinde bu hoşuma gitmişti. Eğer ben de ağzımı onun üzerinde kullanırsam hoşuna gider miydi? Sadece bunu hayal etmek bile içim-

de tuhaf bir kıpırtı hissetmeme neden oluyordu. Bu hisle birlikte bacaklarımı birbirine bastırmak istiyordum ama kımıldamadan durmayı başardım.

“Biliyorum bu kulağa kesinlikle korkunç ve berbat geliyor ama buna alışacaksın.”

“Ah, ee, evet, korkunç,” diye fısıldadım yeniden.

Hailey boğazını temizledi. “Sonra, ee, sertleşen erkekliğini bacaklarının arasına koyacak ve vücuduna *sokacak*. İlk seferi acıyacak ve kanayacaksın ama ondan sonra sorun olmayacak. Anladın mı?” Hailey ortadan kaybolmak istiyormuş gibi duruyordu.

Calder’ı benimle birlikte çıplak hayal etmeye devam ettim. Sıkı kasları ve erkeksi güzelliğini hayalimde canlandırabiliyordum. Yeniden yutkundum. Kıpırmızı olmuşum ve bacaklarımın arası ıslanmıştı. Evet, anlıyordum. Ve bunu istiyordum. Bunu hemen şu saniye istiyordum. Calder’ı istiyordum, erkekliğini bacaklarımın arasına koymasını istiyordum. Kesinlikle gevşek ve kirliydim. *Ama umurumda bile değildi*. Başımı salladım.

Hailey ayağa kalktı ve küçük titrekle bir nefes aldı. “Tabii bu konuyu düşün gecenin önce daha detaylı konuşacağız. Ve eğer sormak istediklerin varsa... şey...”

“Teşekkür ederim, Hailey,” dedim. “Çok yardımcı oldun.”

Calder’a benimle sevişmesini söylemişim, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmeden. Ama şimdi bunun için yanıyordum. Arzuyla kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Ilık duşun altında Hailey’nin bana söylediklerini düşünerek durdum. Calder benimle seviştiği zaman içime girecekti. Yalnız bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Kendimi ağır ağır yıkadım. Bacaklarımın arasını yıkarken parmağımı Calder’ın yaptığı gibi açıklığımdan içeri kaydardım. Sıcaklık her yerimden fışkırıyordu. Meme uçlarım sertleşmişti. Parmağımı soktuğum yer dar ve sıkışık hissettiriyordu. Nasıl olacaktı da Calder’ın erkekliği buraya... *sığacaktı*? Banyonun kapısının önünden gelen ayak seslerini ve gürültüleri duydum, o yüzden çabucak duşumu tamamlayıp giyindim. Kahvaltımı yaptım ve sonra

Hector'ın ofisine gittim. Kapıyı açıp beni içeri davet ettiğinde başımı eğerek onu selamladım. Aklım Hector'ın beni niye görmek istediği konusunda endişelenemeyecek kadar Calder'ın erkekliğiyle meşguldü. Bu yüzden içeri adımımı attığımda ve Calder'ı şöminenin başında dikilirken gördüğümde ifademi gizlemekte geç kalmıştım. Calder'ın gözleri beni uyarmak istermişçesine büyüdüler ve ben de o şapşal sırtışın yüzüme yayıldığıнын farkına vararak silkinip kendime geldim. Ciddi bir ifade takınmış ancak bunu Hector kapıyı kapatıp arkasına dönmeden önce yapmayı başaramamıştım. Başımı önüme eğerek dudağımı çiğnedim. Kafamı kaldırıp baktığımda Hector'ın yüzünden fırtına benzeri bir şeyin geçtiğini gördüm. Masasına gidip yerine oturmadan önce o da ifadesini kontrol altına almıştı.

"Lütfen," dedi Calder'a eliyle işaret ederek, "Otur. Eden, sen ayakta bekleyebilirsin." Hector'ın sesi buz gibiydi, bu yüzden tüylerim ürperdi. Ellerimi önümde birleştirdim ve ne olacağını görmek için kıınıldamadan beklemeye başladım.

Calder ihtiyatla Hector'ın masasının önünde duran sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu.

Hector başını salladı. "Hayır, demek istediğim yere otur, sandalyeye değil."

Calder kafası karışmış göründü ve önündeki sandalyeye baktı. "Özür dilerim, Babamız, ben..."

"Yere diz çök, Su Taşıyıcısı. Sana açıkladığımda nedenini anlayacaksın," diye emretti Hector, kızgın bir ifadeyle.

Calder gözlerini kıstı. Yumruklarını sıkıp açtı. Ama ardından hızlıca bana doğru bir bakış attı ve sandalyeyi kenara iterek Hector'ın masasının önüne diz çöktü. Karnım korkudan kasılıyordu ama çenemi kaldırıp gözümü bile kırpmadan Calder'a baktım. Hector benim önümde onu küçük düşürmeye çalışıyordu ve ben bundan utanmayacaktım. Bunun festivalle alakalı olduğunu biliyordum. Bu Calder'ın Hector'ı kendi insanların önünde küçük düşürmesiyle ilgiliydi.

Hector masasının üzerindeki objelere dikkat kesilmişti. Sanki

birdenbire onlarla ilgili acıklı bir şeyin farkına varmış gibiydi. Onları yeniden düzenledi ve sonra kaşlarını çattı. Sonra yeniden eskiden oldukları hâle getirdi. Yeniden kaşlarını çatıp hepsini tek sıra hâlinde dizdi ve sırayı kusursuzlaştırmak için kolunu kullandı.

Calder ve ben önce birbirimize ardından da Hector'a baktık. Hector birden kaşlarını çattı ve camdan bir kadın heykelini eline alıp onu şömineye doğru fırlattı. Heykel yüksek bir ses çıkararak kırıldı. Korkudan nefesim kesildi ve Calder'ın bakışları alarına geçmiş hâlde uyararak bana döndü.

Hector arkasına yaslandığında dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Derin bir nefes aldı, Calder'a baktı ve sanki az önce olanlarda bir tuhafılık yokmuş gibi devam etti.

"Benim Kutsanmış Olanımın ne kadar güzel olduğunu fark ettiğini görüyorum," dedi Hector usulca. Calder onu birkaç kalp atımı boyunca saygıyla bekledi.

"Evet, babamız, siz çok şanslı bir adamsınız."

Hector gözlerin kıstı. "Evet, ben şanslı bir adamım. Bunun için tanrılara şükretmem gerekir. Eden için tanrılara şükür etmeliyim."

Calder bekledi, tek bir kasını bile kımlıdatmıyordu. Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi.

En nihayetinde Hector devam etti. "Eden'in güzelliğini fark etmiş olman anlaşılabilir bir şey. Ama bundan daha ileri gitmeyi aklından geçirirsen işler senin için pek iyi gitmez. Yeterince açık mı?"

"Evet, elbette, babamız," dedi Calder.

Hector onu inceledi. Devam etmeden evvel onun içten olup olmadığını değerlendiriyor gibiydi. "İyi, bu çok iyi. Şimdi Su Taşıyıcısı, senin hırslı bir çocuk olduğunu söyleyebilirim. Senin..." Küçümseyerek elini havada salladı. "Sistem şeyin tanrıları pek memnun etmedi. Ancak..." Büyük, siyah deri koltuğuna oturdu. "Bardak taşıyıcısı olarak bana daima iyi hizmet ettin, benim hizmetlim." Hector düşünceli bir şekilde Calder'a baktı. "Aynı

kapasitede devam etmen ikimizin de yararına olacaktır. O yüzden bugünden itibaren benim *kişisel* bardak taşıyıcım olacaksın. Sadece tapınağa değil bana da hizmet edeceksin.”

Calder’ın ifadesi değişmedi. “Teşekkür ederim, babamız. Bu sıfatla benden ne yapmam bekleniyor acaba?”

Hector sandalyesinin arkasına yaslandı ve iki elinin parmak uçlarını birbirine yasladı. “Ben istediğimde bana hizmet edeceksin. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, sen getireceksin. Ve bunu yaparken de benim önümde diz çökeceksin.”

Calder’ın bakışları yıldırım hızıyla Hector’ı buldu, olduğum yerde irkildim. Oldukça uzun gelen birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. En nihayetinde Calder göz kontağını bozmadan konuştu. “Bana olan güveniniz için teşekkür ederim, babamız. Size hizmet etmek benim için onurdur.”

Hector parmaklarını birbirine vurdu. “Evet. Tanrılar da tıpkı benim gibi bu fedakârlığından memnun kalacaklardır. Bu görev senin daha çok kutsanmana, ruhunun günahlarından arınmasına yardım edecek. Ayağa kalkabilirsin.”

Calder ayağa kalktı. Kaslı ve güçlü vücudunu doğrulttuğunda o eski, güçlü görüntüsü geri gelmişti. Gözlerimin onun vücudunda baştan ayağa dolanmaması için kendime zorla engel oldum. Başımı önüme eğdim.

“Bana en iyi şekilde hizmet edebilmen için ana locaya taşınman gerekecek,” dedi Hector kendisi de ayağa kalkarak. Calder cevap vermeden evvel bir anlığına şok geçirmiş gibi baktı. “Elbette, babamız. Eşyalarımı toplamalı mıyım?”

“Hangi eşyalardan bahsediyor olabilirsin?”

Calder hafifçe kafasını salladı. “Sanırım pek fazla bir şey değil. Yedek kıyafetim.”

Hector elini salladı. “Eğer istiyorsan. Arka odada bir şey koyacak yer yok ama neyi istiyorsan getirebilirsin.”

Ağzım açık kaldı. Arka oda çamaşır makinelerinin olduğu ve köpeklerin uyuduğu yerdi. Ağzımı kapadım ve yüzümde hiçbir duygu belirtisi göstermemek için başımı önüme eğdim.

"Yatak da yok. Sen kendine bir şeyler ayarlarsın diye düşünüyorum," diye devam etti Hector.

Calder'ın yüzünden kafa karışıklığına benzer bir ifade geçti. "Bir şeyler ayarlamaya alıştım," dedi sadece.

Hector ona dikkatle baktı. "Evet. İşçilerimin yaptığı fedakârlıklar en memnuniyet verici şey."

Calder cevap vermedi.

Hector elini kapıya doğru salladı. "Gidebilirsin. Eşyalarını topla ve buraya geri gel. Bugünden itibaren görevlerimi yerine getirirken peşimde olacaksın."

"Peki, babamız." Calder döndü ve kapıya doğru yöneldi ama benimle göz kontağı kurmadan önce değil. Yanımdan geçip gidene kadar göz kontağına devam ettim ve sonra yeniden masasının üzerindeki eşyaları düzenleyen Hector'a baktım.

"Eden, yeni hizmetkârımla konuşurken seni buraya niye çağırdığımı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, babamız."

"Çünkü Eden, bu çocuğa yardım etmek benim görevim. Tanrıların emrettiği düzeni anlamayı istiyorum. İşçiler vardır ve liderler vardır. Ben bir liderim, tıpkı senin gibi. Tanrılara bilgeliklerinden dolayı güvenmeliyiz ve onların emirlerini değiştirmeye çalışmamalıyız. Şeytan dikkatimizi tanrıların yolundan ayırmak için önümüze engeller koyacaktır. Ama onu dinlememeliyiz. Eğer yolumuzdan saparsak sonuçları kötü olur. Anlıyor musun?"

"Evet, babamız," dedim.

"İyi." Hector yanıma geldi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve tepemde dikilerek gözlerimin içine baktı. "Prensesim, seni çok uzun zaman bekledim. Hiçbir şey yolumuza çıkmamalı. Artık birleşmemiz iyice yaklaştığı için şeytan bizi daha fazla sınayacaktır. Bütün günahlardan uzak durmalısın."

"Evet, babamız," dedim.

Hector derin bir nefes verdi, öne eğildi ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak donup

kaldım. Bir dakika kadar sonra geri çekildi. "Hailey seninle konuştu mu?"

"Ne hakkında, babamız?"

"Gerdek gecemiz hakkında."

Boğazımı temizledim. "Biraz," dedim gözlerimi kaçırarak.

Hector başını salladı. "İyi, bu çok iyi. Yakında, çok çok yakında. Sanki bir ömür boyunca seni beklemişim gibi hissediyorum, aşkım. Keşke kehanet..." Kaşlarını çatıp bir anlığına uzağa baktı. "Ama tanrıların talimatlarını dinlemeliyiz, kendi bencil ihtiyaçlarımızı değil." Bir an daha yüzüne baktı sonra yüzümü bıraktı. "Gidebilirsin, Eden. Kutsal Kitap okumalarını artırmanı istiyorum, özellikle günaha girme ve fedakârlıkla ilgili bölümü."

"Evet, Babamız," diye tekrarladım kapıya doğru geri geri giderek. Neredeyse kapıya vardığımda, arkamı döndüm ve hızlıca dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Ardından da çok uzun süredir tuttuğum nefesimi bıraktım.

Calder ana locaya taşınıyordu. Ve tek hissettiğim şey dehşet duygusuydu. Xander'ın kelimeleri yeniden kulağıma çalındı. *Fırtına yaklaşıyor.*

Ertesi gün tapınağa diğer konsey üyeleriyle birlikte girdim ve her zamanki yerime oturdum. Onun görevlendirilmiş kölesi olarak Calder, Hector'ın arkasından yürüdü. Bu kelimeyi kullanmıyordu ama olan şey tam olarak buydu: Calder'ı küçük düşürme yöntemi. Karşı çıkarsak Hector'ın hayatlarımızı biz gidene kadar çekilmez hâle getireceği düşüncesiyle içimdeki korku, kızgınlık ve meydan okuma düşüncesiyle savaşıyordu. Dikkatli olmalıydık, bunu biliyordum. Daha önceden de bu rolü oynamaya alışkıttım. Ama Hector'ın Calder'ı bu şekilde aşağılaması ayağa kalkıp tapınağın ortasında herkesin içinde ona olan aşkımı haykırma isteğimi tetikliyordu. Calder'a olan aşkım Hector'a karşı keskin bir kılıç gibiydi. Bununla savaşmak, onu köleleştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu gerçektir ve dokunulmazdı. Bu bizimdi.

Hector, Calder'a işaret verdi ve Calder son konsey üyesinin solunda yere diz çökerken yüzünü ifadesiz tuttu. Hector kürsüsünün arkasındaki yerini alıp insanların susmasını beklerken öne yaslandı. Başımı eğdim. Konsey üyeleri de başlarını eğdi ve gözlerini kapadı.

Yere bakarken gözüme mavi bir şey ilişti. Sandalyemin altına bakabilmek için hafifçe başımı eğdim, tek bir gündüzsefası orada duruyordu. Gülümsememek için dudagımı ısırđım. Gözlerimi Calder'a çevirdim ve o da beni görüp hafifçe bana doğru döndü ve çiçeğı gördü. Kafası karışmışa benziyordu. Seyircilere doğru dönüp Xander'ın durduğu yere doğru baktı. Xander ona göz kırptı hemen ardından gözlerini kapattı ve başını eğdi.

Tekrar Calder'a baktım. Bana üstü örtülü küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yeniden başını eğdi.

"İnsanlarım," dedi Hector. Derin bariton sesi dikkatlerini emrediyordu. Kürsüsünün arkasından çıkıp öne doğru yürüdü. Tekrar konuşmaya başlamadan önce topluluğun önünde bir dakika kadar durdu. "Bugün itaatsizlik üzerine konuşacağım ve sonra sevgili işçilerimden birinin suyla arınma törenini gerçekleştireceğim. Emir alacak yaşa geldiğı günden beri benim bardak taşıyıcım olan Calder Raynes'in arınma töreni olacak."

Gözlerim ânında Calder'a gitti ve kaşlarını çatmadan evvel çok kısa bir anlığına da olsa yüzünden şok ifadesinin geçtiğini gördüm. Yeniden insanlara doğru döndüğümde bütün bakışların onun üzerinde olduğunu fark ettim.

Hector döndü ve bir dakika ileri geri yürüdü. Parmağı dudaklarında derin düşüncelere dalmışa benziyordu. Sonunda durdu ve yukarı doğru baktı. "Tanrılar bizi seviyorlar, tıpkı benim de sizi sevdiğim gibi. Ama şunu unutmamamız gerekir; tanrılar bize sakın akan nehri getirdikleri gibi denizlerin suyunu taşıran şiddetli fırtınaları da getirirler." Hector duraksadı, etrafına bakındı. "Fırtına şiddetli olabilir, fırtına yıkıma sebep olabilir ama en nihayetinde..." Hector yeniden duraksadı ve odanın diğer ucuna bakmak için topuklarının üzerinde döndü. "En ni-

hayetinde, fırtınanın amacı size yanlışlarınızı göstermek ve size yeniden sakın sulara doğru rehberlik etmektir.”

Tapınağın kapısı açıldı ve iki işçi geniş beyaz bir küveti ana koridordan geçirip nazikçe yere bıraktı. Geçmişte Calder hep vaftiz küvetini doldurma işleminin bir parçası olmuştu. Şimdi bunu yapan iki oğlanı tanımıyordum ama ona olan hayranlık dolu bakışlarına bakılırsa onlar Calder’ı tanıyordu. Büyük sürahilerle birkaç tur gidip gelerek küvetin çoğunu doldurdular.

Hector, Calder’a öne çıkmasını işaret etti ve Calder ayağa kalktı. Hector’ın önünde durduğu küvete doğru ilerledi ve hemen onun yanında durdu. Hector oldukça uzun bir adamdı ama Calder ondan birkaç santim daha uzun duruyordu. İçimde bir şeyler bu durumdan memnuniyet duyuyordu. Belki de Calder’ın Hector’dan sadece içsel olarak değil fiziksel olarak da üstün olduğunu bilmem bunun sebebiydi.

“Diz çök,” dedi Hector buz gibi bir sesle. Tapındaki sıcak havaya rağmen omurgamdan yukarı yayılan bir ürperti hissettim.

Calder küvetin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve başını suya doğru eğdi.

“Sevgili tanrılarımız!” diye gürledi Hector ellerini havaya kaldırarak. “Sizin iyiliğinize ve asla sonu olmayan gücünüze inananlar günahlarından arınacaklardır!” Calder’ın ensesindeki saçları eliyle kavradı. “Calder Raynes, tanrıların doğrularıyla ve yöntemleriyle eğitildin ve sana onlara itaat etmen öğretildi. Hayatın boyunca kötülükten uzak duracaksın, inancını koruyacaksın ve tanrılara hizmet etmek için her zaman elinden geleni yapacaksın. Sadece tanrılara. Bu suyla arındıktan sonra, kalbin ve ruhunda tanrıları memnun etmeyen her ne varsa hepsinden kurtulmuş olacaksın.”

Hector, Calder’ın kafasını sert bir şekilde iterek suya gömdü ve orada tuttu.

“Calder Raynes, Cennet Bahçeleri’nde sonsuz hayata kavuşmayı ve tanrılara hizmet etmeyi arzuluyor musun?”

Hector'ın Calder'ın kafasını sudan çıkarması için bekledim ama çıkarmayınca kalbim hızla çarpmaya başladı ve etrafıma bakındım. Başka hiç kimse neler olduğunu merak ediyormuş gibi görünmüyordu. Yeniden Calder'a baktım.

"Calder Raynes, tanrıları bütün kalbinle, ruhunla ve bedenle sevmeye yemin ediyor musun?" Yeniden durdu ve yine Calder'ın kafasını dışarı çıkarmadı.

Kocaman açılmış gözlerle kucağımda yumruklarımı sıkıp açarken Calder'ın yere diz çökmüş bedenine baktım.

"Calder Raynes, her gün tanrıları memnun edecek bir yaşam tarzını benimseyecek misin ve kendinden önce daima onlara hizmet edecek misin? KENDİNDEN ÖNCE?" diye tekrar etti yüksek sesle.

Hector, Calder'ın kafasını hâlâ suda tutarken sinirlerim tam da göğsümde korkuyla çarpınan kanatlara dönüştüler.

"Calder Raynes," diyerek duraksadı, hâlâ Calder'ın saçını tutmuş hâlde etrafına bakarak, "Seri sıklıkla doğruluk ve tanrıların yolundan çıkarmaya çalışacak olan karanlık güçlerden uzak durmaya söz veriyor musun?" diye devam etti.

Sandalyemin ucuna doğru kaydım, boğazıma bir yumru oturmuştu. Bir insan suyun altında nefesini kaç dakika tutabilirdi ki? Panik duygusu içime yayıldı. Eğer Calder mücadele edecek olursa Hector onun kalkmasına izin verir miydi? *Neden mücadele etmiyordu? Sessizce boğulmuş muydu?*

"Dua edelim!" dedi Hector gümbürdeyerek.

Cemaatin geri kalanıyla birlikte başını önüne eğdi. Aralarında Calder'ın başının çok uzun süredir suyun altında olduğunu fark eden olduysa bile kimse tek kelime etmemişti.

"Tanrılar bu oğlandan bütün günahları, bütün bencilliği ve bütün şeytani şeyleri alın. Karanlığı onun kalbinden alın ve onun ruhuna merhamet ve doğruluk verin. Bu suyun onu şimdi ve daima arındırmasına izin verin. Böylece bu oğlan çocuğu bir erkek hâline gelsin." Başını önüne eğik tuttu, gözleri kapalıydı. Vücudum ayağa kalkıp bağırarak kadar gerilmişti. Her bir kasım Cal-

der hepimizin gözleri önünde boğulup gitmeden evvel Hector'a saldırmak için alarına geçmişti.

Ama tam hareket etmeye başladığım anda, Hector eli ni kaldırdı ve su damlacıkları her yöne yağmur gibi yağarken Calder'ın başını suyun içinden çıkardı. Kocaman bir nefes alırken Calder'ın sadece profilini görebiliyordum. Dizlerinin üzerinde geriye çöktü ve suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Donup kaldım.

Hector, Calder'ın hemen yanı başına yürüdü, hafifçe sendelemiş gibi oldu ama dengesini korudu. Calder'ı baştan ayağa süzerken sesi bir ton zayıflamışa benziyordu. Yüzünde kızgınlık ve kafa karışıklığıyla dolu bir ifade vardı.

"ŞEYTANDAN VAZGEÇİYOR MUSUN?" dedi gürleyerek.

"Geçiyorum, babamız," dedi Calder sesi güçlü ve net çıkarak.

"Peki ya onun bütün şeytani işlerinden? Onun bütün kandırmalarından?"

"Geçiyorum, babamız."

"Gözle ve bedenle gerçekleştirilen kötü arzulardan vazgeçiyor musun?"

"Gözle ve bedenle gerçekleştirilen kötü arzulardan vazgeçiyorum, babamız."

"Tanrıların sevgisi gibi en kutsal şekillerde seveceğine söz verir misin?"

"Veririm, babamız."

Calder'ın saçlarından ve yüzünden akan su tişörtüne damlıyor ve kumaşın kaslarına yapışmasına neden oluyordu. İfade sinde cesaret ve mutluluk karışımı bir şeyler vardı ve aklından geçenleri tahmin edemiyordum. Sanki su onun elementiydi ve onu sadece temizlememiş aynı zamanda güçlendirmişti de. Kafam karmakarışık öylece oturdum. Hâlâ korkuyordum ama aynı zamanda da gurur doluydum.

"O zaman seni kutsanmış ilan ediyorum, yenilendin. Artık güçlü ve temizsin. Huzurla ayağa kalk. Kutsallıkla ilerle."

Calder yavaşça ayağa kalktı. Seyircilere bakıp gülümserken

onlar da ona gülümsedi. En son konsey üyesinin oturduğu yere doğru geri geri yürüdü ve yeniden oraya diz çöktü.

Ve iki işçi çocuk yeniden küveti almak için geri geldiklerinde, siyah saçlı ve açık mavi gözlü olanın sanki Calder bir tanrıymış gibi ona baktığını fark etmeden edemedim.

O gece yatağında uzanırken Calder'ı arka odada köpeklerle birlikte yatakta yatarken gözümde canlandırdım. Bu durumun adaltsizliği karşısında öfkeme tutunmak istiyordum ama zihnim sürekli onu üstü çıplak hâlde yatağına uzanmış, ay ışığı bronz renkli tenine vururken hayal ediyordum. *Çok yakınımdaydı.*

Ona o gün ne olduğuyla ilgili sorular sormak istiyordum. Kutsanma töreninde ne olduğunu, kafasından ne geçtiğini, benim kadar korkup korkmadığını ona sormak istiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı ve onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordum.

Bir süre yatakta dönüp durdum. Hector'ın planı Calder'ı yakınında tutmak, böylece her hareketini kontrol edebilmektir. Ama gece yarısı onun yanına gidebilecek kadar gözümü karartabileceğim aklına gelir miydi? Özellikle de kutsandıktan sonra? Bu gece Hailey'nin Hector'ın odasında olduğunu biliyordum. Belki de Hailey onu meşgul tutuyordu.

Aklım bir karar veremedi evvel ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Anlaşılan o ki aklım bunun o kadar da akıllıca bir fikir olmadığını bilse de vücudum ne istediğini biliyordu.

Battaniyemi yorganımın altına sokup yarı insan şeklini verdim. Sonra parmaklarımın ucunda kapıma kadar gidip yavaşça açtım. Koridordan aşağı baktım, kimse olmadığını görünce usulca çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Geniş merdivene ulaşmak için Hector'ın kapısının önünden geçmem gerekiyordu. Oraya vardığımda durup dinledim. Erkeksi homurtular ve tenin tene çarpmasına benzer çok hafif bir ses duydum. Aceleyle geçip merdivenlere geldim.

İleriki kanattan gelen yumuşak sesler duydum. Çabucak merdivenlerden aşağı indim ve iki katlı geniş oturma odasını katettim.

Boş mutfaktan arka koridora geçtim, ta ki çamaşır odasının kapısına gelene kadar ilerledim. Kapının önünde durdum. Şimdi her şey inanılmaz derecede sessizdi.

Elimi kapının kulpuna koydum ve usulca çevirerek çok küçük bir gıcırtyla kapıyı araladım. Olduğum yerde durdum ve bekledim. Evin içinden başka hiçbir ses gelmeyince açık kapıdan usulca içeri girdim. Bir el ağzımı kapattı ve bir kol belimin etrafına dolandı. Calder gözlerini kısmış bana bakıyordu. Tuttuğu nefesi bıraktı ve elini ağzımdan çekti.

“Sen delirdin mi?” diye fısıldadı.

Kollarımı onun boynuna doladım. Yüzümü boynuna gömecek muhteşem kokusunu içime çektiğimde sakinleşmiştim. Başımı sorusuna cevap vermek için evet anlamında salladım.

Yeniden nefes verdi ve kollarını kaldırıp etrafıma sardı. Geriye yaslanıp fısıldadı. “Çok yakınımdasın. Uyku tutmadı. Ben...” Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve aynı duyguları paylaştığını bana söylemek ister gibi beni tutkuyla öptü.

Birkaç dakika sonra beni öpmeyi kesti ve alnını alnıma yasladı. Sert bir şekilde nefes alıp veriyordu. “Eden, bunu riske edemeyiz. Hector... Bilemiyorum, konuştuğumuz gibi. O farklı davranıyor. Bizim aramızda gördüğü şeyden dolayı mı, çıktığı hac yolculuğunda bir şey mi oldu ya da başka bir şeyden dolayı mı bilemiyorum. Ama eğer buradan çekip gitmek istiyorsak daha dikkatli olmalıyız.”

“Biliyorum. Calder, bugün ne oldu öyle? Senin için çok endişelendim. Boğulacağını düşündüm. Ne yapacağımı bilemedim.”

İşaretparmağını dudaklarımın üzerine koydu ve yüzüme şefkatle baktı. “Ben iyiydim. Gerekirse savaşacağım, sana söz veriyorum. Ama bunun ne zaman gerekli olduğu ne zaman olmadığı konusunda bana güvenmen gerek, anlaştık mı?”

Başımı salladım. “Tamam.”

Yeniden gülümsedi. "Tamam." Bir dakika kadar omuzumun üzerinden baktı ve arkasından bana döndü. "Bugün, Eden, başım suyun altındayken ve sadece Hector'ın kelimelerini duyabiliyorken, ben..." Düşüncelerini toparlamak istermiş gibi bir dakika duraksadı. "Bilemiyorum, huzur duygusu kapladı içimi. Sanki bana her şeyin iyi olacağını söylemişler gibi. Sanki tanrılar Hector'ın bizim düşünmemizi istediği gibi zalim ve yargılayıcı değillermiş gibi. *Kabullenme* duygusunu hissettim. Sanki bana buradan gidebilmem için güç veriyorlardı, bize bir hayat kurabilmem için. Açıklaması çok zor. Oksijensiz kalmışım gibi mi konuşuyorum? Deli gibi?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Söylediğin şey bugüne kadar duyduğum en mantıklı şey. Merhamet Tanrısı senin kulağına fısıldamış."

Calder kıkırdadı. "Buradan bir an önce gitmemiz gerektiği konusunda daha da netleştirdim. Ve bu yüzden," dedi dudaklarını nazikçe öperek. "Burada olmamalısın."

Nefesimi bıraktım. "Biliyorum. Birazdan gideceğim. Sadece... Sana çok ihtiyacım var, Calder. Seni istiyorum. Her bir zerreni istiyorum. Sen de benim her zerreme sahip ol istiyorum. Seni... içimde istiyorum." Gözlerim kocaman açıldı. Onunkiler de öyle. "Eğer benimle birlikte olursan ve bunu Hector'a söylersek... Bizi buradan gönderir."

"Şşşt, Eden," dedi Calder saçımı düzelterek. "Hector'la bir alakası olduğu müddetçe senin bekâretini asla bozmayacağım. Ayrıca Hector bizi bugün yollasaydı, ertesi sabah yalvararak geri gelirdik." Çenesi atıyordu. "Gittiğimizde temelli kalmalıyız."

Başımla onayladım. Beni elimden tuttu ve pencerenin önünde serili olan, üzerinde ince bir yastığın durduğu battaniyenin üzerine götürdü. Fazlasıyla dost canlısı olan iki köpek kafalarını kaldırıp yumuşak sesle inlemekten ve çamaşır makinelerinin önünde duran geniş köpek yataklarına yatmaktan başka bir şey yapmadılar. Calder'a verilenden çok daha konforlu yatakları vardı.

Battaniyenin üzerine oturduk. Calder sırtüstü uzanarak beni de kendisiyle birlikte çekti ve çıplak kaslı göğsünün üzerine yatmamı sağladı. Burnumu onun tenine gömüp kokusunu içine çektim.

"Hayatım boyunca yerde uyudum. Bu benim için zor değil. Aslına bakarsan bunu görüyor musun?" dedi Calder, parmağıyla pencereyi işaret ederek. "Şimdi ayı ve şehir ışıklarını görebiliyorum. Daha önce hiç camın önünde uyumamıştım. Yerdeki havalandırma deliklerinden gelen serin havayı hiç hissetmemiştim," dedi odanın diğer tarafını işaret ederek. "Çok yakında biz de o şehirde ve ayın altında olacağız." İki kolunu birden bana doladı ve beni sımsıkı kendine doğru çekti. "Ve bu gece odana geri döndüğünde, sana dünden daha yakın olduğumu bileceğim ve yatağıma senin kokun sinmiş olacak." Bana gülümsedi ve eğilip beni alnımdan öptü.

"İster yerde köpeklerle birlikte isterse krallara layık bir yatakta olsun," dedim geri fısıldayarak. "Seni seçerdim, Calder. Sana dokunacaksam çivilerle dolu bir yatakta yatmaya bile razı olurdum."

"Hector'a daha fazla fikir verme."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Çok samimi söylüyorum. Bunu yapardım." Yüzünü daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine yaslandım. "Dışarıda bizim için bir hayat olduğunu düşünüyor musun?"

Calder birkaç kalp atımı boyunca bekledi ve bana baktı. "Dışarıda bizim için bir hayat inşa edeceğim. Senin ve benim için. Ve o zaman, evet, dışarıda bizim için bir hayat olduğuna inanacağım."

Bacağımyı onunkinin üzerine attım ve ona yeniden sarıldım. "Bir gün gelecek, her gece böyle uyuyacağız." Başımı çevirip ona baktım.

"Evet," dedi. Surat ifadesi yüzümdeki bir tutam saçı çekerken oldukça ciddiydi. "Seni seviyorum, Eden."

Gözlerimi kırparak ona baktım. Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Seni seviyorum kelimeleri tepemizde bir müzik gibi u   urken sessizlik içinde orada öylece yattık. Birkaç dakika sonra do rulup oturdum ve özgün bir şekilde ona baktım. "Geri dönsem iyi olacak."

Başını salladı. "Eğer birileri seni görecek olursa, onlara mutfakta olduğunu söyle. Muhtemelen sana inanmayacaklardır ama..."

Dizlerimin  zerine kalktım. "Kimsenin beni görmesine izin vermeyece im." Bir anlığına tereddüt ettim. "Sana bu şekilde muamele etmesinden nefret ediyorum."

Calder nefes verdi. "Sorun yok. Diğer insanlara kendini kanıtlamak için beni kullanıyor. Sen güçlü olduğun sürece, bu oyunu oynayabilirim. Senin benim için endi elenmedi ini bilmeliyim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Tamam." Calder bir anlığına bana bakıp kaşlarını çattı. "Seni buradan odana sa  salım gideceğini bilmeden göndermekten ho lanmıyorum." Do rulup oturdu ve ikimiz birlikte ayağa kalktık. Calder e ildi ve beni hafifçe dudaklarımdan öptü. "Odana döndüğünde, pencereden aya bak. Ben de buradan aya bakıyor olacağım." Yüzüme d  en bir tutam saçı eliyle düzeltti. "Aynı ayın altında olduğumuz sürece, hep bir yolunu bulacağız. Merhamet Tanrısı bundan başka bir şeye izin vermez."

Nefes vererek küçük bir kakhaha attım ve onu son bir kez daha dudaklarından öptüm. " yi geceler."

" yi geceler, Gündüzsefam."

Kapıyı sessizce açıp dışarı  ıktım. Gizlice b y  k odadan geçtim ve merdivenlerden yukarı tırmandım. Tam merdivenin en son basamağına geldiğimde Hector'ın kapısı birdenbire açılınca çabucak onun odasının karşısındaki boş misafir odasına daldım. Kalbim    katı hızlı atarak duvara yaslandım. Eğer Hector kordordan a a ı gidecek olursa benim odama bakıp gitti imi anlar mıydı?

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Hailey'nin sesinin odanın için-

den bir şeyler söylediğini duydum ve Hector yeniden içeri girerken ona cevap verdi. Başımı uzatıp köşeden gözetlediğimde kapısının hâlâ açık olduğunu gördüm. Önünden parmak uçlarımda aceleyle geçtim ve odama gittim, kapıyı arkamdan usulca kapadım ve tuttuğum nefesimi yüksek sesle bıraktım.

Battaniyeyi kaldırdım, yorganı çektim ve yatağa girdim. İki saniye bile geçmeden odamın kapısı açıldı ve koridorun ışığı içeri doldu. Hector'ın silüetini kapının eşiğinde dikilmiş bana bakarken tek gözümü, görebilecek kadar araladım. Uyuyormuş numarası yapmaya devam ettim. Oldukça uzun gelen bir sürenin ardından odamın kapısı kapandı ve ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Sırtüstü dönerek deli gibi atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım.

Hector bundan önce de beni kontrol ediyor muydu? Bir ürperti omurgamdan aşağı yayıldı. Yine de Calder'la birlikte geçirdiğim kısacık zamana şükretmeden edemiyordum. Ve yakalanmadığım için de şükran duyuyordum.

Yatağın içinde döndüm ve pencereyden dışarı baktım. Kalbim huzur dolu bir ritim tutturmuştu ve Calder'ın da onu izlediğini bilerek gökyüzündeki dolunayı seyrettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Calder

Ertesi sabah, yatağımın hemen yanındaki perdesi olmayan pencerelerden içeri giren güneş ışıkları gözlerime vurarak beni uyandırdı. Arka kapıdan çiy damlacıklarının hâlâ parıl parıl parladığı açık havaya çıktığımda halsizdim. Damlalar bir saat içinde eriyip gideceklerdi ve saat beş buçuktan sonra uyanan hiç kimse gece çiy yağdığını bilmeyecekti.

Hector'ın yıkanmaya devam etmemde ısrar ettiği nehre gittim. Kıyıya diz çöküp yüzüme su serptim ve kocaman bir nefes verip yüzümden damlayan suların dört bir yana saçılmalarına, binlerce minik damlacığın suya geri düşmesine neden oldum. Eğildim ve suyu avucuma alıp başıma götürdüm, sonra da boynumu yıkadım. Ardından da köpekler gibi kafamı iki yana sallayarak su damlacıklarının bir kez daha havaya saçılmasına ve yere düşmesine neden oldum. Kalan suyu yüzümden ve boynumdan silmek için tişörtümü kullandım. Sonra kalkıp beş yüz metre uzaklıktaki işçi kulübelerinin olduğu yerdeki tuvaleti kullanmaya gittim. Durdum ve arkamda kalan ana locaya baktım. En az bir saat daha hiç kimse uyanmazdı. Hector'ın kurallarına göre, ana locaya taşınmış olsam da tuvalet için gidip gelecektim. Ama evin arka tarafındaki küçük lavaboyu kullansam kimin haberi olacaktı ki?

Ana locaya geri döndüm ve sessizce çamaşır odasına giderken içeri sadece şöyle bir göz attığım küçük banyoya yürüdüm.

Kapıyı arkamdan mümkün olduğunca yavaş kapattım ve sonra arkadan kilitledim. Burada duş yoktu. Sadece bir tuvalet ve lavabo vardı. Daha önce evin içindeki su tesisatını hiç kullanmamıştım ama neyin ne işe yaradığını anlamak kolay olmuştu. Ayrıca daha önce büyük toplumda yaşamış ve özledikleri şeylerden bahseden işçilerle birlikte yaşamıştım. Şimdiyse sebebini görebiliyordum. Musluğun sapını yukarı doğru kaldırdım ve su akmaya başladı. İrkilip hafifçe geri kaçtım. Sonra biraz daha havaya kaldırdım ve su daha da hızlı akmaya başladı. Bir dakika kadar bu şekilde akmasına izin verdim ve onu izlerken böyle bir şeyin hayatı genel olarak ne kadar kolaylaştırabileceğine hayret ettim. Su akarken, kendi ekinlerimizi sulamak için yaptığım komik sulama sistemini düşündüm. Hector her ne kadar basit yaşamaktan ve fedakârlık etmekten bahsetse de, bulduğum aptalca fikre içten içe gülmüş olmalıydı. Birdenbire sulama sistemi gözüme tamamen aptalca göründü. Aylarca güneş tepemde, kaslarım yorgunluktan cayır cayır yanarken o kütüklerin içini oymuştum. Gülmeye başladım. Mümkün olduğunca sessiz olmaya gayret ediyordum ve kendi şamatama engel olmaya çalışarak lavaboya doğru yaslandım. Gülüyordum çünkü gülmek zorundaydım. Ya gülecektim ya da rezil olduğum için oturup ağlayacaktım.

Nihayet kendime hâkim olmayı başardığımda, suyun bir dakika kadar daha akmasına izin verdim ve sonra musluğu yavaşça kapattım.

Akan su bana ne kadar sıkıştığımı hatırlatmıştı. Bu yüzden tuvaleti kullandım ve üzerindeki küçük gümüş renkli düğmeye bastım. Su akmaya başlayarak döndü ve gideri yıkayıp temizledi. Ve ben modern dünyayı ilk kez görmüş bir mağara adamı gibi orada durmuş seyrederken yeniden doldu. Ki bunun gerçeklik payı oldukça yüksekti. Sifona tekrar bastım ve su dönerek akarken hayretler içinde izledim.

Orada dururken birdenbire büyük toplumun arasına ayak basmanın benim için neye benzeyeceğini anlamıştım. Eğer bir lavabo ve tuvaletin çalışma şekli beni böylesine şaşırtıyorsa kim

bilir her şeye aynı anda maruz kalmak nasıl olacaktı? Eden için bu durum böyle olmayacaktı. O hayatı boyunca elektriği ve suyu bu şekilde kullanmıştı. Ama onu korumak ve ona bakmak benim görevim olacaktı. Muhtemelen beceriksiz bir ahmağa benzecektim. Hector'ın bize hayatımızın geri kalanında burada, Arkadya'da yaşamaktan başka bir seçenek karşısında nasıl hazırlıksız bıraktığını fark ettiğimde öfke içimi kapladı.

Lavaboya yaslanıp Eden'm güven dolu gözlerini hayal ettim. Amaç duygusu beni ele geçirdi. Evet, çok zor olacaktı ama hayatımın yönünü bundan böyle Hector belirlemeyecekti. Eğer büyük sel baskını gerçekten gelecek olursa, yok olup gidecektim. Ama en azından özgür bir şekilde yok olacaktım ve Eden da özgür olacaktı. Ayrıca sonunda her nereye gideceksek gidelim –Cennet Bahçeleri ya da cehennemin dibi– *beraber gidecektik*.

Ellerimi yıkamak için sabunu kullandım. İpeksi sıvıyla avuçlarımı ovuştururken köpüklerin şekillenmelerini izledim. Bugüne kadar kullandığım tek sabun ot karışımından ve yağlardan yapılmıştı ve asla bu şekilde köpürmüyordu. Aynada kendime bakarken ellerimi ağır ağır kuruladım. Evlerimizde aynalarımız yoktu çünkü gösteriş günahtı. Bu yüzden kendi yansımamı nadiren görürdüm. Yüzümü farklı açılardan incelemeye başladım. Çenemdeki koyu renkli kirli sakala dokundum ve dişlerime bakabilmek için daha da yakına sokuldum. Dişlerime çok iyi bakar ve onları her zaman kuru bir bez ve tuzla ovar, nane yaprakları çiğnerdim. Tıpkı Eden'inkiler gibi düzgün ve beyaz oldukları için şanslıydım. Arkadya'daki herkes diş açısından bu kadar şanslı değildi.

Kapıyı sessizce açtım ve dışarı çıkıp arkamdan kapattım. Tam dönüyordum ki bir erkek sesi, “Şimdiden kuralları çiğnemeye başladın demek? Ne kadar da üzücü,” dedi.

Hemen döndüm ve konsey üyelerinden Clive Richter'ın uğursuz suratında kendini beğenmiş bir ifadeyle durduğunu gördüm. Onlarla çok az münasebetim vardı ve aralarında özellikle sevdiğim bir konsey üyesinin olduğunu söyleyemezdim. Yine de Clive

aralarından sevilmesi en zor olanı gibi duruyordu. Tapındaki törenlerde en öndeki yerinde, sürekli esnemesini saklamaya çalışarak, cebindeki bir şeyleri kontrol ederek ve tiksintiyle işçilere bakarak otururdu. Bütün bunlar başkalarının dikkatini çekiyor muydu bilmiyordum ama benim çekmişti. Apaçık belliydi ki Clive ve Richter kendini büyük, biziye oldukça küçük görüyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Acil bir durumdu."

Clive alay eden bir kahkaha attı. "Kendi barınağına dönüp acil durumunu orada giderebilirsin."

"Bir dahakine öyle yapacağım," dedim sert bir ifadeyle ve etrafından dolanmak için hareket ettim.

Clive kolumu yakaladı. Aniden durdum ve onun kolumu sımsıkı kavrayan küçük eline bakmak için başımı yavaşça eğdim. Benden on beş santim daha kısa olduğu için ona yukarıdan baktım. Kıpkırmızı bir öfke içimi kaplamıştı. Dünyanın hiçbir yerinde bana meydan okuyamayacak bu adam burada üstünlük taslayabileceğini sanıyordu.

Kolunu yakaladım ve onu etrafında çevirdim. Tıpkı Xander'le küçük bir çocukken oynadığımız zamanlarda yaptığımız gibi kolunu arkasına kıvırdım. Ama bu kez oyun oynamıyordum. Gırtlığından acılı bir ses çıkardı. Konuşmak için kulağına eğildim. "Bana. Asla. Dokunma." Daha da yaklaştım. "Bir. Daha. Asla."

Clive acı dolu küçük bir kahkaha attı, bu yüzden kolunu biraz daha yukarı kıvırdım. Yüksek sesle feryat etti. "Tamam, tamam, beni bırak."

Onu kendimden sert bir şekilde uzağa ittim ve bana doğru döndüğünde suratı öfkeden kıpkırmızıydı. "Beni aptal durumuna düşürmek istediğin için pişman olacaksın," dedi dişlerinin arasından.

"Muhtemelen," dedim. "Ama cezalandırılısam bile buna değer. Ben buraya gelmeden çok önce de sen aptalın tekiydin zaten." Onu kenara itip yanından geçtim ve görünüşe göre beni bir köpek gören Hector'ın çağırmasını bekleyeceğim "odama" döndüm.

Ben amaşır odasına geri döndükten birkaç dakika sonra dışarıda yağmur başladı. Büyük yağmur damlaları yatağımın yanındaki pencerenin pervazına çarpıyordu. Ellerimi ceplerime soktum ve pencereden dışarı seyrederken, buradan ayrıldığımızda Eden'ı yağmurdan nasıl koruyacağımı düşündüm.

Düşüncelerim aniden ana locanın hemen dışındaki hoparlörden duyduğum alarmin ılgılığıyla bölündü.

Bu bir sel alarmıydı.

Vücudum gerildi. Kapıyı açıp koridora çıktım. İnsanlar çoktan ana locayı terk etmeye başlamışlardı. Bütün konsey üyeleri ve aileleri ön kapıya varmışlardı bile.

Hector büyük salonun ortasında durmuş sakın bir şekilde gülümsüyor ve insanlar yanından geçerken onlara güven veriyordu. "Meraklanmayın. Tanrılar bizi koruyor. Bu sadece bir tatbikat, böylece sel geldiği zaman hazırlıklı olabileceğiz. Emin olabilirsiniz, sakın olun."

Eden'a bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Belki çoktan binayı terk etmişti. Tam ön kapıya doğru ilerlemeye başladığım sırada Hector'ın sesi yankılandı. "Calder Raynes."

Çenemi kilitleyip yavaşça arkama döndüm.

"Senin hizmetlerine burada ihtiyacım var, Su Taşıyıcısı," dedi Hector.

Ben onun durduğu yere geri dönerken insanlar yanımdan geçip gidiyordu ve küçük bir kız çocuğu annesinin kucağında ağlıyordu.

"Evet, babamız? Senin için ne yapabilirim?"

"Herkesin dışarı sağ salım çıktığından emin olana dek burada bekleyebilirsin," dedi. "Ben gidip müstakbel gelinimin güvenliğiyle ilgileneceğim. Çok korkmuş olmalı. Küçük alanlardan pek hoşlanmaz."

Yüzümü ifadesiz tuttum ve tek kelime etmedim. Sanki Eden hakkında bir şey biliyormuş gibi. Hiçbir şey bildiği yoktu. Ona

göre Eden olmasını istediği şeydi. Sahip olduğu bir mülkten ibaretti.

Ama yine de kımıldamadan durdum ve onun gidişini izledim. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz pencereye koştum ve onun şemsiyesini açıp ana locanın etrafından dolanarak binanın altındaki mahzene giden kapıya doğru ilerlediğini gördüm.

Çabucak konsey üyelerinin yaşadığı kanada koştum ve bağır-dım, "Burada kimse var mı? Sel tatbikatı." Durdum. Sadece sessizlik vardı. Bu yüzden vardığım ilk kapıyı açıp içeri göz gezdirdim. Bir kez daha seslendim. "Sel tatbikatı." Beni yeniden sessizlik karşıladı. Bu yüzden odaya girip arkama bir kez daha baktım.

Ânında üzerinde cüzdan bulunan bir şifonyer gözüme çarptı ve çabucak ona doğru gittim. Cüzdanın içinde para vardı: Üç yirmilik, iki beşlik ve yedi birlik. Bir anlığına tereddüt ettim ama sonra iki yirmilik, bir beşlik ve üç birliği içinden çekip aldım.

Adrenalin kanımda dolanıyor, kalbim kaburgalarımın altında deli gibi atıyordu.

Kapının hemen önünden gelen ayak sesleri duydum ve döndüm. Duke, iki köpekten daha iri olanı hızla yürüyerek yanıma geldi ve onu sevmem için elime doğru sızlandı. Nefes verdim. "Merhaba oğlum." Kalp atışlarım düzene girene kadar bir dakika kadar onun başını okşadım.

Parayı ceplerime tıktırdım, cüzdanı şifonyerin üzerine geri bıraktım ve kapıyı arkamdan kapatarak odayı terk ettim. Diğer birkaç oda da daha benzer şekilde araştırmalar yaptım ve üç tane yirmilik, üç tane onluk ve on iki tane daha birlik buldum.

Çalma konusunda cesaretlenmişim çünkü bu yerden bir an önce gitmemiz gerekiyordu. Eğer Eden ve Xander'le birlikte bu yerden bir an önce gidebileceğimiz anlamına geliyorsa birilerinin kaybolan parasını sorgulamasını riske edebilirdim. Hiç kimse benim aldığımı kanıtlayamazdı.

Tam mutfaktan geçerken, tezgâhın üzerinde içinde krakerler olan naylon bir poşet gördüm. Krakerleri çöpe döküp parayı paketin içine koydum.

Hector'ın ofisinin kapısının hafifçe aralık olduğunu fark ettiğimde ön kapıya doğru ilerliyordum. Sadece bir anlığına tereddüt ettikten sonra geniş ofise girdim. Hemen Hector'ın masasına gittim ve biraz nakit para bulabilmek umuduyla çekmeceleri bir bir açtım. Hiçbir şey bulamadım ve hiçbir şeye dokunmadım. Tıpkı masasının üzerindekielerin olduğu gibi çekmecelerinin içindekiler de çok düzenliydi ve hiçbir şeyin yerini bozmak istemiyordum. Eşyalarının düzeni konusunda oldukça tuhaf biriydi.

Pencerenin yanındaki büyük dosya dolabına gittim ve çekmeceleri açmayı denedim. En alttaki hariç hepsi kilitliydi. Tereddüt ettim, oturduğum yerde dikleştim ve dinledim, bir şey duymuş gibiydim. Sessizlik içinde geçen bir dakikanın ardından çekmeceyi açtım. İçinde sadece dosyalar vardı. Başımı yana eğdim ve üzerlerindeki etiketleri okudum. Her bir konsey üyesinin adı – altısı birden– yazıyordu. Alnım kırıştı ve belgeleri kurcalamaya başladım. Her bir dosyanın ilk sayfalarında gazete haberlerinden kesip alınan yerler vardı. İlk dosyayı aldım. Konsey üyesi Rodney Sarber. Makaleye kısaca göz attım ve hikâyenin Kansas şehrinde büyük bir kilisede çalışan Rodney hakkında olduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa Rodney kendi kilisesinin parasını zimmetine geçirmişti. Makale bu skandalı anlatıyordu ve elleri kelepçeli, gözleri yaşlı Sarber'ın fotoğrafıyla bitiyordu. Az önceki sesin aynısını yeniden duyduğumda makaleyi geri koymuş ve diğerlerini okuyabilmek için dosyaları kurcalıyordum. Çekmeceyi sessizce kapadım ve parmak uçlarımda kapıya yürüdüm ve sanki orada olmaya her türlü hakkım varmış gibi kapıyı açıp dışarı çıktım. Rodney Sarber tam Hector'ın ofisinin önünde duruyordu. Beni görünce gözlerini kıstı.

“Burada ne yapıyorsun sen?”

“Hector benden herkesin çıkıp çıkmadığından emin olmam için ana locayı kontrol etmemi istedi,” dedim sakince.

“Ofisini de mi?”

Avucumu açtım ve mahzenin anahtarını gösterdim. “Hector

bunu unutmuş,” diye açıkladım. “Hep birlikte aşağıda kilitli kal-
mayacağımızdan emin olmak istedim.”

Rodney önce avucuma sonra da gözlerimin içine baktı ve ba-
şıyla onayladı. “Git o zaman. Hadi. Ben arkandan geleceğim.”
Eminim gelmeyeceksin, seni korkak pislik.

Ön kapıdan dışarı çıktım. Para dolu poşeti, evin yan tarafında
uzun yıllar önce Xander’la birlikte Eden’ı görmek için beklediği-
miz yerdeki bir taşın altına koydum.

Mahzenin ağır kapısı ben ittiğimde gıcırdayarak açıldı ve
beş basamağı inip herkesin beklediği yere girdim. İki yüz kişi-
yi alacak kadar geniş olmayan mekânda herkes dip dibe bekli-
yordu. İşçiler bir bölmeye ayrılmışlar, konsey üyeleri ve onların
aileleriye arka tarafta Hector’ın üzerinde durduğu platformun
hemen önünde bekliyorlardı. Onun yanında kış için hazırlanmış
yiyceklerin saklandığı bir depolama alanı vardı.

Burası sel geldiğinde hiçbirimiz sele kapılıp gitmeyelim diye
hep bir arada olmamız için inşa edilmişti. Sular en nihayetinde
içeri girdiğinde ve zemindeki bölmeleri doldurmaya başladığın-
da hep birlikte el ele tutuşacaktık. Korkmamalıydık, cennet bizi
bekliyordu. Eden ve Hector bize Cennet Bahçeleri’ne giderken
öncülük edeceklerdi. Ve yeni insanlığın hâkimleri olarak dünya-
yı yeniden başlatacaktık.

Artık bütün bunların büyük bir yalandan ibaret olduğunu
ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Ve bir zamanlar
inandığım ama şimdi inanmadığım bu düşünce yalnızca acıyı
değil aynı zamanda öfkeyi de beraberinde getiriyordu. Üstelik
bu yalan bana zarar vermek ve hayatımı çalmak için kasıtlı bir
şekilde yapılmış bir zalimlikmiş gibi geliyordu.

Kalabalığın içinde dururken sanki kendi etrafımda dönü-
yormuşum gibi hissediyordum. Tek ses dışarıda yağan yağmur,
durmak dinlenmek bilmeyen çocuklar ve ağlayan birkaç bebe-
ğin sesiydi. Eden’ı görebilmek için etrafa bakındım ve nihayet
onun Hector’ın sağında, Hailey’nin hemen yanında olduğunu
gördüm.

Etrafımdaki insanların çoğundan daha uzundum bu yüzden boynumu uzattığımda o da beni gördü ve gülümsedikten hemen sonra Hector'ın olduğu yere doğru göz attı. Bakışlarını takip ettim ve Hector'ın onu izlediğini gördüm. Ve Eden bana baktığında bakışlarını takip etmişti. İkimiz de çabucak bakışlarımızı kaçırdık. Birkaç dakika sonra Hector'ın durduğu yere yeniden baktığım zaman, taş gibi olan yüzü hâlâ benim olduğum tarafa dönüktü.

Daha da dikleştim ve çok kalabalık bir odanın içinde bile olsak ona erkeksi bir içgüdüyle karşılık verdim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve nefesimi kontrol altında tutmak için çaba sarf ettim. Benimle Eden arasında çok fazla insan bedeni vardı. Eğer gerekirse ona ulaşabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Kendi ailemi görebilmek için etrafıma bakındım ancak onları kalabalığın arasında göremedim. Bu durum Maya'nın sağlığı için iyi değildi. En azından korkmadığını umuyordum. Geçmişte bu tatbikatlar sırasında hep onun yanında olmuştum, o benim elimi sıktıktan sonra ben de onunkini üç kez sıkardım.

Dışarıda yağmur şiddetini artırmışa benziyordu. Sanki gökyüzünden bardaktan boşanırmışçasına su dökülüyordu. Etrafımdaki herkes tepemizdeki tavan dışarıda neler olduğuna dair bir ipucu verebilirmiş gibi bakışlarını yukarı çevirip sessizleşmişti.

"Tanrılar sadece bizim onlara olan inancımızı ve güvenimizi test ediyorlar," dedi Hector yağmurun sesini bastırarak. "Korkmayın. Büyük sel baskını geldiğinde de böyle olacak! Hep birlikte ve neşe içinde olacağız çünkü hayal edebileceğimiz en muhteşem yere gidiyor olacağız. Bunun bir tatbikat olduğunu biliyoruz çünkü sevgili kutsanmış olanım henüz benim olmadı. Bu gerçekleşmeden Cennet Bahçeleri'ne gidemeyiz. Bu olmadan tamamlanmış olmayız. Bu olmadan dengeyi kuramayız."

Hector başını eğdi ve hafifçe sallandı. Hemen yanındaki bir konsey üyesi onu tutmak için yetiştı. Hector tavandaki köşelerden birini işaret etti. "Oradan. Vakti geldiğinde su içeriye oradan akmaya başlayacak." Yeniden gözlerini kapattı. "Birdenbire çok

büyük bir taşkın olacak ve su burayı doldurmaya başlayacak.” Kollarını havaya kaldırdı. “Ama korkmayacağız çünkü tanrılar varlığını yanımda hissedeceğiz!” Sonra kollarını indirdi ve sessizliğe gömüldü. Sanki yeni kendine geliyormuş gibi öylece ayakta bekledi ve yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle etrafına bakındı.

Saatler gibi gelen ama muhtemelen otuz dakika süren bir zaman sonra yağmurun sesi azalmaya başladı. Ve sanki hep birlikte tuttuğumuz nefesimizi verdik.

“Artık kapıyı açabilirsiniz,” dedi Hector ve merdivenlerin yanında duran bir adam yukarı tırmanıp ağır kapıyı iterek açtı.

Arkamdaki insanlar beni öne doğru itti. Çabucak dışarı çıkıp kenara doğru çekildim. Herkes açık alana ve temiz havaya çıkmak için acele ediyordu.

Hector’ın sel tatbikatından sonra vereceği vaaz için herkes tapınağa doğru yürümeye başladı. Ben de yerde oturuyor olsam bile az sonra Eden’in yakınında olacağımı bilerek peşi sıra onları takip ettim.

Tapınağa girdim ve konsey üyelerinin sandalyelerinin yanına diz çöktüm.

Birkaç dakika sonra Hector kolunda Eden’la birlikte içeri girdi. Ona dokunduğunu görünce gerildim ve ana locanın hemen yanındaki taşın altına koyduğum parayı hayal ederek kafamın içinde, *çok az kaldı, çok az kaldı*, diye gevşeyene kadar tekrar ettim.

Hector, Eden’ı sandalyesine kadar götürüp oturttu, sonra da kürsüsünün arkasına gidip herkes tapınağa gelene kadar bekledi.

“İnsanlarım,” diye başladı. “Biliyorum bir sel tatbikatı hoş bir deneyim değil ama bu bana bir gün, hem de oldukça yakın bir tarihte o yerin altında hep birlikte yukarıdaki dünyanın sel tarafından temizlenmekte olduğunu bilerek dikileceğimizi hatırlatıyor. Hepimizin burada oluşu kalbimi tevazuuyla dolduruyor.” Elini etrafında salladı. “Biz tanrılar tarafından seçildik. Biz kutsanmışlarız. Bu yüzden bu tatbikatlar içimi mutluluk, gurur ve hepiniz için sevgiyle dolduruyor.”

Hector önüne baktı. Oturduğum yerden surat ifadesinin neye benzediğini göremiyordum ama düşünceli ve yoğun olduğunu hayal edebiliyordum.

“Tanrılar beni sizin babanız olarak seçti, koruyucunuz ve lideriniz. Bundan başka hiçbir şey beni böylesine minnet dolu ve onurlu hissettirmiyor.” Yeniden duraksadı. “Ama yine de, tıpkı diğer tüm babalar gibi bazen çocuklarımın, ailemin hatalarını düzeltmek zorundayım. Sadık olan her grupta disiplin olmalı yoksa güven olmaz. Dün size tanrıların nazikçe akan nehirleri ve çalkantılı denizleri yarattığından bahsetmiştim. Ne yazık ki çocuklarımdan biri yolunu kaybetti. Tanrıların onu götürmek istediği amaçtan saptı. Calder Raynes.” Hector bana doğru döndü ve ben de gözümü kırpmadan ona baktım. Seyircilere doğru döndüm. Annemin eli ağzına kapanmış, Maya’nın başı babamın göğsüne kapanmıştı. Birkaç saniye boyunca gözlerimi kapadım, ardından da derin bir nefes aldım ve gözlerimi yeniden açtım.

Hector cemaatle konuşmaya devam ederken benimle kurduğu göz kontağını sürdürmeye devam etti. “Daha dün arınmış olmasına rağmen, Calder Raynes konsey üyelerinden birine karşı saygısızlık ederek fiziksel şiddet kullandı ve günah işledi.”

Hector kalabalığa doğru döndü. “Tanrının kutsanmış insanlarından birinin fiziksel şiddet uygulaması kabul edilebilir bir şey midir?”

“Hayır, babamız,” dedi kalabalık.

Hector yere baktı. “Hayır, hayır değildir. Aramızda disiplin-siz biri yaşarken burada kendimizi güvende hissedebilir miyiz?”

“Hayır, babamız.”

“Günahkârlık ve itaatsizlik hepimize zarar vermez mi?”

“Evet, babamız.”

“Evet. Evet, verir. İşte bu yüzden bu bana acı veriyor, *kalbimi kırıyor* ama Calder vaazın geri kalanında ceza tahtasının üzerinde diz çökmek zorunda ve sonra da işlediği günahlar için yeralındaki hücrede bir gün geçirmek zorunda.”

Hayretle, öfkeyle doldum. Hector'm üzerine saldırmaya başladım. Hector'm üzerine saldırmaya başladım. Hector'm üzerine saldırmaya başladım.

"Ya da belki de," diye devam etti Hector, "belki o kadar bencilersindir ki başkasının senin yerine bu cezayı çekmesine izin verirsin? Belki..." Elini kalabalığa doğru salladı. "Belki de annenin?"

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Cezamı seve seve çekerim, babamız," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile pürüzlü geliyordu.

Clive Richter'ın ceza tahtasını getirmek için ayağa kalkışını inanamayarak izledim. Yanımdan geçerken bana muzaffer bir gülümsemeyle baktı. Sonra tahtayı insanların önünde diz çöküp aşağılanmam için Hector'ın sağına, yere koydu. Ebeveynlerimin ve Maya'nın buna tanık olacaklarını ve bana yöneltilen suçlamalara inanabileceklerini düşününce üzüldüm. Ama Clive'a yaptığım şeyden dolayı utanç duymuyordum. Cezamı seve seve çekeceğimi söylemiştim ve çekecektim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eden

Calder yavaşça ayağa kalkarken korku ve dehşet beni ele geçirmişti. Çenesi gergindi, gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Tahtaya doğru yürüdü ve üzerine diz çökmeye başladı. Hareketinin orta yerinde durdu ve tahtanın üzerindeki bir şey yüzünden gözlerini kısıtı. Yüzünden kafası karışık bir ifade geçti. Ama ne gördüğünü bulunduğum noktadan görmem mümkün değildi. Bakışları Clive Richter'a döndü ve diz çökerken ona dik dik baktı. Yeniden ifadesiz hâle gelmeden evvel yüzünden anlık bir acı ifadesi geçti.

Neler oluyordu? Anlamadım.

Bedenim kendiliğinden ona doğru gitmek istermiş gibi öne doğru eğildi ancak gözleri benimkileri buldu ve beni yerimden kımıldamamam için uyardı. Ellerimi kucağımda kavuşturdum ve çaresizce uzağa baktım. Gönderdiği mesaj açıktı: Eğer bir şey söyleyecek olursam durumu hem onun hem de kendim için daha kötü hâle getirmiş olurum. Çaresizdim. Haykırmak istiyordum.

Yeniden ona baktığımda, Calder'ın dizlerinin ve ayak bileklerinin altındaki metalin üzerinde birikmeye başlayan kanı görünce gözlerim kocaman oldular. Bu tarz bir ceza tapınakta daha önce de uygulanmıştı ancak asla kanama olmamıştı. Yanlış bir şeyler vardı. Diz çöktüğü yere sakatlanması için bir şeyler yapıl-

miş olmalıydı. Ama Calder yine de buna dayanıyordu. Sırtı dimdikti, vücudu kıınıldamıyordu ama yüzünün kenarından akan teri görebiliyordum. Orada diz çökmek, her ne kadar surat ifadesine yansıtmasa da, onun için büyük bir çaba ve acıya sebep oluyordu. Benim için mi, kendisi için mi yoksa karşısında durduğu kalabalık için mi yüzünü böyle ifadesiz tuttuğunu bilmiyordum. Ama apaçık belliydi ki bedelini çok ağır ödüyordu. *Ah, Calder.*

Sonraki bir saat boyunca, Calder önümde diz çökmüş, kanı metalin üzerinden mermer zemine ağır çekimde akarken ve ben içten içe işkence çekerken sessizce oturdum. Sessizlik sırasında sahneden yere damla damla akan kanın sesi odanın içinde yankılanıyordu. Hector vaaz vermeye devam etti ve çoğunlukla kutsal kitabın bencillik, şeytan ve günahkârlarla ilgili kısımlarından alıntılar yaptı. Merhamet Tanrısı'na Calder'a güç vermesi için kendi duamı ederken, zamanın onun için daha hızlı akmasını sağlaması için dua ederken vaazın sadece birkaç kelimesini duymuştum.

Hele bir buradan gidelim de... hele güvenli bir yer bulalım, dedim Calder'a zihnimde, bacaklarında ve dizlerinde kalacak olan izlere bakacak, böylesine yaralar açılırken gösterdiğin cesareti hatırlayacağım ve asla üzülmeyeceğim. Sadece bir tek şey hissedeceğim ve o da gurur olacak.

Kendime geldiğimde Hector son duayı ediyordu ve kalabalık da onunla birlikte tekrar ediyordu. Etraftaki insanların yüzlerine baktım ve kan mermer zeminin üzerinden usulca akarken pek çoğu bu durumdan rahatsız olmuş gibi Calder'a bakıyordu. Erkeklerle baktım. Pek çoğu Hector'dan daha iri ve güçlüydüler. *Bu çok yanlış, hiçbiriniz bir şey yapmayacak mısınız, diye düşündüm. Biriniz bile.*

Gözlerim Calder'ın ailesini buldu. Maya'nın yüzü babasının göğsüne gömülüyken anne ve babası ciddiyetle ileri doğru bakıyorlardı.

Bir grubun arasındaki Xander'ı buldum. Yüzünde bariz bir nefret ifadesiyle Hector'ı izliyordu. Bakışlarımı yakaladı ve surat

ifadesi hafifçe yumuşadı ve başını sanki, "Bir planımız var. Sıkı dur," demek istermiş gibi bir kez salladı.

Hector nihayet Calder'a döndü. "Ayağa kalkabilirsin, Su Taşıyıcısı." Yerdeki kana baktı. "Tanrılar işlediğin suç için daha sert cezalandırılman gerektiğine karar verdi. Biz kimiz ki onlarla tartışalım?" Dönüp kalabalığa baktı ve görünen o ki kalabalık onlarla tartışamayacaklarına inananlarla doluydu.

"Ama kan eninde sonunda durur ve yaralar iyileşir. Eğer hatalarından ders çıkardıysan o zaman çektiğin fiziksel acıya değer. Değer miydi, Su Taşıyıcısı?"

"Evet, babamız," dedi Calder'ın güçlü ve sarsılmaz sesi.

Hector duraksadı. "Pekâlâ. Ayağa kalkıp ailenle yüzleşebilirsin. Lütfen onlardan özür dile."

Calder bir dakika kadar kımıldamadan durdu. En nihayetinde öne doğru eğilip avuçlarını yere koydu. Ve önce bir bacağına sonra diğerini geri çekerek kesilen etini serbest bıraktı. Yeniden ifadesini kontrol altına almadan evvel ıstırabın yüz hatlarından geçtiğini gördüm. Yavaşça ayağa kalktı ve her iki bacağına birden doğrulttu. O zamana kadar gözlerim yüzüne odaklanmıştı, sonra bakışlarım dizlerine kaydı ve çılgık atmamak için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım. Eti ezilmiş ve kesilmişti. Sanki tahtanın üzerindeki her bir metale kafaları sivrileşinceye kadar vurulmuştu. Bacaklarından dere gibi kan akıyordu. Calder doğruldu ve herkesle yüzleşti.

"Bencilce davranışım için hepinizden özür diliyorum. Bugün burada olanlara katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Hücrede cezamı çekerken davranışlarımı gözden geçireceğim."

"Şimdi dön ve konsey üyelerine de özürlerini ilet," diye talimat verdi Hector.

Calder yavaşça döndü. Yeniden dizlerine bakmadım. Sadece yüzüne baktım. O bana hiç bakmadı. Konuşurken gözleri Clive Richter'ın üzerindeydi. "Size özürlerimi sunuyorum, bu dünyada bazı insanların diğerlerinden daha güçlü olduklarını ispat

etme ihtiyacımdan dolayı çok pişmanım. Davranışlarım tamamen bencilceydi,” dedi.

Clive gözlerini kısıtı ama sessizliğini korudu. Hector, konsey üyelerinin tapınaktan çıkmaya başlamaları için elini salladı. Her birimiz ayağa kalktık ve tapınağı boşaltmaya başladık. Başımı dik tuttum ve dışarı çıkarken hiç kimseyle göz teması kurmadım.

Her hafta Hector ve beni tapınağa kadar getiren at arabasına tırmanırken Calder’ın koridorda yürüdüğünü gördüm. Bacaklarının alt kısmı kırmızı birer lekeydi. Ve o da tıpkı benim yaptığım gibi başını dimdik tutuyordu.

Günün geri kalanını odamda, keder içinde yatağımda oturarak geçirdim. Calder ne hissediyordu acaba? Bacaklarına pansuman yapılmış mıydı? Yoksa tek başına, kanlar içinde ve yaralarına bakılmadan öylece duruyor muydu? Bütün bunları bilmemeye nasıl katlanacağımı bilemiyordum. Ama düşüncenin kendisi bile içimi suçluluk duygusunun kaplamasına neden oluyordu. İstirap çeken kişi Calder’dı.

Akşam yemeğinden yaklaşık bir saat kadar önce kapıma nazikçe vuruldu. Cevap vermek için ayağa kalktım. Gelen Hailey’ydi.

“Sen iyi misin?” diye sordu elimi tutup yatağımın kenarına oturarak.

Kendime hâkim olamadım. Gözlerim yaşlarla doldu ve hayır anlamında başımı iki yana salladım.

“Ona nasıl baktığını görüyorum, Eden. Herkes görüyor.”

Yüzüm çarpıldı ve kendimi daha fazla tutamadım. “Onu seviyorum, Hailey. Ona âşığım.” Bunu söylemeyi planlamamıştım ama Hailey’nin rahatlatan yüzü omurgama saplanan bir mızrak gibiydi. Konuşabileceğim birilerine deli gibi ihtiyacım vardı.

Hailey’nin yüzü bembeyaz kesildi. “Ah, Eden. Bunu nasıl yaparsın? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?”

"Buna engel olamadım. Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu."

"Ondan uzak durabilirdin."

Başımı salladım. "Durmak istemedim. Onunla olmaktan baş-
ka istediğim bir şey yoktu."

Hailey oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve dudaklarını bir-
birine bastırdı. "O zaman bencillik ettin ve hepimizi korkunç bir
durumun içine soktun. Bizim geleceğimizi -kaderimizi- kendi
bencil kalbini dinleyerek tehlikeye attın."

Göğsümün üstünde bir ağırlık ve ruhumda bir darbe hisset-
tim.

"Eğer cennette bir yere kalbimin arzularını görmezden gele-
rek ulaşabileceksem, o zaman cennete gitmeyi reddediyorum,"
diye hıçkırdım gözyaşlarımın arasından.

"Peki geri kalanımıza ne olacak o zaman?"

Ayağa kalktım. "Ne olmuş geri kalanınıza? Kurtuluşunuzu
benim sefaletime mi bağladınız? Siz tanrılarla birlikte sonsuza
dek dünyayı yönetebilirsiniz diye ben kalbimin en derin arzula-
rından vaz mı geçeyim? Bu da bencilce değil mi peki?"

Hailey ayağa kalktı. "Sen de tanrılarla birlikte sonsuza dek
dünyayı yöneteceksin, Eden."

"Eğer bunu Calder olmadan yapacaksam tanrılarla birlikte
hiçbir şeyi yönetmek istemiyorum ben. Cehennemde yanmayı
tercih ederim," dedim tıslayarak.

Hailey'nin omuzları düştü ve sol tarafımızdaki pencereden
dışarı baktı. Görünüşe göre bu kavga onun için bitmişti.

"Suç biraz da bende. Sana çok fazla özgürlük alanı tanıdım
ama sonuç bu oldu."

Gözyaşları yeniden gözlerimi yakmaya başladı. "Sen burada
bana karşı nazık davranan tek kişiydin... Burada bana... Burada
bana sevgi gösteren tek kişiydin." Hailey'nin eline uzandım an-
cak o elini çekti. "Lütfen, Hailey bir anneye ihtiyaç duyduğum-
da sen benim için bir anne gibiydin. Lütfen benden nefret etme.

Lütfen beni anlamaya çalış. Lütfen bana yardım et," dedim son kelimeleri fısıldayarak.

"Peki geri kalanımıza kim yardım edecek?"

Gözlerimi kırparak ona baktım. "Ya Hector sel hakkında yanılıyorsa? Ya... sel hiç gelmezse?"

Başını salladı. "Gelecek. Hector, o... bazı şeyleri biliyor. Seninle yapacağı evlilik ve kehanetlerde sözü geçen sel felaketi asla değişmedi. O bundan çok emin ve ben de öyleyim."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı doğru süzülürken yere baktım. "Üzgünüm." Daha başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yeniden ona baktım. "Lütfen, lütfen bu anlattıklarımın Hector'a bahsetme."

"Hector'a bu olanları asla anlatmam. İkimizi birden cezalandırır. Üstelik de haklı olarak."

Utanarak önüme baktım.

"Herkesi kendini iyi hissetmediğini ve bu akşam yemeğe gelemeyeceğini söyleyeceğim. En iyisinin bu olacağını düşünüyorum," dedi.

"Tamam," dedim hıçkırarak. Bunun bugün benim yüzüme daha fazla bakmak istemediği anlamına geldiğini biliyordum.

Hailey arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı. Yatağıma gömüldüm ve ellerimi yüzüme kapatarak hıçkırıklara boğuldum. Hailey ve oğulları, Miriam Anne döndükten sonra da ana locada bizim yaşadığımız kanatta kalacakları için çok mutlu olmuştum. Ama Hailey de artık benden iğreniyordu. Kendimi umutsuzluk ve yalnızlıktan iyice bunalmış hissediyordum.

Bir müddet sonra pencereden dışarı baktığımda Xander'ın omuzunun üzerinden bakarak ana locadan uzaklaştığını gördüm.

Gizlice alt kata indim, herkesin akşam yemeği yediği büyük yemek odasından gelen sesleri dinledim. Sessizce ön kapıyı açtım ve ön taraftaki merdivenlerin hemen altında ekili olan bitkilere gittim. Etrafıma bakındım ve sonra elimi çalılığın arasına sokarak katlanmış olan kâğıt parçasını aldım. Kâğıdı eteğimin cebine tıktırarak, okumak için yeniden odama çıktım.

Eden,

Sanırım bugün olanlardan sonra buray, en kısa zamanda terk etmemiz gerektiğini sen de kabul edersin. En geç iki ay içinde... Bir gece kuşunun çığlığını üst üste üç kez duyduğunda ve sonra duraksayıp iki kez daha öttüğünü duyduğunda, Calder ve benimle kaynakta buluşma vaktinin geldiğini anla. Seni hiç kimsenin takip etmediğinden emin ol.

Aynı zamanda, etrafta para falan görürsen ve almak riskli değilse o parayı al. Bulabildiğimiz her kuruşa ihtiyacımız olacak.

Xander

İki ay mı? Derin, titrek bir nefes aldım. İki ay, beklemek için dayanılmaz kadar uzun bir zaman gibi geliyordu. Ama sabırlı olmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Calder'a kalbimdeki aşkla bakmamak için elimden geleni yapabilirdim. Ve önümüzdeki iki ayın hiçbir aksaklık çıkmadan geçip gitmesi için dua edebilirdim.

Mektubunu Calder'ınkilerin yanına koymadım. Onlardan bir türlü ayrılamıyordum. Onun yerine şifonyerin üzerinde bir mum yaktım ve kâğıdın ucunu ateşe tutup onu yaktım. Sadece küçük bir parçası kalana kadar yandığında onu mumun bulunduğu geniş cam kabın içine attım. Mumu söndürüp yeniden pencereye gittim ve orada öylece durup dışarı seyrederken, Calder'ı ve buradan çok uzakta olacağımız zamanları düşündüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

Calder

Mahzenin ücra köşesindeki hücrede oturuyordum. Daha önce buraya hiç girmemiştim. Soğuk olduğunu duymuştum, tövbe etme seçeneğini kolaylaştıran sefil, küçük bir yerdi. Duyduklarım doğrudu. Burası küçük ve soğuktu, köşede işlemek için küçük, küflü bir gider vardı, havadaysa pis bir koku. Üzerine oturulabilecek tek şey dar, tahta bir banktı ve şimdi ağrıyla sızlayan bacaklarımı uzatmış onun üzerinde oturuyordum. Bacaklarımı düzeltirken dişlerimi sıktım, artık acımı maskeleyem zorunda olmadığım için şükreliyordum. Birileri metalin üzerindeki çıkıntıları sivriltilmiş ve değiştirmişti ve bunun Clive Richter olduğunu tahmin ediyordum. Ama ona acımı görmesi için bir fırsat vereceğimi sanıyorduydu yanıliyordu. Bacağımdaki delikler şimdi ne kadar kanlı görünürse görünsün iyileşecekti.

Kalın metal kapının kilidinde anahtarın döndüğünü duydum ve kafamı kaldırıp baktığımda kıvrıkcık beyaz saçlı, yaşlı, küçük bir kadının içeri girdiğini, arkasından kapının kapanıp yeniden kilitlendiğini gördüm.

"Willa Anne," dedim, ayağa kalkmaya başlayarak.

Sabırsızlığını anlatan bir ses çıkardı ve ayağa kalkmamam, yerime oturmam için elini salladı. Yeniden aşağı çöktüm.

Omuzunda asılı duran büyük örgü çantayı açtı ve içinden küçük kesecikler ve bir zamanlar kaya olan küçük bir kâse çıkar-

dı. Çeşitli malzemeleri küçük kâsesinin içinde bir miktar suyla karıştırırken etrafımı güçlü bir ot kokusu sardı. En nihayetinde koyu yeşil bir hamur hâline gerene kadar hepsini birlikte ezmeye ve karıştırmaya başladı. Bana yaklaştı ve dizlerimdeki yaraları incelerken kâseyi yere koydu. Bacaklarımı sağa sola çevirirken cık cık sesleri çıkarıyordu.

“Tanrıların bununla bir alakası olamaz,” dedi, sanki kendi kendine söylüyormuş gibi. “Bunu al. Ağrına faydası olur.” Bana içinde beyaz toz olan küçük bir paket ve kapağını açtığı su dolu tahta bir matara verdi. “Hepsini iç.”

Beyaz tozu ağzıma boşalttım ve mataradaki suyun hepsini içtim. Vücudum ânında ısınmaya başladı ve bacaklarımdaki zonklama azalmaya başladı. İç çektim ve kafamı arkamdaki duvara yasladım. Bacaklarıma soğuk bir şeyler sürüldüğünü hissettim ama aşağı bakmadım.

Birkaç dakika sonra Willa Anne sordu. “Hector’ın canını bu kadar sıkacak ne yapmış olabilirsin ki?”

“Ben... Sanırım onu tehdit ettim, ona meydan okudum,” dedim gözlerim hâlâ kapalıyken. Başım sanki dalgalanmaya başlamıştı ama iyi anlamda.

Uzun bir süre sessiz kaldı. “O zaman buradan gitmen gerek. Durum senin için gittikçe daha kötü hâle gelecektir.”

Ağırlaşmış gözkapaklarımı açtım ve ona baktım. Kristal mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve birkaç saniye boyunca sadece baktım. Derisi kayış gibi ve kırıktı, saçları kupkuru ve bembeyazdı ve sadece birkaç tane dişi vardı ama yemin ederim ki gözleri bir genç kızinkiler gibiydi.

“Her şeyi yoluna koyacağım,” dedim.

Yaralarımın üzerine hazırladığı soğuk hamuru koyarken, başını olumsuz anlamda salladı.

“Dengeyi sonsuza dek bozdun. Bundan sonra hiçbir şey iyiye gitmez. Hayır. Burayı terk etmen gerek.”

Başımı salladım. “Burada sevdiğim insanlar var.”

Bir yığın beyaz pamuklu şerit çıkarıp başını salladı. “Gitmen

için daha fazla sebebin var demektir. Seni buradan çıkarır çıkar-maz yürümeye başla ve çok uzağa varıncaya kadar da sakın dur-ma.”

Başımı yeniden öne arkaya salladım, etrafımdaki hava sanki ışıldıyordu. “Bunu yapamam. Burada korumam gereken insanlar var.”

Willa Anne yüksek sesle iç çekti. “Bu hayatta yapacağın ka-dar fedakârlık yaptın, Calder Raynes,” Şeritlerden birini dizime doladı ve arkadan bağladı. “Farkında olsan da olmasan da.”

“Anlamıyorum,” dedim kafam karışmış hâlde. Dilim ağzımın içinde şişmiş gibi hissediyordum ve kelimeleri şekillendirebil-mek için uğraşıyordum.

Kristal mavisi gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. “Çok küçüktün. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyor olmalısın.”

Başımı anlamaya çalışarak hafifçe salladım. “Buraya gelmek mi? Ben ve Maya, biz burada doğduk.”

Willa Anne yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. “Evet. Maya burada doğdu. Sen doğmadın, Calder. Sen burada doğma-dın. Ama sen de tıpkı diğerleri gibi Hector’a aitsin. Ama şimdi çizgiyi geçtin, onu tehdit ettin ve o buna katlanmayacaktır. O yüzden eğer sevdiklerini korumak istiyorsan buradan ayrılmalısın, beni anladın mı?”

“Neden? Ne? Ben nasıl burada doğmadım?”

Willa Anne başını salladı ve eliyle hafifçe ayağımı okşadı. “Sen onlara verilmiş bir hediyeysin, o kadar. Kusursuz, çok gü-zel bir oğlan. Kız kardeşinin kusurunu dengelemek için veril-din.”

Kafamın içinde bir duman bulutu hareket ediyormuş gibi hissediyordum ve düşüncelerimi toparlayabilmek ya da faydalı olanları faydasız olanlardan ayırabilmek için o bulutu bir türlü delip geçemiyordum. Bu yaşlı kadın kesinlikle deliydi ya da de-mans hastasıydı.

“Sen çok yaşlısın,” dedim bir şekilde kelimelerimi toparlama-yı başararak.

Willa Anne yüksek sesli bir kahkaha attı ve beyaz şeritleri bacağıma dolamaya devam etti.

“Sen de bir gün yaşlanacaksın.”

Başımı salladım. “Yaşlanacak mıyım? İnsanlar yaşlanacak mı ki?”

“Öyle düşünüyorum,” dedi, ifadesi berraklaşmadan hemen evvel kafası karışmış gibi görünmüştü. Başını salladı. “Eğer bazı şeyler... Evet.”

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Hissettiğim acının kayboluşu ve damarlarımda akan sıcaklık dışında hiçbir şeyin önemi yok gibi hissediyordum. Yeniden gözlerimi kapadım.

“Burayı seviyor musun, Willa Anne?”

Cevaplamak için biraz bekledi. “Sanırım seviyorum. Burada benim bir yerim var. Ve...” Başıyla bacağıma işaret etti. “Bu yeri hak ediyorum. Burada bir işe yarıyorum.”

Başımı salladım. Willa Anne tarafından hiç tedavi edilmemiş-tim ama hamile kadınların onun dualarıyla daha kolay doğurduklarını ve yaraların onun otları sayesinde daha hızlı iyileştiğini tabii ki duymuştum. Ayrıca Hector yaraların tanrılar tarafından iyileştirildiğini de söylerdi ancak bu kısım şimdi gözüme oldukça şaibeli görünüyordu.

“Ama sen, Calder, senin gibi bir oğlanın bu yerde saklanması için bir sebebi yok.”

“Saklanmak için mi? Buradaki insanların yaptığı şey bu mu?” Kelimelerim birbirine karışıyor gibiydi.

“Evet. Hepimizin kaçmak zorunda olduğu bir şeyler var. Bu dünya acılarla dolu. Bazı insanlar bir yerlere ait olmak ihtiyacı duyarlar.” Başını salladı. “Ama ucunda bir ödül olması lazım.”

Kaşlarımı çattım, ılık bir his kanımda dolanmaya devam ediyordu. “Kaçıp burada saklanmanın ödülü ne, Anne?”

Yaptığı işi bıraktı ve bana baktı, soluk renkli gözleri ıslı ıslı parlıyordu. “Ölüm,” dedi pat diye, ağzından çıkanı neredeyse hiç düşünmeden. “Çok fazla ölüm.”

İçinde bulunduğum oda bir nabız gibi etrafımda atıyordu. Tek istediğim uyumaktı. "Peki ya buradan gidersek?" diye sordum.

"Yaşam," dedi.

Kelimeleri zihnimin içinde yüzüyordu, bir araya gelip sonra yeniden ayrılıyordu. Bir anlam veremiyordum. Onun yerine gözlerimi kapadım ve dinlendim.

Birkaç dakika sonra Willa Anne hafifçe ayağıma vurdu. "Hepsi tamam. Bu enfeksiyon kapmasını engeller. Kaşınsa bile onları sakın çıkartma –en azından burada olduğun müddetçe– sonra bandajları çıkar, onları temizle ve yeniden sar. Eğer ıslanırlarsa, kuru olanlarla değiştir."

Gözkapaklarım çok ağırlaşmıştı ama onları yine de açtım ve onunla göz kontağı kurdum. "Teşekkür ederim, Willa Anne," dedim dilim dolanarak. "Çok teşekkür ederim."

Bana üzüntüyle bakarak başını salladı. Sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı, "Ona verilen yeteneği anlaması için çok mücadele ettim, bunu kullanmaması için." Yüzünden, onu mümkün olmayacak kadar yaşlı gösteren acı dolu bir ifade geçti. Eşyalarını çantasına yerleştirirken kaşlarını çatıttım. Ona daha fazla soru sormak istiyordum ama çok yorulmuşum. Gözlerimin yeniden kapanmasına izin verdim ve bu sefer karanlık beni ele geçirdi. Zihnimin karanlık sularından görüntüler gelmeye başlamıştı: Kocaman zehirli yılanlar, Eden zevkten sırtını bir yay gibi gererken, aralanmış dudaklarından bir iniltiyle benim adım dökülüyor, şelaleden akan sular bir sele dönüşüyor ve beni karanlığa doğru öyle bir sürüklemeye başlıyor ki bir daha asla o karanlıktan çıkamayacağımı biliyorum.

Günün geri kalanında o küçük kutunun içinde çoğunlukla uydum. Miriam Anne, Hector'ın asık suratlı karısı, bana yemek getiriyordu. Yemek tepsisini yere bırakıyor ve boş olanı alıyor, sonra da çabucak gidiyordu. Onunla diyalog kurma çabası içine

girmedim. Bunun bir anlamı yoktu ve zaten iyi davranılmaya açık olmadığını da belli etmişti.

Ertesi gün başım Willa Anne'nin bana verdiği otların etkisinden tamamen kurtulmuştu. Miriam Anne aynı zamanda Kutsal Kitabın da bir kopyasını getirmiş ve yemeğimle birlikte onu da yere bırakmıştı. Kitabı bankın üzerine koydum ama kapağını bile kaldırmadım.

Ertesi gün öğleden sonra konsey üyelerinin oğullarından biri kapıyı açtı. Gün ışığına gözlerimi kısarak ve etrafımdaki parlak ışıktan geri kaçarak çıktım.

"Hector üstünü başını yıkadıktan sonra doğrudan tarlalara gitmen gerektiğini söyledi."

Gözlerim ışığa alışana kadar bir dakika kadar bekledim ve çocuğa hiçbir cevap vermeden yanından uzaklaştım.

Nehrin kenarına oturup Willa Anne'nin sardığı bandajları hâlâ taze olan yaraların üzerinden çıkardım. Saçımdaki ve vücudumdaki kiri yıkadım ve nehrin kenarında, güneşin altında kurumaları için bıraktığım bandajları dizlerime yeniden sardım.

Tarlalara gitmek için yola çıktığımda güneş gökyüzünde yükselmişti ve tam tepeme vuruyordu. İyi hissediyordum. Temizlenmek ve güneşi görmek bana kendimi yeniden insan gibi hissettirmişti.

Kulübelerden birinin yanından geçerken bir el uzanıp beni yakaladı ve arka tarafa çekti. Tökezleyerek küfrettim ve Xander'ın yoğun ifadesine baktım.

"Ödümü kopardın."

"Üzgünüm. Sadece birkaç dakikamız var. Kimsenin konuştuğumuzu görmesini istemiyorum."

"Neden istemiyormuşsun? Biz arkadaşız. Bizim konuşuyor olmamızda bir tuhafılık olmaz."

Xander duraksadı. "Muhtemelen haklısın. Ben sadece bu durumu insanların gözüne sokmasak iyi olur diye düşünüyorum. Bu durum insanların dikkatini benim üzerime de çekebilir. Zaten hepsinin dikkati senin üzerinde ve bundan geri dönüş yok."

“Tamamen normal davranırsak daha iyi olur diye düşünüyorum. Eğer diğer türlü hareket edersek senin üzerine daha fazla dikkat çekmiş oluruz.”

Xander sabırsız görünüyordu. “Peki, tamam.”

Başımı salladım. “Tamam, yürüyelim o zaman. Kulübelerin arkasında daha fazla saklanmayalım.”

Onayladım. “Tamam, yürüyelim. Kulübelerin arkasına saklanmak yok.”

Xander bacaklarıma bir bakış attı. Sonra her ikimiz birden tarlalara doğru yürümeye başladık.

“Nasılsın?”

“İyiyim. Ağrılı ama iyiyim.”

“Tarlada diz çökmek kolay olmayacak.”

“Bir şekilde hayatta kalırım. Bir sonraki hamlemiz ne?”

Xander elini saçlarının arasında gezdirdi ve etrafına bakındı. “Kristi bize beş yüz dolar borç para verebilecek. Çok fazla parası yok. Bekçi kulübelerinde yarı zamanlı bir işi var. O yüzden yapabileceğinin en iyisi bu.”

“Bu harika. Tamam. O zaman altı yüzü geçtik. Bu bizi ne kadar zaman idare eder?”

“Pek fazla etmez. Kristi bize dairesindeki fazla odayı verecekti ama yakında o da taşınıyor. Dört yıllık bir okula gidecek. Bu yüzden iki ay içinde buradan ayrılmazsak o da gitmiş olacak. Daha uzun sürerse bizim için kalabileceğimiz bazı yerler tavsiye edebileceğini söyledi.”

Başımı salladım. “Peki, hazırlanıp buradan ayrılmamızın iki ay süreceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet, bundan daha uzun sürmez. Eden ve senin için işler sadece daha da kötüye gidecektir. Hem işçiler düğün hazırlıklarına başladı bile. Eden’in on sekizine girmesine üç ay mı kaldı?”

Sert bir şekilde nefes verdim. “Biraz daha az.”

Xander bir dakika kadar sessizdi. “Tamam, o zaman yakalanmadan ne çalabiliyorsan çalmalısın. Mücevher, para, satabileceğimiz ne varsa. Ne kadar çabuk iş bulursak o kadar iyi çünkü

o zamana kadar elimizdeki nakit parayı yememiz gerekecek." Bana bir bakış attı. "Ayrıca Eden'in yakınına yaklaşmak yok. Bunu riske edemeyiz."

Derin bir nefes alıp onayladım. "Eden'a da söylememiz gerek."

"Söyledim. Hector'ın odasına girebilme fırsatını yakalamasını ve orada değerli bir şey bulup bulamayacağına bakmasını umuyorum."

Dişlerimi sıkıp dimdik önüme baktım. "Onun Hector'ın odasının yakınına gitmesini istemiyorum."

Xander başını salladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu, hayatta kalmamız için, Calder."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Eden'ı göndermekten kendim onun odasına girmenin bir yolunu en kısa zamanda bulurum."

"İyi. Detayları konuşuruz. Dediğim gibi, Eden'la çoktan konuştum. Ona dikkatli olmasını söyledim. Ona işaret verdiğimde bizimle kaynahta buluşmaya hazır olacak."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "İşaret ne?"

Ellerini ağzına götürdü ve çok alçak sesle bir gece kuşu taklidi yaptı.

Durumun ciddiyetine rağmen kahkaha attım. "Bu hiç fena değil. Ama bunun sen mi yoksa gerçek bir gece kuşu mu olduğunu nasıl ayırt edeceğiz?"

Xander göz kırptı. "Biliyorum. Bu neredeyse ayırt edilemez. Bir adam her gün saatlerce tek başına yürümek zorunda kalınca, kendine aklını meşgul edecek uğraşlar bulmak zorunda kalıyor."

"Pek çok yeteneği olan bir adamsın. Cidden, bunun sen olduğunu nasıl ayırt edeceğiz?"

Xander ciddileşti. "Üç kez ötüp durduktan sonra iki kez daha öteceğim."

Başımı salladım. "Tamam." Arkama ve etrafıma bakındım. "Gitsem iyi olacak."

"Evet."

Duraksadım. "Xander, bana bir konuda yardım edebilir misin? Onu aylarca görmeyeceksem Eden'ı son bir kez daha görmeliyim."

Xander ofladı. "Hayır, Calder. Eden'dan uzak dūmalısın. Ondan tarafa kafanı çevirip bakma bile..."

"Biliyorum. Öyle yapacağım. Sadece bir kere. Lütfen. Bunun önümüzdeki ayları atlatmamız için her ikimize de faydası olur. Söz veriyorum."

Xander önüne baktı, besbelli bu talebim onun mutlu etmemiştir. "Peki. Onun bizimle kaynakta buluşması için bir deneme kaçıışı yapalım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Sadece onunla orada yalnız buluşmak istiyorum."

"Evet, davetli olmadığımı kendi kendime anladım zaten."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Xander başını salladı. "Buradan kurtulduğumuzda teşekkür edersin."

"Edeceğim. Yeniden buluşmamız gerek. Seninle konuşmak istediğim başka şeyler de var. Ama kimse benim yokluğumu fark etmeden önce tarlalara gitmeliyim yoksa Hector bu gece beni çivili bir yatakta yatırır."

Xander irkilerek başını salladı. "Yarın sabah kahvaltıda her zamanki gibi yan yana oturalım ve buluşacağımız yeri kararlaştıralım."

Başımla onaylayıp gülümsedim ve sonra bir kez daha tarlalara doğru yürümeye başladım. Xander arkamdan alçak sesle gece kuşu taklidi yapıyordu. Yumuşak bir kahkaha atıp başımı salladım.

Xander çok uzun zamandır arkadaşımıydı. Bu hayatı o olmadan düşünemiyordum. Planımız işe yaramalıydı. Buradan birlikte ayrılmalıydık. Bacaklarımdaki ağrı Eden'dan birkaç ay ayrı kalacağım düşüncesinin yanında hiçbir şeydi. Planımız işe yaramalıydı, işe yaramak zorundaydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eden

Hector'ın Kutsal Kitabı elimde, yatağında oturuyordum. Ama kitabı okumuyor gelecekle ilgili sorular sorduğum ve bir sayfa açıp gözlerimi kapatıp parmağımla rasgele bir kelime seçtiğim bir oyun oynuyordum. Sonra da gözlerimi açıp cevabı anlamak için kelimeye bakıyordum.

Bu küçüklüğümden bu yana oynadığım bir oyundu. Biliyorum, çok çocukçaydı ama *sıkılmıştım*.

"Calder'la ben sonsuza dek mutlu yaşayacak mıyız?" diye fısıldadım.

Kitabı açtım. Gözlerimi kapadım ve sayfada bir yere koymak için parmağımı uzattım. Parmağımın olduğu yerde yazan kelime "belki" idi.

"Belki mi?" dedim yüksek sesle homurdanarak. "Gerçekten mi?" Ofladım. "En iyi üç seçenektten biri," diye mırıldandım, kaptan rasgele başka bir yer açmak için hazırlanarak.

Odamın kapısı çalınunca yerimden sıçradım ve sırtımı yastıklara yaslayarak kitabı sanki okuyormuşum gibi açtım. "İçeri girin," diye mırıldandım.

Miriam Anne kapıyı açtı ve elinde beyaz, tülüksü bir şeyle içeri girdi. Elindekini yatağımın ayakucuna bıraktı. "Gelin duvağın," dedi, sesinde hayatım boyunca duyduğum küçümseyici bir ifade vardı.

“Ah,” dedim, kalbim tekleyerek. “Peki, teşekkür ederim.”

Miriam Anne başını salladı. “Bunu buraya getiren kız, hani şu saf olan, sana en alttaki dantelin ağır görünebileceğini çünkü üzerinde ekstra taşlar kullanıldığını söyledi. Aynı şeyi altı yedi kez tekrar etti. Sanırım senin şikâyetçi olacağından endişeliydi,” dedi gözlerini devirip aynı anda başını sallayarak, sanki o kızla konuşmak onun için işkenceymiş gibi. Hafifçe dişlerimi sıktım. Calder’ın bu kadar çok sevdiği kızla, yani Maya’yla birkaç dakika konuşabilmek için her şeyimi verirdim.

“Teşekkür ederim,” dedim yatağımdan inip narin malzemeyle oynayarak.

Miriam Anne beni bir saniyeliğine saygıyla selamladı, ardından gitmek için arkasını döndü.

“Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?” dedim sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, hâlâ duvağımı seyrederken.

Miriam Anne benimle yeniden yüz yüze gelmek için arkasına döndü. Yüzü hemen hemen ifadesizdi. “Affedersin?”

Beyaz malzemeyi tutan parmaklarıma baktım, sonra kafamı kaldırıp onunla göz teması kurdum. “Sadece... Ben sana hiçbir şey yapmadım. Sırf sen benimle gurur duy diye iyi bir piyanist olmak için elimden geleni yaptım. Nazik ve itaatkâr olmaya çalıştım. Ben... beni sevmeni istedim. Ve sen bana hayatım boyunca bir kez olsun şefkat göstermedin. Neden? Bana böylesine büyük bir nefretle bakmanı hak edecek ne yaptım?”

Miriam Anne bana cevap verip vermemek konusunda karar vermeye çalışırken bir anlığına sessiz kaldı. Nihayet, gözleri karardı. “Onu benden çaldın,” dedi dümdüz bir sesle.

Kaşlarımı çattım, Miriam Anne tarafından incitilmeyi uzun zaman önce bırakmış olsam da yine de canım acımıştı.

“Sadece küçük bir çocuktum,” dedim.

Beni baştan ayağa süzdü. “Ama artık değilsin, değil mi?”

Sonra arkasını döndü ve kapıyı arkasından usulca kapatarak dışarı çıktı.

Onun az önce durduğu yere gözlerimi dikip bir müddet bak-

tım ve hayatın ve sevginin adaletsizliğini düşündüm. Ve tanrıların gerçek olup olmadıklarını düşündüm ve benim Calder'ı, Miriam'ın Hector'ı sevdiği bu gibi durumlarda niye araya girmediklerini merak ettim. Belki birazcık müdahale etselerdi hepimiz istediğimiz aşkı yaşayabilirdik.

Ama sanırım tanrıların sel ve kıtlık çıkarmak, dünyanın sonunu getirmek gibi daha büyük sorunları varken bizim önemsiz problemlerimizle ilgilenemiyorlardı.

Gözlerim yeniden yatağımın ayakucunda duran duvağa kaydı ve Maya'nın beni erkek kardeşinden sonsuza dek ayıracak olan bu duvağı bir araya getiren parmaklarını hayal ederek uzayıp ona dokundum.

Parmağımı büyük incilerden birine sürttüm. Maya onlara değerli taşlar dememişti. Onlara yalnızca taşlar demişti. Miriam'ın dediğine göre altı ya da yedi kez. *Ekstra taşlar kullanıldı.*

Birkaç saniye daha duvağa baktım ve sonra elime alıp etek kısmında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Parmaklarım dantelin ve değerli taşların üzerinden geçtiler ta ki dış tarafta hiçbir taşın olmadığı ama iç kısma sert bir şeyin dikili olduğu yere gelene kadar... Kalbim hızla atmaya başladı. Sanki bozuk para gibi düz ve sertti. Dişlerimle danteli yırttım. Niye umursayacaktım ki? Çok güzeldi ama bu şeyi asla giymeyecektim.

Parmağımı açtığım küçük deliğe soktum ve açıklığı genişlettim. Parmaklarım yumuşak bir şeye değdi. Eteğin kenarını ters çevirdim ve Maya'nın duvağımda kullandığı inciler kadar pürüzsüz ve yuvarlak, nehirden alınmış bir taş kucağıma düştü. Şaşkınlıkla derin bir nefes aldım ve elimi ağzıma götürdüm.

Seçtiği dişiye vermek için en düzgün çakıl taşını bulana kadar bütün taşları gözden geçiriyor. Sonra onu aşkının bir simgesi olarak dişisine sunuyor.

Çakıl taşını elime alıp göğsüme götürdüm ve kalbim mutlulukla dolup taşarken taşı bir müddet orada tuttum.

Sonra da çakıl taşını yastığımın altına, yani yuvama koydum. "Evet," diye fısıldadım, "Seni kabul ediyorum. Binlerce kez

evet.” Sonra yastığı bana sunulan aşk sembolünün üzerine kapatarak kendi kendime gülümsedim.

Duvağı yeniden elime aldım ve çakıl taşım çıkardığım yere parmaklarımı soktum. Birkaç saniye sonra oldukça küçük iki kâğıt parçası hissettim. Parmaklarımın ucuyla tutup ikisini birden dışarı çıkardım. İlki çok küçüktü. Çabucak açtım ve yeniden nefesim kesildi.

Kenarında kaynaktaki kayamızın çizimi vardı. Üzerindeki dolunayın içinde on iki yazıyordu. Kaşlarımı çattım ve duvarda asılı duran takvime bir göz attım. *Bu gece dolunay vardı.* Calder bu gece onunla kaynağımızda buluşmamı istiyordu, tam gece yarısı. Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı, sanki hızdan tepetaklak olmuştu.

İkinci kâğıt parçası daha da küçüktü ve üzerinde minicik harflerle “dikkatli aç” diyordu. Dikkatlice içini açtığımda beyaz bir toz olduğunu gördüm ve hemen altında “Zzz” yazıyordu. Uyku tozu? Hector için mi?

Bir dakika kadar orada oturup elimdeki malzemelere baktım ve düşünmeye başladım. Henüz gitmeye hazır olmadığımı biliyordum, sadece beni görmek istiyordu. Ve ben de onu görmek istiyordum. Hem de umutsuzca. Ve bunu güvenli bir şekilde yapabilmek için de bu tozu Hector’ın çayına bir şekilde atmam gerekecekti.

Her ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktım. Calder’ı görmek için her şeyi yapardım.

“Teşekkür ederim, Maya,” diye fısıldadım. “Bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim.” Keşke bunu ona şahsen söyleyebilseydim.

Akşamın ilerleyen saatlerinde tozu Hector’ın çayına koydum ve ateşin önünde kitap okurken ona servis ettim. O uykulu hâlde merdivenlerden yukarı çıkarken ben de sessizce pencereden aşağı iniyordum. Ön kapıdan çıkıp çıkmamak konusunu düşün-

müştüm ama konsey üyelerinden birkaçı evdeydi ve gözleri hep benim üzerimdeydi. Ben de Hector'ın hemen ardından odama çıktım. Penceremi hafifçe açık bıraktım. Çatıda hiçbir ses çıkarmamaya dikkat ederek yalpalayarak yürüdüm ve evin köşesine gelince içimden üçe kadar sayıp atlanabilecek kadar büyük olan tek ağaca atladım. Kaburgama ağacın dallarından biri batınca yüksek sesle bağırmamak için kendimi zor tuttum. Tutunduğum dallardan biri ağırlığının altında tehlikeli biçimde sallanıyordu. İkinci bir dala daha uzandım ve bir tane dala daha... Ta ki yere atlayacak güvenli mesafeye ulaşana kadar.

Tam yere atladığımda bir çift araba farı Arkadya'ya doğru döndü. Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı kapadım ve mümkün olduğunca ağacın geniş gövdesinin arkasına saklanmaya çalıştım. Eğer arabadakiler inip etrafa dikkatlice bakacak olursa beni kolaylıkla görebilirlerdi.

Ağır adımlarla sol tarafımdan ön kapıya doğru ilerlediklerini duydum ve kapı açılıp tekrar kapanana kadar olduğum yerde hiç kıılmadan durdum. Sonra tuttuğum nefesi bıraktım ve ağaçların olduğu yere kadar olan açıklığı koşar adımlarla geçerek kaynağa giden patikaya ulaştım.

Nihayet kayaların arasındaki açıklığı kamufle eden çalılığı kenara ittiğimde vücudum heyecan ve enerjiyle doluydu. Güçlkle nefes alıyor ve kendimi neredeyse sersemlemiş gibi hissediyordum.

Dik durdum ve donup kaldım.

Ay ışığının altında duruyordu. Etrafı aydınlatması için bir düzine kadar mum yakmıştı ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Utanmadan ona bakıyordum. Güzelliği gözüme gerçek olmayacak kadar olağanüstü geliyordu. Birdenbire bu ânın ağırlığı karşısında utanarak aşağı baktım. Buradan gitmeden önce birlikte geçireceğimiz son anlarımızdı.

Bakışlarım onunkileri buldu ve aynı anda hareket ettik. Aceleyle birbirimize yaklaştık ve beni kaldırıp etrafımda döndürdü. Calder yüzünü boynuma gömerken başımı arkaya attım ve gök-

yüzüne doğru kahkaha attım. Boynumdaki dudaklarında kocaman bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordum.

Bir dakika kadar sonra beni yere bıraktı. Elini yüzüne koydu ve ben de gözlerimi kapatarak avucuna yaslandım.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadım sonunda. “Çok endişelendim. Bacakların...” Kendime engel olamıyordum. Öyle büyük bir acıya katlanmak zorunda kaldığını hatırlayınca gözlerim yaşlarla doldu.

Calder başını iki yana salladı ve yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşım parmağının ucuyla yakaladı. “Bacaklarım gayet iyi, Eden. Yemin ederim.” Arkasına doğru yaslandı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. “Seni özlemekten acıyan yerim kalbim.”

Yarı kahkaha yarı hıçkırık küçük bir kahkaha attım. “Ben de seni çok özledim. Hem de çok. Senin acı çekmeni seyrederken öleceğimi sandım.”

Calder öne doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı. “Şşşt, artık geçti.”

Başımı salladım ama baraj kapakları bir kez açılmıştı ve yeni gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

“Ben senin için hiç endişe etmedim çünkü ne kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

İtiraz ederek başımı iki yana salladım. “Bana bir baksana, ne kadar da güçlüyüm.”

Calder gülümsedi. “Evet, öylesin. Sen bu güne kadar tanıdığım bütün erkeklerden daha güçlüsün.” Gözleri muziplikle parlarken tek kaşını havaya kaldırdı. “Belki de gerçek bir erkeksindir.”

Gözyaşlarımdan arasından boğuk bir kahkaha attım. “Beni güldürmeye çalışmayı bırak artık. Şu an ağlamak istiyorum.”

Sırıttı ama bakışları yüz hatlarımda geziniyordu. “Bekle biraz, hayır, sen erkek olamayacak kadar güzelsin. Ama belki bu teoremin gerçekliğini biraz daha araştırmalıyım.” Eğilip beni nazikçe öptü ve dilini dudaklarımda gezdirdi. “Mmm... Bir er-

kek olamayacak kadar tatlısın,” diye fısıldadı, arkasına yaslanarak. Bakışları koyulaşmıştı.

Gözlerimi kapadım, gözyaşlarım durmuştu. Bir gülümseme dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. “Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

Calder tek kaşını havaya kaldırdı. “Ayrıca...” Saçımdan bir tutam alıp burnuna götürdü ve gözlerini kapadı. “Çoğu erkekten daha güzel kokuyorsun.”

Kahkaha attım. İyi geldi.

Gülümseyerek öne doğru eğildi ve beni yeniden öptü. Birbirimizin ağzını uzun uzun keşfederken zevkten inliyorduk.

Calder ellerini memelerime götürdü ve onları nazikçe avuçladı. Ardından ağzımdan ayrılp ben geriye doğru yaslanırken dudaklarını boynumda gezdirdi. “Hayır,” dedi, “hiç şüphem kalmadı. Kesinlikle erkek değilsin.”

Yeniden küçük bir kahkaha attım ve iç geçirdim. “Her neyse,” dedim bundan sonrasında onun oyununa eşlik etmeye karar vererek. “Tüm kadınlar erkekler kadar güçlüdür. Sadece bu konuda sessiz olmalıyız ki sizin narin egolarınız incinmesin.”

Calder tenime doğru sırtıttı. “Muhtemelen bu konuda haklısın,” diye mırıldandı.

“Hı hı,” O burnunu gömmüş, boynumu yalarken titredim. “Bunu fark ettiğine sevindim,” dedim.

Calder gülümsedi ve yüzüme düşmüş bir tutam saç kenara çekti. “Uyku tozu...”

“Onu Hector’ın çayına karıştırdım. Çok kolay oldu. Yirmi dakika sonra oturduğu yerde uyuklamaya başladı. Miriam Anne onu odasına götürdü.”

Calder başını salladı. “Willa Anne’den bana verdiği ağrı kesici tozdan biraz daha istedim.”

Yeniden içime dolan hüzne engel olamadım. “Ağrı...”

Calder işaretparmağım dudaklarımın üzerine koyarak nazikçe gülümsedi. “Vaktimizi bunu konuşarak harcamayalım. Çok az vaktimiz var. Bir daha böyle bir risk alamayız. Uzun bir süre

ayrı kalacağımız için seni son bir kez daha görmek istedim. Bir saniyemizi bile boşa harcayamayız.”

Başımı usulca salladım. “Tamam, deneyeceğim,”

Etrafımızda yanan mumlara baktım. “Çok güzeller,” dedim. “Teşekkür ederim. Mum ışığını çok severim.”

Calder gülümsedi. “Sana şu an çok fazla şey veremem, Gündüzsefam. Ama şimdilik bol bol mum ışığı bulabilirim,” dedi küçük bir kahkaha atarak.

Gülümsedim ve hemen ardından ciddileştim. “Seni ararlarmı?”

Başını salladı. “Hayır. Şimdilik arayacaklarını sanmıyorum. Hasta çadırında kalıyorum ve Xander bu geceliğine benimle yer değiştirdi. Baksalar bile karanlıkta onun ben olmadığımı anlamazlar.”

Kaşlarımı çattım. Bir tek gece için çok fazla şeyi riske ediyorduk. “Peki.”

“Evden dışarı nasıl çıktın?” diye sordu.

“Penceremden çıkıp çatıdan evin yan tarafındaki ağaca geçtim.”

Calder şok geçiriyormuş gibi bir ifadeyle geriye yaslandı. “Eden, bu yaptığın çok tehlikeli. Uyku tozundan sonra ön kapıdan rahatça çıkabilirsin diye düşünmüştüm.”

Başımı iki yana salladım. “Bütün konsey üyelerinin gözü üzerimde. Hissedebiliyorum. Hector onlara talimat vermiş olmalı... Bilemiyorum ama bu riske giremezdim. Penceremden çıkmak daha güvenliydi.”

Calder bir anlığına endişelenmiş gibi göründü ama sonra kafasıyla onaylayıp eğildi ve beni öptü. Birdenbire Calder dışında olup biten her şeyi kaybetmiştim. Onun tadı uyuşturucu gibiydi. Kokusu –temiz su ve sadece ona ait bir koku– benim en derin ve gizli parçamla konuşuyordu. Beni hiç bilmediğim bir şekilde yeniden canlandırıyordu.

Onun dokunuşları altında ılık gün ışığını içen bir çiçek gibi

açıyordum. Meme uçlarım sertleşmişti, bacaklarımı birbirine bastırdım ve merkezim atmaya başladı.

Karnıma doğru sertleştiğini hissettim. Ağzının içine doğru inleyerek ellerimi ensesindeki yumuşacık saçların arasına daldırdım. O da inledi ve güzel, genizden gelen sesi dilimi titreştirdi. Bacaklarımın arası ıslanmıştı ve içinde dolmak için bekleyen yer bir nabız gibi atıyordu. Calder'la öpücüğümüzü yarıda kestim. Bana yarı kapalı gözlerle baktı.

"Benimle seviş, Calder." Gökyüzüne baktım. "Sadece bize ait olan bu yerde. Ayın altında."

Calder, eğilip beni nazikçe öptükten sonra geriye doğru yaslanırken ifadesi sevecendi. "Çakıl taşı mı kabul ettin mi?" diye sordu.

Ona gülümseyerek cevap verdim. "Evet. Yuvama sakladım. Bu evlendiğimiz anlamına mı geliyor?"

Calder sırtıttı. "Evet."

Gülümседim. "Arizona eyalet yasalarının penguenlerin kanunlarını tanıdıklarını sanmam."

Calder nazikçe güldü. "Arizona eyalet yasaları benim umurunda değil. Geri kalan ömrümde hangi yasaya tabi olacağım belli."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Peki ya yeminlerimiz? Yeminlerimiz ne olacak?"

Ellerimi ellerinin arasına aldı. Tepemizdeki ayın ışığı etrafımızdaki her şeyi gümüşü bir renge boyuyordu. Ilık bir meltem yanaklarımı okşuyordu. Tam karşımda ömrümde gördüğüm en yakışıklı adam duruyordu. Kendimi bildiğim bileli sevdiğim tek adam... Üstelik o da beni seviyordu. Gece küçük ya da büyük mucizelerle etrafımda parlıyordu.

Calder bir anlığına sessizleşti ve bakışları yüzümde gezindi. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Eden, sana yemin ediyorum, kalbim senindir, hayatım senindir, bedenim senindir, sanatım, hayallerim, her şeyim senindir. Sen benim her parçama sahipsin."

İç geçirdim. Kalbim göğsümde tekliyordu. "Ben de yemin ederim ki Calder, kalbim, yaşamım, vücudum ve rüyalarım senindir. Bu hayatta ve başka hayatlarda sen benim her parçama sahipsin."

Calder bana nazikçe gülümsedi ve öne doğru eğilip dudaklarımı usulca öptü. Ve sonra kollarını belime dolayıp onunla aynı boyda olmam için beni kaldırdı. Kahkaha atarak yüzüne öpücükler kondururken o da gülüyordu.

"Seni seviyorum, Gündüzsefam."

"Ben de seni seviyorum, Karamelam," dedim sırtarak.

Calder beni yeniden yere koydu.

"Bir şey getirdim," dedim.

"Göster bana."

Kayalık girişin kenarında bıraktığım bez çantayı almaya gittim ve onu küçük çimenlik alana getirdim. İçinden düğün sandığımdan aldığım büyük beyaz battaniyeyi çıkardım. Özellikle düğün gecem için dikilmişti: yün, pamuk ve keten karışımı ve gümüşü ipliklerle dokunmuştu. Ay ışığının altında parlıyordu. Battaniyeyi çimenlerin üzerine yaydım ve başımı kaldırıp bana doğru gelen Calder'a baktım.

Bluzumun düğmelerini yavaşça çözdüm ve omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Calder sessizce izlerken, gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları hafifçe aralandı. Kendi tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Arından hemen battaniyenin kenarında yan yana geldik.

Küçük şelaleden akan suyun sesi duyuluyordu, yapraklar ılık rüzgârla birlikte hışırdıyordu ve benim için bu an kutsal, sıcacık, gerçek ve doğru geliyordu.

Birbirimizin karşısında cırılçıplak kalana kadar kıyafetlerimizi çıkardık. Gözleriyle tenimi okşuyordu ve bakışları vücudumda dolaşırken göğüs uçlarım arzuyla sertleşiyordu.

"Bir tanrıça gibisin," dedi Calder nazikçe.

Hafifçe gülümsedim ve gözlerim vücudunda arsızca gezindi. Onu seviyordum ve utanmıyordum. Erkeksi kollarına ve omuz-

larına hayrandım, dümdüz olan sert karnına ve her iki kalça kemiğinden itibaren v şeklini oluşturan girintiye bayılıyordum. Bu çizgileri görmek bile vücudumun zevkle kasılarak tepki vermesine yetiyordu. Öyle kusursuz bir erkekliğe vurgu yapıyorlardı ki onun gücü hakkında ipucu veriyorlardı. Gözlerim yavaşça daha aşağılara kayarak yolculuğa devam etti. Koyu renk seyrek tüyler, sertleşmiş ve dimdik bana doğru duran erkekliğine doğru gidiyordu. Gözlerim ânında Calder'ın kollarıyla buluştular, beni tembelce seyrediyordu ve bakışları arzuyla kararmıştı.

Hailey'nin yaptığı açıklamaları hatırladım ve usulca dizlerimin üstüne çöktüm. Calder bir nefes aldı ve adımı söyledi, sesi kalınlaşmış ve şüpheli çıkıyordu.

Dizlerinin hâlâ sarılı olduğunu kendime hatırlattım ama hiçbir şey söylemedim. Biliyordum ki bir şey söylememi o da istemezdi.

Yanağımı karnına yasladım ve sonra yüzümü çevirip teninin kokusunu içime çektim ve daha da aşağı çökerken karnına küçük öpücükler kondurdum. Calder'ın nefes alıp verişleri daha da ağırlaştı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Uzunluğunu elime aldım. Ucunu öpüp tadına bakmak için dilimi dışarı çıkardım. Homurdandı ve elimde daha da kalınlaştı. O an ona sahip olma arzusuyla daha da yükseldim. Kendimi güçlü, güzel ve seviliyor hissediyordum.

Ucunu ağzıma aldım ve nazıkçe emdim, Calder nefesi kesilerek adımı söyledi. Başındaki elleri sıkılaştı. Kendini geri çekti ve o önümde diz çökerken yaşadığım kaybın hayal kırıklığıyla inledim –birazcık sertçe diye yazdım aklımın bi köşesine– ve ağzımı derin, beni nefessiz bırakacak şekilde öpmeye başladı. Nihayet geri çekildiğinde, sarhoş olmuşa benziyordu. Gözbebeklerinin siyahlığı öyle genişlemişti ki kahverengi olan gözleri şimdi simsiyah görünüyordu.

Calder yanımda duran battaniyeye baktı ve sırtüstü battaniyenin üzerinde uzanana kadar kaydı. Ve yeniden öpüşmeye başlamadan evvel sadece bir anlığına durup bana baktı. Teni

tenimi yakıyordu. Bacaklarımın arası ıslanmıştı ve arzudan ağ-
rıyordu. "Calder," dedim homurdanarak. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var, Gündüzsefam," dedi nefes ne-
fese. "Ama bunun bitmesini de istemiyorum." Eğilip memeleri-
min arasını öptü. "Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Sıcak ve ıslak ağzı meme ucuma kapamp onu nazıkçe emer-
ken başımı geri atıp sırtımı kıvırdım. Sertleşmiş ucu emdi, dilini
etrafında gezdirdi ve sonra diğerine geçip aynı tatlı işkenceye
devam etti. Bacaklarımın arası nabız gibi atıyordu. Nefes nefese
ismini sayıkladım ve bacaklarımı kalçalarına dolayıp kendimi
onun sertliğine doğru bastırdım. Ağzını göğüs ucumdan çaktı
ve boynunu geriye doğru kıvrıp homurdandı.

Calder yan tarafa yuvarlanıp ağırlığını battaniyenin üzerine
çaktı ve elini aşağı indirip uyluklarımı birbirinden ayırdı. Yeni-
den homurdanarak ona kendimi açtım. Parmaklarını içime so-
kunca omurgamdan aşağı doğru bir zevk dalgası yayıldı. "Ah!"
dedim nefes nefese sırtımı yay gibi gererek. Calder ağzını yeni-
den meme ucuma kapattı ve parmaklarıyla beni keşfe çıktı. En
nihayetinde yüksek sesle ismini haykırmama ve başımı deli gibi
iki yana sallamama neden olan muhteşem hissin içimde atması-
na neden olmuştu.

Parmaklarını o dayanılmaz duygu beni ele geçirene kadar
orada gezdirdi. Vücudum kasılıp titrerken gözlerimi açıp yıldız-
lara baktım. Haz duygusu vücuduma kazınıyordu. İçinde bu-
lunduğumuz anda içten dışa doğru alev aldım ve sanki gözleri-
mi kör eden o bir saniye, bütün hücrelerime kazındı.

Bu düşüncenin kendisi bile fazlasıyla fantastik ve dramatik
görünüyordu *ama aynı zamanda doğru ve gerçekti.*

Calder'a bakıp gözlerimi kırıştırdım. Kafasını kaldırdı ve
yeniden üzerime çıkarken dudaklarına hafif bir öpücük kon-
durdu. Kafasını kaldırdığında yüzünde acı çekermiş gibi yoğun
bir ifade vardı. Kalçamı yukarı doğru kaldırarak kendimi ona
sundum.

Kalbim ona olan aşkımdan sıkışıyordu. Bu akşam ona vücu-

dumu sunuyordum ama o çoktan hem kalbimin hem de ruhumun sahibiydi. Kollarında olduğum bu güzel adama mümkün olan her şekilde ait olmak istiyordum. Yavaşça içime doğru kayarken gözleri benimkilerden bir saniyeliğine olsun ayrılmadı. Dudakları aralıktı ve gözlerini bir anlığına kapadı. Kendini daha ileri iterken ben de gözlerimi bir anlığına kapadım. Fazlasıyla dolmuş ve onun boyutuna göre fazlasıyla dar hissediyordum. Yüzümü buruşturarak kendimi gevşemeye zorladım. Calder duraksadı ve benim gözkapaklarım uçarak açıldılar.

“Hayır, lütfen durma,” dedim.

“Canını acıtıyorum,” dedi Calder nefes nefese.

Başımı iki yana salladım. “Sadece bu seferlik. Bir dahaki sefere hiç acımayacak. Ya da ondan sonrakinde... ya da...”

Calder bir süre daha sessizce beni seyretmeye devam etti ve sonra sırttı. Gülüşünün ani güzelliği karşısında büyülenmişim. “Gündüzsefam,” diye mırıldandı yüzü ciddileşerek. Eğildi ve beni öptü. Sonra tek bir hamlede içimi doldurdu. Ağzından ayrılarak sırtımı kamburlaştırdım ve hissettiğim ani acıyla birlikte yüksek sesle haykırdım. Calder yavaşça içimde hareket etmeye başlamadan evvel bir saniyeliğine durdu ve sonra boynuma doğru homurdandı. “Çok üzgünüm. Öyle iyi hissettiriyorsun ki,” dedi nefes nefese, “öyle muhteşem.”

Calder içimde ileri geri gidip gelirken gecenin karanlığında gökyüzüne doğru baktım. Batma hissi devam ediyordu. Birkaç dakika daha fazlasıyla dolu ve gergin hissetmeye devam ettim fakat bu his azalmaya başlayınca üzerimdeki Calder’a odaklanabildim. Ellerimi pürüzsüz sırtından poposuna doğru indirdim. Vücudu hareket ettikçe kasları geriliyordu.

Bana parmaklarıyla dokunduğunda hissettiğim haz duygusunun o an yeniden bana uğramayacağını biliyordum ama onun esneyen kaslarıyla zevk içindeki surat ifadesinden büyülenmiştim. Şimdi daha az incelikle ve daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Vücudunun istediği gibi hareket etme arzusuyla bana nazik davranma isteği arasındaki savaşı yüz ifadesinden görebili-

liyordum. Bunu ona yapanın ben olduğum düşüncesiyle sarhoş olmuştum. Benim yüzümden bütün kontrolünü kaybediyordu. Onu cesaretlendirmek için poposunu tutarak kendime doğru iyice bastırdım. Gözleri kocaman açıldı ve arkasından kapandı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve o vücut ağırlığını üzerime iyice verirken esneyen kaslarını hissedebilmek için ellerimi kollarına götürdüm.

Calder öne eğilip ağzını benimkine denk getirdi ve vücuduyla aynı ritmi tutturarak dilini ağzıma sokmaya başladı. Göğsü meme uçlarıma sürtünürken içimde küçük bir kıvılcım hissettim ve altında tamamen gevşeyerek ağzına doğru inledim. Calder da homurdandı ve hareketleri sarsak bir hâle gelirken her hareketiyle birlikte nefes vermeye başladı. Ve sonra birdenbire, kendini dışarı çekti. Onun beklenmedik yokluğuyla birlikte hafifçe inledim.

Karnumda sıcak ve ıslak bir şeyler hissettim aynı anda Calder boynuma doğru adımı tekrar tekrar söyleyerek inlemeye devam ediyordu.

Orada öylece uzanıp ellerimi sırtında aşağı yukarı hareket ettirdim. Uzuvarımız birbirine dolanmış, kalplerimiz birlikte atarken o ânın içinde sonsuza dek kalmaya razıydım. Her şey tam da hayal ettiğim gibi ve çok daha fazlasıydı. Hailey'ye ve Calder'la benim yaşadığım şeyin güzelliğini daha önce hiç yaşamayan her kadına karşı içimde bir sempati hissi oluştu.

Calder üzerimdeki ağırlığını kaldırıp battaniyeye verdi ve geriye yaslanıp yüzüme baktı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı, eğilip her iki gözkapagımın üzerine bir öpücük kondurdu ve ardından da önce burnumun ucunu sonra dudaklarımı öpüp gülümsedi ve mutlulukla iç geçirdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımınla onayladım. "İyiden daha fazlasıyım. Harikayım." Gülümsedim. "Cennet Bahçeleri başkalarının olsun. Ben bu geceye razıyım."

Calder gülümsedi ve nefesini verdi.

“Gerçekten,” dedim, ellerimi saçlarına geçirip parmaklarımı arasından kaydırarak, “beni incitmedin.”

“Sen beni mahvettin,” dedi Calder, gülümseyerek. “Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.” Calder’ın surat ifadesi çoğunlukla umursamazdı ama şu an olduğu gibi bazen başını yana yatırıp gözlerini hafifçe kıstığında alnında bir kırışıklık oluşurdu. Bunu onun ciddi ifadesi olarak düşünürdüm. Şimdi beni hüzünlü, ciddi bir ifadeyle seyreliyordu. Ama öyle hassastı ki kalbimin göğüs kafesimde sıkıştığını hissediyordum. *Bu adam kalbimin sahibiydi.*

Calder yan tarafa yuvarlandı ve ikimiz birlikte gökyüzündeki yıldızlara bakarak, ılık meltem tenimizi okşarken ve karnumdaki ıslaklık soğurken orada öylece uzandık.

Elimi uzatıp yapışkan sıvıya dokundum ve kafamı kaldırıp parmaklarımın ucunu birbirine sürterken baktım.

“Hamile kalmanı istemiyorum,” dedi Calder. “En azından burada ve şimdi değil.”

Yüzüm kızarak usulca başımı salladım. “Ah,” dedim, bebeklerin nasıl yapıldığını anlayarak.

Calder bana sırtıttı sonra da sırtüstü yuvarlanarak gökyüzüne baktı. Yan tarafıma dönerek dirseğimin üzerine yaslandım ve başımı elime yaslayarak ona bakıp gülümsedim. “En nihayetinde... bu işin bütün bilimini bilmek istiyorum. Belki başka sefere.”

Calder bana doğru dönüp nazikçe, usulca kahkaha attı. “Yakın zamanda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?”

“Yeterince yakın zamanda söylemedin. Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum... Seni seviyorum... Seni seviyorum.”

Sırtıttım ve öne doğru eğilip onu öptüm. “Ben de seni seviyorum.”

Ben onun üzerine doğru yuvarlanırken o da yeniden sırtüstü yuvarlandı. Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. Öyle birkaç dakika uzanmaya devam ettik ve ellerini popoma doğru indirip nazikçe sıktı. Kıkırdadım ve üzerinde kıvrandım. Calder hafifçe homurdandı.

Kafamı kaldırıp eğlenen gözlerle ona baktım. "Hadi yıkana-
lım," dedim dizlerimin üzerine kalkarak. Az önce uzandığım
yere baktım ve sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Üzerine bula-
şan kan lekeleri kusursuz beyazlığı bozmuştu. Yeniden Calder'a
döndüğümde onun da kana baktığını ve yüzünde gurur benzeri
bir ifade olduğunu gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu ve
gözlerini kırıştırdı. Hemen ardından surat ifadesinin neye ben-
zediğini fark etmiş olacak ki yanakları kızardı ve elini bana doğ-
ru uzattı. Sessizce bana uzattığı elini tuttum ve birlikte suyun
içinde yürüdüğümüz kaynağımıza doğru ilerledik.

Su göğsüme kadar ulaştığında durdum ve Calder'a doğru
döndüm. Su etrafımızda parlarken orada öylece ay ışığının altın-
da bekledik. Elimle aldığım suyu göğsüme döktüğümde meme
uçlarım soğuktan ânında sertleştiler. Calder'm gözleri üzerim-
de gezindi. Kafamı suyun içine batırdım ve geri çıktım. Tekrar
doğrulup ona su sıçrattığımda yüksek sesle kahkaha attı. Calder
aynı boyda olmamız için kaynağın kumlu zemininde tek dizinin
üzerine çöktü ve beni kendine doğru çekti. Birkaç dakika boyun-
ca öpüştük ve kendimizi suya teslim ettik. Burunlarımızın ucunu
birbirimize sürttük, Calder ben kahkaha atıp başımı geri çekene
kadar altdudağımı dişledi. O da güldü ve suyun içinde bizi dön-
dürdü. Serin su çıplak tenimin üzerine değen bir ipek gibiydi.

Durduğumuzda Calder bana düşünceli gözlerle bir müddet
baktı.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Yüzünün her detayını hafızama kaydediyordum," dedi
usulca. "Bir sonraki sefer sana bu kadar yakından bakma fırsatı-
nı bulduğumda buradan çok uzakta olacağız."

Kalp atışlarım hızlandı ve derin bir nefes aldım. "Ne zaman?"

"İki aya, belki daha da az bir zaman sonra."

"Çok yavaş geçecek," dedim ayrılığımızın ağırlığını üzerim-
de hissederek.

"Buna değecek," dedi. "Biraz daha fedakârlık ve sonunda

birlikte olmak için özgür olacağız, yaşamak istediğimiz hayati yaşamakta özgür olacağız.”

Ellerimi boynuna dolayıp başımı salladım. “Daha fazla fedakârlık,” dedim. “Daha fazla fedakârlık yapmak istemiyorum. Üç hayat boyunca yetecek kadar fedakârlık yaptım. *Yaşamaya* hazırım.”

“Biliyorum, Gündüzsefam. Ben de. Çok az kaldı.”

Calder beni yere bıraktı ve yavaşça birbirimizi yıkadık. O üzerinde gezinen ellerimi seyrederken onun teniyle gurur duyuyordum. Parmaklarım erkekliğini kavradığında nefesi hızlandı. Çoktan sertleşmişti ve suyun içinde ellerimin arasından kolayca kayıyordu. “Eden,” diye inledi Calder.

Onun yakınına sokuldum ve elim suyun hemen altında ileri geri kayarken dudaklarını öpebilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

“Böyle hissettirmene bayılıyorum,” diye mırıldandım, dudaklarından ayrılarak. “Benden çok farklısın.”

“Ben de senin bana hissettirdiklerine bayılıyorum,” dedi gülümseyerek ve elleriyle memelerimi avuçladı. Başparmaklarını dokunuşunun altında sertleşen uçlarında gezdirdi.

“Mmm,” dedim iç geçirerek.

Calder elimde hareket etti ve daha da şişti. “Seni yine istiyorum,” dedi gözlerime bakarak, sesi kalın çıkıyordu.

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. Gözlerimi kapadım ve onun dokunuşunun bacaklarımın arasına bir elektrik akımı gönderdiğini hissettim.

“Senin... ağrın var mı? Ben...”

Başımı iki yana sallayarak sözünü yarıda kestim. “Hayır, ağrım yok.” Vardı ama işin aslı daha da fazla ağrımamasını istiyordum. Önümüzdeki iki ay boyunca her adım attığımda Calder’ı bacaklarımın arasında hissetmek istiyordum. Yaptığım fedakârlığın ne için olduğunu hatırlamak için istiyordum bunu. Neden sonunda her şeye değeceğini hatırlamak için istiyordum. Sonunda, Calder’la ben neyi ne zaman istersek, hiçbir korku ve

utanç duymadan, komplo duymadan, gecenin bir yarısı pence-
reden dışarı gizlice kaçmak zorunda kalmadan yapabilecektik.
Şimdilik bu durumdan da şikâyetçi değildim. Bu gece de ona
ne zaman ve ne şekilde istersem sahip olabilecektim. *"Bu gecelik
o benimdi."*

Calder beni kucağına aldı ve ben kahkaha atarken suyun ke-
narına doğru taşıdı. Islaktık ve hafifçe esen rüzgâr ürpermeme
neden olmuştu. Ama hemen ardından onun sıcak teni vücudu-
mu örttü ve rahatlayarak iç geçirdim. Calder'ın beni öpen ağzı
sıcak, ıslak ve çok lezizdi. Birkaç dakika sonra her ikimiz de inle-
yerek ve birbirimizin üzerinde hareket ederek daha da yakınlaş-
maya çalışıyorduk. Nasıl oluyordu da Calder bana vücudum bu
kadar dolu ve ağır, aynı zamanda da bomboşmuş gibi hissettire-
biliyordu. Bu normal miydi? Calder'ın bana kendimi bu kadar
çaresiz hissettirmesi normal miydi? Bunu asla bilemeyecektim,
karşılaştırabileceğim hiç kimse yoktu. Hailey'den başka bunu
sorabileceğim hiç kimse yoktu ve o da bu konuda konuşmaktan
rahatsızlık duyuyordu. Ama bu durum, tadını çıkarmayı redde-
demeyeceğim kadar iyiydi. Kendimi Calder'ın bana hissettirdiği
duyguların içinde kaybetmek istiyordum. Madem zevk alma-
mızı istemiyorlardı o zaman tanrılar neden vücutlarımızı ya-
ratmışlardı? Ben bu şekilde düşünmüyordum. Birbirimize olan
aşkımızı bu şekilde ifade ettiğimiz için tanrıların bize karşı zalim
olacaklarını sanmıyordum. Hem öyleydi, onu seviyordum. Ru-
humun derinliklerine kadar onu seviyordum.

Calder'ın erkekliğinin yumuşak ucunu hissettim. Onu daha
iyi karşılayabilmek için bacaklarımı iyice açtım. Kendini içime
doğru itti ve ikimiz aynı anda inledik. Parmaklarını benimkilere
geçirdi ve kollarımı kaldırıp ellerimi başımın üzerinde sabitledi.
Ağzını benimkine kapattı ve diliyle dilimi yalarken hiç acele et-
meden içime girip çıkmaya başladı.

Sonra dudaklarını benimkilerden çekerek fısıldadı. "Bu sefer
yavaş yapacağım. Her bir dokunuşu, her bir öpücüğü ve her bir
okşayışı derimize kazıyacağız ki tekrar bir araya geldiğimizde,

sana dokunduğum yerlerdeki sıcaklık daha yeni dağılmaya başlamış olacak. Ayıyken bile birbirimizi sıcacık tutuyor olacağız.” Ağzıma doğru gülümsedi ve nefesimle birlikte bir kahkaha attım.

“Hımm,” diye mırıldandım.

İçime girip çıkarken ellerimi bu şekilde başımın üzerinde tutmasına bayılmışım. Yere bastırılıyordum ama bu bana kendimi güvende ve korunuyormuş gibi hissettiriyordu. Çünkü bu adama tüm kalbimle güvendiğimin farkına varmama neden oluyordu. Ona kalbimi ve vücudumu emanet edecek kadar güveniyordum. Hayatımı emanet edecek kadar. Değerli olduğumu ve sevildiğimi hissediyordum.

Calder başını öne doğru eğdi, vücudu üzerimde ağır bir şekilde kayarken göğsü meme uçlarıma sürtünüyordu. Onun hemen kulağımın dibindeki nefesini duyuyor ve hissedebiliyordum. Bacaklarımı kaldırıp kalçalarına doladım. Hâlâ biraz hassas hissetmeme rağmen kolayca içime girip çıkmaya devam etti. Leğen kemiğini benimkine her bastırıldığında içimde küçük zevk kıvılcımlarının çakmaya başladığını hissediyordum.

“Bunu seviyorum. Seni seviyorum, seni hissetmeyi, kokunu, sadece seni,” dedi Calder nefes nefese. Gülümsedim. Fiziksel olarak yakınlaştığımızda kelimelerin bu şekilde dudaklarından dökülmelerine bayılıyordum. Kontrolünü kaybettiğinin başka bir göstergesiydi ve ben bunu çok seviyordum. Kendimi ona doğru bastırıp mutlulukla iç geçirdim.

Calder ağzını benimkine getirdi ve ellerimi battaniyeye doğru bastırırken beni derin derin öptü. Dillerimiz birbirine dolanıp dans ediyordu. Kendimi tamamen ona sunmuştum. Ve her ne kadar yavaş ve tembelce hareket ediyor olsa da içimde yoğun bir duygu birikti ve uçuşumdan aşağı yuvarlandım. İçime beyaz ışıktan bir zevk dalgası yayılırken karanlık gökyüzüne doğru çılgılık attım. Sırtım yay gibi kıvrılarak battaniyeden ayrıldı ve karnım Calder’ın karnıyla göğüslerim onun göğsüyle buluştu.

Gözlerimi açtığımda Calder beni seyrediyordu. Gözkapakları

tutkuyla ağırlaşmıştı ve dudakları hafifçe aralıktı. Gözkapakları dalgalanarak kapandı ve ifadesi zar zor kontrol edebildiği şehveti yüzünden acı çeker gibi bir hâl aldı. Hareketleri hızlandı ve kendini dışarı çekmeden önce birkaç kez daha üzerimde gidip geldi –sıcak yapışkan sıvı yeniden karnımın üzerine aktı– yüzü neredeyse acı çekiyor gibiydi fakat çok güzeldi. Başını boynuma gömerek homurdandı ve ellerimden birini bırakarak eline aldığı erkekliğinin başını karnımda ileri geri sürüp iç geçirdi.

Diğer elimi de kurtarıp kollarımı ona doladım ve tırnaklarımı sürttüm. Kafasını kaldırdı ve bana gülümsedi. Gözleri hâlâ uykulu gibi görünüyordu ve eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

“Sen dünya üzerindeki en yakışıklı adamsın,” dedim.

Calder sırttı ve burnunu boynuma sürttü.

“Büyük toplumun arasına karışana kadar bekle. Ben nasıl bir trolüm o zaman anlayacaksın. Burada pek rekabet yok.”

Calder üzerimden yana doğru yuvarlanıp beni kendine çekerken güldüm. İkimiz de suyun içinden çıktığımız için ıslaktık. Üstüne üstlük yeniden terlemiş ve yapış yapış olmuştuk. Ama umurumda değildi. Onunla birlikte yarattığımız bu karmaşanın içinde bütün gece yatmaya razıydım.

Hafifçe kalkıp çenemi göğsüne yasladım ve başımı salladım. “Hımm. Büyük toplum hakkında çok az şey hatırlıyorum ama bildiğim bir şey varsa senin hiçbir yerde trol kategorisine girmediğindir.”

Calder gülümseyip saçımı okşadı. Dudağımı ısırdım ve kaynağa baktım.

“Ne?” diye sordu.

“Şey, kıyafetleri ve diğer ihtiyacımız olan malzemeleri nereden bulacağız? İnsanlar bizim burada giydiğimiz kıyafetleri giymiyor.”

“Evet, biliyorum. Buraya gelen insanların giysilerini gördüm. Tüm bunların çaresine bakacağız. Bu yüzden birazcık zamana ihtiyacımız var.”

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Korkuyor musun?"

Calder gökyüzünü seyrederek bir süre sessiz kaldı. "Bazen. Ama çoğunlukla hayatımda ilk kez gelecek için heyecan doluyum." Bana baktı. "Kendimizi bildik bileli şu büyük sel felaketi üzerimize bir hayalet gibi çökmüştü. Ve bilemiyorum, her günümü bu şekilde harcamama sebep olan bir pusulamın olmadığını hayal etmek zor. Bunu istiyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Her günümü şuursuzca ölümü düşünmeden yaşamak nasıl bir hismiş bilmek istiyorum."

"Ölüm muzaffer olsa bile."

Calder başını salladı. "Evet. Ve belki de öyledir. Ama," elini saçlarının arasından geçirip yeniden gökyüzüne baktı. "Yeryüzünde de muzaffer şeyler var. Bence bu şeylerin tadını çıkarmamız gerek. Onları yok saymak veya görmezden gelmek için yaratılmadık biz... Bize burada verilen şeylerden kalbimiz keyif almasın diye yaratılmadık."

Ona iyice sokuldum. Teni tenimi ısıtıyordu. Battaniyenin bir kısmını omuzlarıma çekti. Çok uykum gelmişti. "O zaman büyük sel baskınına inanmıyor musun?" dedim esneyerek. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini hâlâ bilmiyordum.

"Bilmiyorum," dedi Calder oldukça alçak bir sesle. "Hector'a eskiden o kadar çok inanıyordum ki... Ama o benim onu hep gördüğüm adam ya da lider değil. O artık peşinden gitmek istediğim biri değil. O yüzden eğer sel gerçekten gelecek olursa Hector'ın günahkâr dediği diğerleriyle birlikte şansımı denemek isterim. Ona göre ben çoktan günahkârlardan biriyim zaten."

Uyku daha da bastırırken başımı salladım. Calder'ın kollarının arasında sıcacık ve mutluydum.

"Kesin olarak bildiğim bir şey varsa," diye fısıldadığını duydum, "o da sen benimsin ve seni koruyacağım. Bize *bir şekilde* bir hayat kuracağım."

Ona inandım.

Kendime geldiğimde Calder beni hafifçe sarsıyordu. "Uyan, Eden. Geri dönmemiz gerek."

Gözlerimi kırptırdım ve etrafıma baktım. Calder yanımdan uzaklaştıkça ben de doğrulup oturdum. Yönümü bulduğumdaysa ilk fark ettiğim şey az sonra ona uzun süreliğine veda edeceğim olmuştu. Ayağa kalktım. Nefes alıp verişim hızlandı. Gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm ağrımaya başladı. Bu acıyı çok iyi biliyordum. "Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadım.

Calder battaniyeyi kaldırmıştı ancak sözlerimle birlikte onu katlamayı kesti. Battaniyeyi yere bırakıp yanıma geldi ve kollarını bana doladı. O çoktan giyinmişti bense hâlâ çıırılçıldık. Beni sımsıkı kucakladı ve çenesini başımın üzerine yasladı. "Seni çok seviyorum, Gündüzsefam. Ayrı olduğumuz her dakika, geleceğimizi planlıyor olacağım. Bu beni ayakta tutan şey olacak ve zor anlarda senin de bunu hatırlamanı istiyorum. Etrafında düğün planları yapılırken, Hector'ın bana bir köpek muamelesi yaptığını gördüğünde hayatımızı planladığımı ve bunun için elimden geleni yaptığımı hatırlamanı istiyorum. Ve sana yemin ederim ki buradan gideceğiz."

Başımı salladım. "Tamam."

Calder parmak uçlarıyla çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Benim cesur kızım," dedi gülümseyerek, "Senin için endişelenmeyeceğim çünkü sen çok güçlüsün. Senin iyi olduğunu bileceğim."

Azım duygusu içime dolarken başımı salladım. "İyi olacağım. Güçlü olacağım ve sizinle burada buluşmak için Xander'ın bana beklememi söylediği şu aptalca işareti bekleyeceğim."

Calder kıkırdadı ve beni yeniden kendine doğru çekti. "Aptalca bir kuş sesi. Onu hoş görmeye çalış. Çünkü bu yeteneğiyle çok gurur duyuyor."

Göğsüne doğru sırttım. Biraz daha birbirimizin kollarında öylece kaldık. Ta ki ben geri çekilip kıyafetlerimi giymeye başlayana kadar.

Giyindikten sonra battaniyeyi çantaya koydum ve neredeyse omuzuma asacaktım ki onu çizim defterinin hâlâ saklı olduğu kayanın altında bırakmaya karar verdim. Battaniyeyi yanımda

geri taşıyıp onunla ağaca tırmanmamın hiçbir anlamı yoktu. Calder'a dönüp gülümsedim. "Çok yakında seni burada yeniden göreceğim," diye fısıldadım.

"Evet," dedi, "çok yakında." Yüzümü avuçlarının arasına aldı, dudaklarımı öptü ve ardından burnunu nazıkçe benimki- ne sürttü. Onu son bir kez öptüm ve kayaların arasındaki açıklıktan geçmek için döndüm. Birkaç dakika sonra Calder'ın tam arkamda olacağını bilerek patikadan yukarı tırmandım. Yanmış mumları yanına mı alacağını yoksa oldukları yerde mi bırakacağını merak ettim. Biz buradan gittikten yıllar sonra birinin küçük kaynağımızı bulduğunu ve orada neler olduğunu, bulduklarının ne anlama geldiğini merak ettiğini hayalimde canlandırdım. Kendi kendime gülümsemeden edemiyordum. Sadece Calder ve ben gerçek hikâyeyi biliyor olacaktık. Bu sır bize ait olacaktı.

Ağaca kolayca tırmandım ve çatıda parmak uçlarıma basarak ilerleyip aralık bıraktığım pencereye ulaştım. Pencereyi usulca ittim ve hafifçe gıcırdayınca duraksadım. Başka bir ses duymayınca pencereyi ardına kadar açtım. İçeri girince üzerimi değiştiren yatağıma yattım.

Ertesi sabah uyandığımda gece Calder'la kaynakta geçirdiğimiz dakikaların bir rüyadan ibaret olmadığıнын tek kanıtıysa hâlâ tenimde olan kokusu ve bacaklarımmın arasında hissettiğim muhteşem ağrıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Calder

Eden'la kaynağımızda seviştiğimizin ertesi günü toplu yemek salonunda Xander'ın yanında oturuyordum.

"Köpek köşesinden de mi kovuldun? İyice aşağı düştün," dedi Xander çırpılmış yumurtasını kaşıklayarak.

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Henüz bilmiyorum. Zaten ana locada yemek yememe izin verecek değildi."

Xander beni süzüp başını salladı. Sonra önündeki boş tabağa baktı. Üçüncü bir tabak daha yiyip yememek konusunda karar vermeye çalıştığını anlamıştım.

"Yorgun görünüyorsun," dedim elimdeki tereyağlı ekmekten ısırarak.

"Öyle mi? Neden acaba? Belki bütün gece hasta çadırında senin yerine yattığım ve yakalanacağımdan korkup sağa sola dönüp durduğum içindir."

Önüme bakarak lokmamı çiğnedim. Onunla dalga geçiyordum ancak Xander'ın bütün gece uyuyamayacak kadar tedirgin olabileceğinin farkına varmamıştım. Bencilce davranmıştım. Lokmamı yuttuktan sonra yeniden Xander'a baktım. "Üzgünüm ve teşekkür ederim. Sana borçlandım."

Xander pis pis sırttı. "Evet, yüz yaşamda falan borcunu zor ödersin. Çetelesini tutuyorum. Cennet Bahçeleri'nde bile borcunu ödüyor olacaksın."

Sırtttım. "Seve seve."

Xander kakhaha attı ve portakal suyunun geri kalanını dikti. "Aldığımız riske değer miydi?"

"Dün geceyi yeniden yaşamak için hayatımı bile riske edirim," dedim içtenlikle.

Xander beni inceledi ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Peki, o zaman." Gözleri çoğunlukla boş olan salonu taradı ve sonra bana döndü. "Umarım onu hamile bırakmamışıdır."

Isının yüzüme yayıldığını hissettim. "O kadarını biliyorum," dedim. Bir dakika kadar her ikimiz de sessiz kaldık.

"Öyleyse," dedim sonunda yemek yerken gülümseyerek, "planımızı yapalım ki dün geceyi yeniden yaşayabileyim."

Xander bir süre sessiz kaldı sonra gözleri arkamdaki bir şeye kaydı. Yeniden bana baktığında yüzü gergindi ve onu seyrederken kendime geldim.

"Tanrılar aşkına, Calder," dedi Xander gergin bir şekilde. "Bu iş sadece Eden ve seninle ilgili değil. Benim de hayallerim var, anladın mı? Dünya yalnızca senin etrafında dönmüyor."

Kaşlarımı çatarak bardağımı masaya bıraktım. "Bunu biliyorum," dedim, onu birkaç saniye boyunca inceleyerek. "Hey, üzgünüm. Bencilce davrandım. Bu seninle de ilgili. Eden olsun ya da olmasın buradan gitmek isterdim. Ve senin de hayallerin olduğunu biliyorum. Durum ne olursa olsun senin yanımda olmanı isterdim. Eğer sana başka türlü hissettirdiysem bunun için özür dilerim."

Xander iç geçirerek benimle göz teması kurdu. Elini yeniden alnına dökülen saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Bu yere lanet olsun." Başını salladı. "Biliyorum. Sadece yorgunum."

"Beni dinle, Xander, bunu nasıl olsa beraber yapacağız. Ne yazık ki burada zamana karşı yarışıyoruz çünkü Eden'in doğum günü yaklaşıyor. Aslına bakarsan isteyeceğimden daha erken harekete geçmemiz gerekecek ve bunun için üzgünüm."

Xander nefes verdi. "Hayır, ben özür dilerim. Sadece dün gece çok stresliydi."

Başımı salladım. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bu işte birlikteyiz. Her neyim varsa..."

"...yarısı senindir," diye tamamladım.

Xander başıyla onayladı. Ön kapıdan birkaç aile içeri girip yemek sırasına girerken yeniden etrafa bakındı. "Pekâlâ, şu an Kristi'nin bize verdiği borçla birlikte toplamda altı yüz yetmiş altı dolarımızın olduğu aklımızda bulunsun."

Kafamda basit bir matematik işlemi yaptım. "Fazladan yirmi altı dolar nereden geldi?"

Xander önüne baktı. "Yıllardır döşemenin altında saklıyordum. Bekçi kulübesindeki bir cüzdanın içinde bulmuştum. Kimin olduğunu bilmiyorum..."

"Tamam," dedim sözünü bölerek. Xander'ın sonunda arkadaş olduğu insanlardan bir şeyler çaldığı için kendini kötü hissettiğini biliyordum. "Peki, gerçekçi olursak buradan ayrılmak için ihtiyacımız olacak en düşük miktar nedir? Burada gereken-den bir saniye bile fazla kalmak istemiyorum."

"Evet, biliyorum. İki bini bulmaya çalışalım. Elimize geçen her kuruşu alalım. Ama bu en düşük miktar. Bununla en azından bir ay yaşayabiliriz. İçimizden birinin bir işe girmesi yeter. Bu Eden olacak olsa bile."

Başımı salladım. "Hayır, Eden olmaz. Onu tek başına dışarı göndermeden önce her şeyi çözmek istiyorum."

Xander kahvesinden bir yudum aldı. "Onu burada hapis tuttukları gibi dış dünyada da hapsedemeyiz."

Kocaman bir nefes verdim. "Demek istediğim bu değildi. Sadece... onu korumam gerek."

"Hepimizin korunmaya ihtiyacı olabilir, kardeşim. Üstelik henüz tahmin bile edemeyeceğimiz şekillerde... Ön cephede dönüşümlü olarak savaşımaya ne dersin?"

Sözlerinin doğruluğunu düşünerek başımı salladım. "Anlaştık."

Xander başını salladı. "Tamam, ne zaman ve ne şekilde yapabiliyorsan daha fazla para çal."

Onayladım. "Kıyafetler?"

"İkimiz için bir şeyler ayarladım."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürürken yarı yolda durdum. "Nasıl?"

"Yıllar içinde aramıza katılan insanlardan bazılarının kıyafetlerini yakma görevi bana verilmişti. Kıyafetleri alıp döşemenin altına sakladım." Utanarak önüne baktı.

"Tanrılar aşkına." Kahkaha attım. "Ciddi bir sorunun var."

Xander bana kötü kötü baktı.

"Bir sincap gibisin," dedim.

"Evet, bu da senin için inanılmaz bir şans."

Kıkırdadım. Birazcık gülebilmek gerçekten iyi hissettiriyordu. Bana umut veriyordu. Hatta birkaç dakika boyunca eski ben gibi hissetmişim. Ayrıca Eden'la geçirdiğim geceden sonra tam olarak kendime gelememişim. Ağrıyan bacaklarıma rağmen hayat umut dolu görünmüştü. Cezamı bir erkek gibi çekmişim ve Hector'ın benimle olan işinin bittiğini umut ediyordum. Belki de yaptığımız şey yüzünden başımız derde girmediği için kendime fazlasıyla güveniyor olabilirdim. Ama bu planın işe yarayacağından iliklerime kadar emindim. Gerekirse sivriltilmiş metal bir yüzeye yine diz çökardım ama tanrılar şahidimdi, bu işe yarayacaktı.

"Eden için nasıl kıyafet bulacağız peki?"

"Kristi ona kendi kıyafetlerinden ödünç verecek."

Çiğnedim ve yutkundum. "Bütün bunları Kristi olmadan yapamayız. Cennet Bahçeleri'nde birine borçlu olma konusuna gelirsek..."

"Kristi, Cennet Bahçeleri'ne inanmıyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Daha iyi ya." Arkasından ciddileştim. "Cidden ona bütün bunlar için minnettar olduğumuzu söyler misin?"

"Sürekli söylüyorum zaten. Yakında ona bunu kendin söylersin."

Başımı salladım. "O zaman tek ihtiyacımız olan şey para."

“Evet. Yeterince para bulduğumuzda ben gereken bütün de-
tayları Kristi’yle hallederim.”

Yeniden başımla onayladım ve bir süre ikimiz de sessizlik
içinde yemeğimizi yedik. “Xander. Hücre hapsindeyken bana
pansuman yapmak için Willa Anne yanıma geldi ve tuhaf bazı
şeyler söyledi.”

Xander gözlerini devirdi. “O deli ve bunak, Calder. Ben ol-
sam onun saçmalıklarının anlamını çözebilmek için fazla zama-
nımı harcamazdım.” Kapının açılmasıyla birlikte kafasını kaldır-
dı. “Baban buraya doğru geliyor.”

Arkama dönüp baktığımda babamın hızla Xander’la benim
oturduğumuz masaya doğru geldiğini gördüm.

“Calder, Maya bir tür nöbet geçirdi. Şimdi hasta çadırında.”

Kalbim tekledi ve hemen ayağa kalktım. Tabağımı masada
bırakarak babamı takip ettim. Xander da hemen arkamdan ge-
liyordu.

Küçük odaya girdiğimizde Maya ağır battaniyelerin altında
bir karyolada yatıyordu. Hemen yanına gidip yere diz çöktüm
ve onun titrek elini ellerimin arasına alarak kâküllerini gözle-
rinin önünden çektim. “Maya, ben geldim. Nasılsın?” diye sor-
dum nazikçe.

Gözleri benimkilere kaydı ama çok yavaş hareket ediyordu
ve ne kadar hasta olduğunu görünce içime panik dalgası yayıl-
dı. Dönüp, yatağın ayakucunda duran annemle babama baktım.
Annemin elinde ıslak bir mendil vardı.

“Ne kadar zamandır bu hâlde?”

“Bu sabah durumu iyiye gidiyor gibiydi. Yine aynı öksürük
vardı,” dedi babam. “Bir nöbet geçirdi... ve sonra...”

“Anne, gidip Willa Anne’yi getir,” dedim bölerek.

“Willa Anne’yi mi? Maya’nın ağrısı olduğunu sanmıyorum.”

“Sadece git onu getir!” dedim sesimi yükselterek. Hemen
arkasından annemin yüzünden geçen acı dolu ifade yüzünden
gözlerimi kapadım. “Lütfen. Belki o bir şeyler yapabilir... Her-
hangi bir şey.”

Annem başını salladı ama Willa Anne'yi getirmek için odadan ayrılan kişi babam oldu.

On beş dakika sonra Willa Anne hep birlikte beklediğimiz küçük odaya girdiğinde ben hâlâ Maya'nın elini tutuyordum. Yatağın kenarına gelip ayakta durdu ve yüzünde acı, hüznü dolu bir ifadeyle Maya'ya baktı.

"Bu çocuk asla bu hayata ait olmadı," dedi en nihayetinde.

"Bu da ne demek böyle?" diye sordum bir cevap talep ederek. "Senin kehanetlerine ihtiyacımız yok, yardıma ihtiyacımız var. Onun için ne yapabilirsin?"

Willa Anne'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Onun için yapabileceğin bir şey yok, oğlum. Kalbi zayıf. Her zaman öyleydi. Bu kadar uzun süre onunla birlikte olabildiğiniz için şanslısınız."

Homurdandım. Afallamış ve yardıma muhtaçtım. Nasıl olmuştu da her şey bu kadar aniden gelişmişti? Yeterince dikkatimi çekmemiş miydi? Kendi dünyama çok fazla dalmış, kendi istek ve arzularımın esiri olmuş ve her düşüncemi sadece Eden üzerine mi yoğunlaştırmıştım?

"Kenara çekil," dedi Willa Anne. "En azından çocuğun daha rahat etmesini sağlayabilirim."

"O çocuk değil. Ağrın var mı, Maya?" Sesim pürüzlü çıkıyordu. Boğazımı temizledim.

Maya'nın bakışları benimkilerle buluştu ve başını iki yana salladı, hayır. "Sadece uykum var," dedi gözlerini açık tutmak için fazlasıyla efor sarf ederek.

Willa Anne elini kendi göğsüne koydu ve o nefes alırken bekledi. Sonra elini Maya'nın göğsüne koydu. "Yeterince hava alamıyor," dedi en nihayetinde. "Kalbi yüzünden. Öylece uyuyup gidecek."

Birazcık gevşedim. "Sadece uykuya mı ihtiyacı var? Sonra iyileşecek mi?"

Willa Anne yüzünde acı dolu bir ifadeyle başını salladı. Onun üzüntülü hâli beni çileden çıkardı ve kendimi daha da çaresiz hissetmeme neden oldu. Onu kolundan usulca çektim ve beni takip

ederek Maya'nın yatağının kenarından uzaklaşmasını sağladım. Ebeveynlerim Maya'nın başucunda durduğum yere geçtiler.

"Eğer Maya'ya ne olduğunu biliyorsan bana söyle."

"Dediğim gibi kalbi zayıf. İflas ediyor. Yakında ona yeterince oksijen sağlayamayacak ve uykuya dalacak. Bir daha da uyana-mayacak."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Bu fikri kabul etmiyordum. "Hayır. Bu konuda haklı değilsin. Bunu nereden bilebilirsin ki? Sadece onun yüzüne bakarak mı?"

"Evet. Görebiliyorum. Olacak olan yakınlaştığında her şey açıkça görülmeye başlar." Elini koluma koydu. "Üzgünüm. Ona olan sevgini de görebiliyorum. Sevgin tıpkı rengârenk bir kelebek gibi."

Onun kırışmış yüzüne ve yaşlanmayan gözlerine baktım, sonra da onun tuttuğu kolumu kurtarıp yatağının kenarında oturabilmek için Maya'nın yanına gittim.

Elini ellerimin arasına aldım ve annemle babam dua ederken yanı başında oturdum. Hector'ın Kutsal Kitabına ait sözleri dinledim. Oda sallanıyor ve bulanıklaşıyor gibi hissediyordum. Gözlerimi kırıştırdığımda bunun ağladığım için olduğunu fark ettim. Dik oturup pencereden dışarı baktım. Ağlamayacaktım. Maya hâlâ buradaydı ve elimi tutan eli sıcacıktı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

Ben ona bakarken gözlerini açtı ve bana baktı ve sonra bakışları omuzumun üzerine kaydı. Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Ah, Calder, bu çok güzel ve çok basit," diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. Gözleri yeniden benimkileri buldu ve elimi kuvvetli bir şekilde üç kez sıktı. Seni seviyorum. Ben de onun elini sıktım ve gülümsemesi daha da büyüdü. "Biliyorum," dedi fısıltıyla. Ve sonra gözlerini kapadı, dudaklarının arasında küçük bir nefes kaçtı ve eli ellerimin arasından kaydı.

"Maya?" dedim boğuluyormuş gibi. İki elimle birden omuzlarından kavradım ve onu hafifçe sarstım. Dudaklarında küçük

bir gülümseme, gözleri kapalı bir şekilde kımıldamadan duruyordu. Annem ağlamaya başladı, babamsa başını öne eğdi. Kafamı kaldırıp baktığımda Willa Anne'nin sessizce bir köşede durduğunu gördüm. Dudakları sessizce bir dua mırıldanırken gözlerini önüne eğmişti.

Babam Maya'nın bileğini tutup nabız aradı. Yüzünden geçen acı ifadeyi hepimiz görebiliyorduk. Bir dakika sonra kolunu nazikçe bıraktı. "O gitti," dedi usulca.

Hızla ayağa kalktığımda yere sürten sandalyenin bacakları acı bir çığlık kopardı. Kendimi sıcak, nefes alamıyor ve odanın içini dolduran parlak ışık yüzünden kör olacakmış gibi hissediyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Maya'nın hareketsiz bedeninden ve bu kaybolmuşluk hissinden bir an önce uzaklaşmalıydım.

Ben kapıya doğru sendeleyerek giderken Willa Anne'nin eli uzanıp beni kolumdan yakaladı. "Bu senin suçun değil," dedi.

Ona baktım. Kendimi çıldıracaktım gibi hissediyordum. San ki gözlerim yuvalarından her an fırlayacakmış gibiydi. "Kimin suçu o zaman?" dedim yüksek sesle.

"Burada suçlanacak kimse yok."

"Kardeşim..." dedi Xander. Beklediği kapının eşiğinden bana doğru bir adım atarak bana destek oldu.

Başımı ondan uzağa çevirdim ve kolumu Willa Anne'den kurtardım. Kapıdan dışarı çıktım. Ayaklarım yolunu buldular ve kendimi Eden'la kaynağımızda buldum. Orada öylece durup bir sis perdesinin içinden etrafıma bakındım. Bu yer bana sadece mutluluk ve neşe getirmişti. Ama o an, orada olmaya *ihtiyacım* vardı. Keder beni ele geçirdi. Maya olmadan nasıl yaşayacaktım? Onu öyle çok seviyordum ki... Bütün hayatım boyunca ondan ayrı bir gün bile geçirmemiştim. Çimenlerde dizlerimin üzerine çöktüm ve ablam için gözyaşlarımın dökülmesine izin vererek hıçkırıklara boğuldum.

Maya, nehrin birkaç yüz metre batısında bulunan, Arkadya'nın mezarlığına gömüldü. Yer sert ve kayalıktı. Bu yüzden annem ve birkaç kadın onu yağlarla kutsayıp cenaze için hazırlarken babamla birlikte mezarını kazmamız yarım günümüzü aldı.

Topluluğumuzun geri kalanı ölümden sonraki hayatı için Maya'ya dua ederken Hector cenaze alayına öncülük etti. Eden, Hector'ın yanı başında duruyordu ve yüzünde keskin bir acı vardı. Ondan yana tek bir bakış atabildim. Ona olan hasretim öyle güçlüydü ki ikinci kez bakmaya cesaret edemedim. Eden'in sevgi dolu kollarına, sıcaklığına ve rahatlığına öyle çok ihtiyacım vardı ki ona bakmak sadece en ihtiyacım olan anda bunların hiçbirine sahip olamayacağımı bana hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bakışlarımı yakalamaya çalıştığını fark ettim ama metin olmaya çalışıyordum. Ona olan tavrımın kafasını karıştırdığından emindim fakat sağlam durmazsam parçalara ayrılabilirdim. Bu kadar basitti.

Şimdi Arkadya'yı terk etmek için daha fazla sebebim vardı. Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı. Annemle babam bunu anlamazlardı ama kendi hayatımı yaşamalıydım. Nasılsa onlar birbirlerinin yanındaydı. Seçtikleri hayatı yaşıyorlardı. Onlar için Cennet Bahçeleri vardı.

Herkes yemekhanede Maya'nın cenazesinin ardından verilen yemek için toplanırken Eden'la Hector'ın ana locaya gittiklerini gördüm. Yanlarında gelen konsey üyelerinden sadece iki tanesi onları takip ediyordu. Göz ucuyla Eden'in birkaç kez arkasına dönüp baktığını fark ettim ama dönüp bakamadım.

Yemekhanenin bir köşesinde oturmuş etrafımda toplananları izlerken, kafamın içinde kız kardeşimle konuşuyordum. *Maya, bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama eğer yapabiliyorsa lütfen bize yardım et... Buradan sağ salım gidebilmemiz için bize yardım et.*

Maya beni duyduysa bile hiçbir işaret vermedi. Ve o an etrafım ailem dediğim insanlarla çevrili olmasına rağmen kendimi garip bir şekilde yapayalnız hissediyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eden

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyordum. Calder'a gidemiyordum, ona destek olamıyordum, ona sarılamıyor, ondan hüznünü alamıyordum. Ve Calder'ın kalbinin kocaman bir parçasına sahip olan, tanıma fırsatını yakalayamadığım kız için yas tutuyordum. Yüzündeki kesin sefaleti ve katıksız yıkımı görmüştüm. Ama yine de bana dönüp bakmamıştı. Bencil olmak istemiyordum; bu durum benimle alakalı değildi. Ama ben onunla göz göze gelmeye çalışırken Calder'ın gözlerini neden benden kaçırdığını anlayamamıştım. Bu durum canımı yakmış, kafamı karıştırmış ve bana kendimi çaresiz hissettirmişti.

Bir not yazıp Xander için onu ana locanın önündeki çalılıkların arasına bırakmayı düşündüm. Ama bakmak için gelmeyeceğini ve notumun orada öylece kalacağını ve muhtemelen başka biri tarafından bulunma riski olacağını biliyordum. Bu yüzden günlerce merak içinde bekledim –mümkün olduğunca hayatta kalmaya çalıştım– ve zamanın daha hızlı akması, penceremin dışından gelecek olan kuş sesini duyacağım zamanın bir an önce gelmesi için durmadan dua ettim.

Her sabah, içimde bir yerlerde Calder'ın hem çok yakınım da hem de bir o kadar uzağımda olduğunu bana hatırlatan ateş yanmadan önce kısa bir süreliğine de olsa kendimi huzurlu hissediyordum.

Calder'a âşık olduğuma dair yaptığımız konuşmadan sonra Hailey bir daha benimle konuşmamıştı. Onu da kaybetmiş olmak kalbimi ağırlaştırıyordu. Neye inanırsa inansın Hailey'yi seviyordum. Bir anne gibi değil belki ama bir abla ya da teyze gibiydi ve onun beni bu şekilde reddetmiş olması canımı yakıyordu.

Maya'nın cenazesinden üç hafta sonra Hector beni ofisine çağırdı. Kapiya usulca vurdum.

"İçeri gir," dedi derin sesi ve odaya girdim.

Hector oturmam için masasının önündeki bir sandalyeyi işaret etti. Oturup ayaklarımı bileklerden çapraz yaptım ve ellerimi kucağıma koydum. Hector'ın her zamankinden daha dağınık görüldüğünü fark etmeden edemedim. Her zaman üstü başı konusunda oldukça titiz davranırdı. Ama bugün saçları taranmamıştı, gömleği düzgün değildi, ağzının kenarındaysa yemek kıvrıntıları vardı.

Bu normal değildi ve beni panikletti.

Hector sandalyesinde arkaya yaslandı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Duyduğuma göre gelinliğin sorunsuz şekilde hazırlanmış."

Önüme baktım. "Evet, duvağım bitti ve çok hoş. Tabii bu da Maya Raynes elleriyle yaptığından şimdi benim için daha da değerli hâle geldi."

Hector bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Evet. Maya Raynes." Düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Bazen tanrılar da hata yapar ve dengeyi korumak bize kalır. Bu onların hoşuna gider ve bizi de işe yarar kılar."

Gözlerim uçararak onunkileri buldu. "Hata?"

Hector kaşlarını havaya kaldırdı. "Maya Raynes'in nasıl bir hata olduğunu fark etmişsindir."

Göğsümde kızgınlık ve hüznün birikirken, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ben Maya'yı bir hata olarak görmüyordum," dedim. "O çok güzel ve yetenekli bir kızdı."

Hector beni saygıyla karşıladı. "Övgülerinde oldukça cömertsin, Eden. Bu harika bir özellik. Senin ne kadar saf olduğuna görmek beni her defasında şaşırtmayı başarıyor."

Beni hiç tanı mıyorsun, diye düşündüm. Benim kim olduğumu göremeyecek kadar körsün.

Ellerime baktım. O an için Hector'ın ofisinden ayrılmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. "Senin için ne yapabilirim, babamız?"

"İlk olarak bana bu şekilde seslenmeyi bırakabilirsin. Sana daha önce de söylediğim gibi bundan sonra bana Hector de."

Boğazımı temizledim. "Evet, Hector."

"Güzel. Şimdi, hazır konu Maya Raynes'ten açılmışken, iyi haberlerim var. Erkek kardeşi Calder Raynes bir ay kadar sonra tapınakta dünya evine girecek. Düğünü daha erken bir zamana alırdım ama işçilerin doğru düzgün hazırlık yapabilmeleri için zamana ihtiyaçları var."

Kalbim ayaklarımın dibine düştü ve gözlerim ânında Hector'ın kilerle buluştu. "Ne?" dedim sesim çatlayarak.

Hector hemen sol tarafındaki büyük pencereden dışarı baktı. "Sen benim karım olacaksın, Eden. Hem bu yaşamda hem de ölümden sonrakinde... Arkadya'nın lideri olarak senin danışmanlığına ihtiyaç duymuyorum ama benim sebeplerimi bilmeye hakkın var. Özellikle de söz konusu meselede bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Hâlâ Hector'ın söylediği şeyi anlamlandırmaya çalışarak sessizce oturuyordum. Bu kesinlikle bir tür hata ya da numaraydı. "Kiminle evlenecek, ba- Hector?" Boğazım tıkanmaya başlamış gibi hissediyordum.

"Hannah Jacobson'la. O da Calder gibi burada doğdu. Henüz on yedi yaşında ancak babası evliliğine onay verdi."

Zihnimde Hannah'nın nasıl görüldüğünü canlandırmaya çalıştım... Minyon, güzel gülüşü olan koyu renk saçlı bir kızdı. Geçen yıl beni inanılmaz bir kıskançlık krizine sokan kız oydu. Oturuşumu dikleştirdim. "Peki, bunu bana niçin söylüyorsun?"

diye sordum. Hector beni daha önce işçilerin yapacağı kutlamlarla ilgili olarak ofisine hiç çağırmaştı.

Hector parmaklarını birbirine geçirdi ve bir dakika kadar konuşmadan bekledi. "Arkadya'yı inşa ettiğimde, burayı ev olarak seçmiş kişilere barış ve huzur getireceğini hayal etmiştim. Şanslı olanlar buradaki hayata sıfırdan alışmak zorunda kalmayanlardı. Tek bildikleri şey burasıydı. Ne var ki, o genç çocuğun kendine bir amaç arayışına çıkabileceği gerçeğini göz ardı etmişim. Bardak Taşıyıcım yaparak ona bir amaç vermeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Bu yüzden onu bu görevden azat ettim. Sıklıkla hata yapmam ama onun Arkadya konusunda ne kadar tatminsiz olmaya başladığını fark etmeden edemiyorum. Bizim haklı davamızdan ayrılmaya başladı. Ve eğer Calder, bir oğlan..." Duraksadı. "Hayır, şimdi bir erkek, diğer oğlanların örnek aldığı biri yoldan çıkarsa, bu ne yapar? Diğerlerinin de yoldan çıkmalarına neden olur. Buradaki denge ve *ahenk*, her daim devam etmeli. Açıkçası, eğer bozulmadan, güçlü ve günahattan arınmış kalmak istiyorsak buna müsaade edemeyiz. Bunda hemfikir miyiz, Eden?"

Ona baktım. Titrememi durdurabilmek için ellerimi kucağımda kenetledim. "Bu evliliğin anlattıklarınla ne ilgisi var anlamadım, Hector?" Önüme baktım.

"Evlilik ve aile bir erkeği meşgul tutar, ona bir amaç verir, kendisini gerçekleştirmekten daha büyük bir amaç. Tanrılar benimle konuştu ve Calder Raynes'in ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söylediler." Yüzünden bir fırtına dalgası geçerek duraksadı. "Özellikle o. Onun içinde günahkârlık ve kötülük var, Eden. Bu konuda hiçbir fikrin yok." Yeniden duraksadığında ifadesi normale dönmüştü. "Ailemin güvenliğini sağlamak benim görevim. Calder her ne kadar beni hayal kırıklığına uğratmış olsa da ona doğru yolu göstermem gerek. Bir eşin buna yardım edebileceğini düşünüyorum. Bunu ona teklif ettim ve o da kabul etti."

Yutkundum. "Kabul mü etti?" dedim fısıldayarak.

"Evet, üstelik de oldukça hevesli bir şekilde kabul etti."

“Ama... kız kardeşi daha yeni öldü,” dedim, safranın boğazımdan yükseldiğini hissederek. *Lütfen burada fenalaşmayayım.* Bu doğru olamazdı. Başkasıyla evlenemezdi. Calder beni seviyordu. Şüphe içimi kemiriyordu. Maya’nın vefatı Calder’ın bu rayı benimle birlikte terk etme düşüncesini değiştirmiş miydi? Dehşet damarlarıma doldu ve boğazıma koca bir yumru oturdu.

Hector parmak uçlarını birbirine vurarak başıyla onayladı. “Evet, bu da ona açlık çektiği amaç duygusunu vermek için daha fazla sebep demek... Kendi bencilce isteklerinden ziyade ailesine daha fazla değer vermesi için.” Hector yeniden pencereden dışarı baktı, gözlerini kısıtı ve gökyüzünde dolaştırdı. Sonra bana döndü. “Kız kardeşinin ölümü Calder’a amacından ne kadar sapmış olduğunu göstermiş olmalı,” Hector ayağa kalktı. “Arkadya’yla ilgili meseleler hakkında konuşmak için daha sık görüşmeliyiz, aşkım. Hele ki sel bu kadar yakinken bu işler bizi birbirimize daha çok yaklaştırır.” Bana bakarak gülümsedi. Gözümü kırpmadan ağzının kenarındaki yemek kırıntısına baktım.

“Peki o zaman,” dedi, açıkça bana gitmem için işaret vererek.

Titreyen bacaklarla ayağa kalktım. “İyi günler, Hector,” dedim arkamı dönüp ofisini terk ederken.

Zar zor yürüyebiliyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Calder’la konuşmam, ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu. *Beni hâlâ seviyor muydu? İstiyor muydu?* Maya’nın ölümü için bir şekilde kendini mi suçluyordu? *Ah, Calder. Sana ihtiyacım var.*

İki gün sonra bütün Arkadya ahalisi tapınakta toplanmış Calder’ın Hannah Jacobson’a nişan sözünü verişini izliyorduk. Vücudumun dışında bir deneyim yaşıyor gibiydim. Boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu ve güçlkle yutkunuyordum. Her ne kadar gömleğine tutturduğu gündüzsefasını görmek kalbimin umutla atmasına sebep olsa da Calder yine yüzüme bile bakmadı. Çiçeği benim için mi takmıştı? Bunu bilmemin ya da onunla konuşabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bu olanlara katlan-

masının sebebi mecbur bırakılıyor olması mıydı? Neden bana hiçbir mesaj göndermemişti? *Bunun beni içten içe öldürdüğünü bilmiyor muydu? Bilmesi gerekirdi.*

Calder'ın yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü okuyamıyordum. Ama Hannah huzurlu ve mutlu görünüyordu. Saçında çiçeklerden örülmüş bir taç vardı. Calder'a tekrar tekrar bakarken onu seyrettim. Yüzünde çekingen bir hayranlık ifadesi vardı. Tabii ki öyle olacaktı. Calder'a bakarken kim hayranlık duymazdı ki?

İkisini birlikte görmek kalbimin kıskançlıkla atmasına neden oluyordu. Koyu renkli parlak saçlarıyla çok güzel bir çift olmuşlardı. Hannah narin ve minyon, Calder'sa uzun boylu ve güçlüydü. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum.

Hector nişan törenini yaptıktan sonra Calder eğildi ve Hannah'yı utanmadan yanağından öptü. Görüşüm acıyla bulanırken başımı başka tarafa çevirdim.

Tapınağı tek sıra hâlinde boşalttık. Diğerleri sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Hepsi kutlama yemeği için hazırды. Hector koluma girdi ve beni ana locaya doğru götürdü. Başımı çevirip boynumu büktüm ve son bir kez daha Calder'a bakmaya çalıştım. Ama önümde o kadar çok insan vardı ki onu göremedim. *O benim, her bir zerresi, her bir parçası benim,* diye hatırlattım kendi kendime. Dolunayın ışığı altında, kaynağımızın kıyısında buna yemin etmiştik. Aniden tapınağın dar sınırlarına ve bütün bu insanlara daha fazla katlanamadığımı hissettim. Öfke gözümü döndürdü ve Hector'ın kolundan ayrıldım. Hector kolumu yeniden yakalamadan evvel öne doğru birkaç adım atmıştım.

Tam hızla etrafımda döndüğüm sırada Calder'ın bakışlarını yakaladım. Hiç hareket etmeden duruyor hâlâ sohbet eden iki grup insanın arasından beni seyrediyordu. Sadece bir anlığına Hector'ın tuttuğu koluma bakarken bakışlarına yansıyan deliliği gördüm. Ama yerinden kımıldamadı. Sonra Hannah onun yanına geldi ve Calder'ın bakışları benimkilerden ayrılıp ona kaydı. Gülümsedi. Sahiplenme güdüsü içime hücum etti. *Onun gülü-*

cükleri yalnızca bana aitti. Pek bir şeyim yoktu ama o gülücükler vardı ve onlar benim her şeyimdi.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim Hector’a, bakışlarım hâlâ arkasındaki kalabalıktayken. “Biraz uzanmam gerek.”

Hector bana baktı ve gözlerine bilmiş bir bakış oturdu. “Evet, elbette. Gidip dinlen. Kendine gel. Seni yarın sabah kahvaltıda görürüm.”

Döndüm ve ana locaya doğru yürüdüm. Arkadya’da bulunduğum onca yıl boyunca, insan içindeyken ilk kez tek başıma bir yerden bir yere gitmeme izin verildiği gözümünden kaçmamıştı. Sanırım bu yalnızca Hector’ın odamda tek başıma vakit geçirmem gerektiğini fark ettiğinden değil, ayrıca gidecek başka hiçbir yerim olmamasından kaynaklanıyordu.

Hector’ı bu gece uykusunda öldüreceğim, diye düşündüm ana locaya giden yamacı tırmanırken. Hayatımda yaşadığım bütün acıların sebebi oydu. Ama içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken ve duvara yaslanıp nefesimi düzenlemeye çalışırken bu fikir gözüme oldukça çaresiz ve aptalca görünmüştü. Bende, bu kişi Hector olsa bile, hiç kimseyi öldürebilecek yürek yoktu.

Odamda, yatağıma uzanıp acıma sarıldım. Eğer Calder evlenecekse işler bizim için nasıl yürüyecekti? Buradan gidebilsek bile Calder başka biriyle evli olacaktı. Karısını korumak onun görevi değil miydi? Gideceğimiz zaman onu burada öylece bırakabilir miydi?

Ama Hector’la evli olmak beni durdurmazdı. Calder yalnızca yapması gereken şeyi yapıyordu ve benim de ona güvenmem gerekiyordu. *Güçlü ol, Gündüzsefam.*

Akşam yemeği yemedim ve erkenden yatağa gittim. Duygusal olarak tükenmişim ve güçlükle ayakta durabiliyordum. Şaşırtıcı şekilde erkenden uykum geldi ve karanlık hiçliğe doğru şükranla daldım.

Uyandıgımda yağmur damlaları pencereme vuruyordu. Döndüm ve yeniden uykuya dalmaya çalıştım. Ama özellikle tek bir noktaya vuran bir damla uykuya dalmama engel oluyor-

du. Homurdandım ve başımı yastığımın altına soktum. Ama ses devam etti.

Bir dakika sonra Calder'ın başkasına sadakat yemini edişinin arısı zihnimi kuşattı ve göğsümde kanayan yara yeniden açıldı. Şimdi tekrar uykuya dalmam asla ama asla mümkün olmaya-caktı. Önünde sonunda Calder ve Hannah'ın aynı yatağı paylaşacağı gecenin görüntüsü kafamda dönerken bütün gece öylece yatacaktım.

Tıp!

Birkaç dakika daha yatakta kalarak dinlemeye devam ettim. Tıplama durdu, böylece üzerimdeki battaniyeyi geri itip ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve pencereden dışarı bakmak için gözlerimi ovalayarak ayağa kalktım. Pencerenin hemen dışında bir insan silueti görünce korkarak ellerimi ağzıma kapadım. Gözlerim kocaman oldu. Bu Calder'dı. *Tanrılar aşkına!*

Acele ederek penceremi açtım ve onu tişörtünden tutarak içeri çektim. Masamın üzerinden geçip yere bastı. Ayaklarının hemen dibinde küçük bir su birikintisi oluşmaya başlamıştı bile.

"Senin burada ne işin var?" diye tısladım, pencereyi kapatarak.

"Seni görmem gerekiyordu."

Geri durdum. "Bu konuda risk almayacağımız konusunda anlaşmıştık."

Calder iç geçirdi "Biliyorum ama bugün olanlardan sonra seni görmem gerekiyordu, Eden. Başka bir seçeneğim olmadığımı biliyorsun."

Omuzlarım düştü. "Sana ne yaptı?"

Calder elini saçlarının arasından geçirdiğinde su damlaları etrafına saçıldı.

"Bana ya burayı terk etmem ya da Hannah'yla evlenmem gerektiğini söyledi."

"O zaman neden gitmedin?" diye fısıldadım sefil bir şekilde. "Belki bu yapılabilecek en iyi şeydi. Önden gidip Xander ve benim gelmemizi bekleyebilirdin..."

“Yüz bilmem kaç dolarla mı? Henüz bize yardım edecek olan kızla tanışmadım bile, Eden?” Öne doğru bir adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni burada bırakamam, Eden. Sana yakın kalmak için yapmam gereken şey neyse onu yaptım. Hem belki böylece...” Bir saniyeliğine uzağa bakıp bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Hector’ın dikkati bizim üzerimizde olmaz. Onunla konuşurken sanki bu çok iyi bir fikirmiş gibi davrandım.”

“Bana bakmadın bile,” dedim gözlerim yaşlarla dolarak. “Bir kere bile dönüp bana bakmadın.”

“Bakamadım. Hector beni bir şahin gibi izliyordu. Eğer sana baksaydım suratımdan bütün duygularım anlaşıldı. Hem biliyordum.” Parmaklarını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Güçlü olduğunu biliyordum, Gündüzsefam. Eğer bizim için olmasaydı bütün bunlara aşla katlanmayacağımı bildiğini biliyordum.”

“Sadece merak ettim... Nasıl olacağını merak edip etmediğini merak ettim...” Bu şekilde dilim bağlandığı için kendimi bıkkın hissederek başımı salladım.

Calder işaretparmağıyla çenemi kaldırdı. “O zaman bana sorabilirsin, Gündüzsefam. Tek yapman gereken şey bana sormak.”

Gözlerinin güzelim karanlığına ve inanılmaz derecede uzun kirpiklerine bakarken kalbim göğsümde taklalar atıyordu. “Başka bir kadınla olmanın nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Senden başka hiç kimseyi bir saniyeliğine bile olsa istemedim.”

Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Teşekkür ederim.” Dudağımı ısırarak önüme baktım. Rahatlık göğsümü doldurdu. Calder düşündüğümünden çok daha güçlüydü. Neredeyse Hannah için üzülecektim. Calder’ı sevmeden edemezdi. Onun acı çekmesini hiç istemezdim ama Calder’la fiziksel olarak beraber olmasını kaldıramazdım. “Sadece... Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı... Eğer evlenirsen...”

Calder başını salladı. "Eveleneceğim tek insan sen olacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Düğünden nasıl kaçacaksın peki? Daha erken gidebilir miyiz?"

Elini kaldırıp ensesine masaj yaptı. "Eğer mecbur kalırsak. Bu planımızla ilgili strese girmeme neden olur ancak evet, gerekirse gideriz."

"Ne zaman olursa ben hazırım."

"Biliyorum," dedi Calder, elimi tutup beni yatağıma götürecek. Dışarıda yağmur hızını artırmıştı.

"Hector gelip seni kontrol ediyor mu?"

Dudağımı ısırdım. "Bir kere etti ama artık edeceğini sanmıyorum. Hector, birkaç gün önce kapımın dışına bir kilit koydu. Neden olduğundan tam olarak emin değilim."

Calder bir dakika kadar beni inceledi. "Eğer çatıya çıkacak kadar cesur olduğunu anlarsa pencereye demir parmaklık koyacaktır."

Alçak sesle bir kahkaha attım. "Ya da *senin* çatıya çıkacak kadar aptal olduğunu anlarsa."

Calder sırttı. "Sanırım ikimizin yalnızca birbirimizde gözü-müz olduğundan şüpheleniyor, daha fazlasından değil."

Başımı salladım ancak Hailey'yle yaptığım konuşmadan ona söz etmedim. Bu pek akıllıca değildi. Çok kısa bir an için de olsa onun bize yardım edebileceğini düşünmüştüm. Ama etmemişti.

Calder bana ciddiyetle baktı. "Sadece sana bakmam bile onu çılgına çevirdi, Eden. Bu..." Gözlerini odamda gezdirerek bulunduğumuz yeri kastetti. "Gerçekten aptalca. Aklımdan geçenlerden habersiz olmana daha fazla dayanamadım. Bu beni öldürüyordu."

"Bana bir şekilde bir not gönderebilirdin."

"Evet, gönderebilirdim. Bu daha akıllıca olurdu." Bana baktı. Gözleri sanki geçtiğimiz ay boyunca neye benzediğimi unutmuş gibi yüz hatlarımda geziniyordu.

"Evet," dedim kabul ederek. *Ona gitmesini söylemeliydim.* Ama tam karşımda duruyordu, saçları muhteşem yüzünden geriye

itilmişti. Su damlaları teninde hâlâ parlıyordu ve erkeksi kokusu etrafımı çevreliyor, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekme isteğimi körüklüyordu.

Bütün koşullara ve mantıklı sebeplere rağmen, sevdiği insanı delicesine rahatlatma isteğini anlayabiliyordum.

Elimi kaldırıp yanağına koydum. Yüzünü avucuma yaslayıp gözlerini kapadı. "Maya için çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadım. Gözyaşları ânında gözlerimi yakmaya başladı. "Sana gelmeyi öyle çok istedim ki..."

Calder'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve o ifadenin yüzünde kalmasına izin verdi. Bu benim ona olan koruma içgüdümü daha da tetiklemişti. Bana acısını gösterebilecek kadar güveniyor ve seviyordu. Öne eğilip kollarımı ona doladım. Yüzünü çevirip boynuma gömdü ve ben elimi sırtında gezdirip yanağını defalarca öperken öylece durup nefes aldı.

"Çok ani oldu. Kendimi hazırlayacak zamanım olmadı," dedi geri çekildiğimde. "Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Yaptığımız şey yüzünden tanrıların beni cezalandırıp cezalandırmadığını merak ettim," dedi geriye yaslanarak.

Dudağımı ısırdım. "Maya'yı öldürerek mi?" Başımı salladım. "Tanrılar bu kadar zalim mi?"

Calder iç geçirdi. "Öyle olduklarını sanmıyorum ama bir kanıtım yok."

Bir nefes verip geceliğimin örttüğü kucağıma baktım. "Buradan gittiğimizde, sana kanıt buluruz. Sana kanıt buluncaya kadar her şeyi araştıracağım."

Calder bana hafif, üzgün bir gülümsemeyle baktı. "Gündüzsefam."

Calder'ın gözleri vücuduma kayıncaya kadar bir müddet birbirimizi seyrettik. "Peki bununla mı uyuyorsun?"

Uzun beyaz geceliğime baktım ve birdenbire üzerimdeki kıyafetin farkına vararak başımı salladım. "Beraber uyuduğumuzda daha güzel bir şey giyerim," dedim demode ve itici geceliğin içinde kendimi bir çocuk gibi hissederek. Dış dünyada yaşayan

kadınların daha açık kıyafetler giyindiklerini biliyordum. Çok silik de olsa küçükken annemin çıplak bacaklarına sarıldığı-mı hatırlıyordum. Bana bakıp gülümserken üzerindeki eteğin uzunluğu dizlerine değmiyordu. Bütün bunların hatırası şimdi bir rüya gibi geliyordu.

Gözlerine bir alev gelip yerleşirken Calder usulca başını salladı. "Hayır, ben sevdim. Açmak istediğim bir hediye gibisin." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. İşte oradaydı. *Bana ait olan gülümsemesi.*

"Peki, *sen* uyurken ne giiyorsun?" diye sordum.

Calder gülümsedi. "Senin yanında uyurken giyeceğimden çok daha fazlasını giyiyorum," dedi sırtarak ve öne doğru eğilip boynuma bir öpücük kondurdu. Başımı geri doğru atıp hafifçe inledim.

"Calder..." diye başladım kapıma doğru bir bakış atarak. "Buradan ayrılana kadar daha dikkatli olacağımıza söz vermiştik... Yapacağımız bütün fedakârlıklar..."

"Biliyorum," diye fısıldadı tenime doğru. "Birazdan gideceğim. Sadece tadına biraz daha bakayım sonra gideceğim."

"Mmm," diye mırıldandım, tenimde gezinen dudakları bacaklarımın arasına bir elektrik dalgası gönderirken. "Yağmur durmak üzere, gitmen gerek," dedim elimi saçlarında gezdirip onu hafifçe geri iterek.

Calder kafasını kaldırdı ve bana bütün güzelliğiyle baktı. Onun arzuyla dolu gözlerine baktım, dudakları yarı aralık duruyordu. Her bir zerrem o dudakları nefessiz kalıp başım dönene kadar öpmek istiyordu. Ama Hector koridorun hemen ilerisindeydi ve eğer yakalanacak olursak bu her şeyi mahvederdi.

Calder ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı ve bana sımsıkı sarıldı. "Sana veda etmekten nefret ediyorum."

Yüzümü göğsüne gömüp burnumu sürttüm. Sonra başımı geri atıp ona baktım. "Sadece bana buradan ayrıldıktan sonra bir daha asla vedalaşmayacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum."

Eğilip beni dudaklarımdan usulca öptü ve sonra pencereye yürüdü. Yağmur şimdi hafifçe çiseliyordu. "Sakın kayma," dedim dışarıdaki kaygan çatı yüzünden endişelenerek.

"Kaymam." Beni hızlıca son bir kez daha öptü ve sonra pencereden dışarı çıktı. Pencereyi kapattım ve o köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

Yatağımın ayakucunda duran battaniyeyle yere damlayan suyu sildim ve sonra yeniden yorganın altına girdim. İçim rahatlamış ama hâlâ tam olarak yatışmamıştı. Gözlerimi kapadım ve Merhamet Tanrısı'na dua ettim. O her zaman benim en sevdiğim tanrı olacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Calder

Eden'ın odasına girdiğim gecenin ertesi sabahı on iki hoparlör Arkadya'nın her tarafına asıldı. Böylece herkes Hector'ın yayınlanan vaazlarını dinleyebilecekti.

Vaazlar tekrar tekrar yayınlanırken tarladaki işçilerin birbirlerine kafaları karışmış hâlde baktıklarına şahit oluyordum. Gün batarken vaazlar susuyor ve en nihayetinde hepimiz kendi düşüncelerimizi yeniden duyabildiğimiz için derin bir oh çekiyorduk. İşçilerin akşamları kamp ateşlerinin etrafında yaptıkları sohbet ve kahkahalar da artık susmuştu. Sanki herkes kendi kafasının içinde sessiz kalmak istiyordu. Eğer konuşacak olursak bunu fısıldayarak yapıyorduk. Herkesin ruh hâli değişmişti ve artık bundan ne sonuç çıkaracağını kimse bilemiyor gibiydi. Ebeveynlerimse durumu sessizce kabullenmişe benziyorlardı. Tapınakta Hannah'nın yanında oturdum. Hector vaazlarının hoparlörden yayınlanmasıyla ilgili bir açıklama yapmadı. Bunun yerine daha önce söylediklerinin aynısını tekrarladı. Sanki birini dinliyormuş gibi gözleri boşluğa dalarken ara ara duraksıyor, kaldığı yeri yeniden hatırlayınca da sözlerine devam ediyordu.

Onun beni izlediğini fark etmiştim. Gözleri benimkileri buluyor ve bir müddet sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Başka hiç kimseye bu şekilde bakmıyordu. Hannah'nın elini yakaladım ve ellerimin arasında

tuttum. Hector'ın gözleri birbirine geçmiş olan parmaklarımızda bir müddet durdu ve en nihayetinde başka yere kayd1. Derin bir nefes almadan edemedim. Hector'a tam olarak neler olduğunu bilmiyordum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyordum. Saçları karmakarışık, sanki üzerindeki kıyafetlerle uyumuşu benziyordu ve gözaltı torbaları şişmişti. Buradan mümkün olduğunca çabuk gitmeliydik.

Hannah elimi sıkı ve suçluluk duygusu içime yayıldı. Sadece Eden'dan başka bir kadına dokunduğum için değildi bu. Hannah iyi bir kızdı ve nişarlandığımız için mutluydu. Öylece ortadan kaybolmam onu incitecekti. Ama yapacak bir şeyim yoktu. Hector beni zorlamıştı, ben de Hannah'yı bir piyon olarak kullanmak zorunda kalmıştım.

Ön sırada oturan Eden başını başka tarafa çevirdi. *Güçlü ol, Gündüzsefam*, diye fısıldadım içinden.

Hoparlörler takıldıktan bir hafta sonra, Hector herkesin günde üç kez tapınaktaki özel duaya katılacağını duyurdu. Dürüst olmak gerekirse dualar bir sessizlik molası gibiydi. Kalın duvarlar hoparlörlerden yayınlanan vaazların duyulmasına engel oluyordu. Böylece her duada bir saat boyunca sessizce oturuyorduk.

Artık tanrılarla konuşmuyordum. Onun yerine kafamda Maya'yla konuşuyor, o öldüğünden beri neler yaptığımı ona anlatıyordum. Ona Eden hakkında her şeyi anlattım. O hayattayken ona söyleyemediğim her şeyi. Maya ve Xander her zaman benim en yakın arkadaşım olmuşlardı, onunla gurur duyuyor ve onu her gün özliyordum.

Ayrıca Xander ve benim de para durumumuzu konuşmak için yaptığımız özel bir dua seansımız vardı. Xander konsey üyelerinin arabalarına girerek toplamda otuz yedi dolar daha bulmayı başarmıştı. Şüpheli görünmeyecek miktarda para almaya özen göstermişti. Hatta arabalardan birinde altın bir zincir ve bir diğerinde de altın bir anahtarlık bulmayı başarmıştı. Anlaşılan o ki şehirde altın fiyatları bir hayli yüksekti ya da Kristi ona öyle söylemişti ve insanların altın satması oldukça yaygındı.

Çaldığı kıyafetlerle birlikte bütün hepsini, her an gitmeye hazır şekilde kulübelerindeki döşemenin altında saklıyordu.

Tapınakta bu kadar zaman geçirmemizin kötü yanıysa Arizona güneşinin kavurucu sıcaklığının altındaki mahsulün bakımsız kalmaya başlamasıydı. Sadece birkaç hafta içinde fasulyelerimiz ve meyve ağaçlarımız yavaş yavaş solmaya başladılar. Meyve ağaçlarında olgunlaşan meyveler toprağa düşüyor ve kuşlar tarafından gaganılıyorlardı.

Eğer işler bu şekilde devam edecek olursa hepimiz açlıktan ölürdük. Hector bunu biliyor olmalıydı.

Tapmaktaki sessiz bir sabah, Hector öne çıktı ve konuşmaya başlamadan evvel hepimizin karşısında birkaç dakika sessizce durdu. "Aramızda bir hırsız var."

Kalbim duracakmış gibi oldu ve hemen hiçbir şey olmamış gibi gözünü kırpmadan doğrudan Hector'a bakmaya devam eden Xander'a döndüm.

Hector'ın bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. "Konsey üyelerinden birinin arabasından altın bir kolye çalındı. Aranızda bu konuyla ilgili bir şey bilen var mı?"

Aman Tanrım.

Hiç kimse tek kelime etmedi. Salonun diğer ucunda yere düşen bir toplu iğnenin sesini duyabilirdiniz.

"Hiç kimse mi?" diye sordu Hector tekrar. Kürsüsüne yaslandı ve bekledi. Yeniden etrafına bakınırken gözleri benimkileri buldu ve birkaç saniye boyunca bana dik dik baktıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Eden, öne çıkabilir misin lütfen?"

Eden'in gözleri Hector'a kaydı ve yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdi. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

"Eğer kimsede ayağa kalkıp suçunu itiraf etme cesareti yoksa cezasını masumlar çekecek. Benim biricik aşkım cezayı çekecek. Görmeniz için," dedi geri çekilerek, "SİZİ ÇOK SEVİYORUM, SİZİN GÜNAHLARINIZ İÇİN KENDİMİ FEDA EDİYORUM,"

diye bağırdı. Eden irkilerek geri adım attı. "SİZİN İÇİN SEVGİ-LİMİN KUSURSUZ TENİNİ BOZMAYA RAZI OLUYORUM."

Bütün vücudum gerildi ve öfke vücudumu ele geçirdi. Yan tarafımdaki Hannah'nın bana baktığını fark ettim ama dönüp ona bakmadım.

Xander'ın sesi yankılandığında ayağa kalkmak için hazırlanı-yordum. "Ben yaptım, babamız. Kolyeyi ben çaldım."

Hector'ın başı Xander'a doğru döndü ve gözlerini kısıtı. Ka-labalığın bakışları gerginlikle Xander'la Hector arasında gidip geliyordu.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama sonra yeniden ka-padım. Eğer bir şey söyleyecek olursam durumu üçümüz için de daha kötü bir hâle sokabilirdim. Vücudumdaki bütün kaslar kavga etmeye hazırды ve beynimde Eden'ı oradan nasıl alabilece-ğimi ve bunu ne kadar hızlı yapabileceğimi planlıyordum.

Hector yeniden gelişigüzel bir şekilde kürsüye eğildi. "Xan-der Garen," dedi, şimdi fazlasıyla uzun olan saçını gözlerinin önünden çekerek. "Kolye nerede?"

Xander tereddüt etti. "Gidip kolyeyi sizin için getirebilirim, babamız."

"Hayır, getirmesi için başka birini göndereceğim. Bana yerini söyle."

Ah, olamaz.

Gözlerimi hafifçe kapatıp yeniden açtım. Önüme baktım. Göz ucumla baktığımda Xander'ın ağzını açıp yeniden kapattı-ğını görebiliyordum. Takılıp kalmıştı.

"Doğruyu söylemem gerekirse, babamız, yerini tam olarak tarif edemiyorum. Getirecek kişiye benim de eşlik etmem gerek."

Hector kısılmış gözlerle Xander'a bakıyordu. Nefesimi tut-tum. "Pekâlâ," dedi sonunda ve tuttuğum nefesimi bıraktım. Belki Xander'ın vakti olursa diğer eşyaları bir kenara itebilirdi. Ya da başka bir şey yapardı. *Herhangi bir şey*. Eğer yapamazsa yeniden başa dönerdik. Kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Clive," diye bağırdı Hector, "çocuğa eşlik edip çalınan malını geri al."

Eden'a bakma cesaretini gösterdim. Bembeyaz yüzü şok geçiriyor gibiydi. Bakışlarımı hemen başka tarafa çevirdim.

Clive ağır adımlarla Xander'a doğru yürüdü, onun kolunu tuttu ve benim kalp atışlarım üç katına çıkarken birlikte tapınağı terk ettiler. Ne yapabileceğimi düşünürken aklım deli gibi çalışıyordu. Yeniden podyuma baktığımda Hector'ın eli hâlâ daha Eden'ın üzerindeydi. Eğer Xander'ın peşinden koşarsam itaatsizliğimi göstermiş ve Eden'ı Hector'la yalnız bırakmış olacaktım. Beni cezalandırmak için ona bir şey yapar mıydı? Aklına böyle bir şey gelir miydi? Ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Hector kürsüsünde Eden'la birlikte dikilip vaazına devam etti. Duyduğum şeyler kopuk kopuk olmasına rağmen birkaç kez dilinin sürçtüğünü fark etmiştim. Eden hemen önüne bakıyordu ve yüzüne yeniden renk gelir gibi olmuştu.

Bir ömür gibi gelen ancak muhtemelen yirmi dakika kadar süren vaazının ardından Hector son duayı etmeye başladı. Hep birlikte dışarı çıktığımızda insanların yüzlerinde soru işaretleriyle birbirine baktıklarını fark ettim. Herkes Arkadya'da bir şeylerin olduğunun farkındaydı ama hiç kimse bunu açıklamıyordu. Herkes huzursuzdu.

Birdenbire, dizlerinin üzerine çökmüş elleri bir direğe bağlı olan Xander görüş alanıma girdi. Clive Richter hemen arkasında ayakta duruyordu ve elinde uzun bir kırbaç vardı. Bütün bednim gerildi ve onlara doğru koşmaya başlamadan önce düşünecek zamanım bile olmadı. Hector'ın, "Yakalayın onu!" diye bağırdığını duydum ve kulağıma Eden çığlık atıyormuş gibi geldi.

Güçlü kollar beni yakaladılar ve geri doğru çektiler. Beni yakalayan kişiyi üzerimden atmak için döndüğümde bu sefer diğer yanımdan bir başkası yakaladı. Konsey üyeleri Garrett Shipley ve Ken Wahl beni zaptettiklerinde ilk kırbaç sesi duyuldu. Bu, adrenalin patlaması yaşayarak öfkeden gözümün dönmesine

neden oldu. Ken'in suratına dirseğimi vurdum ve sonra serbest kalan elimi kullanarak Garrett'a yumruk attım. Kan damlaları etrafa sıçrarken bağırdı ve ellerini kırılan burnuna götürdü. İkisi birden beni bırakınca yeniden öne doğru koştum.

"Dur, Calder," diye bağırdı Xander. Gönülsüzce olduğum yerde durdum. Başı öne eğilmişti ve çenesini sıkıyordu ama gözlerini kocaman açıp başını sallayarak bana uzak durmamı emretti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Vücudumun her bir zerresi bana arkadaşım için savaşmamı söylüyordu. Ellerimi kaldırıp saçlarımı kavradım. Öfkeyle haykırmak istiyordum.

Garrett ve Ken arkamdan geldiler ve kollarımı yeniden yakaladılar. Direnmedim ve onlara bakmadım.

Clive kamçıyı yeniden havaya kaldırdı ve yeniden indirdi. Bu kez Xander'ın çıplak sırtına çarpıp uzun kırmızı bir yara açışını izledim. Xander irkildi ama sessizliğini korudu. *Ah, Xander, kardeşim, arkadaşım.* Dişlerimi sıkıp gözlerimi hafifçe kapadım.

Clive kamçıyı yeniden havaya kaldırdığında suratında mide bulandırıcı bir neşe görülüyordu. Kamçı yeniden indi ve Xander'ın sırtında üçüncü bir iz bıraktı.

Kamçı iki kez daha havada uçtu ve Xander iki kez daha irkildi ama hiçbir şekilde ses çıkarmadı.

"Bu kadarı yeterli, Clive," dedi Hector. Clive ona baktı. Sanki kendine yeni geliyor gibiydi. Göğsü aldığı ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Hırsızlık için adalet yerini buldu. Zinciri geri aldın mı? Hakkını aldığını düşünüyor musun?"

Clive bu soruyu değerlendiriyormuş gibi durdu. Sırtı kamburlaşmış, açılan yaralarından kan akan Xander'a baktı. "Evet," dedi elindeki kırbacı yere atıp arkasını döndü ve ana locaya doğru yürümeye başladı.

Hector, Garrett ve Ken'e başıyla işaret etti. "Onu bırakın. Bu ona da ders olmuştur. Arkadaşına hasta çadırına kadar eşlik edebilirsin." Etrafımda kadınların ağlama sesini duyabiliyordum ama kalabalığa dönüp kim olduğuna bakmadım.

Kollarımı bırakır bırakmaz Xander'a doğru koştum ve hemen

yanına, çamurun içine diz çöktüm. "Hey, kardeşim," dedim nazikçe, "hadi seni buradan götürelim."

Ben bileklerine bağlı ipi çözerken Xander dişlerini sıkı. "Siktir, çok canım acıyor, Calder," diye homurdandı. Dayanılmaz bir acı çekiyor olmalıydı çünkü onun büyük topluluktan gelenlerin kullandığı bu müstehcen küfrü daha önce kullandığına bir kez bile şahit olmamıştım.

Nefesimi vererek düğümü yavaş bir şekilde çözmeye, Xander'ı mümkün olduğunca az kımıldatmaya çalıştım. "Neden onu üzerinden çekmemeye izin vermedin?" diye sordum sesimden memnuniyetsizliğimi uzak tutmayı başaramayarak.

"Seni de kırbaçlardı. Sonra da muhtemelen hücreye atarlardı."

"Buna katlanırdım."

"Biliyorum," dedi Xander, halat çözüldüğünde öne doğru düştü. Kendini desteklemek için avuçlarını yere koydu. "Neyim varsa..."

"Bu doğru." Xander'ı ayağa kaldırdım ve yürürken benden destek alabilsin diye kolunu omuzuma doladım.

"Bütün paramızı aldı. Her bir kuruşunu," dedi Xander. Sesi ifadesizdi. "O görmeden itebildiğim tek şey elbise torbasıydı. Ona evimizin altında bir yılan yuvası olduğunu ve tam olarak yerinin nerede olduğundan emin olmadığımı söyledim. Bu yüzden eşyalara kendi uzanamadı. Korkak ve ikiyüzlü, parayı cebine attı. Hector'a bu konudan bahsedeceğini bile sanmıyorum."

Paramızın gittiği haberiyle kalbim paramparça oldu. Ama bu konu hakkında konuşmak Xander'ın ihtiyacı olan en son şeydi. "Evinizin altında gerçekten bir yılan yuvası var mı?" diye sordum hasta çadırına doğru giderken dikkatini dağıtmak için.

Xander bana bir bakış attı. "Hayır. Sadece birkaç fare var, tanrılara şükürler olsun Clive oradayken oradan oraya kıpırdanıyorlardı. Yoksa kıyafetlerimizi de kurtaramazdım."

Gülmeden edemedim. "Paramız olmadan elbiseleri ne yapacağız?"

“Buradan çekip gideceğiz, yapacağımız şey bu olacak.”

Bu söylediğini değerlendirdim. Şimdi hırsızlığımız ortaya çıktığine ve Hannah’yla olan düğünüm yaklaştığına göre gerçekten de çıkıp gitmek zorunda kalabileceğimizi düşündüm. Ama bu gerçekten planladığımız zamana göre çok yakındı. Korku gelip karnıma oturdu. Sırtımızdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyimiz olmadan burayı terk etmek zorunda kalacaktık. Büyük toplumun arasına karışmamızı kolaylaştıracak kıyafetler oldukları doğrudu. En azından elimizde bu kadarı vardı. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Hasta çadırına vardığımızda Xander’ı temiz yataklardan birine yatırdım. Karnının üzerine uzandı. Bacağım için bana verdiği ağrı kesiciyle birlikte Willa Anne’nin bir an önce buraya gelmesini umut ediyordum. Ama o gelene kadar Xander için elimden geleni yapacaktım.

Yaralarını temiz suya batırdığım bir bezle silerken dikkatini dağıtmak için onunla konuşuyordum. Yine de su sırtına her değdiğinde irkilerek dişlerini sıkıyordu.

“Bana suçüçeğı bulaştırdığın zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum.

Xander burnundan güldü. “Asıl *sen* bana suçüçeğı bulaştırmıştın.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Elimdeki bezi sıktığımda su kırmızıya dönmüştü.

“Ve en berbat yanı da,” diye devam etti, “bende sadece altı tane çıktı, seninse her yerini *kaplamıştı* ama vücudunda iz kalan ben olmuşum.” Parmağının ucuyla kaşının hemen kenarındaki küçük yuvarlak ize dokundu.

Bezi yeniden sırtına götürürken hafif bir kahkaha attım. Acıyla gözlerini kapadı.

“Sen hasta çadırını terk etmeye hazır olur olmaz,” dedim, “şu aptal kuş sesini çıkarabilirsin böylece Eden’la kaynakta buluşuruz. Bu kuşu kanatlandırmamız gerek.” Eden’ı güvende ve tok tutamayacak olmanın getirdiğı korku içime yayıldı.

"Aptal mı?" Xander'ın gözleri kapanmaya başlamıştı. "O kuş sesi kusursuzluğun ta kendisi. O sesi duyan diğer gece kuşları bile kendilerinden birinin öttüğünü sanır."

Xander'ın sırtını temiz bir bez yardımıyla kurularken kıkırdadım.

"Gidip şu kıyafetleri alacak mısın, Calder? Ebeveynlerim çoktan sahaya çıkmışlardır. Bence kıyafetleri burada bizimle birlikte tutmalıyız ki bir daha geri gitmek zorunda kalmayalım." Ebeveynlerinden bahsederken sesinde kırılgan bir ifade vardı. Kaşlarımı çattım. Kocaman adam olmuştuk ancak ailelerimizden bu zamana kadar bir kere olsun ayrı kalmamıştık. Bu durum onların da kalbini kıracaktı. Ama Arkadya'da olanlara bakılırsa, herkesin iyiliği için gitmemiz gerektiğine inanıyordum. Tabii, Eden konusu başlı başına başka bir hikâyeydi.

Willa Anne'nin kapıdan içeri girmesiyle birlikte düşüncelerim yarıda kesildi. Ayağa kalktım. Önce bana baktı, ardından şimdi uyuklamaya başlamış olan Xander'ın uzandığı sedyeye doğru ilerledi. Besbelli benim onu yönlendirmeme ihtiyacı yoktu.

"Xander, ben tualete gidip geleceğim," dedim.

Xander horlamayla homurdanma arası bir ses çıkardı.

Yanından geçerken Willa Anne kolumu yakaladı. Gözleri buğulu ve odağını kaybetmiş gibiydi. Bakışlarıyla ilgili bir şey karnıma tuhaf bir ağrının girmesine neden oluyordu.

"Soldaki en uzak köşeye git," dedi.

Başımı salladım. "Ne?"

"Soldaki en uzak köşe," dedi tekrardan. "Orada hayatta kalacaksın."

"Hayatta mı kacağım? Ben... ne?"

Kolumu bıraktı ve hâlâ horlayan Xander'a doğru döndü.

Dışarı çıktım ve tualete gitmek yerine, çabucak Xanderların kulübesine uğradım. Kapıya bir kez vurdum. Kimse yanıt vermedikçe içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Hangi döşeme diye tahmin etmeme gerek bile yoktu. Çünkü Xander'ın kullandığı hâlâ açık duruyordu. Yere diz çöktüm ve elbiseleri almak için

elimi uzattım. Bileğimin hemen dibinden koşarak bir şey geçti. Elimi hemen geri çektim ve tiksinererek homurdandım. "Fare. Sa-dece fare," diye mırıldandım, elimi yeniden aşağı uzatarak.

Kolumu omuzuma kadar soktuğumda nihayet elim kumaşa değmeyi başarmıştı. Tutup dışarı çektim. Bu bez bir torbaydı ve ağzı bir iple bağlanmıştı. Apaçık bir şekilde içinin kaçarken giyeceğimiz kıyafetlerle dolu olduğu belliydi. Döşemeyi yerine koyma zahmetine katlanmadım. Onun yerine kulübeden dışarı çıktım. Çantayı omuzuma astım ve doğrudan hasta çadırına doğru yürümeye başladım. Neredeyse çadıra varmışım ki biri beni aniden kolumdan yakaladı. Çantayı omuzumdan attım ve üzerime saldıran kimse onunla savaşmak için arkama döndüm.

Hannah'ydı. Ellerini sıkmış karşımda duruyordu. Ağlamış gibiydi. "Hannah," dedim nefesimi bırakarak.

"Calder, bu korkunçtu," dedi ufak bir feryatla. "Xander bunu niye yaptı? O iyi mi?"

Çantayı yerden alıp nasıl cevaplayacağımı düşündüm. "İyi olacak. Onu kontrol etmek için geri gitmeliyim. Sen eve git, tamam mı?"

Endişeli kahverengi gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Korkuyorum, Calder," dedi fısıldayarak. "Burada bir şeyler oluyor. Kafam çok karışık. Annemle babam büyük sel felaketi yaklaştığı için sorumluluklarımızın arttığını söylüyor ama... bu beni korkutuyor."

Ona ne söyleyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Hannah'yı önemsiyordum. Birlikte büyümüştük. Çocukken beraber oyun oynardık. Ama ona âşık değildim. "Hannah, beni dinle, eğer bana... bir şey olursa, başka seçeneklerin de var. Eğer istemiyor-san hayatın boyunca burada yaşamak zorunda değilsin."

Gözleri kocaman açıldı. "İstiyorum. Seninle evlenmek istiyorum, Calder. Seninle Cennet Bahçeleri'ne gitmek istiyorum."

Kendimi suçlu hissederek nefes verdim. "İçeri girmeliyim. Sadece... sadece söylediklerimi unutma, tamam mı?"

Kafası karışmış gibi başını salladı. Onu kendime doğru çekip başının üzerine bir öpücük kondurdum. “Tamam.”

Çadıra girdiğimde Willa Anne çoktan gitmişti. Xander’ın sırtı sarılmıştı ve hafifçe horluyordu.

Çantayı kendi karyolamın altına sokuşturdum ve dinlenmek için Xander’ın hemen yanına uzandım. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Şu an gidip Eden’ı göremediğim için içten içe ölüyordum. Onun Hector’dan uzakta, odasında güvenle kilitli olduğuna inanmak zorundaydım. Bir iki gün içinde onu çağırıp buradan kaçacaktık. Kafamın içinde Eden’in penceresinden dışarı tırmandığı, Hector’ın onu yakaladığı veya Eden’in kayarak çatıdan aşağı düştüğü görüntüler dolanıp duruyordu. Kemiklerinin kırılma sesini çığlıkları zar zor bastırıyordu. İrkilerek uyan-dım ve deli gibi etrafıma bakındım. İstemeden uyuyakalmıştım. “Sadece bir rüyaydı,” diye fısıldayıp kendimi yeniden yatağa bıraktım.

Ama sonra uyanmama sebep olan şeyi duydum –uzakta bir gece kuşu ötüyordu– tek farkı bu ötüş kusursuz değildi ve ses bir kadına aitti. *Eden*.

Xander karnının üzerinde uyuyakaldığı yerden kafasını kaldırdı ve uykulu gözlerle etrafına bakındı. Hemen ardından da ölü gibi yeniden yatağa düştü. Willa Anne bana ağır kesici tozu verdiğinde ne hissettiğimi hatırlamıştım. Kendi adımları bile hatırlayamıyordum. Ara ara kendime geliyor ama kımıldayamıyor ya da doğru düzgün düşünemiyordum.

Kendi karyolamdan kalkıp yaralı sırtına dokunmamaya çalışarak mümkün olduğunca nazik bir şekilde Xander’ı kaldırdım. Dili sürçerek anlayamadığım bir şeyler geveledi ve sonra hareketsiz kaldı. Onu omuzumla destekleyip yatağın altına sakladığım elbise dolu çantayı yerden aldım.

Eden gitmemiz gerektiğini söyleyen işareti veriyordu. Korku vücudumu ele geçirdi. Gerçekten ama gerçekten çok korkunç bir şey olmasaydı Eden kesinlikle böyle bir riske girmezdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Eden

Çalılıkların arasından geçtiğimde hızla nefes alıyordum ve bütün vücudum titriyordu. Kaynağın suları sarı ay ışığının altında parlıyordu. *Lütfen Calder ve Xander benim çağırımı duymuş olsunlar.*

Kaçarken yanıma alabildiğim bez torbayı yere bıraktım ve kollarımı kendime doladım. Ellerimi ürpermiş olan tenimde aşağı yukarı kaydırıyordum.

Beni sakinleştiren derin nefesler olarak duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Burası güvenliydi. Kayaların diğer tarafından gelen ayak seslerini duyduğumda, bu gelenlerin yalnızca Xander ve Calder olacağını bilmenin verdiği rahatlıkla küçük bir çığlık attım. Başka hiç kimse bu gizli yere böylesi bir amaç duygusu ve kesinlikle geliyor olamazdı.

Calder gözleri deli gibi açılmış, hızla nefes olarak ve omuzunda Xander'la birlikte çalılıkların arasından çıktı. İçimi korku kapladı. "O iyi mi?"

"İyi, sadece kendinde değil."

Derin bir nefes aldım. Duygularım açığa çıktı ve ona doğru koştum. Xander'ı nazikçe yere çimenlerin üzerine yatırdı ve ben hıçkırarak onun adını söylerken beni kollarımdan yakaladı.

"Şşşt, Eden, her şey yolunda. Bana neler olduğunu anlat. Ne oldu, Gündüzsefam? Sana ne yaptı?" Beni sımsıkı kucakladı ve

kulağıma beni sakinleştirecek sözler fısıldarken, elini saçlarımda gezdirdi.

Hıçkırıklarım yüzünden düzgün nefes almakta zorlanıyordum. İçimde taşıdığım isteri krizine Calder'ın güçlü kollarındayken engel olamıyordum. "Ben... O..." Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Benim çıldırmamın hiçbirimize bir faydası olmazdı. "Mektuplarını buldu, Calder." Geriye yaslanıp Calder'ın yakışıklı ama utanç ve pişmanlıkla dolu endişeli suratına baktım. "Çok özür dilerim. Ben..." Başımı salladım. "Onları saklamamalıydım. Ama buradan ayrıldığımızda mektupları yanıma almak istiyordum. Onlar benimdi. Bizim bir parçamızdı ve onları istiyordum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Calder bana şefkatle baktı ve yanağımdan akan gözyaşlarını başparmağıyla sildi. "İyiiz. Sana ne yaptı? Söyle bana."

Yaşadığım şeyi uzaklaştırmak için yeniden başımı salladım. "O... delirdi." Hector'ın kıpkırmızı olmuş suratını, şakağında atan damarları, deliye dönmüş bakışlarını düşünürken gözlerim kocaman açıldı. "Xander'a olanlardan sonra çok üzgündüm." Yerde usulca horlayan Xander'a baktım. "Üzgünüm, Xander," dedim usulca, beni duyamayacağım bilerek. Yine de söylemem gerekiyordu. "Bu bedeli hepimiz için ödedin."

"O iyi, Eden. O gerçekten iyi."

Birkaç saniye boyunca kaşlarımı çatıp Calder'a baktım. Gerçekten iyi olduğundan şüpheliydim. Onun açılmış, kan akan derisini görmüş, kırbaç sırtına inerken yüzüne bakmıştım. Ama çok cesur davranmıştı ve tek bir ses bile çıkarmamıştı. Dudağını ısırdım ve sırtımı dikleştirdim. "Oğlanları yatırmasında Hailey'ye yardım ettim. Sonra odama gittiğimde o oradaydı. Yatağa oturmuş mektuplarını okuyordu." Onu odamda bulduğumda duyduğum dehşet hissi yeniden göğsümü doldurmuştu.

"Sana dokundu mu? Seni incitti mi?" diye sordu Calder. Çenesini sıkıyordu ve gözleri buz gibiydi.

"Hayır. Sadece durmadan, 'Senin için yanıyor mu? Senin için

yanıyor mu? Sana nasıl yanacağını göstereceğim,' deyip duruyordu." Yaşananları hatırlayarak hıçkırdım. "Seni öldürmek istiyordu," diye fısıldadım. "Belki beni de."

"Ne yaptın? Oradan nasıl kaçtın?" dedi Calder buz gibi bir sesle. Ellerini sanki bütün olup olmadığımı kontrol etmek ister gibi üzerimde dolaştırıyordu.

"Beni ofisine kilitledi. Dolapı kapının arkasına ittim sonra da şömine demiriyle pencereyi kırdım. Ben dışarı tırmanırken hep birlikte kapıya vuruyorlardı. Bir konsey üyesi, Ken Wahl'dı galiba bilmiyorum, dışarı geldi ama çoktan saklandığım için beni görmedi." Yeniden titredim. Calder bana bakıp gözlerini kırptı sonra da elini saçlarının arasından geçirdi. Başını yavaşça sallarken yüzünde inanamayan bir ifade vardı.

"Gündüzsefam," diye mırıldandı.

"Başka seçeneğim yoktu," dedim. "Bunu yapacaktım... ya da kim bilir ne olacaktı. Kötü şeyler." Kafamı kaldırıp Calder'a baktım. "Sadece gerçekten hazır olmadan gideceğimiz için üzgünüm."

"Hayır, doğru seçim yaptın, doğru kararı verdin. Hem zaten yakında gitmemiz gerekecekti. Önümüzdeki hafta Hannah'yla evlilik törenim var." Calder ellerini yanaklarıma koydu, başımı geri yatırdı ve gözlerimin içine baktı. "Zaten bugün yaşananlardan sonra Xander'la birlikte buradan erken ayrılmaya karar vermiştik." Beni inceledi. "Çok cesurdun."

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. Çok ama çok sevdiğim bu yüzden güç aldım. Şimdiden kendimi daha sakin hissediyordum. Birlikteydik. Güvendeydik. Şimdilik.

"Şu an tek sorunumuz bir kuruluşumuzun bile olmaması," dedi Calder.

"Ah," dedim geri adım atarak. "Hayır, bu doğru değil. Ana locanın arkasındaki çalılıkların arasına daha evvel sakladığım bez çantaya doğru gittim. Neyse ki Hector'ın ofisinin camından atladıktan sonra binanın etrafından dolanıp çantayı alacak za-

manım olmuştu. Oradan hasta çadırına yüz metre kadar uzak-taki ağaçlık alana sızmayı başarmış ve en iyi gece kuşu ötüşümü yaptıktan sonra dikkatlice kaynağa giden patikadan aşağı inmiş-tim.

Çimenlerin üzerine diz çöktüm ve çantamın içindekileri boşalttım. Ana locanın içinde etrafta bulduğum bütün para ve konsey üyeleri ve karlarından çaldığım mücevherlerin hepsi... Calder'ın Hannah'yla olan evliliği yaklaştıkça daha da cesur davranmaya başlamıştım. Bugün kırbaçlanması gereken biri varsa o da bendim. Onun çaldığı bir şeyin tespit edilmiş olması sadece Xander'ın kötü şansıydı.

Çantanın içinden bütün bozuklukları çıkardım ve sonra kafamı kaldırıp hemen yarı başımda ağzı açık duran Calder'a baktım. Xander yere çarpan bozuk paraların gürültüsüne uyandı ve yarı açık uykulu gözlerle paralara baktı.

"Yok artık," diye geveledi.

"Tanrılar aşkına. Bu kız senden de beter," dedi Calder, Xander'a bakarak.

"Onu nereden buldun ki?" dedi Xander sersemce dili dolanarak. "Sanırım âşık oldum."

Calder kahkaha atarak bana baktı. Koyu renk gözleri sıcacıktı. "Ah, bir keresinde onu şu güzel kaynağın kenarında bulmuş-tum..."

Calder'a bakıp gülümsedim, Xander'sa sırtıma çalıştı ama başı yeniden düştü ve hemen kendinden geçti. Calder, hafifçe horlayan Xander'dan bana doğru döndü ve sanki bütün bu olanlar bir tür komediymiş gibi -ki içinde bulunduğumuz gerçeğin içinde bir nevi öyle sayılırdı- kahkahalara boğuldu.

"Benden bunu yapmamı istememiş miydiniz?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

Calder gülmeyi kesti. "Hayır," dedi. "Bu fazlasıyla tehlikeliydi." Nefes verdi ve dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama çoktan yapmışsın ve ben de bunun için memnunum."

Ne kadar paramız olduğunu saymak için çimenlerin üzerine

diz çökerken ona gülümsedim. “Üç yüz seksen üç dolar,” dedi birkaç dakika sonra. Kâğıt paraları düzgünce demetledi ve çantaya koyabilmem için yeniden bana geri verdi.

“Diğer malzemenin ne kadar edeceğine dair hiçbir fikrim yok,” dedi Calder kırmızı –belki de yakut– taşlı bir altın yüzüğü tutarken. “Ama bir şeyler ediyordur herhalde, özellikle de gerçek altınsa.”

Başımla onayladım ve yeniden her şeyi çantanın içine geri koyduk. Bana baktı. “Gerçekten iyi iş çıkardın, Eden,” dedi. Gözlerindeki bakış bana yalnızca etkilenmediğini aynı zamanda da minnettar ve rahatlamış olduğunu anlatıyordu.

“Şimdi yapmamız gereken tek şey üzerimizi değiştirip buradan gitmek,” dedi Calder. “Eden, bana Xander’ın kıyafetlerini değiştirmemde yardım etmen gerekecek.”

Başımla onayladım ve sonra kaşlarımı çattım. “Eğer kendi kendine üzerini bile değiştiremiyorsa, nasıl yürüyecek?”

“Yürümeyecek,” dedi Calder. “Onu ben taşıyacağım. Sonra da iyileşebileceği bir yere götüreceğim,” diye ekledi sessizce.

Calder girişe bıraktığı çantayı aldı ve birkaç dakika boyunca kimin ne giyeceğine karar vermek için içindeki kıyafetleri inceledi.

Calder’la birlikte Xander’a elimizden geldiğince canını acıtmamaya çalışarak bir kot pantolon ve mavi bir gömlek giydirdik. Ama kendinde değildi ve canı acımışa benzemiyordu. Bir şey görme riskim olduğunda başımı çevirdim ve o kısmı Calder’ın halletmesine izin verdim.

Calder giyinirken de her şeyi çantaya doldurdum. Arkamı döndüğümde derin bir nefes almadan edemedim. Calder mavi kot pantolonun üzerine biraz büyük gelen açık gri bir tişört giymişti. Onun bu görüntüsü bir şekilde benim ağzımın kurumasına neden oluyordu. Kafasındaysa S ve F harflerinin iç içe geçtiği bir logo bulunan bir şapka vardı.

Sırıttım. “Hoş olmuşsun.” Sonra gülümsemem soldu. “İyi ama ben ne giyeceğim?”

“Kristi’nin sana giyecek bir şeyler vermesini bekleyeceğiz,” dedi. “Şimdilik üzerindekiyle kalacaksın. Biz normal kıyafetler giydiğimiz için umarım diğerlerinin arasına karışırız.”

Başımı salladım. Başka bir seçeneğimiz yoktu. “Peki ne yapacağız?”

“Buradan mümkün olduğunca uzağa gideceğiz ve Xander, Kristi’yi arayabilecek kadar kendine gelene kadar bir otel bulacağız.”

“Şehirden yirmi beş kilometre kadar uzakta olduğumuzu düşünüyorum,” diye devam etti. “Belki yirmi. O kadar dayanabileceğini düşünüyor musun?”

Başımı salladım. Hector’dan ve onun çılgın bakışlarından kurtulmak için elimden ne gelirse yapardım. Eğer gerekirse yalnızayak yürürdüm. Ayaklarımıza baktım. Üçümüzde her zaman giydiğimiz o basit sandaletlerden giyiyorduk. Onları Arkadya’da yapan tek bir kadın vardı ve ustalığı sınanmak üzereydi.

“Ama Calder, yirmi beş kilometre boyunca Xander’ı sırtında taşıyamazsın,” diye fısıldadım.

“Başka bir seçeneğim yok,” dedi Calder. “Onu burada bırakmam.”

Bu cesur ve güçlü çocuk için beslediğim aşk kalbimi doldurdu.

“Hector seni bulmak için arkandan birini ya da pek çok kişiyi gönderebileceği için çöl arazisinden gitmemiz iyi olacaktır.” Calder, Xander’ı kaldırırken, bizi neyin beklediğini düşünerek ürperdim. Eğildiğinde güçlü uylukları kot pantolonunun içinde gerildi ve doğrulup Xander’ı yeniden omuzuna attı.

Parmağımı şıklatıp şehirde güvenli bir odada, kapalı kapılar ardında olabilmeyi o kadar çok isterdim ki... Ama tabii ki bu yöntem gerçek hayatta işe yaramıyordu. Hayatın güzelliklerinin tadını çıkarabilmek için zorluklarının üstesinden gelmeniz gerekiyordu. Ama belki de sonrasını bu kadar tatlı yapan şey de bu zorluklardı. Eğer zorlukları atlasaydık, güzel şeyler bizim için yavan ve duygusuz gelebilirdi. O an dehşet ve korku damarlarımda gezinirken yavan kulağa harika geliyordu.

“Hazır mısın, Eden?” diye sordu Calder, sanki sadece bu yürüyüş için değil başka şeyler için de hazır olup olmadığını soruyor gibiydi. Yeni bir hayata hazır mıydım? Farklı bir hayata? Ve o hayata ulaşmak için oldukça uzun ve korkutucu bir yolculuğa çıkmaya?

“Evet,” diye cevap verdim basitçe.

Calder bakışlarını üzerimde gezdirip başını salladı.

“Mümkün olduğunca çok su iç,” dedi. “Su taşımak için yarımızda hiçbir şey yok. Bir daha su bulana kadar üzerinden saatler geçebilir. Senin çağrını duymadan hemen önce Xander’a biraz su vermiştim. O iyi olacaktır özellikle de efor sarf etmeyeceği için.” Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

Kaynağın kenarına gidip diz çöktüm ve akan suya doğru eğilip ağzımı yanaştırdım. Calder da aynısını yaptı.

Artık gitme vaktiydi.

Kaynağımıza açılan iki büyük kayanın arasındaki küçük açıklıktan geçtik. Oradan ayrılmadan önce çalılığı dikkatlice girişin önüne yerleştirdik ki kimsenin dikkatini çekmesin. Bu yeri başka birilerinin bulmasını istemiyordum... sadece nereden kaçtığımız anlamamaları için değil aynı zamanda bu yer benim için kutsal olduğu için de. En azından biz dünya üzerinde yepyeni bir Cennet Bahçeleri, yepyeni bir kutsal mekân bulmadan kimse buraya adım atmamalıydı.

Kayaların arasındaki patikadan yukarı doğru tırmandıkça sessizleştik ve diğerlerinin seslerine kulak verdik. Duyabildiğim tek şey Xander’ı dik bir yokuştan yukarı doğru taşıyan Calder’ın hızlı soluklarıydı. Hector’ın arkamdan kimi göndermiş olabileceği konusunda fazla düşünmek istemiyordum. Onun çılgına dönmüş bakışlarını hatırlarsam yeniden dehşete kapılırdım. Onun yerine gittiğimiz yere vardığımız zaman Calder’la birlikte yaşayacağımız mutlulukla ilgili hayaller kurdum. Bunun için örnek alabileceğim pek bir şey yoktu bu yüzden ben de ailemi kaybetmeden evvel yaşadığım duyguları ve ana locada sevdiğim bazı şeyleri düşündüm.

Tıpkı ana locanın arka tarafında bulunan kocaman pencerele ve harika manzaralı yatak odası gibi bir oda istiyordum. Ama çok uzaklarda olacağımız için bu manzara çöl manzarası değil belki küçük bir gölet ya da ormana ait olurdu. Kocaman bir de mutfak olurdu ve her akşam Calder'a yemek hazırlardım. Nasıl yemek pişirileceği bana öğretilmemişti ama Hailey'yi mutfakta çalışırken izlemiş ve kusursuzca kaba ve kolayca ağızda dağılan bir ekmek yaptığında nelere dikkat ettiğini kafama not etmiştim. Bütün temel bilgileri birileri bana öğrettiği için değil, dikkat ettiğim için biliyordum. Evet, mutfakım evimizin kalbi olacaktı.

Sonra bebeklerimiz de olacaktı. On bebeğimiz olsun ve her biri Calder'a benzesin istiyordum.

Calder, omuzundaki Xander'ın üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Sonra bana ikinci kez tekrar baktı. Bakışlarım hülyalı mıydı? Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım ve gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Burada tehlikeden uzaklaşmak için tırmanış yaparken, ben tutmuş onun bütün hayatını planlıyordum. Şu an odaklanmam gereken şey kesinlikle bu olmamalıydı. *Ama hayal kurmadan edemiyordum.* Onların benden koparılıp alınacağını düşünerek o kadar uzun süre hayallerimi reddetmişim ki... Ama şimdi her adımda hayallerim gerçeğe dönüşmeye biraz daha yaklaşıyordu. Dünya neredeyse ayaklarımın altındaymış gibi hissediyordum. Kollarımı kaldırıp gökyüzüne doğru kahkahalar atmak istiyordum. Calder yeniden bana baktı ve bu kez bakışlarımı yakalayınca sırtıttı ve ben de ona geri sırtıttım. Niha yet küçük de olsa bir umut ışığı görünmüştü. Bunu onun da hissettiğini görebiliyordum.

Daha yükseğe çıktığımızda ikimiz de durup birkaç dakika boyunca soluklandık.

"Bir süre dinlenmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve yeniden yürümeye başladı.

Eşyalarımı toplayıp etrafıma bakındım. Ana locadan bir kilometre kadar uzaklaşmıştık. Pencerelerden parlayan ışığı görebiliyordum. Binadaki bütün ışıklar yanıyormuş gibi duruyordu.

Hafifçe titreyip Calder'a doğru yaslandım. Xander'ı tutmayan kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Aynı yöne doğru bakıyor ve düşüncelerinde kaybolmuşa benziyordu. Diğer omuzundaki Xander horladı.

"Bu taraftan," diye işaret etti Calder. "Bizi eninde sonunda anayola çıkaracak ama arazide herhangi bir araba görürsek saklanabileceğimiz pek çok kayalık var." Calder beni hızlıca sıktı ve yeniden yola koyulduk. Elimizden geldiğince hızlı yürümeye özen gösteriyorduk.

"Eğer bu hızla devam edersek," diye mırıldandı Calder, "Gün ağarmadan şehre varmış oluruz. Hedefimiz bu, tamam mı?" Dönüp bana baktı, ben de başımı sallayarak onayladım.

Saatlerce yürüdük. Yolumuzda pek çok engel vardı ve ara sıra zikzak çizerek ilerliyorduk fakat bunlar bizi koruyordu. Zaman ne kadar önemli de olsa saklanmak zamandan daha önemliydi. İki kez yolda arabaların ilerlediğini gördük. Ama çöldeki kapkaranlık gece ve motor sesleri sayesinde çok önceden uyarılıyorduk. Arabalar yanımızdan yavaşça her geçtiğinde güvenli bir şekilde kayaların arkasına saklanmayı başarmıştık.

"Su içmem gerek," dedim saatler sonra, kavrulmuştum ve susuzluğumu giderme ihtiyacım hakkında daha fazla sessiz kalmam mümkün değildi. Calder yürümeyi kesti ve en az benim kadar kavrulmuşa benziyordu.

"Bir buçuk kilometre ileride evlerin ışıklarını görebiliyorum," dedi işaret ederek. Gözlerimi kısarak kastettiği yöne baktım ama ne olduklarından emin olamadım.

Başımı salladım. Yeniden yürümeye başladık. Konuşmadık. Tepemizdeki bulut kümesi yoğundu ve bu yüzden yıldızların ışıkları bu gece sönüktü. Nereye gittiğimizi ve etrafımızda ne olduğunu görebilecek kadar görebiliyorduk.

Yaklaşık on dakika sonra, gerçekten Calder'ın doğru gördüğünü anladık. Yoldan çok uzakta birkaç küçük ev olduğunu gördük. Köşedeki eve doğru yürürken sessizce Calder'ı takip ettim. Evin hemen yan tarafındaki çeşmeye takılı bir hortum vardı.

Rahatlayarak nefes verdim. Çatlamış dudaklarımda ve kurumuş ağzımın içinde ıslaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Calder etrafa göz gezdirdi. Gergin görünüyordu. Bense korkamayacak kadar çok susamıştım.

Eğilerek evi geçtim ve musluğu açtım. Bir gıcırtyla açıldı ve su hortumun içinden dolanarak dudaklarıma doğru tuttuğum ucundan fışkırdı. Birkaç saniye boyunca aralıksız içtim –su tatlı ve enfesti– ve sonra hortumun ucunu Xander’ı nazikçe yere bırakan Calder’a uzattım. Hortumu alıp su içmeye başlamadan önce sırtını dikleştirip gerindi.

İhtiyaç duyduğumuz kadar içtikten sonra Calder suyu kapattı ve yeniden Xander’ı yerden kaldırıp omuzuna atmadan önce birkaç dakika boyunca ona baktı. Ağrı çekiyor olmalıydı. Yeniden evin önüne doğru yürümeye başladığımızda büyük ve siyah bir şeyler üzerimize atladı. Çığlık atıp geri Calder’a doğru tökezledim.

“Neler oluyor?” dedi o da geri doğru tökezleyerek.

Büyük bir köpek havlamaya başladı ve yeniden üzerimize atladı. Yeniden çığlık attım. Ta ki köpeğin zincirli olduğunu ve bize sadece bağının yettiği kadar yaklaşabildiğini anlayana kadar.

Küçük evin ön kapısı aniden açıldı ve verandanın ışığı yanarak silah tutan bir adamı aydınlattı. “Kim var orada?” dedi adam. “Kendini göster!”

“Koş,” dedi Calder. O kadar alçak sesle söylemişti ki neredeyse duyamıyordum. Elimi yakaladı ve ben de arkasından sendeleyerek onu takip ettim. Hemen arkamızdan silahın kulakları sağır eden sesi duyuldu. Yeniden küçük bir çığlık attım ve hayatımı kurtarmak için Calder’ın eline asılıp koşmaya devam ettim. Xander’ın biz koşarken yüksek sesle, “Ne oluyor be?” diye gevelediğini duydum. Ağaçlık alana vardığımızda ve takip edilmediğimizden emin olduğumuzda durduk. Ellerimi bacaklarıma yasladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Calder, Xander’ı usulca yere yatırdı ve Xander kafası karışmış görünerek ve elleleriyle yüzünü ovuşturarak yavaşça kalkıp oturdu.

“Ne oluyor?” diye sordu, nefes vererek.

“Sen iyi misin, Eden?” diye sordu Calder nefes nefese ve ellerini kollarımda gezdirdi.

Başımı salladım. “Ben iyiyim. Ayaklarım parçalandı ama bunun haricinde... evet, iyiyim.” Deli gibi çarpan kalbimi ve yanan ciğerlerimi yatıştırmak için içime hava çekiyordum.

İkimiz birlikte ayaklarımıza baktık. Sandaletlerimiz neredeyse dağılmak üzereydi. Ayaklarımızın üzerindeki çapraz ipler kopacak gibiydi ve her adım attığımızda tabanları gevşediği için yere çarpıyordu.

Calder arkama doğru bakıp eliyle işaret etti. Ben de dönüp ağaçların arasındaki açıklıktan şehrin yanın görünen ışıklarına baktım. Umut göğsümde yeşerdi ve Calder’a doğru dönüp sırtıttım. “Ne kadar uzak sence?” diye sordum telaşlı kelimelerle.

Calder çenesini kaşıdı ve yavaşça ayağa kalkan Xander’a baktı. “Belki üç saat kadar?”

Xander önce şehrin ışıklarına ve arkasından da Calder’a baktı. “Bunca zaman beni sırtında mı taşıydın?” dedi alçak bir sesle.

“Evet,” dedi Calder ona bakarak. “Sen de benim için aynısını yapardın.”

Xander duygu dolu gözlerle birkaç dakika boyunca ona baktı. “Evet,” dedi ardından kelimeleri güçlkle söylüyor gibiydi. “Evet.” Sonra duygularını kontrol altına almaya çalışarak yeniden şehre doğru baktı.

“Sırtın nasıl?” diye sordu Calder.

Xander kontrol ediyormuş gibi kıpırdadı. “Bir milyon eder gibi duruyor,” dedi Xander. “Ama onu para için satamayacak olmamız çok yazık.”

Calder sırtıttı, sonra hiç konuşmadan döndük ve hep birlikte yürümeye başladık. Çok yorgundum, evlere varmadan evvel neredeyse düşüp bayılmak üzereydim. Ama şimdi kendimi yeniden enerjik hissediyordum. Öyle yaklaşmıştık ki...

Xander’a kısaca Hector’la neler olduğunu ve onları neden çağırdığımı anlattık. Dişlerini sıkarak, “Sen doğru olanı yaptın, Eden,” dedi.

Ondan sonra yine sessizce yürümeye devam ettik. Calder önde, Xander arkadaydı ve yalnızca ayaklarımıza çarpan sandaletlerimizin sesi duyuluyordu. Dönüp Xander'a baktığımda sanki kafasındaki dumanı temizlemek istermiş gibi görünüyordu. Ama çok şükür ki bacakları gayet iyi çalışıyordu ve Calder yolun geri kalanında onu taşımak zorunda değildi.

Yine yolun yakınından, bizi en iyi koruyacak kısımdan ilerliyorduk. Şansımız vardı ki büyük kayalar azdı ve şimdi oldukça uzakta kalmışlardı. Bitki örtüsü çoğalmıştı ve fırsat buldukça ağaçların ve çalıların arkasına saklanıyorduk.

Tepesinde kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğü hızlı bir araba biz seyrederken yanımızdan geçip gitti. Sonra ışıklar söndü ama araç aksi istikamette ilerlemeye devam etti. Korkuyla tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Polis," dedi Xander.

Başımı salladım. "Arkadya'ya doğru gidiyor. Sizce Hector polisi aramış mıdır?"

"Belki," dedi Calder doğrulup elimi tutarak.

Şehre yaklaşık üç kilometre kala Calder'ın sandaletleri koptu. Öfkeli ve yorgun bir ses çıkarıp bağcıkları çalılıklara doğru fırlattı. İşe yaramaz tabanları da yere bırakıp arkasını döndü. Ellerini ensesinde kavuşturdu ve gökyüzüne baktı.

"Al," dedim eteğimin ucunu yırtıp.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Calder ve etrafımdan dolanarak aniden meydana çıkan çıplak bacaklarımı Xander'dan saklamaya çalıştı.

"Sana ayakkabı yapıyorum," dedim. "Bacaklarım çıplak oldukları için yolda parçalanmayacaklar ama ayakların parçalanacak."

Xander kıkırdadı. "Haklı, Calder. Otur. Kumaşla tabanları ayağına bağlayalım ki yürüyebilesin. Çok yaklaştık."

Calder yola oturdu ve Xander eteğimin ucunu sandaletin tabanından dolandırıp ayağının üzerine ve bileğine bağladı. Aya-

ğa kalktığında olup olmadığını denedi ne omuzlarını silkeledi. “Bu diğerinden daha iyi oldu.”

Gülümsedim. “İyi o zaman, başka bir taneye daha ihtiyacımız olursa yeterince eteğim var.”

“Ah, hayır yok,” dedi Calder ama dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldı. Elimi tuttu ve yeniden yürümeye başladık. O andan önce el ele tutuşmak yapabildiğimiz bir şey değildi. Bu, özgürlük hissini daha da tatlı hâle getiriyordu.

Toprak yol asfalta döndü ve bir süre daha elimizden geldigince uzaktan ilerleyip yoldan geçen sürücülerden saklanmaya devam ettik. Üzerlerinde kocaman ve renkli harflerle yazılar yazan çok büyük kamyonlar ışık hızında yanımızdan geçip giderken motor sesleri önce yükselip sonra alçalarak uzaklaşıyordu.

Ufuktan sabah güneşi yükselmeye başladığında ve altın renkli ışıkları bizi selamladığında şehrin eteklerine yeni varmıştık. Bütün gece yürümüştük ancak birbirimize sırtacak enerjimiz vardı. Ayaklarım çocukluğumdan bu yana yürüdüğüm ilk kaldırıma değdiğinde sımsıkı el ele tutuşmaya devam ediyorduk. Sanırım Xander ve Calder daha önce hiç kaldırım görmemişlerdi ama o an için bunu onlara soramayacak kadar yorgundum.

Yaklaşık yarım saat sonra Calder işaret etti. “İşte.” Parmağıyla gösterdiği tabelaya bakıp, “Holiday Inn” ve hemen altında da, “Otel” kelimesini okudum. Mutluluk ve rahatlamayla gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Durduk ve Calder beni geniş bir kapı eşiğine çekti. Bizi takip eden Xander hafifçe inleyerek duvara doğru yaslandı.

“Dinleyin,” dedi Calder alçak sesle. “Xander’ın gidip bize bir oda almak için pazarlık etmesi gerektiğini düşünüyorum. Aramızda insanlarla konuşma ve para meseleleri konusunda en fazla bilgisi olan o. Ayrıca üzerinde normal kıyafetler var ve ayak-kabıları bizim kadar yürümediği için iyi görünüyor.” Calder, Xander’a baktı. “Eden’la ben yirmi dakika sonra içeri gireceğiz. O yüzden seni görebileceğimiz bir yerde bekle. Oradan sonra seni takip edeceğiz.”

Xander omuz silkti. Yüzü bembeyazdı. "Kulağa herhangi bir planın olabileceği kadar iyi geliyor."

Calder bir dakika boyunca onu inceledi. "Sırtına bir bakma-ma izin ver."

Xander itiraz edecekmiş gibi durdu ama sonra arkasını döndü. Gömleğinin arkasını küçük kan damlaları lekelemiş, koyu renkli kumaşın rengini daha da koyultmuştu. Derin bir nefes aldım. "O kadar kötü değil," dedi Xander. "Sadece sargılarımı değiştirsem yeter."

Calder onun gömleğini kaldırdı ve pamuklu sargılardan birinin ucundan yarasına baktı. Durduğum yerden, sargının altında ne gördüğünü bilemiyordum ama kaşları çatıldı ve gömleği aşağı indirdi. "Tamam, içeri girdiğimizde yaralarını temizleyeceğiz." Xander'ı nazikçe otele doğru itti ve ona bez çantayı verdi. Daha çok seyahat eden birine benzemesi için bunu yaptığını düşündüm. "Beni gururlandır," dedi, göz kırparak.

Xander kahkaha attı. "Bunu her zaman yapmıyor muyum?" Arkasına döndü ve bir müddet geri geri yürüdü. "Yirmi dakika," dedi. Kafasını salladı ve sonra biz seyrederken hızlıca ön kapıdan içeri girdi.

İç geçirdim ve tıpkı az önce Xander'ın yaptığı gibi kapının girişine yaslandım.

"Sen nasılsın, Gündüzsefam?" diye sordu Calder nazikçe. Bana doğru yürüyüp kollarını boynuma doladı.

Ben de kollarımı onun beline dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm ve beni rahatlatan kokusunu içime çektim. İyi olduğumu anlatmak için de başımı aşağı yukarı bir iki kez salladım.

Başımı yan tarafa çevirdim. Böylece yanağım göğsünde dinlenebilirdim. "Sence bizi arıyor mudur?"

Calder birkaç saniye boyunca sessizliğini korudu. "Bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Bizi bulamayacak. Bu çok ama çok büyük bir şehir, yarına kadar biz de normal kıyafetler giyip normal şeyler yapan herhangi normal bir insandan farksız olacağız."

Başımı salladım ancak hiç normal hissedebilecek miyim diye de merak ediyordum.

Bir müddet sessizce birbirimize yaslanmaya devam ettik ve birkaç dakika sonra gözlerimi kapatıp onun göğsünde dinlenmeye başladım. Sadece birkaç saniye geçmiş gibi gelen bir zaman sonraysa Calder beni dürttü.

“Yirmi dakika oldu. Hadi gidelim.”

Calder geri çekilip elimi tutarken derin bir nefes aldım. “Biraz arkamda dur ve kimseyle göz teması kurma. Ama korkuyormuş gibi de durma,” dedi yürümeye başladığımızda.

Bir dakika sonra Holiday Inn’in kapılarını açtığımızda, Calder’ın elini tutuyor ve hemen arkasından yürüyordum. Halıyı bir elektrik süpürgesiyle süpüren yaşlı bir adam hariç giriş çoğunlukla boştu. Çalışırken alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Kafasını kaldırıp bize bakmadı bile. “Kayıt” yazan bir tabelanın altında bulunan ok bunun için köşeyi dönemiz gerektiğini söylüyordu. Rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. Hiç kimsenin önünden geçmek zorunda kalmayacaktık.

Birdenbire Xander koridordan fırladı. “Selam çocuklar,” dedi. “Yukarı mı gidiyorsunuz?” Göz kırptı ve “Asansörler” yazan bir tabelaya doğru yürüdü.

İkimiz birden hayret içinde nefes aldık ve onu takip ettik. Kalbim umut içindeydi ve heyecanla çarpıyordu. Calder elimi sıkıttı. Xander kapıya geldiğimizde kaşlarını çattı ve önce koridorun her iki tarafına ardından da elindeki karta baktı. Öne çıkıp yukarı gösteren oka bastım. Bazen bazı şeyleri biliyor ancak nasıl olduğunu hatırlayamıyordum –bunun geçmişte öğrendiğim şeylerle alakalı olduğunu anlamıştım– ama bunları daha önce nerede ve nasıl kullandığıma dair anılarım çoktan silinip gitmişti.

Birkaç saniye sonra, önümüzdeki kapılar ses çıkararak açıldılar. Önce Xander, sonra Calder ve arkalarından da ben hep birlikte içeriye doluştuk. İçeri girdiğimizde Xander elindeki karta baktı ve “On,” dedi nefes vererek. Sonra duvardaki düğmelere baktı ve on sayısının olduğu düğmeye bastı.

Kapılar kapandı ve asansör sallandı. Calder derin bir nefes alarak kendini dengelemek için elleriyle duvarları tuttu. Hafif bir kahkaha attım ve Xander da dönüp ona bakarak güldü. Az sonra yavaşça yükselmeye başladık. Asansör durduğunda kapılar açıldı ve Calder beni kolumdan yakalayıp dışarı atladı. Tökezleyerek açılan kapılardan mümkün olduğunca uzağa kaçtı. Sırtımdan edemedim. Calder bana baktı ve başını salladı. "Bu şey doğal olamaz."

Xander burnundan güldü. "Yarın merdivenleri kullanırsın," dedi "Merdivenler" yazan tabelayı işaret ederek.

Calder onayladı. "Öyle yapacağım." Sonra yeniden tabelaya baktı. "En azından dış dünyadaki her şeyi işaretlemişler." Başımı yana yatırarak ona baktım ve kaşlarımı havaya kaldırarak hafifçe güldüm.

Xander'ın elindeki kartın ait olduğu kapıyı bulmak için birkaç tabela daha takip ettik ve sonra kapıyı *kartla* açmamız gerektiğini anlamamız birkaç dakikamızı aldı. Kapıda bir tür elektronik kilit vardı.

Loş odaya girip de kapıyı arkamızdan kapatınca yine birkaç dakika boyunca dikilip etrafımıza baktık. Gerçekten burada mıydık? Gerçekten başarmış mıydık? Neşe bir anda bedenimi tamamen kapladı. İçinde bulunduğumuz duruma inanamayarak bir kahkaha koyverdim ve kendimi Calder'ın kollarına attım. Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordum. Beni kaldırdı ve boynuma doğru kahkaha atıp güçlü bir şekilde sarıldı.

"Eh, bana hiç teşekkür etmeyin canım. Bizi buraya getiren şey dayanılmaz çekiciliğim ve muhteşem gülüşümdü," diye homurdandı Xander, duvarın dibindeki yatağa doğru yürüyüp o kendine geldiğinden beri sırayla taşıdığımız çantayı yatağın üzerine bırakırken.

Calder beni yere bıraktı ve ikimiz birlikte onun yanına gittik. Hep birlikte kucaklaşmak için onu gömleğinden çektim. O kahkaha atıp omuzumuza vururken Calder'la ikimiz onun sırtına dokunmamak için özen gösteriyorduk. "Başardık, ortaklarımız," dedi.

“Zor muydu?” diye sordu Calder, “Demek istediğim, bu odayı tutmak?”

“Hayır,” dedi Xander. “Aslında çok kolay oldu. Resepsiyondaki çocuk her an uykuya dalacakmış gibi duruyordu. Muhtemelen mesaisi bitmek üzereydi. Nakit ödedim ve bir form doldurdum, o kadar.”

“Ne kadar ödedin?” diye sordum.

“İki yüz kırk dolar,” dedi Xander. “İki geceliğine kiraladım. Biliyorum bu çok fazla para. Ama şimdi Kristi’ye ulaşacak ve sana yeni giysiler edinecek kadar zamanımız oldu,” dedi başını benden yana sallayarak. “Altınları da satabiliriz.” Esnememi durdurmaya çalışarak başımı salladım.

“Ama önce,” dedi Calder, “temizlenelim ve biraz uyuyalım. Xander git duş al sonra sırtındaki bandajı yenileyeyim.”

“Tamam, resepsiyondaki çocuk her katta bir buz makinesi olduğunu söyledi. Şu sihirli otların etkisi artık geçmeye başladığına göre belki üzerine biraz buz koyarsam ağrım da hafifler.” Xander göz kırptı ama banyoya doğru yürümeye başlamadan hemen evvel acıyla dişlerini sıkı.

O kapıyı kapattıktan sonra Calder’a doğru döndüm. “Hiç ağrı kesici kullandınız mı? Tylenol gibi?”

Calder bana boş boş baktı ve başını iki yana salladı. “Ne olduğunu biliyorum. Bu, Arkadya’ya sonradan gelen insanların sürekli özledikleri şeylerden biriydi. Ama hayır, daha önce kullanmadım.”

Başımı salladım. “Xander için bir yerden ilaç bulmamız gerek.”

Calder iç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu yarına kadar beklemek zorunda. Xander’ın ağrı kesiciye ihtiyacı olabilir ama bana kalırsa hepimizin öncelikli ihtiyacı biraz dinlenmek. Özellikle de bütün hayatını ağrı kesici kullanmadan geçirdiğini düşünürsek.”

Başımı sallayıp yeniden esnedim. “Tamam, biraz buz alıp gel.”

“Sence para ödüyor muyuzdur?”

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Ama ne olur ne olmaz yanına biraz para al."

Calder başını sallayıp Xander'ın yatağın üstüne bıraktığı çantayı aldı ve içinden biraz bozuk para çıkarıp kot pantolonunun cebine koydu.

Sonra beni kendine doğru çekti, dudaklarıma bir öpücük kondurup arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Diğer yatağa gittim ve sırtüstü uzandım. Altımdaki yatağın yumuşaklığı iç geçirmeme sebep oldu. Hemen içim geçmeye başladığı için kalkıp oturdum. Eğer uykuya dalacak olursam bir daha uyanamazdım ve duş almak istiyordum. Bu tertemiz yatağa kapkara olmuş ve kanamış ayaklarımla girmek istemiyordum. İlk kez Calder'la birlikte bir yatakta uyuyacaktım. Evet, bir oteldeydik ve evet, Xander hemen yanı başımızda uyuyor olacaktı ama yine de Calder'la birlikte battaniyelerin altında olacaktım. Kendimi çok heyecanlı hissediyordum.

Buz almak için onunla birlikte gitmeliydim. Böylece uyanık kalabilirdim. Otel odasından dışarı çıktım ve koridorda iki yanıma bakındım. Kat sessizdi ve görünürde kimseler yoktu. Köşeyi döndüm, "Buz" yazısıyla karşılaştım ve gülümsedim. Şükürler olsun ki dışarıdaki dünyada her şey işaretliydi. İşareti takip ettim ve köşeyi döndüğümde Calder'ı büyük bir Coca-Cola makinesinin önünde dikilirken buldum. Döndü ve beni görünce hafifçe irkildi. Sonra sebebini bilmediğim bir sebepten utanmış göründü. "Yiyecek bir şeyler aldım," dedi, koridorun aşağısındaki başka bir makineye doğru bir bakış atarak.

Ona gülümsedim ve başımı yana yatırıp yeniden Coca-Cola makinesine baktım. "Coca-Cola," dedim. "Denemek ister misin?"

Calder ellerini ceplerine soktu. "Daha önce Coca-Cola içtim," dedi. "Bekçi İstasyonundan."

"Ah." dedim onu inceleyerek. "Hadi bir tane alalım."

Başını salladı. "Hayır, hayır, paramızı bunun için harcamalıyız."

Hafif bir kahlkaha attım. "Calder, bu sadece bir dolar. Hadi bir kereliğine savurganlık yapalım." Ona göz kırptım. Çok karsız görünüyordu.

"Gerçekten buna ihtiyacım yok," dedi.

Pantolonunun ön cebine elimi sokup bir avuç bozukluk alırken, ona bakıp tek kaşımı havaya kaldırdım. "İkimiz paylaşırsınız. Bu arada kot pantolonun içinde ne kadar hoşuma gittiğini bilemezsin."

Calder bana sırtıttı ve Coca-Cola makinesine geri yürüyüp içine dört adet çeyreklik attı. Kola kutusu sesli bir şekilde aşağı düştü ve ben de eğilip aldım, arkasından da onu Calder'a uzattım. Kutuyu elimden aldı ve sanki pahalı bir mücevhermiş gibi inceledi. Sırtıttım. "Buradan kola sevdiğini varsayıyorum."

"Kola mı? Öyle mi deniyor?"

Omuzumu silktim. "Evet, genel adı bu. Çoğu insan öyle diyor."

Başını sallayıp, kaşlarını çatarak kutuya bakmaya devam etti. "Öğrenmem gereken pek çok şey olduğunu hissediyorum. Sanki başka bir gezegene gelmişim gibi hissediyorum."

Kahkahama engel olamadım. "Öyle sayılırsın." Düşünürken bir anlığına sessizleştim. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ana locada pek çok şeyi deneyimlediğimi biliyorum ama yine de benim de öğrenmem gereken şeyler var." Elimi ona doğru uzattım. "Birlikte bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

Calder bana nazikçe gülümsedi. "Evet." Elimi tutup dudaklarına ötürdü ve öptükten sonra nazikçe dudaklarını elimde gezdirdi. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Şu buzu götürsek iyi olur," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Tamam."

Buz yazan başka bir makinenin önünden daha geçtik. Hemen yanında birkaç küçük kap vardı. Calder birini alıp buzla doldurmaya başladı. Arkaya baktım ve duvarda küçük bir makine gördüm. İçinde Tylenol, Advil, kadın bakım ürünleri ve –son ürünü okumak için biraz daha yaklaştım– Troy Prezervatifleri vardı.

Sonuncusunun ne olduğunu bilmiyordum bu yüzden gözlerimi kısarak küçük paketin üzerindeki okudum. "Ultra ince doğum kontrolü," diye okudum.

Calder arkamdan geldi. "Ah, ne şanslıyız. Tylenol."

Hafifçe güldüm ve makineye bozukluk atarak iki küçük ağrı kesici alıp eteğimin ön cebine attım.

Bir tedarik dolabı gördüm. "Şurada Xander'a bandaj olarak kullanabileceğimiz bir şeyler var mı diye bakalım."

"Olur," dedi Calder. "Gidelim."

Tam giderken, bizim yaşlarımızda iki kız içeri giriyordu. Bakışları Calder'ın üzerinde gezinirken onları izledim.

Onlara çelme takıp yere düşürme isteğime engel olmaya çalışıyordum. Onun yerine elimi Calder'ın pantolonunun arka cebine soktum ve onun poposuna baktıklarını görünce geri dönüp kızlara tatlı tatlı gülümsedim.

Calder hafifçe kıkırdadı.

Yırtık tişörtüme, kirli ayaklarıma ve neredeyse kopmak üzere olan sandaletlerime bakarak iç geçirdim. Elimi dolaşmış saçlarımda gezdirdim. "Bu kızlar muhtemelen senin beni belalı erkeklerin elinden kurtardığını falan sanıyorlardır. Hani şu Arkadya'ya gelen kadınlar gibi."

Calder eğilip kulağıma fısıldadı. "Ben kadınımlı beladan yeni kurtulmuş seviyorum."

Gözlerimi devirdim ve otel odamızın kapısını çaldım. Birkaç saniye sonra belinde sadece bir havlu sarılı olan Xander kapıyı açtı. "Musluklardan çok su akıyor," dedi heyecanla.

Kahkahayla güldüm. Calder da güldü ve kapıyı arkasından kapattı.

"Al," dedim, Xander'a Tylenol paketlerinden birini vererek. "Bunu iç ve Calder sırtını yeniden bandajlasın. Ben gidip duş alacağım."

Xander yatağa geçerken ben de banyoya gittim. Sırtının hâlâ ne kadar kötü görüldüğünü görünce dişlerimi sıkmadan edemedim. *Oradan çok çok uzaktayız, diye düşündüm. Güvendedeyiz.*

Banyoda soyundum ve üzerinden çıkan kıyafetleri bir top hâline getirip çöpe attım. Kapının arkasında bir bornoz vardı. Calder ve Xander dışarı çıkıp giyecek bir şeyler alana kadar bornozu giyebilirdim. Kıyafetlerim yırtık pırtıklılar ve paçavraya dönmüşlerdi. Sandaletlerimi de çöpe attım ve ayaklarıma bakarak dişlerimi sıktım. Külotumu ve sutyenimi sıcak su ve sabunla lavaboda yıkadım ve kurumaları için astım.

Suyu dayanabileceğim kadar sıcakta ayarladım ve altına adım attım. Sıcak su vücudumu sararken mutlulukla iç geçirdim. Saçımı iki kez şampuanlayıp ardından da saç kremi sürdüm. Sonra küvetin tabanına oturdum ve bir kese ve bir kalıp sabunla ayaklarımı temizledim. İyice temizlendiklerinde su toplayan yerleri görmek daha da kolaylaşmıştı ama yine de öncesine kıyasla yüz kat daha iyi görünüyordular.

Duşun altında yere çökmüş otururken bir duygu dalgası beni ele geçirdi. Çok sevdiğim Hailey'yi ve dört küçük oğlunu düşündüm. Onları bir daha asla göremeyecektim. Arkadya'dan kaçmış olmanın getirdiği mutluluğun yanı sıra bana tanıdık gelen her şeyin artık hayatımın bir parçası olmadığı gerçeği üzerime hüznün çökmesine neden olmuştu.

Duş perdesi aniden kenara çekilince irkilerek ciyakladım. Geri doğru kaçarken kuyruk sokumumu küvetin kenarına vurdum.

"Hey, üzgünüm, üzgünüm," dedi Calder, duşun altına adımını atarak. Bir elimi göğsüme bastırırken diğer elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyordum. Eğilerek beni kendine doğru çekti.

"Hey, Gündüzsefam," dedi tatlı bir şekilde beni göğsüne çekerek. "Sorun ne?"

Başımı salladım. Yeni gözyaşları yanaklarımdan aşağıya akmaya başlamıştı bile. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum bile," dedim ciyaklayarak. "Bir daha Hailey'yi asla göremeyeceğimi fark ettim... Kaynağımızı asla göremeyeceğim. Orada âşık olmuştuk." Üzüntüyle ona baktım.

Calder nazikçe gülümsedi ve başparmağıyla gözyaşlarımı sil-

di. "Yeniden binlerce kez âşık olacağız," diye fısıldadı. "Bir sürü farklı mekânda."

Gülümsemeyi başardım ve burnumu çektim.

"Tamam mı?" diye sordu dudaklarını benimkilere sürterek.

Başımı salladım. "Tamam," diye geri fısıldadım.

Calder birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. "Ben sana bakacağım, Gündüzsefam."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Calder'm en sevdiğim yanı buydu. Beni sadece fiziksel olarak korumuyordu. Beni her yönüyle koruyordu: kalbimi, hislerimi ve duygu durumumu. Onu ruhumun en derinlerine kadar seviyordum. "Ben de sana bakacağım."

Sırttı. "Biliyorum."

Beni nazikçe öptü ve başımız suyun altına kaydıığında dudaklarını çekip kakhaha attı. Suyun sıcaklığını hissedebilmek için ellerini uzattı. Bu onun ilk duşuydu.

Onu döndürdüm böylece tamamen suyun altında kalmış oldu. Ağzına giren suları püskürtüp sırttı. Neşesi bulaşıcıydı.

"Xander?" diye sordum, birlikte duşta olduğumuzu anlayacağı için kendimi tuhaf hissederek.

"Ben sırtını bandajlamayı bitirmeden önce uykuya kaldı. Sanırım Tylenol etkisini göstermeye başladı ve ağrılardan kurtulmak onu kendinden geçirdi. Sanırım birinin sırtında yirmi kilometre yol katetmek insana çok fazla enerji harcatıyor."

Hafif bir kakhaha atıp başımı salladım ve şampuan şişesini elime alıp biraz sıktım. Saçını şampuanla ovmak için uzandım. O da yetişebilmem için başını öne eğdi.

Saçını köpürttüm ve parmak uçlarımla kafa derisine masaj yaptım. Hafifçe inleyerek gözlerini kapattı. Gülümsedim ve parmaklarımı kulak arkasında ve ensesinde gezdirdim. "Geriye yaslan," dedim usulca.

Bütün köpük durulanınca, sabun kalıbını alıp, "Arkanı dön," dedim.

Calder duşun altında döndü, ellerimi sabunlayıp avuçlarımı

sırtının muhteşem kaslarında gezdirdim. Kaygan sabunu omuzlarına sürttüm. Başını öne eğdi ve bir eliyle banyonun fayanslarına yaslanıp iç geçirdi. Islak, sert ve iriydi. Ellerimi poposundan aşağı doğru kaydırıp bacaklarının arkasını yıkadım. Ayaklarına vardığımda bana doğru döndü, ben de uzanıp keseyi aldım ve tıpkı kendi ayaklarıma yaptığım gibi onları da saatler süren yolculuğun kirinden arındırdım. Yaralı kısımları acıtmamak için fazlasıyla dikkatli davranıyordum.

Bacaklarının ön kısımlarını yıkayarak yeniden yukarı doğru çıktım. Artık iyileşmiş olan, ancak yara izleri siyah kıllarla kaplı bacaklarını öptüm. Erkeksi uyluklarına yavaşça masaj yaptım ve bakışlarımı usulca yukarı kaldırdım. Erkekliği başımın hemen üstünde dikleşmiş ve sertti. Başımı geri atıp yüzüne baktığımda gözkapakları tutkuyla yarı yarıya kapalıydı. Yutkundum ve yavaşça ayağa kalktım.

“Üzgünüm,” dedi usulca, “buna engel olamıyorum. Ellerin çok iyi hissettiriyor.”

Ellerimi bir kez daha köpürttüm ve göğsünde gezdirdim. Kasları dokunuşumla birlikte gerildi. Ellerimi yavaşça kollarından aşağı doğru indirdim ve sonra iki elini de kaldırarak parmaklarının arasını temizledim. Soluk alıp verişleri hızlandıkça göğsü inip kalkmaya başladı. Benim de kalbim hızla atıyordu.

Gözlerinin içine baktım. Tek parmağını alıp dudaklarıma götürdüm, ağzımı açıp parmağını emmeye başlamadan evvel ucuna bir öpücük kondurdum. Yüksek sesli bir nefes alıp parmağını ağzımın içine doğru itti. Yeniden emip dilimi etrafında dolaştırdım ve gözlerimi kapadım. Calder’ın göğsünden bir inleme koptu.

Birdenbire bir “pop” sesiyle parmağını ağzımdan çıkardı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzını benimkinin üzerine kapattı. Dilini içeri doğru kaydırıp ve ben de onu karşıladım. Kollarımı boynuna dolarken dilimi döndürüp tadına bakıyordum. Islak vücudumu onunkine bastırdım ve sertleşmiş meme uçlarımla onun göğsüne sürmesiyle inledim. Etrafımızdan buhar yükseliyordu ve su fayanslara çarparak bizim birbirine karışan nefes-

lerimiz ve yumuşak inlemelerimiz hariç bütün sesleri duyulmaz kılıyordu.

Calder boynuma öpücükler kondurarak sıcak sertliğini karınma doğru bastırıp küçük daireler çizmeye başladı. Başımı geri atıp inledim. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma hissi büyümeye ve merkezim yavaş ve düzenli bir ritim tutturarak atmaya başlamıştı. “Seni içimde istiyorum,” diye fısıldadım. Göğüs gerdiğimiz onca zorluğun ardından bu bizim ödülümüzdü. Bunu hak ediyorduk ve ihtiyacımız vardı.

Sırtım düşün duvarına yaslanana kadar birkaç adım geri doğru çıkarken, Calder’ın ağzı yeniden benimkini buldu. Bir ayağımı küçük küvetin köşesine koydum ve Calder da dizlerini bükerek kendini açıklığıma hizaladı. Doğru yeri bulması birkaç denemesini alınca ikimiz birlikte hafifçe güldük ama en nihayetinde Calder kendini içime doğru ittiğinde ikimiz birden mutlulukla inledik. Kontrollü ve yavaştı. Ellerimi sırtından çektim ve kendimi sabitleyip tenimin fayansa çarpmasını önlemek için arkama dayadım.

“Çok dar ve sıcaksın,” dedi Calder soluk soluğa ileri geri hareket ederken. Benim için bu, ilk seferimizden çok daha iyiydi. Bu yüzden rahatlayarak kendimi ona bıraktım ve hafifçe inleyerek onu içimde sıkıştırdım.

Calder aşağı uzandı, hassas sinir yumağına başparmağını bastırdı ve yavaş hareketlerle masaj yapmaya başladı. Kendimi eline bastırıp güçlkle soludum. Meme uçlarım dikleşmişti. Başımı arkamdaki fayanslara yaslayıp hissettiğim pek çok duyguya aynı anda konsantre olmaya çalıştım.

Islak ve sıcak ağzı meme ucumu bulduğunda nefesim kesildi ve sıcak zevk dalgası oradan Calder’ın gittikçe hızlanan parmağının olduğu noktaya doğru yayıldı. “Bu... Ah, lütfen, sakın durma, bu çok iyi,” dedim nefes nefese. Bir mememden diğerine geçip nazikçe emerken Calder’ın inlemelerini duymaktan çok hissetmişim.

Nerede başlayıp nerede bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sadece birlikte hareket ediyorduk ve âdeta birbirimizde eriyip tek vücut olmuştuk. Duşun sıcaklığı –onun sıcaklığı– kesinlikle başımı döndürüyordu. Yorgunluk, duygular, aşk ve beni şaşkına çeviren haz yüzünden yarı yarıya aklımı yitirmiştim.

Karşı konulmaz karıncalanma hissi büyüdü ve yoğunlaştı. Küçük ışık dalgaları gözkapaklarımın arkasında büyüyerek patladılar, kasıldım ardından da onun kollarında inleyerek dağıldım. Müthiş haz dalgaları arka arkaya çarptı. Calder'ın hareketleri düzensizleşmeye başladı ve onu yüzünde neredeyse acı çeker gibi bir ifadeyle gözlerini kapatıp dudakları aralanırken izledim. Dünya üzerinde hiçbir şey bu görüntüden daha güzel olmazdı. Onun zirveye çıkışını izledikten hemen sonra zevk dalgası ikinci kez beni buldu.

Tam da işte o an eğer bana bir yirmi kilometre daha yalın ayak yürüyüp yürüyemeyeceğimi sorsaydı muhtemelen ona yürüyebileceğimi söylerdim.

Birdenbire mutlulukla acı arası bir sesle homurdandı. Çabucak içimden çıktı, kendini karnıma doğru bastırdı ve ağırlığını üzerine verip boynuma doğru hafifçe inledi. Onun yoğun, yapışkan sperminin tenimden aşağı aktığını hissettim.

Geri çekilirken hızla nefes alıyordu. Alnını benimkine yasladı ve bu şekilde bir süre nefes aldık. Calder'a daha önce kendimi hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Kimsenin bizi bulamayacağını bilerek sevişmek, duyduğum zevki daha da artırmıştı.

"Bu ilk duşu asla ama asla unutmayacağım," diye fısıldadı Calder.

Usulca güldüm. "Bence bu olabilecek en iyi duştı."

Calder kahkaha attı. Kendimizi çabucak temizledik ve duşu kapatıp dışarı çıktık. Ardından da birbirimizi nazikçe kuruladık.

Calder saçımı hafifçe nemli kalana kadar nazikçe kuruladı. Kapının arkasında asılı duran bornozu giydim, Calder'sa havluyu beline doladı.

Diş fırçalarımız yoktu ancak otel tarafından verilen küçük şişe ağız suyunu kullandık. Calder suyu ağızıma alışıma, ardın-

dan ağzımın içinde döndürüşümü ve lavaboya tükürüşümü izledikten sonra aynayı yaptı. Yarın ihtiyacımız olan şeyleri almamız gerekiyordu.

Banyonun ışığını söndürdük. Odaya girdiğimizde klima açıktı ve ayarı o kadar yüksekti ki çıkardığı vınlama sesi diğer bütün sesleri bloke ediyordu. Xander pencerenin kenarındaki yatakta yüzüstü yatıyor ve hafifçe horluyordu.

Çoktan sabah olmuştu ama koyu renk perdeler kapalı olduğu için oda loştu. Calder saçımı yüzümden geri çekti. "Seni seviyorum, Gündüzsefam," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, Karamelam," dedim. Gözkapaklarım ağırlaştığı için kendiliğinden kapanıyordu. Calder'ın sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Sonunda onunla birlikte bir yatakta uyuyordum. Neşe kalbimi dolduruyordu. Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

O gün öğleden sonra geç saatlerde uyandığımda, Calder'ın kokusu hâlâ beni sarıyordu. Yönümü kaybetmiş ve uykuluydum. Ona uzandım. Ancak o yanımda değildi.

Kalkıp otururken örtüleri de etrafımda topladım çünkü bor-nozum ben uyurken açılmıştı. Başucumdaki komodinin üzerin-de duran notu ânında fark ettim.

Gündüzsefam,

Elbise, ayakkabı ve diğer bazı gerekli ihtiyaçları almak için dışarı çıkıyoruz. Gelirken yiyecek bir şeyler de getireceğiz.

Seni seviyorum. C.

Not: Benim için ilk kez gerçek bir yatakta uyunmak bile senin yanında uymaktan sonra geliyor.

Sırıttım ve notu yerine bıraktım. Benim için bir paket yer fıstığı ve hâlâ ağzı açılmamış olan Coca-Cola kutusunu bıraktığını gördüm. Bu düşünceli tavrı beni gülümsetti. Gerindim ve yataktan çıktım. Tuvaleti kullanıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra yer fıstıklarını yedim ve otelin verdiği bir şişe suyu içtim.

Yeniden yatağa uzanıp tavanı seyretmeye koyuldum. Artık kendimi güvende, mutlu ve özgür hissediyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Calder

Yüzüme değen sıcacık teninin hissiyle ve elma çiçeklerinin kokusu dört bir yanıma sararken uyandım. Bu bir rüya diye düşündüm, çok güzel bir rüya. Ama değildi. Gerçekti. Onun sıcaklığına sarılıp bütün gün uyuyabilirdim. Narin kokusu ninni söyleyerek beni huzurlu rüyaların içine doğru çekiyordu. Ama ona bakmak zorundaydım. İhtiyacı olan şeyler vardı.

O yüzden şu an Xander'la birlikte, otel görevlisinin ihtiyacımız olan şeyleri söylediğimizde bizi yönlendirdiği "Target" denilen bir mağazanın koridorunda yürüyorduk. "Eşyalarımız çalındı," diye açıklamıştı Xander. "Her şeye ihtiyacımız var." Ve sonra da başını sallayıp omuzlarını silkti, *Ne yapabilirsin ki? Bu dünyanın hâli işler acısı*, demek istermiş gibiydi.

"Neyse ki yalnızca çok yetenekli bir hırsız değil aynı zamanda çok yetenekli bir yalancısın da," dedim otelin kapılarından dışarı çıkarken.

"Aynı zamanda uzman gece kuşu ötüşü becerimi unutmayalım," dedi göz kırparak. Sonra yüzü düştü. "Bunu kullanacak şansı bulamadığım için hayal kırıklığım devam ediyor."

Kahkaha attım. Ayakkabı olmayan ayağımın etrafında hâlâ bir bandaj sarılıydı. Eğer insanlar bunu fark ederse ayakkabının yerine değil de bir sakatlık geçirdiğim için ayağımın sarılı olduğunu düşünürler diye umut ediyordum.

Pek çok mağazanın bulunduğu geniş park alanını geçtik ve ikili kapılar biz onlara daha dokunmadan açılmaya başlayınca geriye doğru sıçradık. “Ne oluyor?..” dedi Xander nefesinin altından. İkimiz aynı anda önce etrafımıza sonrada kapının tepesine baktık. Dikkatle yürüdük, kocaman ve parlak ışıklarla aydınlatılmış mağazaya girdik.

Koridorlarda dolaştık. Yeniden Xander’a baktığımda ağzı kocaman açılmıştı ve gözlerinde büyülenmiş gibi bir ifade vardı. *Her şeyden... çok fazla vardı.* Ve hepsi çok... renkliydi. Mağazanın bir tarafında giysiler ve ayakkabılar vardı, diğer tarafında sabunlarla temizlik malzemeleri ve koca bir bölümündeyse hepsi paketlenmiş, üzerlerinde renkli resimler olan yiyecekler vardı.

“Daha önce böyle şeyler görmüş müydün?” diye sordum Xander’a.

“Evet, bekçi istasyonunda biraz gördüm ama bu kadar çok görmemiştim.” Merak içinde etrafına bakınmaya devam ediyordu.

“İhtiyacımız olan şeyleri alıp geri dönelim,” dedim. “Şu hâlimizle muhtemelen başka dünyadan gelen uzaylılara benziyoruzdur.”

“Evet, ya o ya da bir tür uyuşturucu kullanıyormuşuz gibi.”

Kahkaha attım.

Ayağıma olup olmadıklarından emin olduktan sonra ikimiz de birer çift ayakkabı aldık. Yumuşak içli spor ayakkabıyı ayağıma giydikten sonra birkaç adım yürüdüm ve keyifle inledim. “Vay canına, bu çok hoşmuş,” dedim hafifçe zıplayarak.

Xander güldü. “Tam bir geri zekâli gibi görünüyorsun.”

“Şu konuşana bakın hele,” dedim ayakkabıyı ayağımdan çıkararak. “Ev ayakkabısı deniyorsun.”

Xander ayağındaki kahverengi bota baktı. “Bunlar ev ayakkabısı değil.”

“Evet öyleler. Şu etikette öyle oldukları yazıyor.”

Xander ayak bileğinde sallanan etiketi çevirip okudu. Sonra da botu ayağından çıkarıp askıya geri astı. “Bunu biliyordum.”

Kahkaha attım.

"Dinle, sadece yüz on beş dolarımız var. O yüzden mümkün olduğunca az harcamaya çalışalım."

Aldığımız ayakkabıların etiketini kontrol ederken başımı salladım. "Umarım mücevherlerden biraz para gelir."

"Evet ama bu henüz kesin değil."

Başımı salladım. "Kristi'yle temasa geçene kadar karnımızı doyurmaya yetecek paramız vardır sanırım."

"Evet, onu daha sonra yeniden arayacağım. Saat sekizde bekçi istasyonundan ayrılıyor. Sanırım eve varması dokuzu bulur... Umarım."

"Nasıl telefon edileceğini biliyor musun ki?"

"Nasıl olsa bir yolunu bulurum. Her neyse, zaten Eden nasıl telefon edileceğini biliyordur."

"Ah, evet, kesin biliyordur. Eden'dan konu açılmışken, sence kaç numara ayakkabı giyyiyordur?"

"Küçük."

"Ayakkabıların küçük diye bir numarasının olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bilmiyorum. Kendine aldığının yarı numarasını al. Bu muhtemelen onun ayak numarasıdır."

Arkası olmayan bir çift terlik seçtim. Böylelikle biraz küçük ya da büyük olmalarının bir şey fark etmeyeceğini düşünüyordum.

Kıyafet açısından biz şimdilik iyidik ama Eden'ın giyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Kadın kıyafetlerinin arasında şaşkın şaşkın dolandık.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Döndüğümde üzerinde kırmızı tişört olan kızın biri arkamda duruyordu. Aşağı baktım ve Target isim kartında "Ashleigh" yazıyordu. Gözlerini kocaman açtı ve kırıştıtarak bana baktı. Oldukça kötü görünüyor olmalıydım. İki gündür tıraş olmamıştım. Gırtlığımı temizledim.

"Selam, Ashleigh, ah, evet, kız arkadaşım için kıyafete ihtiyacım var ve daha önce hiç kız kıyafeti seçmemiştim."

Yüzünde hayal kınkılığına benzer bir ifade belirdi. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi anlamak için Xander'a bir bakış attım.

"Tabii. Bu özel bir durum için mi yoksa sadece günlük şeyler mi?"

"Günlük bir şeyler."

"Yazlık bir elbise her zaman işe yarar. Şunlardan birine ne dersiniz?" Üzerinde parlak yeşil ve mavi renkte çiçekler olan ve Eden'in göğüslerini zar zor kapatacak bir elbise gösteriyordu.

"Eee, biraz daha... kapalı bir şeyler?" diye sordum

Ashleigh iç geçirdi. "Üzerine bir kazak giyebilir," dedi hem kolları hem de boyu oldukça kısa bir kazak göstererek. Bakışlarım Eden'in her ikisini de giymesi fikrinden hoşlanmayarak kazakla elbise arasında gidip geldi.

"Kızlar bunları mı giyiyor?"

Ashleigh bana dik dik baktı. "Şey... Evet."

"İyi görünüyor. Alıyoruz," dedi Xander.

Ashleigh ona baktı. "Bedeni ne?"

"Küçük."

Başını sallayıp askıları kontrol etmeye başladı ve aynı elbiseyle kazaktan birer tane daha çıkardı. Çıkarttıklarını bana uzattı ve gülümsedi.

"Yardımanın için teşekkür ederiz."

"Rica ederim. Target'tan alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz." Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve sonra arkasını dönüp yanımızdan uzaklaştı.

Sabunları gördüğümüz reyonlara gittik ve diş fırçasıyla diş macunu aldık. Otelde ihtiyacımız olan diğer her şey vardı ve gereksiz şeylere para harcamak istemiyorduk.

En son yiyecek bölümüne uğradık. Etrafımızdakilerin ne olduğu anlamaya çalışarak bakındık. Üzerlerinde ne yazdığını tek tek okumak istiyordum ama şu an buna vaktimiz yoktu. Sözde yiyecek bölümündeydik ancak buradaki şeylerin çoğu yiyeceğe benzemiyordu. En nihayetinde bir somun ekmek, peynir ve bir poşet elma almaya karar verdik.

İnsanların aldıkları malzemelerin parasını ödediklerini gördüğümüz yere gittik ve bir anne ile iki çocuğunun arkasında sıraya girdik. Kadın her şeyi tezgâhın üzerine koyarken onu seyrettik ve sonra tezgâh kadının aldığı malzemeleri doğrudan kasada duran görevlinin eline doğru götürdü.

"Vay canına!" dedi Xander gözlerini kocaman açıp bana bakarak. Başımı salladım. Benim de gözlerim kocaman açılmıştı.

Gözlerini kısmış bizi inceleyen kasadaki görevliye baktım. Elindeki her ürünü geçirdiğinde makine yüksek sesle bipliyordu.

Sıra bize geldiğinde, diğer müşterilerle aynı şeyi yaptık ve kasa görevlisi eşyalarımızı poşetlerken onu izledik. Her ürün geçirişinde bizimde kafamız ileri geri hareket ediyordu.

"Yüz on dört dolar otuz altı cent," dedi kasadaki görevli gözlerini kısıp bize bakmaya devam ederek. Yeniden yanlış bir şeyler yaptığımız ortadaydı.

"Hepsini kafamda hesaplamıştım ve yüz beş dolar civarında tutacağını sanıyordum," dedi Xander ağzının kenarından.

"Vergi," dedi kasadaki görevli söylediği şeyi duyarak.

"Ah," dedi Xander. "Doğru. Vergi. Vergiyi unutmuşum."

"Daha önce hiç Target'a gelmemiştik," diye açıkladım. Xander iç geçirip başını iki yana salladı.

Kasadaki görevli bize dik dik baktı. "Siz çocuklar Amiş filan mısınız?"

"Evet," dedi Xander parayı görevliye uzatarak. Paramızın her kuruşunu harcamıştık.

Kasadaki görevli bilmiş bir şekilde kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. O tür televizyon programlarını izliyorum." Paramızı aldı ve çekmeceye koyup içinden birkaç bozukluk çıkardı.

"Ah, hımm, bu çok iyi," dedi Xander. Kafasının karıştığı açıkça belli oluyordu.

Dayanamayıp güldüm.

"İyi olacaksınız," dedi, bize gülümseyip Xander'a para üstü-

nü uzatarak. "Sizin gibi iyi görünüşlü oğlanların, yardıma ihtiyacı olursa sorması yeterlidir, tamam mı?" Bize göz kırptı.

"Teşekkürler," dedi Xander bir dakika kadar onu geri seyreterek. "Ah, biz mücevher bozduracak bir yer arıyoruz. Nerede bulabileceğimizi bize söyleyebilir misin?"

Kasadaki görevli kaşlarını çatı. "Şey tam olarak söyleyemem ama şu yöne doğru beş yüz metre kadar giderseniz," dedi parmağıyla önümüzdeki kapılardan dışarı doğru işaret ederek, "bu tür dükkânların olduğu bir semte çikarsınız."

"Peki. Tamam, teşekkürler."

Target'ın hemen dışında bir banka oturduk ve ayakkabılarımızı kutularından çıkarıp ayağımıza giydik. Harika hissettiriyorlardı. Ayağımdaki yaraların rahatlayıp iç geçirdiklerini neredeyse duyabiliyordum.

Kasiyerin bize gösterdiği yöne doğru yürümeye başladık. Yaklaşık on dakika sonra binalar biraz daha köhne görünmeye başladı ve insanların bir kısmı gülüşerek yol kenarlarında toplaşmışlardı. Bazılarıysa etrafta öylesine dolanıyordu. Etrafımıza bakmak, her şeyi sindirmek ve artık bir parçası olduğumuz büyük topluluğun nasıl işlediğiyle ilgili her şeyi anlamakla o kadar meşgul olduk ki Xander'la konuşamıyorduk. Arkadya'dayken daha önce buralarda yaşamış kişilerden pek çok şeyi öğrendiğimi sanırdım ama şimdi burada olmak tamamen bambaşka bir deneyimdi.

"Şuraya bak," dedi Xander, parmağıyla caddenin karşısını işaret ederek. Kafamı çevirip baktığımda üzerinde, "KUYUM-CU" yazan kocaman bir tabela gördüm. Alçak sesle gülmeden edemedim. "Bu gözden kaçacak gibi değil. Hadi."

Karşı karşıya geçtik, dükkâna girdik ve tezgâha gittik. Arka taraftan bir adam çıkıp geldi. "Size nasıl yardımcı olabilirim."

Xander cebindeki mücevherleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Bunları satmak istiyorum."

Adam ağır zinciri aldı ve gözlerini kısıp ağzındaki kürdanı çevirerek incelemeye başladı. Kalp atışlarım hızlandı. Ya bu bir işe yaramazsa? Beş parasız ortada kalacaktık.

“Kimliğiniz var mı?”

“Hayır, bütün eşyalarımız çalındı,” dedi Xander.

Adam onu inceledi. “Benim dükkânımda bir şeyler satmak için kimliğinizin olması gerekiyor.”

Xander gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ağzını açtı sonra yeniden kapattı ve adamın elindeki zincire baktı.

“Ama ben sizden bunu kimliğe gerek kalmadan satın alabilirim.”

Dolandırılmak üzere olduğumuzu anlamayacak kadar aptal değildim. “Ne kadara?” diye sordum.

“Beş yüz dolar.”

Bunun anlamı zincirin bunun en az dört katı edecekti. “Kabul ediyoruz,” dedi Xander. Ben de başımı salladım. Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Ayrıca biraz daha altınımız vardı. Belki bir dahaki sefere Kristi bize yardım ederdi ve biz de daha adil bir fiyata satış yapabilirdik.

Adam başını sallayıp arka tarafa gitti. Geri geldiğinde beş adet yüz dolarlık banknot saydı ve tezgâhın üzerine bıraktı. “Sizinle iş yapmak güzeldi çocuklar,” dedi başını yana çevirip geçirerek.

Dışlerimi sıktım ve tezgâhın üzerindeki parayı alan Xander’ı kolundan çektim. Parayı cebine koydu ve kapıya doğru yürüdük. İçimde biri bizi yakalayıp geri çekecekmiş gibi bir his vardı. Bu yüzden kapıdan dışarı çıktığımızda rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“Geri dönelim,” dedim aniden bu semtte bulunuyor olmaktan hoşlanmayarak. Xander da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki çekingen bir şekilde etrafına bakınıyordu.

Mümkün olduğunca hızlı ilerleyerek otele geri döndük.

Yanımızdan hızla geçip giden arabaların bulunduğunu, alışkın olmadığım seslerin olduğu, tanımadığım insanların aniden bağırıldığı ve yabancı gözlerin üzerimizde olduğu şehir, bana Arkadya’yı ve alışık olduğum hayatı özletmişti. Dışarıdaki dünyayı bu kadar çok deneyimlemek istediğim ve şimdi burada ol-

duğum için bu oldukça kafa karıştırıcıydı. Ama içten içe tanıdık olana özlem duyuyordum. Kendime güvenimi ve kontrol duygusunu hissettiren, içselleştirdiğim yaşam şeklini arıyordum.

Eden, Eden'a ihtiyacım vardı. Güvenli alanıma, hayat amaçıma, kalbimin diğer yarısına ihtiyacım vardı. Hızımı artırdım, Xander da hiçbir soru sormadan ve neden bu kadar acele ettiğimi sanki anlamış gibi bana ayak uydurarak koşar adım yürüyüp bana yetişti.

Xander otel odasının kapısını anahtarla açtı. Onu yolumdan çekip içeri girmek için kenara ittim. "Eden?"

Bütün perdeler açıldı ve gökyüzünün akşam karanlığı görünüyordu. Yataklar yapılmıştı ve her şey düzenlenmişe benziyordu. Ama Eden neredeydi? "Eden?" diye seslendim yeniden.

Elimdeki bütün poşetleri yatağın üzerine bıraktım ve kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Buradayım," diye seslendi banyodan dışarı yürüyerek. Rahatlayarak, tuttuğum nefesimi bıraktım ve elimi göğsüme götürdüm.

Alalecele gidip onu kucaklayarak yerden kaldırdım ve ben onu kollarımın arasında sıkarken o ise gülüyordu.

"Başardınız mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, ben burnumu onun narin boynuna gömerken. Kokusunu içime çektiğimde huzur buldum. "Paramız, kıyafetlerimiz ve yiyeceğimiz var."

Eden bir nefes aldı. "Büyük başarı. Bakayım. Ah ve açlıktan ölüyorum. Besle beni."

Kahkaha atarak onu yere bıraktım. Eğildim ve içinde yiyeceklerin olduğu torbayı açtım.

Ben tüm yiyecekleri dışarı çıkarırken, Eden banyoya geri gitti. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde üzerinde yazlık elbise ve kazak vardı. Yaptığım işi bırakıp sadece ona baktım. İnce ve düzgün bacakları ortadaydı. Elbise üzerine oturarak vücut hatlarını

ortaya çıkarmıştı. En üstteyse kar beyazı dekoltesi görölüyordu. Yüzüne bakmak için bakışlarımı kaldırdım ve dudağını ısırarak benim konuşmamı beklediğini gördüm. “Çok güzel görünüyorsun,” dedim. “Fazlasıyla güzel. Buradaki insanların giyim tarzlarına alışmam zaman alacak.”

Eden gülümseyerek nefes aldı ve parlak renkli kumaşa bakarak kaşlarını kaldırdı. “Benim de.”

Xander’a baktığımda onun da gözlerini dikmiş, yüzünde bir gülümsemeyle Eden’ı seyrettiğini fark ettim. “Vay canına,” dedi. Benim ona baktığımı fark edince gülümsemesi kayboldu. “Bu gerçekten... parlak, hepsi bu.”

Yeniden Eden’a baktığımda ilk gülmeye başlayan o oldu ve ben de ona katılmadan edemedim.

Yatağa oturduk ve kopardığımız peynir parçalarıyla birlikte ekmeğimizi ve elmalarımızı yedik. Eden’a Target tezgâhında ve kuyumcуда yaşadığımız “maceraları” anlattık.

Eden ve Xander sohbet edip bir şeylere gülerken ben de elmamı dişleyip yüzümde küçük bir gülümsemeyle onları seyrediyordum. Bugünden sonra ne olursa olsun, ne zorluk yaşarsak yaşayalım bu ânı asla unutmayacaktık. Bir nedenle o an aklıma bu kareyi kaydetmek önemliymiş gibi göründü. Başımı hafifçe salladım ve yeniden onların sohbetine konsantre olmaya çalıştım.

“Şimdi Kristi’yle irtibata geçmeye çalışacağım,” dedi Xander. “Eden, şu telefon olayında bana yardımcı olur musun?”

Ben etrafı toplarken Eden ve Xander yatağın başucundaki telefonun yanına gittiler.

Xander’ın, “Kristi?” dediğini duyduğumda geri dönüp ona baktım.

Eden gelip kollarını arkamdan belime doladı ve yüzünü sırtıma gömdü. Arkama dönerek onu kollarımın arasına aldım ve başının tepesine bir öpücük kondurup dünden beri neler olduğunu anlayabilmek için Xander ve Kristi’nin konuşmalarına kulak verdim. Her şey dün mü yaşanmıştı? Hayatın sadece yirmi dört saatte bu kadar değişmesi inanılmazdı.

"Evet," dedi Xander. "Tamam... Doğru. Yarım saate mi? Tamam, evet."

Eden'in başının üzerinden ona soran gözlerle baktım.

Xander telefonu kapattı ve duvara bakarak bir anlığına orada ayakta durdu. En nihayetinde bize doğru döndü. "Kristi bizi yarım saat sonra alacak. Polisin bugün bekçi istasyonuna geldiğini ve Eden'ı aradığını söyledi."

Buz gibi bir dehşet hissi omurgamdan aşağı doğru yayıldı.

"Otelde güvende olmadığımızı söyledi. Özellikle de şehrin girişindeki otellerden birinde."

Başımı salladım ve Eden bir adım geri çıktı. "Doğru. Tamam," dedi eşyalarımızı toplamaya başlayarak. "Kristi'nin evine gitmek güvenli olur mu?"

"Muhtemelen buradan daha güvenlidir. Şehri mümkün olduğunca çabuk terk etmemiz gerektiğini söyledi."

"Şehri terk etmemiz mi?" diye sordu Eden eşyaları yanımızda getirdiğimiz bez çantaya doldururken.

"Evet. Bizi gelip aldığında bunu ona sorarız."

"Oda için verdiğimiz parayı geri alabilir miyiz?" diye sordu Eden.

Xander başını iki yana salladı. "Kristi'nin parasıyla birlikte artık bin dolarımız var. Şu an dikkatleri üzerimize çekmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

On dakika içinde toplanmıştık. Geri kalan yirmi dakikadaysa saati seyrettik. Eden ve Xander yatağın üzerine oturmuş beni seyrederken volta atıyordum. Polis Eden'ı arıyordu. Bu, Hector'ın onları aradığı anlamına gelirdi. Devlet görevlilerini aramasından neden korktuğumu bilmiyordum. Eden'in şimdilik reşit olmadığı doğrudu ama bu çok uzun sürmeyecekti. Ayrıca da Hector her zaman topluluğumuzu büyük toplumun üyelerinden ayrı tutmaya özen gösterirdi. Bizim topluluğumuz kendine özgü yasalara sahipti. Ve bunlar tanrıların Hector'a bildirdiği yasalardı.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktık. Küçük, kırmızı bir araba ke-

nara çekti. Koyu renk sarı saçlarını atkuyruğu yapmış güzel bir kadın arabadan inip Xander'ın yanına gitti ve ona sarıldı.

"Kristi, bunlar Calder ve Eden," dedi Xander, arabaya binebilmemiz için arka kapıyı açarak.

Kristi elini bana uzatırken gözleri kocaman oldu. "Vay. Tamam," dedi neredeyse duyamayacağım bir şekilde. Kafam karışarak kaşlarımı çattım. Sonra Eden'a döndü ve ona sıcacık bir gülümsemeyle bakarak elini sıktı.

Hep birlikte arabaya bindik ve Kristi arkasına dönerek bize emniyet kemerinin nasıl bağlandığını gösterdi. Eden'ın elini tuttum.

Kristi arabayı yeniden yola çevirdi. Arkama yaslandım ve binalar yanımdan akıp geçerken gergin bir şekilde pencereden dışarı baktım. Kalp atışlarım hızlandı. Eden'ın elini sıktım ve o da benim elimi geri sıkarak bana güven verici bir gülümsemeyle baktı.

"Ee," dedi Kristi ön koltuktan, "Gerçekten başardınız. Oradan nihayet kaçtınız."

Xander ön koltuktan kıkırdadı. "Evet, bizi kaçmaya zorladılar."

Kristi ona doğru bir bakış attı ve kaşlarını çattı. "Doğru şeyi yaptınız, Xander."

"Tanrılar aşkına öyle umuyorum," diye mırıldandı Xander.

"Tanrı, tektir," dedi Kristi ona sırtarak.

"Doğru," dedi omuzunun üzerinden Eden'la bana bakarak. "Büyük topluluğun insanların tek bir tanrıya ibadet ettiğini size söylemeyi unutmşum, çocuklar. Arkadya'daki gibi birden fazla tanrı yok."

"Evet... Sanırım ben bunu hatırlıyorum," dedi Eden. Gözleri kocaman açıldı. "Hangisi?" diye sordu öne doğru eğilerek. Ona gülümsedim. Hangisinin olmasını istediğini biliyordum.

"Ah, sadece, bilirsiniz, evrenin tek yaratıcısı," dedi Kristi dikiz aynasından bize bakıp omuzlarını silkerek. "Ama aynı zamanda İsa, Buda ve Muhammed var... Allah. Farklı insanlar, farklı

dinler ve kültürler, farklı farklı tanrılara ibadet ediyorlar ya da peygamberlere, neyse işte. Ama genel olarak... tek bir tanrı var."

Eden geri doğru yaslandı. Yüzünde pek tatmin olmamış bir ifade vardı. Ona bakıp sırtıttım ve elini yeniden sıktım. Tanrılar aşkına, onu seviyordum. *Tanrı aşkına*, onu seviyordum.

"Ee," dedim, "Xander şehri terk etmemiz gerektiğini düşündüğünü söyledi."

Kristi başını salladı. "Eğer sizin yerinizde ben olsaydım, terk ederdim. Polis bugün bekçi istasyonuna geldi, senin reşit olmayan bir kaçak olduğunu söylediler, Eden. Seni arıyorlardı. Açıkçası içinizden birini daha evvel gördüğümle ilgili bir şey söylemedim." Xander'a bir bakış attı. "Ama sizin yerinizde olsaydım buradan mümkün olduğunca uzağa kaçırdım." Duraksadı. "Eğer gitmemeye karar verirseniz, yeni bir başlangıç yapmanıza yardım edecek birilerini tanıyorum. Ama ben uzağa gitmenizi tavsiye ederdim."

"Nereye gidebiliriz ki?" diye sordu Xander.

"Bu siz çocukların keyfine kalmış. Hiç kimseyi tanımıyor musunuz?"

Hep birlikte kafa salladık. "Hayır, sen hariç hiç kimse yok," dedi Xander.

"Bu arada," dedim araya girerek. "Sana ne kadar teşekkür etsek azdır, Kristi. Eğer Xander seninle tanışmamış olsaydı, senin yardımın olmadan ne yapardık bilemiyorum."

Kristi aynadan bana baktı ve yanakları hafifçe kızardı. "Eğer sizin durumunuzda ben olsaydım birilerinin bana yardım etmesini umut ederdim."

Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da başımı salladım.

"Yardımdan söz açılmışken, elimizde bazı takılar var ve senin bize bunları satmamızda yardım edebileceğini düşündük," dedi Xander.

"Sorun olmaz," dedi Kristi. "Daha önce de altın satmıştım. Bu çok kolay. Etrafta bir sürü saygın işletme var."

“Evet,” dedi Xander, “Dün gittiğimiz yerin çok saygın olduğunu sanmıyorum.”

Kristi biraz kafası karışmış hâlde Xander’a baktı ve güldü. “Bana anlatmanız gerek.” Arabayı park edip kontağı kapattı ve hep birlikte dışarı çıktık. Az miktardaki eşyamızla onu takip ettik.

Kristi’nin arkasından bir yolu takip ettik ve sonra merdivenleri tırmandık. Anahtarını çıkarıp üzerinde altın renkli harflerle “8C” yazan kapıyı açarken onu seyreliyorduk.

Kristi kapıyı arkamızdan kapattı ve hep birlikte apartman dairesine baktık. Büyük mobilyaların yanı sıra duvarın dibine dizilmiş bir sürü kutu vardı.

“Biraz küçük olduğunu biliyorum,” dedi Kristi utanmış gibi görünerek. “Ve iki hafta sonra buradan taşınacağımı biliyorsunuz...”

Xander’a baktım ve ikimiz birlikte kahkahalara boğulduk.

“Ne var?” diye sordu Kristi.

Biliyorum, bu kabalıktı ama kendime engel olamıyordum. Görünüşe bakılırsa Xander da kendini tutamıyordu. İkimiz de iki büklüm olduk ve karnımızı tuttuk. Son zamanlarda yaşadığımız stres birdenbire taşmışa benziyordu.

“Onların kusuruna bakma,” dediğini duydum Eden’in. “Sadece her ikisi de buranın yalnızca sekizde biri büyüklüğünde kulübelerde büyüdüler.” Hâlâ gülüyordum ama onun kesirleri kullanıyor olması bana gurur veriyordu. *Ona bunu ben öğretmiştim.*

İkimiz birlikte doğrulduk. “Özür dilerim, özür dilerim,” dedim kendime hâkim olarak. “Kristi, sana yemin ederim bizim için burası bir saraydan farksız. Hiçbir fikrin yok.”

Kristi sırtıttı ve gülerek gözlerini devirdi. “Tamam o zaman, bu konuda oldukça heyecanlısınızdır. Calder ve Eden, sizin kendinize ait kocaman bir odanız olacak. Xander, sen kanepede uyuyacaksın.”

“Hayatımın hikâyesi,” dedi Xander, eşyalarımızı büyük kahverengi kanepenin üzerine bırakarak. Kıkırdayarak onu hafifçe ittim ve o da bu hareketimi uysal bir şekilde karşıladı.

“Çocuklar, biliyorum henüz saat oldukça erken,” dedi Kristi, “Ama ben gidip yatacağım. Yarın sabah oldukça erken saatte bir dersim var ve bekçi istasyonundaki son iş günüm.” Esnedi. “Ama mutfağında ne varsa yiyebilirsiniz. Yarın da planlarınız hakkında detaylıca konuşuruz. Hepinizin kimliğe ihtiyacı olacak. Ama bunu da daha sonra tartışırız. Ayrıca, Xander, sen geri kalan mücevherleri şuradaki sehpanın üzerine bırak. Sabah çıkarken ben onları yanıma alırım ve işten eve dönerken kuyumcuya da uğrarım.”

Başımı salladım. “Hey, yeniden teşekkürler, Kristi, her şey için.” Elini sıkamak için uzandım, tam olarak ne yaptığımı biliyordum. Gülümsedi ve elimi sıkarken yanakları hafifçe pembeleşti.

Ona teşekkür eden Xander ve Eden’a da gülümsedi ve hepimize iyi geceler diledi.

Eden’in elinden tuttum ve onu Kristi’nin bize gösterdiği odaya çektim. Odada metal bir karyolanın üzerindeki yataktan başka bir şey yoktu. Yatağın ayakucuna katlanmış çarşaflar ve bir battaniye bırakılmıştı.

Eden’in yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu uzun uzun ve tutkulu bir şekilde öptüm. Birlikte bir odada olduğumuza ve özgürce birbirimizden keyif alabileceğimize inanamıyordum. Bu duygu inanılmazdı.

“Senin yatağın artık benim de yatağım oldu,” diye fısıldadı Eden.

“Sonsuza dek. Bu asla ayrı uyumayacağımız günlerin ilki.”

Eden’in gülümsemesinde huzur vardı. Onu böyle gülümserken görmeye bayılıyordum. Ben onu izlerken, esnemesini kapatmak için elini ağzına götürdü. “Üzgünüm, hâlâ neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum.”

“Çünkü çok korkunç bir olay yaşadın ve yirmi kilometre boyunca neredeyse yalınayak yürüdün.” Tek kaşımı havaya kaldırdım. “İyi bir gece uykusu çekelim, sabah erken kalkar ve ne yapacağımıza karar verimiz.”

Eden dudağını ısırarak başını salladı. "Burayı hemen terk etmemiz gerektiğini düşünüyor musun?"

Dudağımı dişleyerek bunu birkaç saniye boyunca değerlendirdim. "Evet, sanırım etmeliyiz."

"Ailen..." dedi, bana güvenen derin mavi gözleriyle bakarak.

Göğsüm sıkıştı. Derin bir nefes aldım. "Günün birinde... belki geri gideriz. Şimdilik, bizim için bir yaşam inşa etmeliyim. Benim önceliğim bu, tek önceliğim."

Eden başını salladı, kaşları hâlâ hafifçe çatıktı.

Eğildim ve dudaklarına nazık bir öpücük kondurdum. "Banyoyu ilk sen kullan."

"Tamam."

Eden getirdiğimiz ürünlerle banyoyu kullandı ve sonra sıra bana geldiğinde diş macununu ilk kez kullandım. Aşırı şekerliydi ve tadı bana tuhaf geldi. Ama fırçaladıktan sonra ağızımda kalan hafif naneli tada bayılmıştım.

Odaya geri döndüğümde, Eden çoktan yorganın altına girmişti ve neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Kıyafetlerimi çıkarıp yanına uzandım. Onu kollarımın arasına alarak sıcaklığının ve tatlı kokusunun beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Ellerimiz vücutlarımızda dolaşmaya başladı ancak aşırı yorgun olmalıydık. Çünkü hemen sonra hatırladığım şey kapalı perdelerin köşesinden içeri giren sabahın ilk ışıklarıydı. Ve pencerenin hemen dışından gelen cıvı cıvı kuş seslerini duyabiliyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, Kristi'nin evden ayrılmadan önce verdiği talimatlarla, Xander'la birlikte kimliklerimiz için doğum sertifikalarımızın birer kopyasını alıp alamayacağımızı öğrenmek ve otobüs biletleri hakkında bilgi edinmek için dışarıya çıktık. Eden'ı yatakta kıvrılıp uyuyorken ve saçları yastığa yayılmışken bıraktım. Soluk alıp verişleri sakın ve düzenliydi. Dün akşam, biz Xander'la birlikte dışarı çıktığımızda onun Kristi'nin apartmanının güvenli sularında kalması konusunda anlaşmış-

tık. Bu daha rahat nefes almamı sağlıyordu. Ayrıca tek aradıkları kişi Eden'dı. Xander'la ikimiz çoktan reşit olmuştuk.

Öğleden sonra saat üç buçukta eve geri döndük. "Eden?" diye seslendim Xander kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Buradayım," dedi usulca. Onu, koltuğun diğer ucunda etrafında kitaplarla birlikte otururken görmemiştim bile.

Ona verebileceğim iyi bir haber olmamasına rağmen yüzüm bir gülümseme yayıldı. Onu özlemiştim ve kendime onu özlemek için izin veriyordum. Bunu daha önce hiç kendi rızamla yapmamıştım. Onu özlemek daha önce güvenli değildi, ama şimdi... Şimdi her şey farklıydı.

Eden gözleri parlayarak ve yanakları pembeleşmiş hâlde ayağa kalkmaya davrandı. Ateşi çıkmış gibi görünüyordu. Duraksadım. "Sen iyi misin?"

Başını salladı, elindeki kitabı yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. Ardından elimi tutup beni odamıza götürdü. "Selam Xander," dedi beni çekiştirirken.

Kafam karışmış hâlde dönüp arkamdaki Xander'a baktım ve o da omuzlarını silkerek küçük siyah kumandayı aldı ve düğmesine bastı. "Televizyon," dedi arkamdan. "Dün gece biraz izlemiştim. Sen de bir ara denemelisin."

"Tamam, birazdan geliyorum," dedim kapıyı arkamızdan kapatırken. Eden bana doğru döndü ve eteğini havaya kaldırdı. "Heey, selam," dedim bir kahkaha atarak ve tişörtümü başımdan çekip çıkardım. Bana gülümsedi ve bir adım geri çıkıp göğsüme baktı.

"Çok güzel bir vücudun var, Calder. Vücudun çok... erkeksi ve..." Ellerini göğsümde dolaştırdı. "Seksi." Öne doğru eğilip göğsümü öptü ve dilini meme ucumda gezdirdi.

İnleyerek sertleştim. Kot pantolonlarla ilgili bir sorun da buydu, fazla genişlemeye müsait değillerdi. "Ah, Eden bunu hoş karşılamadığımdan değil ama sen son birkaç saattir ne yapıyordun?"

Geri doğru yaslanıp bana baktı. "Okuyordum," dedi iç geçi-
rerek arkamda bir yerlere baktı. "Kaderleri birlikte olmak olan
insanlar hakkında harika aşk hikâyelerini."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "İnsanlar mı? Hangi insanlar?"

Eden ellerini kollarımdan aşağı indirdi ve pantolonumun
düğmelerini çözmeye başladı. Kafamdaki bütün düşünceler
uçup gitti. Ne yaptığı kimin umurundaydı ki? Eğer sonucu bu
olacaksa aynı şeyi yeniden yapmasını istiyordum.

Fermuarımı indirdi. Pantolonumu kalçalarımdan aşağı itti ve
yere düşmelerine izin verdi. Kot pantolonumu kenara tekmele-
dim. Bakışları dikleşen erkekliğimdeydi. Gözleri, sertliğini eline
alıp okşarken cam gibi parlıyordu. Nefesimi içime çektim.

"Lord Darkhevan ve Leydi Flowervale."

Tam onu öpmek için eğiliyordum ki durdum. "Dark ne ve
Leydi kim?"

Eden yumuşacık bir kahkaha attı. "Lawrence ve Elinor," dedi
ifadesi hülyalı bir hâle bürünürken iç çekerek. Tamamen kaybol-
muştum. Beni yeniden okşayınca homurdandım.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve öne doğru eğilip dudak-
larından öptüm. Ağzını hemen açtı ve dillerimiz buluştu, onun
taptaze tadı dilime yayıldı ve bütün ağzımı doldurdu. İnledi ve
bütün vücudum, aklım ve kalbim tek ama tek bir şeye odaklan-
dı: Eden. Sanki beni onlarca yıldır hiç görmemiş gibi öpüyordu.
Sanki bir savaştan hiç beklenmedik bir şekilde ve zarar görme-
den dönmüşüm gibi öpüyordu. *Bu kızın hayatımın geri kalanında
her gün beni böyle öpebilmesi için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım,*
diye düşünmeyi başardı dumanlanan beynim bir şekilde.

Geri geri yürüyerek yatağa ulaştım ve o kahkaha atarken ağ-
zım onunkine kapanarak ikimiz birlikte yatağın üzerine düştük.
Ben de sırttım ve ardından onun narin boynunu öpmeye, elma
çiçekleri ve bahar kokusunu içime çekmeye başladım.

"Seni seviyorum," diye inledi yüksek sesle. "Seni seviyorum.
Senin olmayı seviyorum."

“Ben de seni seviyorum,” dedim, öpücüklerimin arasından. “Senin olmayı seviyorum.”

Eden beni itti ve sırtüstü yuvarlandım. Üzerine tırmandı ve ereksiyonumu bacaklarının arasına aldı. Düşüncelerim yeniden bulanıklaşmaya başlamıştı.

Eğilip boynumu öptü. Sonra elini aşağı doğru uzatıp sertliği-mi avucunun içinde aşağı yukarı sıvazlamaya başladı. “Bu çok iyi hissettiriyor,” diye inledim. “Sakin durma.”

Beni bir dakika daha okşadıktan sonra hafifçe geriye doğru yaslanıp testislerimi avucunun içine alarak onlarla oynamaya başladı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Eden’in gözleri benimkilerle buluştu ve yanaklarına pembelik yayılırken kocaman açıldı. “Bu hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Ağzım açıldı ancak hiçbir ses çıkmadı. Durmaması için elimden geleni yaparak sadece başımı salladım.

Eden’in gözleri bana odaklanmıştı ve yüzündeki hülyalı gülümseme beni daha da sertleştiriyordu.

“Bana bugün okuduğun şu kitaptan bahset,” derken sesim pürüzlü çıktı. Bir iş bulup eve yemek getirecek kadar para kazanır kazanmaz ona bu kitaplardan daha fazla almam gerektiğini düşünüyordum.

Eden ayağa kalktı ve ben seyrederken hızla kıyafetlerinden kurtuldu. Ona dokunabilmek için oturmaya çalışıyordum. Beni nazikçe geri itip yeniden yatırdı. “Lawrance, cesur ve soylu bir lord, koyu renk saçlı ve güçlü, tıpkı senin gibi.” Ereksiyonum onun ellerinde atarken yatağa geri uzanmışım.

“Eden...” dedim inleyerek.

“Biliyorum,” dedi, “Ben de seni istiyorum. Seni bütün gün istedim. Lord Darkhaven, hizmetçilerin yaşadığı kulübedeki mutfak masasının üzerinde Leydi Elinor’un bekâretini bozduğundan beri ateşler içindeyim.”

“Bekâretini mi?” dedim homurdanarak.

Eden başını salladı. “Leydi Elinor, kötü yürekli Walligton Dükü’nden saklanıyordu.”

Hafifçe doğrulup oturdu ve beni açıklığına yönlendirdi. Penisimin ucunun hafifçe ona girişini seyrederken görüşüm bulanıklaşıyordu. Hareket etmeyi kesince çaresizlik ve arzuyla homurdandım.

Eden gözlerini kapattı ve yavaşça üzerime oturmaya başladı. Sıcak ıslaklığı beni öyle güzel kavırıyordu ki zevkten kendimden geçeceğimi sandım. "Mmm," diye mırıldandı ve yavaşça hareket etmeye başladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve başını geriye doğru attı.

"Ama onu buldu ve esir etti."

Neden bahsettiğimizi hatırlamaya çalıştım ya da kimden ama düşüncelerim bulanıktı ve beyin hücrelerim görevlerini tam olarak yerine getirmiyordu.

Eden'in meme uçları dikleşti ve inledi. Onun bu görüntüsü ıslak sürtünme hissiyle birleşince neredeyse işkence gibi geliyordu. Kalçalarını yakaladım ancak onu yönlendirme isteğime engel oldum. Ne yapacağını görmek istiyordum. En çok zevk aldığı şekilde hareket edişini izlemek istiyordum.

Üzerimde aşağı yukarı hareket ediyor, her defasında daha da hızlanıyordu. Zevkle nefes nefese kalıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı ve kendi meme uçlarına dokundu, hemen o an boşalmamak için gözlerimi kapadım. "Eden," dedim homurdanarak. "Yapamıyorum... Senin..."

"Senin için nasıl olsa iyi hissettirirdi?" diye sordu soluyarak, gözleri yeniden kapandı ve dolgun dudakları aralandı. Enfes görünüyordu.

"Benim için harika hissettiriyor, Eden. Bu noktada senin yaptığın her şey muhteşem. İstedğin gibi hareket et."

"Bir saniye daha... Ah, sen de çok iyi hissettiriyorsun," dedi nefes nefese. "Leydi Elinor haklıydı. Bu gerçekten çok iyiymiş." Görüşüm daha da bulanıklaştı ve orgazmımın karnımın alt kısmında büyümeye başladığını hissettim. Dişlerimi sıkarak kendimi tutmaya çalıştım. Sonra, tanrılara şükürler olsun ki Eden daha hızlı hareket etmeye ve ismimi haykırmaya başladı. Sonra

üzerime doğru düştü ve bir kez daha nefes alıp inlerken kendini bana doğru bastırđı.

Hızlı bir hareketimle onu sırtüstü çevirip kendimi sert ve derin bir şekilde içine doğru ittim, mutluluk bütün vücuduma yayılırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Kendi hazzım aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde beni bulurken, onun içinde titredim ve şiştim. Boşalmadan hemen önce kendimi dışarı çekmeyi başardım ve zevkle boynuna doğru inlerken tohumlarımı onun karnına bıraktım. Kalçalarımı tembelce çevirdim ve orgazmımın son kısmını da sağdım. Onun içine boşalmamın güvenli olacağı günlerin gelmesini bekleyemiyordum. Ama şimdilik bunu riske edemezdim.

Birlikte orada öylece yattık. Başım Eden'in çenesinin hemen altındaydı, yüzüm yan tarafa dönmüştü. "Ama yiğit Lord Darkhaven gecenin en karanlığında Leydi Flowervale'i kurtarmak için atını dağlara bayırlara sürdü. Ve her ne kadar sonradan Lord Darkhaven'in aslında bir lord olmadığı, kalesi olmayan beş parasız fakir biri olduğu ortaya çıktıysa da..." Nefesim sakinleşip kafamdaki bulutlar dağılırken Eden elini saçlarımda gezdirdi. "Leydi Elinor onu seçti çünkü Lawrence onun tek gerçek aşkıydı."

Kafamı kaldırıp ona baktım, yaşlarla dolmuş gözlerinden bir damla yaş süzülürken benimkiler kocaman oldular. "Lawrance," diye fısıldadı elini göğsüne getirerek. "İster bir lord ol isterse fakir biri, ister bir prens ol isterse evsiz biri, yalnızca sana tapıyorum bir başkasına değil. Son nefesime ve kemiklerim toprak olana kadar, yalnızca sen varsın aşkım ve bir başkası asla olamaz."

Nefes verdi ve sonra yanağından daha fazla gözyaşı akarken bana kocaman gülümsedi. Garip bir şekilde deli gibi sevdiğim ancak inanılmaz derecede kafa karıştırıcı bulduğum bu güzel kız karşısında kelimelerimi kaybetmiştim. Belki de Hector'm uzun zaman önce romanları yasaklamış olmasının iyi bir sebebi vardı.

"Biliyorum, bu sadece bir hikâye," dedi Eden, yanaklarını silerek. "Ama bu bana sonunda bir şeylerin iyi olabileceği umudunu verdi. Bazen her şey tam bir kargaşaya dönse de -ve neyin

nerede ve nasıl olacağını bilemesek de- aşk sayesinde her şey yoluna girer ve *biz* iyi oluruz. Bu bana *umut* verdi."

Bir nefes verdim ve ona gülümsedim. "Gündüzsefam," diye mırıldandım. "Gücünü nereden buluyorsun?"

"Senden," diye fısıldadı, parmağını dudaklarımda gezdiren.

Yatağın üzerinde yüz yüze bakacak şekilde yuvarlandık, elimi uzun saçlarında gezdirdim ve dolaştırdığım buklelerini açmaya çalıştım.

"Bana bugün neler olduğunu anlat," dedi alçak bir sesle.

Derin bir nefes aldım. "Bugün şansımız yaver gitmedi. Doğum sertifikalarımızla ilgili bir şey yoktu. Kristi okulda kayıtlı olduğumuz için olabileceğini düşünmüştü. Ama en nihayetinde, Arkady'daki doğumumuza ait herhangi bir belge beyan edilmemişti. Bütün bu sistemin nasıl çalıştığını bilmiyoruz ve anlamaya çalışıyoruz. Ama anlayana kadar bizden kimlik isteyecek hiçbir işte çalışamayız, yani hiçbir restoran ya da mağaza bizi işe almayacaktır. Ama Xander'la bazı fikirlerimiz var ve senin kesinlikle endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?"

Eden nazik bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

Ona göz kırptım. "Doğru, evet, Lord Dark..."

"Haven," diye ekledi. "Evet, Lord Darkhaven," diye sırttı. "Onu kafamda tıpkı sana benzer şekilde canlandırdım, sadece saçları hovarda bir modada omuzlarına kadar uzundu ve dalgalıydı."

Kahkaha attım. "Hovarda modasının tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama eğer saçımı uzatmam az önce yaptığımız şeyden daha fazla yapmamızı sağlayacaksa..."

Eden güldü. "Bu olabilir." Başını göğsüme yasladı. Onun tenime doğru güldüğünü hissedebiliyordum. Elimi saçına doğru götürürken içimde uyanan koruma içgüdüğü neredeyse beni yerimden sarsıyordu. Bazen ona olan aşkımla sanki içten içe kanıyormuşum gibi benim için çok fazla geliyordu. *Benim güzel*

kadınım, diye geçirdim kafamdan. Senin tatlı ve umut dolu kalbini koruyacağım. Seni bu dünya üzerindeki her türlü çirkinlikten koruyacağıma ve fırtınalarda bile senin kalkanın olacağıma yemin ediyorum.

"Akşam yemeği için ne hazırlamalıyız?" diye sordu Eden.

"Aç mısın?"

Başını salladı. "İştahım açıldı."

Yeniden gülümsedim. İştahını açan şey hoşuma gitmişti. "O zaman sana yiyecek bir şeyler ayarlayalım. Kristi de yakında evde olur. Umarım altınları satabilmiştir." Duraksadım. "Bunu her söyleyişimde kendimi bir korsan gibi hissediyorum."

Eden kakhaha attı. "Sanırım Kristi'nin kitaplarının arasında korsanlı bir tane de vardı. Okuma listeme onu da eklerim."

Sırıttım. "Bu planını destekliyorum."

O da güldü. Orada öylece uzanıp hiç kimsenin bizi ayırmaya çalışmayacağını, bu geceyi ve her geceyi bu şekilde birlikte geçireceğimizin bilinciyle bir müddet birbirimizin kollarında olmanın keyfini çıkardık.

Bir saat sonra üçümüz de duşumuzu almıştık. Xander televizyon kanalını değiştiriyor ve bize nasıl çalıştığını gösteriyordu. Televizyon denilen şey fazlasıyla parlak, gürültülü ve benim konsantre olabileceğimden çok fazlaydı. "Kapat şunu," dedim, dişlerimi sıkıp başka yöne dönerek.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu, inanamıyormuş gibi bakarak. Kumandanın düğmelerine yeniden bastı.

"Hayır."

Kapı açıldı ve yüzünde bir gülümsemeyle Kristi içeri girdi. "Selam çocuklar," dedi, kapıyı arkasından kapatarak. "İyi haberlerim var. Size nakit getirdim. Bin dolardan fazla."

"Vay canına. Dalga mı geçiyorsun?" diye haykırdı Xander, televizyonu kapatıp ayağa kalkarak.

"Evet. Alın bakalım." Parayı Xander'a veren Kristi sırıtıyordu.

"O hâlde hadi bunu kutlayalım," dedi Xander. "Akşam yeme-

ği bizden." Yüzü ciddileşti. "Bekle bir dakika, akşam yemeği ne kadar tutar?"

Kristi kahkaha attı. "Fiyatların uygun olduğu bir yere gideriz."

"Tamam ve hey, artık senden para almamıza gerek kalmadı."

"Ama yine de alacaksınız," dedi Kristi göz kırparak. "Keşke size daha fazla para verebilseydim. Kendime çekidüzen vermem için bana biraz zaman verin, sonra da gidelim."

Xander, Eden ve ben birbirimize sırtarak baktık. Her şey tıkr tıkr ilerliyordu. "Ne düşünüyorsun, Leydi Flowervale?"

Eden sırıttı. "Bence iyi olacağız, Lord Darkhaven."

"Hazır mısınız?" diye sordu odasından çıkan Kristi.

"Evet," dedim Eden'ın elini tutarak.

Kristi'nin apartmanlarının merdivenlerinden sohbet edip gülererek indik. Park yerine gitmek için köşeyi döndüğümüzde, bir polis arabası yavaşça kenara çekti ve durdu. Sağ tarafımızdaki yolcu kapısından bir polis memuru dışarı adım attı. Eli belindeki tabancasının üzerindeydi. Eden'ın elini daha sıkı tuttum. Bütün sistemim hızla adrenalin doldu. "Sorun yok," dedim soluyarak, "sadece bana ayak uydurun. Belki de bize yardım ederler."

Arkama baktım. Sağlam taş bir duvardan başka bir şey yoktu.

Eden başını salladı, bakışları korkuyla doluydu.

İşte tam da o anda devriye aracını süren polis memuru arabadan dışarı adımını attı ve bize doğru döndü.

Clive Richter'dı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eden

“Biz de seni arıyorduk, Eden,” dedi Clive gülümseyerek. Gülümsemesi buz gibi gözlerinin yakınından bile geçmedi.

“Clive,” dedi Calder. Sesinin tonu kulağa inanamıyormuş gibi, sert ve pürüzlü geliyordu. “O iyi. Hector’la birlikte yaşamak istemiyor.”

“Ama ne yazık ki, evlat, Hector onun vasisi ve başka bir seçeneği yok.” Elini tıpkı diğer polis memuru gibi tabancasının üzerinde tutarak bana bakıp gözlerini kıstı. “Ama sizin var. İstediginizi yapabilirsiniz. On sekiz yaşındasınız. Hector zaten sizi istemiyor.”

Clive Richter bir polis memuruydu! Olanları anlamaya çalışıyordum.

“Onu kesinlikle bırakmıyorum,” dedi Calder elimi daha kuvvetli sıkıp beni kendine doğru çekerek. Başım dönüyor, vücudum sarsılıyordu. Mide asidi boğazıma doğru yükseldi. Sadece dakikalar önce şakalaşıp gülüşüyorken, şimdi dünya başımıza mı yıkılıyordu? Clive bir şekilde Calder’ın kelimelerinden memnuniyet duymuşa benziyordu. *Neden?* Duymak istediği şey bu muydu?

“Onu iade edeceğiniz adamın bir tarikat lideri olduğundan sizin haberiniz var mı?” dedi Kristi, sesini yükselterek.

Diğer polis memuru güneş gözlüğünü indirip ona baktı. “Sen

tarikât diyorsun, o din diyor,” dedi. “Ne derseniz deyin o adam bu kızın hâlâ yasal vasîsi.”

Kafası karışmış gibi duran Kristi başını salladı. “Ne? Bu...” Ama nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi. Polis memuru haklı olmalıydı.

“Bir kaçağa yardım ve yataklıktan seni tutuklamadığımız için şanslısın,” dedi, ardından da başını yan tarafa çevirip yere tükürdü. “Ayrıca gerçekten sizi vurmak istemeyiz ama mecbur kalırsak vururuz.” Kahkaha atıp yeniden silahına dokundu. Komik olanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Arabaya bin,” dedi Clive. Polis arabasını işaret ederken yüzü taş gibiydi. “Beni seni kelepçelemek zorunda bırakma.”

“Calder...”

Calder, Xander’a baktı, gözleri kocaman açıldı ve Xander başını salladı. O zaman Calder ani bir hareketle benim önüme geçti ve polis memuruyla yüz yüze geldi. Arkasından da beni geri doğru itti ve Xander elimi yakalayıp koşmaya başladı. Çığlık atarak geri doğru döndüm ve Calder’ın üzerine çullanan polis memurlarına baktım.

Sonra aniden yere yapıştım ve kaldırıma çarptığımda ciğerlerimdeki nefes dışarı çıktı. İnledim ve etrafa saçılan eşyalarımı toplamaya çalışırken biri beni yakamdan tutup yukarı kaldırdı. Clive hemen önümde duruyordu ve nefes nefeseydi. El bilekleri-me kelepçe geçirirken bakışlarında heyecan dolu, vahşi bir ifade vardı. “Küçük savaşçı, bu hoşuma gitti,” dedi kahkaha atarak. Arkasından beni devriye arabasına doğru sürüklemeye başladı. Kristi aceleyle yanına doğru giderken Xander, arkamdan küfür ediyordu.

İçimi dehşet duygusu kaplamıştı. Yutkundum.

Calder zorla polis arabasının içine sokuluyordu ve ben de hemen onun arkasından arabaya bindirildim. Kelepçeli elleriyle dokunmak için bana uzanmaya çalışan Calder’ın bakışları deli gibiydi. “Sen iyi misin? Eden, sen iyi misin?” Gözleri benim üzerimde gezinirken öfke dolu bir ses çıkardı.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve dehşet hissi damarlarımda dolanıyor olsa da ona, "Ben iyiyim, Calder. Ben iyiyim," diye güvence verdim.

Xander arabanın kapısına doğru koştu ama Clive onu ittirdi. "Seni istemiyor," dedi.

Calder benim etrafımdan eğildi ve Xander'a seslendi. "Seninle buluşacağım..."

Yüzü şok ve öfkeyle çarpılmış olan Xander geri geri yürüdü. "Nerede ve ne zaman olduğunu biliyorum," dedi.

Ne ayarladıklarını bilmiyordum ama Calder başını salladı ve arkasına yaslandı. "Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum, orayı terk edecek fırsatı bulduğumuz ilk an yeniden kaçacağız. Gidecek bir yerimiz ve paramız var."

Verecek cevap bulamadım ve sadece başımı sallamakla yetindim.

Clive ve diğer polis memuru arabaya bindiler ve yola koyulduk. Kristi ve Xander öylece durmuş yüzlerinde şok ifadesiyle bizim gidişimizi izlerken pencereden onlara baktım. Bütün her şey beş dakikadan daha kısa sürede gerçekleşmişti. *Ama nasıl? Nasıl olmuştu da bizi bu kadar çabuk bulmuşlardı?*

Afallamış, şoka girmiş ve hissizleşmiştim. Clive omuzunun üzerinden bize bakıp alay eder gibi bir kahkaha attı. "Şunlara bakın hele. Hector seni geri aldığına çok sevinecek, prenses. İtiraf etmeliyim ki biraz kendini kaybetmişti. Ama bu durumu düzeltecektir," dedi kıs kıs gülererek.

Yeniden önüne döndü ve bakışlarını dikiz aynasından Calder'a dikti. "Bu arabaya kızla birlikte binmekle kötü bir seçim yaptın," Gözleri zalimlikle parlıyordu. "Bu durumda şövalyelik etmek yanlış seçimdi." Alaycı bir kahkaha attı.

Calder ve ben sessizliğimizi koruyarak birbirimize mümkün olduğunca çok yaklaştık. Ellerim buz gibi, nemli ve titriyordu.

Otoyoldan ilerlerken camdan dışarı baktım ve en nihayetinde Arkadya'ya giden toprak yola saptık. *Gerçekten bunca yolu yürümüş müydük? Calder, bu yolda Xander'ı sırtında mı taşımıştı? Göz-*

yaşlarım gözlerimi yakmaya başladı ve akmamaları için gözlerimi kırptırdım. Aynı yürüyüşü çok yakında yeniden yapacağız diye ısrar etti zihnim. İlk fırsatta yeniden kaçacaktık. Bir daha da geri dönmeyecektik. Daha akıllı ve tedbirli davranacaktık. Hem zaten iki hafta içinde on sekiz yaşında olacaktım. O zaman Hector'ın yapabileceği hiçbir şey kalmayacaktı. Sırtımı dikleştirip başımı dik tuttum. Yanımda oturan Calder beni inceledi ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu benim güçlü ve cesur Gündüzsefam," dedi oldukça alçak bir sesle.

Arkadya'ya vardık. Zemindeki çakıl taşları devriye arabasının lastiklerinin altında çatırdıyordu. Kalbim göğsümden çıkmak üzereydi. Arkadya sanki terk edilmiş gibiydi. Tarlalarda kimse yoktu, kimse hayvanlarla ilgilenmiyordu. Yolda yürüyen kimse yoktu. Neler oluyordu böyle?

Clive arabanın etrafından dolandı ve bizim için kapıyı açtı. Dışarı adımımı attım. Hector'ın sesi etrafımı sardı. Etrafımda küçük bir daire çizdim ve sesin hoparlörlerden geldiğini anladım. Son sesteydiler ve Arkadya'yı inletiyorlardı.

Clive sert bir şekilde Calder'ı itti ve benim elimi bırakıp geri adım atmak zorunda kaldı. Calder'ın gözleri Clive'in belindeki tabancaya bakarken öfkeyle doldu. Clive'in duruşu dikleşti ve bakışları buz gibi alaycı bir ışıltıyla doldu. "Hele bir dene, *Bardak Taşıyıcısı*." Keskin kahkahası yankılandı.

"Hey, hadi Clive," dedi diğer polis memuru. "Onları teslim ettik. İşimize geri dönelim."

Clive bakışlarını Calder'ın üzerinde tuttu ve sonra da onun hemen yanına yere tükürdü.

Tam da o sırada evden dışarı çıkan Hector'ı gördüm. Yanında ona yetişmeye çalışan Hailey vardı.

Hector'ın saçları ben küçük bir kızken olduğu gibi uzundu. Ama şimdi saçları geriye doğru düzgünce taranmamış, aksine kabarmış, tel tel olmuştu. Ve tam da başının üzerinden ne kadar fazla saç kaybettiği görülüyordu. Çok kilo vermişti ve yanakları çökmüştü. Ve bakışları... Yaklaştıkça bakışlarının buradan kaç-

tığım akşamki gibi olduğunu gördüm... sadece... şimdi daha da beterdi. Sadece iki gün mü geçmişti? Hector bu süre zarfında yaşlanmış gibi duruyordu.

Hailey ağlamış gibiydi. İkisi birlikte gelip önümüzde durdular. Hailey başını önüne eğdi ve ellerini önünde birbirine kenetledi. Yüksek sesle çalan vaazın kaydı sessizliği dolduruyordu.

Göz ucuyla Clive ve diğer polis memurunun devriye arabasına bindiklerini gördüm ama başımı çevirip bakmadım. Arabanın motoru çalıştı ve yanımızdan uzaklaştı.

Hector derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Seni bulduğuma sevindim, aşkım," dedi bana.

Hailey'nin bakışları önce ona, sonra bana kaydıktan sonra yeniden önüne döndü. Tanımadığım üç işçi ana locadan çıkıp geldiler ve Hector'ın arkasında durup kısık gözlerle bize baktılar.

"Lütfen, Hector," dedim. "Gitmene izin ver. Eğer beni birazcık olsun sevdiysen gitmene izin verirsin."

Hector'ın yüzündeki memnuniyet ifadesi değişmedi. "Gitmene izin mi vereyim? Gitmene izin vereyim, öyle mi?" Parmağını dudaklarının üzerine koydu ve bir dakika boyunca gökyüzüne baktı. Sonra bakışları buz gibi bir öfkeyle doldu. "YANİ BU ŞEY-TANIN DÖLÜ SENİ BAŞTAN MI ÇIKARSIN?" Başını Calder'a doğru salladı. "SONRA DA HEPİMİZ SONSUZA DEK CEHEN-NEMDE ÇÜRÜYELİM, ÖYLE Mİ?"

O bana doğru bağırırken korkarak geri doğru irkildim ve Calder bana doğru hareket etti ama üç işçi aniden öne atıldılar ve onu kollarından yakaladılar. Calder onlara şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz böyle? Beni tanıyorsunuz. Beni *tanıyorsunuz!*"

"Tanıdığımızı sanıyorduk," dedi içlerinde en uzun boylusu. Cennetteki Tanrılar, bu bir kâbus olmalıydı. *Lütfen bunu durdurun*, diye hıçkırıklara boğulmak istiyordum.

"Onu mahzene götürün," dedi Hector, saçını düzelterek duruşunu dikleştirerek.

Calder gerildi ve adamlardan birini yüzünden yumrukladı. Adam dönerken diğer ikisi kollarından yakalamak için Calder'la mücadele ediyordu. Ellerimi ağzıma kapatarak ağlamaya başladım.

Aniden Hector arkama geçti ve beni sert bir şekilde göğsüne çekti. Kafam karışık hâlde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Kızı keserim," dedi Hector.

Her şey durdu. Calder dondu. Adamlar onu daha sıkı tuttular ve kımıldamayı kestiler. Hailey keskin bir çığlık attı.

Hector boğazıma bir bıçak dayamıştı. Bıçağın sivri ucu tenime batıyordu.

"Onun kanında güç var," dedi Hector. O yüzünü yaklaştı- rıp boynumdan aşağı süzülen kan damlasını yalarken dişlerimi sıktım. "Eğer kehaneti inkâr edecek olursa, onu bizimle birlikte Cennet Bahçeleri'ne götürmek için başka yollarda var... Yaşayan küçücük bir parçası bile bize yeter." Yeniden tenimden aşağı akan kan damlalarını yaladı. Bense gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Calder. Sesi çatallı çıkıyordu.

Hector, Calder'a bakmak için kafasını kaldırdı. Kulağımda sıcak nefesini hissettim ve bayat kokusunu duydum. Bıçağı yeniden tenime batırdı ve çığlık attım.

"Tamam, tamam," dedi Calder, teslimiyetini göstermek için kollarını yukarı kaldırarak. "Benden ne istersen yapacağım. Yeter ki ona zarar verme." Hector'ı izleyen Calder'ın gözleri derin birer korku havuzunu andırıyordu.

Bıçak tenimden uzaklaştı ve Hector'ın tatmin olmuş hâlde derin bir nefes aldığını duydum. "Onu mahzene götürün ve oraya kilitleyin," dedi.

Calder kafasını bir kez sallarken gözlerini benimkilere odakladı. Ben de başımı bir kez salladım. Bana her şeyin iyi olacağını söylüyordu.

O üç adamla birlikte kendi rızasıyla gitti. Artık içlerinden birinin yüzü kanıyordu.

Hector bir nefes verdi ve hoş bir şekilde gülümsedi. "İçeri girilim mi? Benim için piyano çalar mısın, Eden?"

Hailey'nin bakışlarını görünce gözlerimi kocaman açtım ancak o başını çevirip Hector'la benim arkamdan yürümeye devam etti.

Saatlerce piyano çalıp iki büklüm olduktan sonra Hector gitmem için bana izin verdi. Çabucak yukarı, odama çıktım. Merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki Hector beni kolumdan yakaladı. Korkudan nefesim kesilerek ona doğru döndüm.

"Kehanet gerçekleşecek, aşkım. Gerçekleşmeyecekmiş gibi hayallere kapılayım deme sakın. Ve eğer kehaneti durdurmak için en ufak bir şey yapacak olursan, o çocuğu öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Gözlerim kocaman oldu ve içime korku doldu. Sonra beni bıraktı ve ben de koşarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve diğer taraftaki kilidin sesini duydum. Odanın diğer tarafındaki pencereye baktım. Kalın demir parmaklıklar takılmıştı. Burada kelimenin tam anlamıyla bir mahkûmdum. Yatağıma uzandım ve hıçkırarak ağladım. Sadece saatler önce aydınlık ve umut varken, şimdi yalnızca karanlık ve çaresizlik vardı.

Sonraki iki hafta boyunca odamdan ayrılmama nadiren izin verildi. Miriam Anne çok fazla olmasa da yiyecek bir şeyler getiriyordu. Tarlalara bakılmıyordu. Yiyecekler olgunlaşıyor, toplanmadıkları için toprağa düşüyorlardı. Hayvanlar da artık aç ve hastaydı. Hector'ın banttın yayınlanan sesi ne zaman dursa dışarıdaki keçilerin meleme seslerini duyuyordum. Delireceğimi düşünmeye başlamıştım. Duygularımı mümkün olduğunca kapatmaya ve kafamın içinde tekrar eden bir tek düşünceyle yaşamaya çalışıyordum. Biz buradan kurtulacaktık... Bir şekilde bir yolunu bulacak ve ilk fırsatta buradan kurtulacaktık.

Calder'm nasıl olduğunu bilmiyor olmak içimi güçlü bir deh-

šet hissiyle dolduruyordu. Ona yemek veriyorlar mıydı? Onun güçlü gündüzsefası olmaya söz vermişim. Dağılmamak için yemin etmişim.

On sekizinci yaş günümün öğleden sonrasında Hailey usulca odama girdi ve beyaz elbiseyi yatağımın ayak ucuna serdi. Masama oturmuş pencereden dışarı seyrediyordum. Bana bakan gözleri hüznü doluydu.

Ona doğru koştum ve kendimi ayaklarına attım. Bacaklarını kucaklayıp hıçkırıklara boğuldum. Elleri saçlarımı okşuyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm.

“Lütfen bize yardım et,” diye yalvardım.

Başını iki yana salladı. “Beni yapabileceğim hiçbir şey yok. Oğullarım. Dört oğlum var... O... onları...” dedi bir dakika boyunca sessizce hıçkırarak.

Derin bir nefes aldım. “Calder. O nasıl biliyor musun?” diye sordum.

“Yaşıyor,” dedi. “Yemek ve su veriliyor. Bundan daha fazlasını bilmemin imkânı yok.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. “Eğer bugün Hector’la evlenirsem, yarın burayı terk edebilir miyiz?” diye fısıldadım.

Hailey başını olumsuz anlamda salladı. “Gitmene izin vermez. Kehanet gerçekleşmeden senin buradan gitmene asla izin vermeyecektir.”

“Kehanet gerçekleşmeyecek!” diye bağırdım. Hailey irkildi. Derin bir nefes aldım. “Üzgünüm, Hailey ama... bunu biliyorsun değil mi?”

Bana olumlu ya da olumsuz bir cevap vermek yerine ellerine bakmaya devam etti.

“Hailey, eğer bugün Hector’la evlenirsem... ve zamanı geldiğinde Calder’ı dışarı çıkarabilirsem, en azından o zaman Hector’ın dikkatini dağıtır mısın?”

Uzun bir süre konuşmadan beni seyretti. Ama sonra başını

salladı. Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Bir plan yapmam gerekiyordu. Calder'ı dışarı çıkarmalıydım ve buradan kaçmalıydık. Üstelik bu defa yakalanmamamız gerekiyordu.

Hailey ayağa kalktı. "Giyin. Ben saçını yapmak için geri geleceğim. Hector bir saat içinde seninle evlenmek istiyor."

Dehşet hissi omurgamdan aşağı buz gibi yayıldı. "Bir saat içinde mi?" diye sordum. Baştan ayağa titremeye başlamıştım. Kusakmış gibi hissediyordum. *Bir saat mi?* Bunu nasıl atlatacaktım?

"Evet. Herkes tapınakta seni bekliyor. Konsey üyesi Daniels'ın böyle bir tören yapmaya yasal olarak yetkisi var." Bakışlarımı çevirdim. Konsey üyesi Daniels'a da en az Clive Richter kadar güvenmiyordum. Onun da bir polis memuru olup olmadığını merak ettim. Belki hepsi öyleydi. Tüm bunları anlayamıyordum.

Derin bir nefes verip omurgamı dikleştirdim. "Hazır olacağım."

Hailey başıyla onayladı ve odamı terk etmek için döndü.

"Hailey?" Durdu ve geriye dönüp bana baktı. "Arazinin batı yakasındaki küçük çalılıklarda yetişen mavi çiçeklerden benim için birkaç tane toplayabilir misin? Düşün günümde onları saçma takmayı hep çok istemişim."

Hailey kafası karışmış gibi göründü ama yine de başını sallayıp kapıyı arkasından kapattı.

Yatağımın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. *Sevgili Merhamet Tanrısı, lütfen bana yardım et,* diye dua ettim.

Bir saat sonra at arabasının arkasında Hector'la birlikte tapınağa gidiyordum. Onun üzerinde beyaz bir takım elbise vardı, bense birilerinin benim için diktiğin uçuş uçuş gelinliği giyiyordum. Saçımı gündüzsefaları süslüyordu. Acı kalbimi ele geçirmişti.

Arkadya'nın sakinlerinin huzurunda tapınakta yeminlerimizi ettik. Hector'ın bana bakışlarında bir tür ateş vardı. Benim için bir anlam ifade etmeyen kelimeleri tekrar ederken elimden geldiğince onunla göz kontağı kurmamaya çalıştım. *Tanrılar kalbimi biliyorlar,* diye düşündüm. Bir gerçekliği olmayan sözde yeminlerin ne anlamı vardı ki?

Seyircilere baktım ve Calder'ın anne ve babasını buldum. Başları önlerine eğikti ve saygıyla dua ediyorlardı. Hâlâ inanıyorlardı.

Tören bittiğinde Hector insanlara doğru döndü ve kollarını havaya kaldırdı. Kendinden emin ve güçlü sesi havada yaklandı. "Sevgili ailem. Bugün kutlu bir gün. Eden, bütün yasaların ve tanrıların huzurunda resmen artık karım oldu. Ve hep birlikte kaderimizi gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştık," diye seslendi onlara ışık saçarak. Bakışları parlıyor, kocaman gülümseyordu. Hepsi ona bakıyordu. Bazıları mutlu görünüyordu, bazıları afallamış gibi, sıkıntılı ve açtılar. Çocuklardan birkaçı ağlıyordu.

"Ana yemekhanede bir kutlama yemeği düzenlendi. Lütfen yiye. Neşelenin. Bugün sevinç ve kutlama günümüzdür!"

Hector kalabalığa dikkatle baktı. "Sevgili ailem, sel yaklaşıyor. Fedakârlıklarımızın meyvesini pek yakında alacağız. Bana ve anneniz Eden'a tutunun, Arkadya'ya tutunun. Kutsanmış olduğumuzu bilin. Emeklerimizin sonucu yaklaştıkça şeytan sizi tuzakına düşürmek için her türlü yolu deneyecektir. Ona kanmayın. Günahkâr olmayın. Cennete çok yaklaştık, sevgili ailem. Şimdi gidin ve kutlayın."

Elimi tuttu ve koridordan ilerleyerek beni dışarıda bizi bekleyen arabaya götürdü. Ardından dizginleri eline alarak ana locanın yolunu tuttu.

"Kutlama yapmayacak mıydık?" diye sordum sesim bana bile ölü gibi geliyordu.

"Evet, yatak odamda kutlayacağız," diye cevapladı.

Dümdüz önüme baktım, sızlayan ve ağrıyan kalbimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Perişan hâldeydim. Ana locanın arkasındaki mahzenin kapısının olduğu yere doğru baktım. Ah, Calder, aşkım. Bunu bizim için yapıyordum. Başka seçeneğim yoktu. Sadece işe yaramasını umut ediyordum.

Hector elimi tuttu ve beni ana locaya doğru sürükledi. Merdivenleri tırmanıp onun yatak odasına gittik. Daha önce bu odaya

biraz para ve mücevher çalmak için gelmiştim. Kaynakta Calder ve Xander'a çaldıklarımı gösterdiğim ânı hatırlayınca kalbim sıkıştı. O zamanlar ne çok umudumuz vardı. Çılgılık çılgılığa bağdırmaya başlamadan önce hemen bu düşüncelerimi bir kenara itmem gerekti.

Hector bana arkadan yaklaştı. Fermuarımı aşağı doğru indirirken ılık nefesini ensemden hissettim. Ondan uzaklaştım ve ona doğru döndüğümde gözlerine uyaran bir bakış geldi. "Lütfen senin için soyunmama izin ver," dedim, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

Gerilerken bakışlarında heyecanlı bir ifade vardı. Gözleri vücudumda gezindi ve eli pantolonunun önündeki büyüyen kaba-rıklığa gidip kendini okşadı. Safra genzime doğru yükseldi ama geri yutkundum ve nazikçe gülümsedim.

Güçlü ol, Gündüzsefam.

Ayakkabılarımı çıkardım ve elbisemi omuzlarımdan aşağı indirerek, yere düşmesine izin verdim. Altına hiçbir şey giyme-miştim. Hector'ın önünde çıplak ve hamileliğimi gösteren karnımdaki minik şişkinlikle öylece durdum.

Titreyen ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim. Son iki haftadır karnımın şişliği belli olmaya başlamıştı ve bunun sebebi ço-ğunlukla Arkadya'daki yiyecek kıtlığı yüzündendi. Odama kapa-tılmışken ve Calder benden sadece yüz metre ötedeyken küçük güzel bir sürpriz keşfetmiştim. Onun çocuğunu taşıyordum. Kay-nağımızda, ilk seviştiğimizde, yaklaşık olarak üç ay önce hamile kalmıştım. Ve karşısında çıplak dururken bunu Hector'dan saklamamın mümkün olmadığını biliyordum. Ona hayatlarımızı bağışlaması için yalvarmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Gitmemize izin ver," dedim fısıldayarak. "Artık damarlar-ımda akan kan yalnızca bana ait değil. Onun da kanı. Her ikimi-zin kanı da şimdi benim damarlarımda akıyor. Üstelik bu bebek de tıpkı babası gibi çok güçlü."

Hector dondu kaldı ve gözleri benimkilerle buluştuklarında derin bir şaşkınlık içerisindeydiler.

“Seni lekelemiş,” dedi sanki ortada olan bir şeyi öylesine dile getirirmiş gibi. İçim umutla doldu. Şimdi vaz mı geçecekti?

Başımı salladım. Ona yalvaran gözlerle bakıyordum. “Evet, Hector. Ben lekelenmek istedim. Gitmemize izin ver. Sen beni istemiyorsun. Lütfen. Sadece bizi bırak. Kendimize beraber bir hayat kuralım. Onun çocuğuna hamileyim. Birbirimizi seviyoruz. Hepsi bu. Hepsi bu kadar basit. Lütfen.” Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. “Lütfen sadece gitmemize izin ver,” diye yalvardım. “Merhamet et.”

“Dışarı çık.” Kelimeleri öyle bir sakinlikle söyledi ki irkildim. “Şeytanın dölünü taşıırken benim gözüme görünme. Şeytanın ne kadar güçlü olduğunu anlamalıydım. Kehaneti durdurmak için her şeyi yapacağını akıl etmeliydim.” Yukarı baktı ve sanki sesler duyuyormuş gibi gözlerini kıstı. “Evet. Yine onun gücünü küçümsedik, onun şeytaniliğini,” diye cıyıkladı tiz bir sesle. Neredeyse çıldırmış gibi görünüyordu.

Çabucak ayağa kalktım, elbisemi toplayıp üzerime giydim ve ayakkabılarımı almaya zahmet bile etmedim. Hector beni sert bir şekilde kolumdan yakaladı ve odasında dışarı çıkarıp koridordan aşağı sürükledi. Sonra da beni odama ittiği gibi kapıyı çarparak kapattı ve üzerimden kilitledi. Yatağımın kenarına oturdum ve elimi karnımda gezdirdim. “Her şey yolunda,” dedim, her şeyden önce kendimi sakinleştirerek. “Her şey yolunda. İyi olacağız.”

Parmağımdaki altın yüzüğü çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Titrememi durdurabilmek için kollarımı kendime doladım. Hector’la sevişmek zorunda kalmamış olmamın getirdiği rahatlamayı hissetmek için kendime izin verdim. Ama şimdi Calder için daha da endişeliydim.

Ertesi sabah penceremden içeri giren parlak gün ışığıyla uyan-
dım. Dün gece uykuya dalmadan evvel perdeleri kapatmayı
unutmuştum. Birkaç dakika boyunca orada öylece uzanmaya

devam ettim. Elim ânında şiş karnıma gitmişti. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordum. Ama böyle hissetmem için hiçbir sebep yoktu. Her şey berbattı, korkunçtu, korkunç bir karmaşaydı. Bir kâbustu. Yine de tamamen uyanıklıkla rüyaların arasında bir noktada kalbime tatlı bir huzur dolmuştu. Her şey, *bir şekilde*, yoluna girecekti. Ama sonra aniden gerçekler boşlukları doldurdu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Odamın kapısındaki kilidin döndüğünü duydum ve battaniyeleri şimdi daha dolgun olan memelerimin üzerine örterek hemen kalkıp oturdum.

Hailey elinde kahvaltı tepsimle içeri girdi. Yere bakıyordu ama yanağında kırmızı bir iz olduğunu ânında fark etmiştim. “Hailey...” diye söze başladım üzerimdeki battaniyeleri geriye savurup yataktan dışarı çıkarak.

“Yapma, Eden, lütfen,” dedi, sesi boğuk çıkıyordu. “Çok fazla yiyecek bir şey yok, üzgünüm. Artık kararlılığımız test ediliyor.” Tepsiyi yatağımın başucundaki komodinin üzerine bıraktı ve kapıyı ardından kapatarak odayı sessizce terk etti. Kalbim sıkıştı.

Ne yapılabileceğini düşünürken çayımı alıp yudumladım. Hector karısı olarak beni reddetmişti. Bu iyiye işaret olmalıydı. Artık kehanetinde bana biçilen rolü oynamam imkânsızdı. Her şey bitmişti. Yine de ılık sıvı boğazımdan aşağı doğru akarken omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Hector öylece durup beni vermeyecekti. Vermeyeceğini biliyordum. Bize sadece biraz zaman kazandırmıştım. Ve eğer içgüdülerim doğruysa, fazla bir zamanımız yoktu. Çayımı bitirdim ve bacaklarımı yatağımdan aşağı salladım. Birkaç dakika sonra kendi odamın kapısına vurdum, Miriam Anne gelip kapıyı açtı ve o dışarıda beklerken ben de lavaboyu kullandım.

Banyodaki bütün çekmeceleri kontrol ettim ve silah olarak kullanabileceğim her şeyin çoktan kaldırılmış olduğunu gördüm. Kendimi yenilmiş hissederek lavaboya yaslandım. Buradaki problem benim kaçmam değildi. Muhtemelen bunu başarabi-

lirdim. Peki ya Calder'ı dışarı nasıl çıkaracaktım? Ve eğer çıkaramazsam, Hector ona neler yapardı? Kendimi umutsuz hissettim.

Tam da banyonun kapısını açtığımda karnıma sert bir sancı saplandı ve acıyla bağırarak ikiye katlandım.

"Neyin var?" diye soru Miriam Anne yanıma gelerek.

"Bilmiyorum," dedim nefes nefese, karnımı tutmaya devam ederek. Bir sancı daha saplandı. Duvara tutundum ve bir kez daha ikiye katlandım. "Ben hamileyim," dedim inleyerek. "Yanlış bir şeyler var!"

Miriam Anne geri geri gitti, yüzünde şok geçiren bir ifade vardı. "Hayır," dedi sadece.

"Ahhhh!" diye bağırdım ıstırap içinde can çekişerek. İki büküm oldum ve koridorun ahşap parkelerinin üzerine kustum.

"Onu hasta çadırına götür," dediğini duydum Hector'ın arkamdan gelen soğuk, derin sesinin.

Miriam Anne kollarını bana doladı ve yürürken beni tuttu... Topallayarak koridoru geçip merdivenlere vardık. Yüzümden terler akıyor ve etrafımdaki her şey dönüyordu. "Ne yaptın?" diye sordum zayıf bir şekilde Hector'ın yanından geçerken. "Çayırma ne koydun? Bana ne yaptın?" diye bağırdım daha yüksek sesle.

"Bu şeyden kurtulmamız gerekiyordu," dedi arkamızdan. "Kehanet geri alınamaz ya da değiştirilemez. Hatta şeytan tarafından bile."

"Ahhhhh!" diye bağırdım korku ve ıstırapla, ağrı vücuduma saplanıp ruhumun en derinlerine kadar iniyordu. Miriam Anne beni daha sıkı tuttu. Ana locanın kapısından dışarı çıkarken beni neredeyse o taşıyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz yeniden kustum. "Bebęimi öldürüyor," diye hıçkırdım. "Ah, Merhamet Tanrısı, bana yardım et, bana yardım et, bana yardım et." Hastalıktan titreyerek, terleyerek ve neredeyse korkuyla aklımı kaçırmışım gibi hissederrek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sus, çocuğum," dedi Miriam Anne arkamdan, beni yeniden

kaldırıp merdivenlerden aşağı doğru sürükledi. "Ben buradayım."

"Sen benden nefret ediyorsun," diye hıçkırdım. "Bunu sen yaptın. Bu işte senin de parmağın var!" Belime doladığı kolunu zayıf bir şekilde ısırđım. Fakat acıdan ve mide bulantısından dolayı hiç enerjim kalmamıştı.

"Ben böyle bir şey asla yapmam," dedi. "Ben de bebek kaybettim."

"Ahhhh!" diye bağırdım yeniden. Avlunun ortasında ikiye katlandım ve yeniden kustum. Sanki dünya kararıp aydınlanıyordu ve ben kendimi yukarı doğru çekmeye çalışırken etrafımdaki her şey yüzüyordu. Ilık ve ıslak bir şeyler bacaklarımdan aşağı süzölüyordu.

Çok uzaklardan adımın hâykırıldığını duyuyordum ve bu en çılğın anda bile onun Calder olduğunu biliyordum. "Calder," diye çığlık attım. "Calder!" İkinci kez bağırdığımda sesim çatladı. Sonra yine iki bükölüm oldum ve kan donduran bir çığlık daha attım. Bacaklarımdın içinden daha fazla yapışkan ıslaklık aşağı doğru akıyordu. Beni çağırđığı yöne doğru sallanarak ilerlemeye çalıştım ama Miriam Anne beni geri çekti. "Seni hasta çadırına götürmem gerek," dedi. "Eğer yaşamak istiyorsan, seni oraya götürmeliyim." Başka bir ağrı daha beni delip geçerken kollarında hareketsiz kaldım. Bu sefer çığlık atamayacak kadar zayıf düşmüşüm.

Etrafımdaki dünya soldu ve karardı. Sonra az önce Calder'a doğru gitmeye çalıştığım yöne koşan adamların yanımdan geçip gittiklerini görünce yeniden kendime geldim.

Sonrasında hatırladığım şey hasta çadırında olduğum ve bir yatakta uzandığımđı. Terliyor, ağlıyor ve vücuduma ağrılar giriyorken acı içinde çığlıklar atıyordum.

Odağım gidip gelirken zaman algımı kaybetmişim. Bir an için sabah güneşi camdan içeri giriyordu, bir an sonra akşamın alacakaranlığı beni selamlıyordu. Bütün gün boyunca ağladım ve Miriam Anne gelip vücudumu benim dikkatimi bile vereme-

diğim çeşitli şekillerde katlarken, ağırdan debelenip acı içinde kıvrandım durdum.

“En kötü kısmı bitti,” dedi Miriam Anne hasta yatağımın ayakucunda uyluklarımı temizlediği yerden.

“Bitti mi? Bitti mi? Başardım mı?” diye hıçkırdım.

Bir an sessizliğini korudu. “Evet, Eden. Üzgünüm, bebeğini kaybettin.”

Kayıp mı etmiştim? Peki, nereye gitmişti? Bebeğim şimdi neredeydi? Öylesine şiddetle sevmeye başladığım bu küçük insan. Şimdi bu sevgiyi ne yapacaktım?

Yatağa geri düştüm. Yaşadığım kaybın acısı ve dehşetiyle fer-yat etmeye başladım. “Buna ben sebep oldum,” dedim hıçkırarak. “Ona bebeği söyledim. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam.”

“Hayır, bu senin hatan değil. Hem bebeğini Cennet Bahçeleri’nde yeniden göreceksin.”

Daha çok ağladım. “Oraya vardığımızda Hector’ı öldürecek-
ğim,” dedim tükürükler saçarak. “Onu yakalayıp geberteceğim!
Çoktan ölmüş olması umurumda bile olmayacak!” dedim hıçkı-
rıklarımın arasından boğuluyormuşçasına.

“Cennet Bahçeleri’nde nefret yoktur, Eden.”

Karyolada yan döndüm ve bir yumak gibi kıvrılıp acı içinde ağladım.

“Çığlıklarını duyunca Calder sana ulaşmaya çalıştı.”

Döndüm ve ona ıslak ve şişmiş gözkapaklarımın arasından baktım.

“Sana ulaşabilmek için bir savaşçı gibi çarpıştı, çocuğum,” dedi yumuşak bir tonda, alnımı soğuk ve ıslak bir bezle silerek. “Ama en nihayetinde... karşısında çok fazla adam vardı.”

“Çok fazla mı?” diye ciyakladım. “O?..”

“Hâlâ hayatta.”

Ama bu durumun çok uzun sürmeyeceğini anladım. “Yarala-
rına bakması için yanına Willa Anne’yi yolladılar mı?”

Miriam Anne başını iki yana salladı. “Willa Anne dün gece öldü,” dedi sadece.

Yataktan çıkabilmek için onu ittim.

Miriam Anne beni nazikçe itip geri yatırdı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Eden. Onun yanına yaklaşmana bile izin vermezler."

"Bunların olmasına neden izin veriyorsun?" diye bağırdım.

Miriam Anne dudaklarını birbirine bastırdı. "Cennet Bahçeleri'nde bütün hayallerimiz gerçek olacak. Cennet Bahçeleri'nde hepimiz tanrılar ve tanrıçalar olacağız. Ben de kendi çocuklarımı yeniden göreceğim," dedi usulca.

"O zaman siz Cennet Bahçeleri'ne kendiniz gidin. Bizi yanınızda götürmeyin," diye bağırdım. Aniden giren keskin bir ağrı karnımı tutup gözlerimi yummmama neden oldu.

"Sonrasında ağrıların olacak. Bu çok normal. Dinlenmen gerek."

Ayağa kalktı ve hasta çadırını terk etti. Kapının önündeki birileriyle konuştu. Derin bir erkek sesi geri cevap verdi. Dışarı bir nöbetçi koymuş olmalıydılar.

Yatağıma döndüm ve hıçkırarak ağladım. Çok fazla fiziksel ve duygusal acım vardı. Bu ıstıraplı ve dayanabileceğimden emin değildim. *Calder, senin güçlü gündüzsefan olmaya çalışıyorum ama sen olmadan bunu başarabileceğimi sanmıyorum.*

Birkaç dakika sonra oda gözle görülebilir şekilde karardı. Kafamı kaldırdım ve pencereye dönüp gözlerimi kırptırdım. Dışarıdaki ayın kusursuz bir görüntüsü vardı. Önünden bir gölge geçiyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve yatak örtülerine tutunarak derin bir nefes aldım. Kafa karışıklığı ve şüphe omurgamdan aşağı doğru süzüldü.

Bu bir tutulmaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Calder

Öfke ve çaresizlik içinde haykırdım ve zorla nefes alarak yere çöktüm. Tişörtümü çıkardım ve dudağımdan çeneme doğru aktığını hissettiğim kanın üzerine bastırdım.

Bu yeraltı hapishanesinden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bir süre daha beni içine kapattıkları kafesi adımlamaya devam ettim – ki bu kafesi iki haftadır adımlıyordum. Kapı ağır çelikten yapılmıştı. Düzensiz saatlerde ve ara sıra yemek getiriliyordu. Suyumu köşeye yerleştirdikleri ve eskiden kaynaktan su taşımak için kullandığım testilerden birinden alıyordum. *Kaynak.* Hayır, bunu düşünmemeliydim. Şimdi olmazdı.

Eden'in çılgınlıklarını duyduktan sonra bir Ölüm Perisi gibi bağırıp çağırmaya başladığımda gelmişlerdi. Ve ilk üçünü halletmiştim. Ama daha sonra merdivenlerden aşağı –o delirme ânında tanıyamadığım– on tanesi daha inmiş ve hakkımdan gelmişlerdi. Benimle sanki şeytanın ta kendisiymişim gibi savaşıyorlardı. Eden'ı *yüzüstü bırakmıştım*. Ona onu koruyacağıma, güvende tutacağıma söz vermiştim ve o da bana güvenmişti. Kendimi küçük tahta bankın üzerine bıraktım, başım ellerimin arasına düştü. Neye katlanmak zorunda kalmıştı? Dün onun doğum günüydü ve buraya gelen giden olmamıştı. Aklımı kaçıracığımı sanmıştım.

Kapıya gidip birilerinin bana yardım etmesi için yalvaracak kadar küçülmüştüm ama yine de kimse gelmemişti.

Bulunduğum hücrenin dışından küçük bir sürtünme sesi geldi. Kapımın altından küçük bir kâğıt parçasının kaydırıldığını görmek için tam zamanında ayağa kalktım. "Hey," diye bağırdım. "Lütfen! Çıkar beni buradan! Her kimsen! Lütfen!" Ayak sesleri uzaklaştı ve dış kapı çarparak kapandı.

Notun yazılı olduğu kâğıdı alıp yırtarak açtım.

Sadece ismen de olsa o artık Hector'ın karısı. Bugün bebeğiniz ondan koparılıp alındı. Acısını cesaretle göğüsledi. Eden hâlâ hayatta.

Buz gibi bir dehşet hissi omurgamdan aşağı doğru yayıldı. Kelimelerin âdeta vücuduma çarptıklarını hissetmiştim. *Bebeğiniz ondan koparılıp alındı...* Bebeğimiz? Alındı? Gözümün önündeki kelimeleri anlamaya çalışırken beynim durmuştu. Başımın yan tarafındaki saçlarımı kavradım ve hızla atan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Eden benim bebeğime mi hamileydi? Geçen ay çok az... daha dolgun, daha yuvarlak hatlı görünüyordu. Ama hiç aklıma gelmemişti. Hiç düşünememişim... Göğsüm sıkıştı ve tuhaf, boğuluyormuş gibi bir ses çıkarmaya başladım. Ah, olamaz, dikkatli olmak için elimden geleni yapmışım. Hayır! Dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzümü yukarı çevirdim ve öfkemi, acımı ve dayanılmaz suçluluk hissimi ağlayarak haykırdım. Benim yüzümden hangi acılara katlanmak zorunda kalmıştı? Benim güzel gündüzsefam.

Birdenbire kapıda bir anahtar sesi duydum. Tam açılırken geri doğru zıplayıp ardından da hızla öne doğru atıldım. Clive Richter'ın elindeki silahı bana doğrulttuğunu fark ettiğim andaysa olduğum yerde kalakaldım. Vurulursam hayatta kalabilir miydim? O beni vurmadan evvel onu alaşağı edebilir miydim? Silahların nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerine bir silah doğrultulduğunda ne yapılır bilmiyordum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ancak benim ölümümün Eden'a bir faydası olmazdı.

Hafifçe geri çekilip ona karşı koymayacağımı –en azından şimdilik– göstermek için ellerimi havaya kaldırdım. Beni küçümseyerek dişlerini gösterdi. "Arkanı dön ve ellerini arkanda birleştir."

Yavaşça arkamı dönüp dediğini yaptım. Aklımdan saniye-
de bir milyon şey geçiyordu. Eden'a ulaşabilmek için buradan
çıkمام gerekiyordu. Buradan çıkıp ona ulaşabileceğim bir yere
gitmem gerekiyordu. Durumumuz eşit olsaydı onunla savaşıbi-
lirdim. Durumumuz eşit olmasa bile kavgalarının benimle aynı
iddia uğruna olduğunu var sayarak onlarla savaşabilirdim. Ama
tabii buradaki adamların iddiası tanrı olmaktı. Bundan daha bü-
yük bir iddia ne olabilirdi?

Clive'in önderliğinde küçük hücreden dışarı çıktım. Merdi-
venleri tırmanıp dışarı çıktığımda güneşin gözlerimi kamaştır-
masını bekledim ama dünya kapkaranlıktı. Gökyüzüne baktım
ve sebebini ânında fark ettim. Kanım damarlarımda deli gibi
akmaya başladı ve ellerimi yumruk yaparak bileklerimdeki ke-
lepçelerin ne kadar sağlam olduklarını kontrol ettim. Ay güneşin
önünden geçiyordu. Bu bir tutulmaydı. Tanrılar aşkına, bu bir
tutulmaydı.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi ve *ne yapacağımı* bilmi-
yordum.

Xander kırbaçlandığı esnada beni tutan iki konsey üyesi, Gar-
rett Shipley ve Ken Wahl bize katıldılar ve Clive'la benim yanı-
mızda yürümeye başladılar. Garrett'in burnunda küçük bir atel
vardı ve her iki gözünün altındaki morluklar artık solarak sarımsı
yeşilimsi bir renge dönmüştü. İkisi de bana çekingen bir bakış
atmıştı. Çekinseler iyi olurdu. Eğer fırsatını yakalarsam onları
çıplak ellerimle öldürürdüm. Ve bunu büyük bir *zevkle* yapardım.

Gittikçe daha da kararan gökyüzüne baktım. "Hector keha-
netlerin artık durduğunu söylüyor. Tanrılar iki ay, altı gündür
konuşmamışlar. İki gün, altı saat olduğunu söylüyorlar. Bu sade-
ce talihsiz yanlış anlaşılmalardan biri." Sonra da benim anlama-
dığım bir espriye deliler gibi gülmeye başladılar.

İnşa ettiğim sulama sisteminin önünden geçerken, gözlerimi
kısıp geriye, nehre doğru baktım. Birileri, muhtemelen işçilerden
biri, Hector'ın tekmelediği yerleri tamir etmişti.

Sulama sistemini görmek beni aniden öfkeyle doldurmuştu.

Vücudumda dolanan bu his beni delirtiyor, kendimi hayvan gibi hissetmememe neden oluyordu. İçimdeki tüm güçle haykırarak ayağımı kaldırdım. Sulama sistemini tekmeleyip bir parçasını kopararak yere düşmesine sebep oldum. Bu sulama sistemi benim bütün aptalca, komik ve saf umutlarımın, hayallerimin sembolüydü. Bu sulama sistemi kalbimde geleceğim için hâlâ bir ateş yanarken inşa edilmişti. Dizlerimin üzerine çökerek geçmişimdeki o aptal, hiçbir şey bilmeyen, kör çocuk için ağlamak istiyordum. Onu bayıltmak, dövmek, öldürmek ve tanınmaz hâle getirmek istiyordum. Onun hakkındaki her şeyden nefret ediyordum. Ama aynı zamanda da onu bütün kalbimle özlüyordum.

Kendime geldiğimde sulama sisteminin büyük bir bölümünü yok etmiştim. Clive, Garrett ve Ken benden uzakta duruyor ve bana kahkahalarla gülüyorlardı. Oraya öylece vücudumun her bir parçası acıyarak ve zar zor nefes alarak durdum.

"Hadi," dedi Clive. "Hector seni serbest bırakacak."

Yürümeyi kestim ve gözlerimi kısıarak ona baktım. "Gitmeme izin mi verecek?" diye sordum kalbim göğsümde taklalar atarak. "Neden?"

"Neden olduğu umurumda bile değil," dedi.

"O zaman ellerim neden kelepçeli?"

"Çünkü her zaman bir hayvan gibi davranıyorsun. Ellerin bu yüzden kelepçeli."

"Davranmayacağım, davranmayacağım, söz veriyorum," diye yalvardım. "Sadece beni bırakın, Eden'ı da alıp buradan gideyim."

Clive alaycı bir şekilde sırıttı. "Eden'ı alamazsın, seni aptal. Eden, Hector'a ait. Özgürlüğünün dışımda hiçbir şey alamazsın. O kadarı için bile çok şanslısın."

En azından özgürlüğümü geri alabilirsem Eden için geri dönebilirdim. Bir plan yapabilirdim. Belki yardım alabilirdim. Eğer özgür olursam, umudumuz da olurdu. "O zaman beni bırakın. Buradan yürüyüp gideyim."

Clive güldü. "Gitmeden önce Hector seninle vedalaşmak isti-

yor,” dedi pis pis sırtarak. Üzerinde hoparlör olan büyük ahşap direklerden birinin yanına geldik. Clive, ellerimdeki kelepçeleri çözüp sırtım direğe dayalı olacak şekilde ellerimi arkamdan yeniden kelepçelemesi için Garrett’a emir verdi. İçimi bir panik hissi kapladı. *Ah, olamaz.* Bir direğe bağlanıyor olamazdım. Hayır. Kötü bir şeyler olmak üzereydi. Ne olduğunu bilmiyordum ancak iyi bir şey olmadığından emindim. Başımı eğip hızla Garrett’ın suratına kafa attım. Burnundan bir kez daha kemiğin kırılma sesi duyuldu ve yüzü kan içinde kalırken ıstırap içinde bağırdı. Dizimi kaldırdım ve tam da kasıklarına isabet ettirmeyi başardım. Çılgılık atan bir domuzu andırırcasına ikinci kez bağırdı ve iki büklüm oldu.

Bir yerlerden gelen silah sesi kulağımda yankılandı ama nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve birdenbire –tıpkı o gün erken saatlerde Eden’a ulaşmak istediğim zamanda olduğu gibi– sanki otuz kişi birden üzerime çullanmışlardı. Sayıları çok fazlaydı. Elimden geldiğince onlarla savaşıma çalıştım ama en nihayetinde biri kolumu yakaladı ve arkama doğru kıvırdı. Hızlıca kolumu serbest bırakıp yeniden direğin etrafına dolarken bağıırıyordum. Biri yüzümü tekrar tekrar yumrukluyordu. Yere düştüm ve diğer kolum da arkama kıvrıldı. Kelepçelerin yeniden kapatıldığını duydum ve bu durum beni karnuma atılan yumruklardan daha sert vurdu. Öfkeyle ve can çekişerek kükredim. Fiziksel olarak dağılmış, ruhsal olaraksa yıpranmış hâldeydim. Bir gözümün içine kan damlarken diğer gözüm şişip çoktan kapanmıştı. Kolum kırılmış gibi sert bir ağrı omuzuma bıçak gibi saplanıyordu. Yere çökmüştüm. Bacaklarım öne doğru uzanmıştı, başım öne doğru sallanıyordu. Dayak yemiştim. Kırılmışıtm. *Üzgünüm, Eden.*

“Benden güçlü olduğunu mu sandın, Şeytan?” Hector’ın sesi oldukça yakından geliyordu. “Güzelliğini kullanarak bir solucan gibi benim ailemin içine kadar sızabileceğini mi sandın? Uzun zaman önce beni bir kez kandırmıştın ama bir daha asla. BİR DAHA ASLA!”

Bir şeylerin ayağıma çarptığını hissettim ama kafamı kaldırıp bakmadım. Hector'ın sesi etrafımda dolandı, sonra gelip önümde durdu. Kısık gözümlle ona baktım. Loş gökyüzünün önünde duran iri siyah bir gölgeydi.

"Sana yardım etmeye çalıştım, seni arındırmak için uğraştım ama senin gücünü küçümsedim. Senin şeytani yöntemlerini hafife aldım. Kutsanmış olanı tam da benim gözlerimin önünde büyülediğini fark edemedim. Ve seni buraya ben çağırdım. Bu benim en büyük hatamdı. Seni Arkadya'ya ben *getirdim*. Seni ben içeri soktum. Şeytan'ın dölünün ta kendisini. Ama iyilik her zaman galip gelecektir. Ve kötülük her zaman kaybedecektir." Yüzüme doğru yaklaştı. "Onun için yanıp tutuşuyorsun, değil mi Şeytan? Hı? BENİM malım için yanıp tutuşuyorsun, tanrıların malı için yanıyorsun? Onun için yanıyor musun? Ah, evet onun için yanacaksın. Yanacaksın. Ve şeytanlıkların nihayet yok olacak." Güldü. Sesi tizdi ve delirmiş gibi bağıırıyordu. Sonra yere baktım ve ne yaptığını ancak o zaman anladım. *Bir ateş yakmaya hazırlanıyordu. Beni yakacaktı.*

Ayaklarım toprakta kayarak kendimi direktten yukarı doğru ittim. Zorla soluyarak ayağa kalkmayı başardım. Hector, direğin etrafındaki yığına odun ekledikçe içimdeki dehşet hissi de artıyordu.

"Babamız, hayır. Lütfen, hayır," diye yalvardım. "Lütfen, buradan çeker giderim. Bir daha geri dönmem," diye yalan söyledim. "Beni bir daha asla görmezsin. Lütfen bunu yapma. Bu cinayet olur, babamız. Bir günahtır. Bunu bana sen öğrettin. Birinin canını almanın tanrılara karşı işlenmiş bir günah olduğunu bana sen öğrettin."

Daha tiz kahkahalar atarken asıl kendi tıpkı bir şeytana benziyordu.

"Ne yapıyorsun, Hector?" diye sordu biraz arkada duran Ken Wahl. "Onu yakarak öldürecek misin?" Ellerini havaya kaldırıp geri doğru çekildi. "Ben bunun bir parçası olmayacağım. Benim kabul ettiğim şey bu değildi." Ama gitmedi.

"Bana yardım et, lütfen," dedim ona doğru tek gözümle bakarak. Sesim öyle boğuk çıkıyordu ki kelimelerimi zar zor toparlayabiliyordum.

Clive, Ken'in biraz daha arkasındaydı ve kafası karışık ancak heyecanlı gibiydi. Parıldayan gözleri benimle Hector arasında gidip geliyordu.

"Clive... lütfen," dedim ama hemen ardından kelimelerim dudaklarımda solup gittiler. Eğer bana yardım edecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan ederdi.

"Kimse yok mu?" dedim bir sürü hâlinde ana locanın avlusuna toplanmış, sadece elli metre uzakta duran insanlara. "Bana yardım edin. O delirdi. Eğer hepimiz birleşirsek, biz..." İşte tam da o esnada Eden'in Miriam Anne tarafından bana doğru getirildiğini gördüm. Yüzü bembeyaz ve ifadesizdi, eteği kanlar içindeydi. Bu bizim bebeğimizin kanıydı. *Eden*. Ona doğru atıldım ancak kelepçeler beni tuttu ve kollarıma sanki yerinden sökülmüş gibi bir ağrı girdi. Yüksek sesle haykırarak ve yerden çıkmasını umut ederek bütün gücümle direği tekmeledim. Ama bunun boş bir çaba olduğunun farkındaydım. Bu direkler için kazılan çukurları ve içine atıkları çimentoyu görmüştüm. Umutsuzluk ve kalp kırıklığıyla kükredim.

Yeniden Eden'a baktığımda bana doğru koşmaya çalıştığını ancak yüzünde gaddar bir ifade olan Miriam Anne tarafından geri tutulduğunu gördüm. Eden karşı koyamayacak kadar zayıf görünüyordu. Miriam Anne'nin kollarına doğru düştü ve hıçkırıklara boğuldu. *Eden, Eden, ah Eden, aşkım, gündüzsefam*.

"Ateşi yak, Abe," dedi Hector. Başımı çevirdim. Babam elinde bir kutu kibritle ve ağır adımlarla bana doğru yürürken panik ve safra boğazımdan yukarı doğru yükseldi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve elleri titriyordu.

"Baba. Ah, hayır, baba," dedim son kelimedede dağılıp kalbim paramparça olurken. Babam bana bakmayı reddediyordu. Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılırken elleri titremeye devam edi-

yordu. Dudakları sessiz bir duayla kıpırdanıyordu. "Anne," diye bağırdım. "Anne!"

Kalabalığın arasında yüksek sesli bir feryat koptu ve annemin dizlerinin üstüne çöktüğünü gördüm. Ama bana yardım etmek için kımıldamadı bile.

"Büyük fedakârlıklar insanın canını her zaman acıtır, Abe," dedi Hector babama. "Ama ödülün daha da büyük olacaktır. Tanrıların arasında bir tanrı olacaksın. Bu hayatta katlanmak zorunda kaldığın bütün acılara değecektir."

Bütün herkes el ele tutuştu. Bazıları sakın, bazılarının gözleri kapalı, bazılarıysa ağlayarak hep bir ağızdan Hector'ın Şeytan'a öğüt duasını söylüyorlardı.

Yeniden Eden'in feryatlarını duydum ve bulanık gören tek gözümü ona odakladım. "Eden," diye seslendim sesimi mümkün olduğunca güçlü tutmaya çalışarak. "Eden!"

"Calder," diye hıçkırdı. "Tanrım, Calder!" Bana doğru gelmek için savaşılmaya çalıştı ancak daha evvel beni tutan iki adam onu kollarından yakalayıp geride tuttular. Direnmeyi bıraktı. Eden çok zayıf görünüyordu. Adamlarsa fazla güçlüydü. Başını geri atıp yüzünü göğe çevirdi ve çığlık attı.

Babama doğru baktım. Elleri öyle kötü titriyordu ki ilk kibriti yakamadan yere düşürmüştü ve onu almak için eğildi.

"Eden. Dur. Sadece beni dinle. Lütfen." Gözyaşlarım artık yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Ateşi yaktıkları zaman, başını çevir. Bunu izleme. Lütfen, izleme bunu."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır! Seni bırakmayacağım! Sadece bakışlarımla bile olsa seni yalnız bırakmayacağım. Ben seninleyim. Buradayım!"

İkinci kibrit yandı. Babam kibriti ayaklarımdan dibindeki yongaların üzerine atınca küçük bir ateş yandı. Yeniden Eden'a baktım.

"Lütfen, Gündüzsefam. Lütfen, bu görüntüye maruz kalarak yaşamaya devam edeceğini bilirsem bunu taşıyamam. Dumanı soluyacağım için alevleri hissetmeyeceğim bile. Ama senin bakmadığından emin olmam gerek. Lütfen."

Ateş büyüyerek başka bir grup oduna daha yayıldı. Sıcaklığını vücudumun altında hissedebiliyordum.

Eden yeniden gökyüzüne baktı. Göğsü ağır iç çekişlerle inip kalkıyordu. Sonra bana bakıp çığlık attı ve kurtulmak için debelendi. Adamlar onu daha sıkı tuttular. İkisi de birer kolunu yakalamış, Eden herhangi bir yerlerini tekmelemesin diye de hafifçe yana dönmüşlerdi. Bunun yine de pek bir önemi yoktu çünkü onda ellerimdeki kelepçelerin anahtarı yoktu.

Yeniden bana bakıp başını salladı. Dehşet ve kalp kırıcı bir çaresizlik suratından, duruşundan ve hıçkırıklarından açıkça görülüyordu. Bense hiçbir şey yapamıyordum.

“Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, Eden ama her ne olursa olsun cesur ol, Gündüzsefam. Cennet Bahçeleri’nde bir kaynak olduğunu unutma. İşte ben seni orada bekleyeceğim, Eden. Suyun hemen kenarındaki kayanın üzerinde uzanıyor olacağım. Beni orada güneşin altında hayal et. Ve vakit geldiği zaman gelip beni bul. Seni bekliyor olacağım. Orada oldukça uzun zaman beklemeyi umut ediyorum, Eden ama sen yeter ki benim orada olduğumu bil. Seni bekleyeceğim, Gündüzsefam.”

Eden başını geriye attı. Fakat artık bağırarak gücü kalmamışa benziyordu. Yüzü... Ah o güzelim yüzü. Onun bu çaresiz ıstırabını görmek beni paramparça ediyordu. Onun azabı ve çilesi karşısında çaresiz hissediyordum. Hepsi. Benim. Hatamdı. Alevler büyürken sessizce iç çekip başını diğer tarafa çevirdi. Dumanlar yükselmeye başlamıştı. Derin nefesler alarak bütün dumanı içime çekmeyi planlıyordum. Korku ve dehşet ve öfke *ve evet aşk -her bir parçamı ele geçirmişti-* içimde dolanıyor, bir kasırga gibi dönüyor, hız kazanıyor, bir tür güce kavuşuyordu.

Ve başımı gökyüzüne, cennete doğru çevirdiğimde... yağmur yağmaya başladı.

Hafif hafif yağan bir yağmur değil, aniden bardaktan boşarcasına yeryüzüne inen bir yağmurdu. Ateş söndü.

Hector öne çıkarak iğrenirmişçesine bir ses çıkardı. Arkasını dönmüş hıçkırıklarıyla omuzları titreyen babamın elinden kibrit

kutusunu aldı. Başka bir kibrit daha yakmayı denedi. Ama birkaç denemeden sonra kibrit kutusunu yere fırlattı ve çığlık attı. "HEPİNİZ MAHZENE GİDİN! HEPİNİZ! BÜYÜK SEL YAKLAŞIYOR! MAHZENE GİDİN VE KUTSANMIŞ OLANI DA YANINIZDA GETİRİN!"

Hector hemen arkasında duran Clive'a döndü. "Onu çöz ve yeniden hücreye kapat."

"Ah, tanrılar aşkına," diye bağırdı Clive. "Hepsi bu kadar mıydı? Burada yapacağım son şey bu mu olacaktı?"

Eden sürüklenerek mahzene götürüldü. Clive kelepçelerimi çözerken kalbim deli gibi atıyordu. Beni bağlı olduğum direktan kurtarıp sertçe itti. Tökezledim ve sağ bacağım kıvrılarak etrafıma yığıldıkları yongaların içinde dizlerimin üzerine çöktüm. O zaman uyluğumdaki deliği gördüm. Kanım yavaşça dışarı damlıyordu. Vurulmuş muydum? "Ayağa kalk," dedi Clive buz gibi bir tonla.

"Yapamıyorum," dedim kolum yan tarafımda işlevsizce sallanıyordu.

"Biriniz şunu mahzene geri götürsün," dedi Clive. "Ben gidiyorum." Sonra arkasına döndü ve yaklaşık üç adım sonra, yağın yağmurun içinde gözden kaybolup gitti.

"Eden," dedim zayıf bir sesle, sadece bir elim ve bir bacağım-la çamurun içinde az önce onun durduğu yöne doğru elimden geldiğince emeklemeye çabalayarak.

Beni sürüklemeye başladılar ve kırık olan koluma beni kendimden geçirecek kadar ani ve sert bir acı yayılıp bacaklarım çaresizce arkamdan sürüklenirken çığlık atmakla yetindim.

Beni merdivenlerden aşağı sürüklediler. Diğerleri de aceleyle arkamdan geliyorlardı. Sonra beni hücreye attılar. Dünya karar-maya başlamıştı ve bilincimi kaybetmemek için savaşıyordum. "Eden," dedim boğuluyormuş gibi zayıf bir şekilde. "Eden." Ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM.

Eden

Tekmeler atıp bağırırken beni götürdükleri mahzenin tavanını yağmur damlaları dövüyordu. İçerisi şimdiden kalabalıktı. Böyle mücadele etmek bütün gücümü tüketiyordu ama bir an evvel Calder'a ulaşmalıydım. Onu götürdüklerinde yarı yarıya ölü gibiydi. Ona ulaşmalıydım. Hector beni bileğimden sımsıkı yakalamıştı ve savaşılamayacağım kadar güçlüydü. Kilo vermişti, oldukça zayıf ve hasta görünüyordu ama sanki içinde yüz adamın gücünü saklıyordu. Ya da ben gerçekten çok zayıf olduğum için böyle hissediyordum. Korku ve acı yüzünden yarı yarıya ölmüş gibiydim. *Onu canlı canlı yakacaklardı.* Dehşetten başım dönüyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım.

Hector beni köşeye doğru yönlendirmek için kolunu kaldırdığında yan tarafa dönüp onu sert bir şekilde ısırdım. Ağzıma kanının metalik tadı dolarken çığlık attı. Geri çekilip kanı yüzüne tükürdüm.

Beni tanımadığım iki işçiye doğru itmeden evvel yüzünden bir öfke dalgası geçmişti.

"Onu yiyeceklerin saklandığı depolama alanına götürün," dedi. "Cennet Bahçeleri'ne yapacağımız yolculukta bize oradan eşlik etsin," dedi iğrenirmiş gibi. "Şeytanın hücresi senin ulaşamayacağın kadar uzak. Tanrılar bizim için geldiklerinde o çoktan gitmiş olacaktır." Ve sonra Hector mahzenin kapısının anah-

tarını havaya kaldırıp yuttu. Gözlerinde yine o çılgına dönmüş ifade vardı.

Hıçkırarak adamlardan birini ittim ama yerinden bile kıpırdamadı. Beni yiyeceklerin saklandığı depolama alanına kolayca götürüp içeri ittiler ve kapıyı üzerime kapattılar. Ağır bir cismin kapının önüne çekildiğini duydum. Kapıya tekrar tekrar vurdum ama kapı oldukça kalındı ve önüne çektikleri şey her neydiyse bir ses bariyeri oluşturuyordu. Yağmur damlaları tavana vuruyordu. Çok güçsüzdüm ve zaten hiç kimse gelip beni kurtarmayacaktı.

Kapının altından odanın içini görecektik kadar ışık geliyordu. İçerisi çoğunlukla karanlık gölgelerle doluydu. Üzerlerinde yiyecek hiçbir şey kalmamış boş rafları görebiliyordum. Buranın tavanı ana locanın altında kaldığı için biraz daha yüksekti. Mahzenin diğer kısımlarındaysa tavanın üstünde doğrudan toprak vardı. Pencere ya da dışarı çıkabileceğim herhangi bir yer yoktu. Yere çöktüm ve dizlerimi kucakladım. Ağlamaya başladım. Çaresizdim. Calder çoktan ölmüştü veya ölmek üzereydi. Geriye umut edecek hiçbir şey kalmamıştı.

Belki uyumuştum belki de yeniden bilincimi kaybetmiştim bilmiyorum ama yağmur sesi devam ederken zaman kavramını yitirdim. Hâlâ sıırsıklamdım ve titriyordum. Zihnime yarı dumanlı hayaller doluştular. Calder'ı yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kaynağımızda yüzerken gördüm. Birdenbire sular ateşe dönüştüler ve onu yutmaya başladılar. Çığlık atarak alevlerin altına çekildi ve benim kavrayamadığım bir derinliğe indi. Ben çığlık çığlığa ona ulaşmaya çalışırken kaybolmuştu. Ateşin içine soktuğum kollarım kararıp kanıyorlardı. Uyanırken çığlığım hâlâ dudaklarımdaydı. Altımda su birikmeye başlamıştı ve kapının diğer tarafındaki insanların çığlıklarını duyuyordum.

Kan beynime sıçrarken fırlayarak ayağa kalktım ve duvarın dibine yaslandım. Derin derin nefes alarak kulağımı duvara yasladım. Bir yerlerden içeri dolan suyun sesi geliyordu. Ayaklarının dibine baktığımda yerdeki su birikintisinin yükseldiğini

fark ettim. Su kapının altından içeri giriyordu. Bir an için kalbimin durduğunu hissettim. Hemen ardındansa göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. Kanım buz kesti ve sarsıldım.

Kehanet gerçekleşiyordu.

Su bulunduğum odaya daha da hızlı dolarken duvarın diğer tarafındaki insanların feryatları da giderek artıyordu. Hector'ın yüksek sesle vaaz verdiğini, bir erkek sesininse onlara anahtarını vermesi için bağırdığını duydum. Bir itişme yaşandı ve daha fazla çığlık duyuldu hemen ardından Hector'ın sesi yeniden yükseldi. Sadece bir kısmını, duvarlardan geçen birkaç kelimeyi yakalayabiliyordum. "Korku yok... Tanrılar... Kaderimiz..." Onlarla birlikte ölecektim. Oda hızlı bir şekilde suyla doluyordu ve kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Tuhaf bir şekilde içime bir kabullenme duygusu yayıldı – bu durumdan hiçbir şekilde kaçışım olmadığını anlayanın getirmiş olduğu tuhaf bir rahatlamaydı bu. Duvara yaslandım ve çığlıkları, ağlayan çocukları, erkeklerin bağırışlarını duymamaya çalıştım. *Masumların feryatları.* Ve orada bir yerlerde Calder da onların arasındaydı.

"Bir kere bir eşittir bir," dedim. "Bir kere iki eşittir iki..." Dokuz kere dokuza geldiğimde su omuzlarıma geliyordu. Gözlerimi kapattım ve Calder'ın kaynağımızda bana öğrettiği pek çok şeyi düşündüm. En azından bilimseldiler. Su çeneme kadar yükselirken kafamda bölme işlemleri yapıyordum. Odadaki en yüksek rafa tırmandım. Böylece başımın tavana değmesine altmış santimetre kadar kalmıştı. Burası sonum olabilirdi. Cennet Bahçeleri'nin neye benzeyeceğini merak ettim. Uyandığımda orada mı olacaktım? Yoksa oraya doğru bir yolculuk mu yapacaktım? Calder şimdi ne yapıyordu? Sular onu çoktan yutmuş muydu? Beni şimdiden kaynağımızın yanında bekliyor muydu? "Geliyorum aşkım," diye fısıldadım. "Yakında orada olacağım."

Su yeniden çeneme kadar yükseldiğinde, kapının altından içeri giren ışık sönmüş, çığlıklar çoktan hıçkırıklara, fısıltılara ve... ölüm saçmalamalarına dönüşmüştü. Kalbimin gümbürtüsü göğsümde bir tür boş hissizliğe dönüşene kadar sessizce ağla-

dım. Hâlâ yağan yağmurun sesi dışında etraf tamamen sessiz ve karanlıktı. Bütün dünya suların altına mı gömülmüştü? Gökyüzünün karardığını ve yeryüzünün kocaman bir okyanusa dönüştüğünü izlemişler miydi? Sular burnuma kadar yükseldiğinde gözlerimi kapattım.

Sana suda enerji tasarrufu yapmanın daha iyi bir yolunu öğretebilir miyim?

Gözlerim birdenbire açıldı. Onun sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Odanın içinde yükselirken suyun vücudumu taşımasına izin verdim. *Derin bir nefes al ve yalnızca başının üst kısmı su yüzeyinde olacak şekilde havada kal. Suyun seni kaldırmasına izin ver. Ve ben kollarına dokunduğum zaman, onların dirseklerin bükülü bir şekilde suyun yüzüne çıkmalarına izin ver. Buraya kadar hepsini anladın mı?*

Evet, evet, hatırlıyordum.

Suyun üstünde sırtüstü kaldım ve bir zamanlar parlak güneşin altında dünyanın en yakışıklı çocuğuna âşık olduğum noktada bana öğretilen şeyi yaptım. Ve onun da bana âşık olduğu...

...küçükçük bir bilginin ne zaman işe yarayacağını bilemezsin ya da belki... belki de hayatını değiştirebileceğini.

Suların artık yükselmediğini fark edinceye kadar orada öylece suyun üzerinde kalmaya devam ettim. Gözlerimi açtığımda yüksek tavana sadece yedi buçuk santim kaldığını ve bu yedi buçuk santimin beni hayatta tuttuğunu anladım. Mahzenin geri kalanı tamamen sular altındaydı. Yaklaşık yarım saat önce çığlıklar kesilmişti. Hepsi ölmüştü. Ben hariç hepsi – yanlarında götürmek istedikleri tek kişi hariç hepsi.

Güçlü ol, Gündüzsefam. Seni bekleyeceğim ama orada oldukça uzun zaman beklemeyi umut ediyorum.

Aniden özlem duygusu beni ele geçirdi. Şimdi suyun dibine batıp ciğerlerimi dolduracak kadar su yutmak benim için çok kolay olurdu. Ama ya kendi hayatıma son vermek beni başka bir yere götürürse? Ya bu yaptığım şey beni Calder'dan sonsuza dek ayırırsa? Üstelik yalnız değildi ki, bebeğimiz onun yanındaydı.

Çocuğumuzun varlığını orada öğrenecekti. Ve onu hemen tanıyacaktı. Ona kaynağımızda yüzmeyi öğretecekti. Ona cesur olmayı öğretecekti. Ona aşkın nasıl bir duygu olduğunu öğretecekti. *Tıpkı bir zamanlar bana öğrettiği gibi.*

Birilerinin, ölürken hayatınızın film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçtiğini söylediğini biliyordum ama benim gözümün önünden geçen tek şey Calder olmuştu. *Sadece o vardı.* Çünkü o benim hayatımdı. Kaynağımızda ona doğru dönerken attığı kahkahaları görebiliyordum. Birlikte yıldızların altında uzandığımızı görebiliyordum. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni dudaklarımdan öperken yüzünde beliren ateşli ifadeyi görebiliyordum. Benimle sevişirken yüzündeki hazzı görebiliyordum. Akarsu başının üzerinden akarken yüzünde güneş gibi parlayan ani gülümsemesini görebiliyordum. Onunla geçirdiğimiz her mutluluk dolu an net bir şekilde gözümün önünde canlanıyordu. Gözlerimi kapattım ve her ânı yeniden yaşadım. Bu anların beni kucaklamasına, rahatlatmasına ve huzur getirmesine izin verdim.

Suyun üzerinde asılı kaldım. Soğuk ve zifiri karanlıkta gece boyunca öylece durdum. Yağmurun yumuşak sesi etrafımı sarıyordu. Hayatta kalmıştım. Bir noktadan sonra sular geri çekilmeye başladı ve yiyecek raflarının en üstü ayağıma değdi. Yarı uyanık, yarı hayaller âleminde şokun ve inanılmaz bir acının harmanlandığı bir yerden ayağımı onun üzerine bastım.

Sular öyle yavaş geri çekildi ki ayağımı nihayet zemine bastığımda aradan saatler geçmiş gibiydi. Duvar boyunca ilerledim. Kapıya geldiğimde ittim ve çok az aralamayı başardım. Kapının önüne çektikleri şey her neydiyse suyla birlikte yükselmiş sonra olduğu yerin biraz uzağında yeniden aşağı inmiş olmalıydı. Aralıktan yan bir şekilde vücudumu sığdırıp diğer tarafa geçmeyi ise zor da olsa başardım. Diğer tarafta suyun yüksekliği kalçama kadar geliyordu. Kapıyı açmak için sarf ettiğim çaba yüzünden

nefes nefese kalmıştım. Orada öylece durup gözlerimi dışarı açılan kapının altından içeri giren ışığa alıştırmaya çalıştım.

Sabah olmuştu.

Gözlerim ışığa alışınca gördüklerim karşısında dehşete düştüm. Ellerimle ağzımı kapattım. Her yerde yüzen cesetler vardı. Erkekler, kadınlar, küçük çocuklar... Hailey'nin küçük oğlunun cesedi yanımdan yüzerek geçti. Başımı çevirip yüzümü kapatarak sessizce hıçkırdım.

Tam da o anda derinden gelen bir kırılma sesini işittim. Odanın diğer ucunda tavanın bir kısmı koparak aşağı düştü. Altın renkli sabah güneşinin ışıkları binlerce melek gibi içeri doluştu. Bağırarak vaktim olmamıştı. Sadece harekete geçtim. Cansız bedenlerin arasından ilerleyerek onları kenara iterek suyun içinden cennetten gelen ışığa doğru yürüdüm. Başka bir kırılma sesi daha duyuldu ve tavandan kopan başka bir parça hemen yanımda yüzen cesetlerin üzerine düştü. Sağ tarafıma baktım ve Hector'ın şişmiş, morarmış yüzü suyun üzerine çıktı. Sakin ve huzur dolu bir ifadesi vardı. Derin bir öfke beni ele geçirdi. "Bunu sen yaptın," diye fısıldadım nefretle. Sesimin çıkıp çıkmadığından emin bile değildim. "Bunun hepsini sen yaptın." Vücudu suyun üzerinde sallanırken ifadesi huzurlu kalmaya devam etti. Onu cezalandırmak ve intikamımı almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Avuçlarıma doğru hıçkırmaya devam ederek onun yanından geçtim. Az önce tavandan kopan ahşap parçasına ulaştım ve o tamamen kopup yere düşmeden hemen önce üzerine tırmanıp kendimi yukarı çekmeyi başardım. Tavanın hâlâ sağlam olan tarafına ulaştığımda nefes nefeseydim ve hıçkırlara boğuldum. Başka bir kırılma sesi duyduğumda hemen olduğum yerden kalktım ve kendimi mahzenin yanından mümkün olduğunca uzağa attım.

Çok geçmeden bütün tavan çöktü ve hepsi tek seferde aşağıdaki cesetlerin üzerine düştü. Enkazın altında daha hala su vardı. Eğer Calder'in hayatta olduğuna dair en ufak bir umudum vardıysa bile artık kalmamıştı. İçten içe ruhumun çekildiğini ve sessizce öldüğünü hissediyordum. Bedenim tamamen tükenmiş

hâldeydi ve ruhum mutlak çaresizliğin içinde milyonlarca küçük parçaya bölünmüştü. Elime bir avuç çamur alıp parmaklarımın arasında tekrar tekrar sıkarken hissizce bakıyordum. Geriye sadece boşluk ve kapkaranlık çaresiz bir acı bırakarak her türlü duygu vücudumu terk etmiş gibiydi.

Nihayet yavaşça kalkıp oturdum ve kopuk bir şekilde etrafıma bakındım. Gökyüzünden bir kuş sürüsü geçti. Arazideki hayvanların seslerini duyabiliyordum. Çok uzakta gökyüzünde bir uçak geçiyordu. Elimi gözlerime siper edip ısıldayan güneşe baktım. Bütün dünya yok olup gitmemişti. Ben hariç Hector'ın insanları ölmüşlerdi. *Ben hariç hepsi.*

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanarak ana locaya doğru yürüdüm. Orada bir trans hâlinde üzerimdeki kanlı kıyafetlerden kurtuldum ve çöpe attım. Temiz bir etek ve bluz giydikten sonra yüzümdeki ve kollarımdaki çamuru lavaboda yıkadım. Aynaya bakmak istemedim. Çünkü ben çoktan ölmüştüm ve o an için başka bir ölünün yüzüne daha bakmayı kaldıramazdım.

Odama geri döndüm ve plastik bir poşetin içindeki kurutulmuş gündüzsefalarını alıp cebime koydum. Çalışma masamın çekmecesinde bulduğum küçük çakıl taşını da alıp cebime attım. Eğer Hector bunları bir noktada bulmuş olsaydı bile ne anlama geldiklerini asla tahmin edemezdi.

Sırada Hector'ın odası vardı. Hissiz bir şekilde çekmeceleri karıştırdım. Geçen sefer bunu yaptığımda her an yakalanma korkusuyla sinirlerim gerilmişti.

Biraz para vardı. Saymadan onları da cebime doldurdum. Başka bir çekmecede madalyon büyüklüğünde kapaklı bir kolye ucu vardı. Bu çekmeceleri ilk karıştırdığımda onu görmemiştim. Elime alıp incelediğimde çoktan ölmüş olan kalbimin atışları hızlandı. Onu hatırlıyordum. Bir zamanlar boynuma takmıştım. Madalyonu elimde çevirdim. Arkasında imal eden kuyumcunun adı ve Cincinnati, Ohio yazıyordu. İçini açtım ancak herhangi bir fotoğraf bulamadım.

Madalyonu da cebime koydum ve alt kata indim. Konsey üyelerinin odalarını da baktım ancak değerli hiçbir şey bulamadım. Belki de ben kaçtıktan sonra hırsızlık yaptığımı anlamışlar ve paralarıyla değerli eşyalarını saklamışlardı. Ana locadan ayrıldım ve bir daha dönüp arkama bile bakmadım.

Yaptığım yürüyüşün bir kısmını hatırlıyordum ancak hepsini değil. Aynı yolu daha önce yanımda iki cesur çocukla birlikte yürümüştüm. Bu seferse yalnızdım. Yoldan araba geçtiğinde daha önce yaptığımız gibi kayaların arkasına saklanıyordum. Sabah öğlene dönerken kayalardan birinin arkasına çöküp uyudum. Uyandığımda akşam olmuştu.

Bir noktada, daha önce durduğumuz evde su içmek için mola verdim. Hortumdan suyum içip ipe astıkları çamaşırların arasından bir kot pantolon, uzun kollu beyaz bir tişört ve ince bir ceket çaldım. Köpek yeniden havladı ve bağlı olduğu zinciri çekti ancak onu görmezden geldim. Bu kez kapıdan dışarı elinde tüfekte kimse fırlamadı. Bu yüzden hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı anlamaya çalıştım. Bedenim hâlâ hayattaydı ancak ruhum umursamayacak kadar dağılmış hâldeydi.

İçimde bir yerlerde bir ses bana fısıldadı, *hayatta kaldın ve şimdi yaşamaman gerek*. Kimin sesi olduğunu bilmiyordum ama benim olmadığı kesindi.

Nihayet şehre vardığımda yeniden sabah olmuştu. Uzun müddet sokaklarda dolanıp tanıdık bir yer aradım. Xander buralarda bir yerlerdeydi ama nerede olduğunu onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Kristi bize yardım edebilecek birilerini tanıdığını söylemişti. Xander'ın buralarda bir yerlerde güvende olduğuna inanmak zorundaydım. *Buna mecburdum*.

Caddeden bir polis aracı geçti ve ben hızla nefes alarak bir kapı aralığına saklandım ve o geçip gidene kadar duvara yaslandım. Clive hâlâ dışarlarda bir yerlerdeydi.

Otobüs istasyonunun tabelasını görene kadar bir müddet daha etrafta dolandım. Kasvet içinde tabelaya baktım ve sonra içeri girdim. Cincinnati'ye gitmek için otobüs biletinin ne kadar

olduğunu sordum. Yapabileceğim başka bir şey aklıma gelmiyordu ve düzgün düşünemiyordum. Bilete yetecek kadar param olduğu için aldım ve plastik sandalyelerden birine oturup duvarı seyretmeye koyuldum. Nihayet sahip olduğum tek değerli eşyaya, bana biraz olsun güven veren şeye, cebimdeki madalyona uzandım. Avucumda çevirerek madalyonu incelerken bunun beni umursayan birilerine götürüp götüremeyeceğini merak ederek hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra Ohio'ya giden otobüse bindim. Camın kenarındaki koltuğa oturdum ve gözlerimi kapadım. Ve tekrar, uykuya daldım. Uyku canımı acıtmayan tek şeydi.

KAPANIŞ

Calder

Cennet Bahçeleri'ndeydim. Işıklar altın rengindeydi ve hava ılıktı ve benim bulmam gereken bir kaynak vardı. Ama Cennet Bahçeleri'nde bu kadar acı olamazdı. Eğer cennetteysem neden vücudumun her bir zerresi acıyordu? Ve neden her yer ölüm kokuyordu? Boğazımdan yukarı doğru çıkan safrayı yutmaya çalıştım.

"Seni kolundan tutmam gerek," dediğini duydum Xander'ın. Ve çığlık attım. "Üzgünüm, kardeşim. Çok üzgünüm." Neden ağlıyordu? Cennet Bahçeleri'nde gözyaşlarına da yer yoktu.

"Kaynağı bulmam gerek," demeye çalıştım ama ancak, "Kayş blunam gerk," diyebildim. Yüzüm hareket etmek istemiyor gibiydi.

"Şşşt," dediğini duydum Xander'ın. "Konuşma. Ben buradayım. Senin için geri geleceğimi biliyordun, değil mi?" Hıçkırığa benzer bir şey kelimelerini boğuyordu. "Çok geç kaldığım için üzgünüm."

"Kayş blunam gerk," diye tekrar ettim onun anlamasını sağlamaya çalışarak.

Etrafımda yüksek sesle bir şeyler eziliyordu. Sonra cildimde daha çok sıcaklık hissettim ve ışık aniden daha da parlak bir hâle geldi.

“Bu acıtacak. Üzgünüm, kardeşim,” dedi Xander bir kez daha hıçkırarak. Ama ben nedenini anlayamıyordum.

İstirap verici bir ağrı vücuduma yayılınca bir kez daha çığlık attım. Yukarı doğru çekildiğimi hissedebiliyordum. Ve dünya karanlığa gömüldü.

Teşekkürler

Bir kitabı tamamlamak için pek çok kişi gerekir ve ben ekibimde en iyileri olduğu için şanslıyım. Özellikle editörlerime kalbimin en derin teşekkürlerini sunmak isterim: Bunalana kadar bu hikâyeyi benimle düzenlemekle kalmayan aynı zamanda da bana bıkmadan usanmadan şarap ve duygusal destek sunan Angela Smith'e, boş olan azıcık vaktini benim için harcayan ve hikâyedeki karakterleri kusursuzlaştırmamda ve tansiyonu yükseltmemde bana yardımcı olan Larissa Kahle'e teşekkür ederim. Hikâyeyi geliştirmeme yardım eden satır editörüm Marion Archer'a (ekibimde yeni bir isimdi ancak bir daha onsuz bir kitap asla yazmam). Uzmanlık bilgisi ve heyecanıyla ilk taslağımın kenarına yazdığı küçük notlarıyla bana yalnızca bir şeyler öğretmekle kalmayıp hikâyemi zenginleştirdiği, aynı zamanda da beni kahkahalara boğduğu ve kalbimi çaldığı için. Ve biyonik gözleri sayesinde taslağımı düzelten Karen Lawson'a teşekkür ederim.

Calder ve Eden'ın hikâyesi üzerine bana inanılmaz geri bildirimler yapan muhteşem bir beta okuma grubuna sahip olduğum için ayrıca şanslıyım: Cat Bracht, Elena Eckmeyer, Michelle Finkle, Natasha Gentile, Karin Hoffpauir Klein, Nikki Larazo ve Kim Parr. Ve üç yüz sayfalık saçmalamamdan ibaretken ve hiçbir yanlışı henüz düzeltmemişken yazar beta okurum olarak ilk taslağı okuyan A.L. Jackson'a teşekkür ederim. Onun geri bildirimleri ve telkinleri bana devam etme cesaretini verdi.

Ayrıca harika koşu partnerim Jessica Parince, eğer sabahın dokuzunda bana, "Koşalım mı?" diye mesajlar atmasaydım bu kelimelerden hiçbirini yazılamazdı.

Ayrıca Elle Chardou'ya akıl sağlığını koruduğu ve beni Karpal Tünel Sendromundan kurtardığı için teşekkür ediyorum.

Bu süreç boyunca bana karşı sabırlı olan –ve üç ay boyunca her randevu gecemizde benimle kitabım hakkında konuşmak zorunda kalan– kocama anlayışından dolayı sevgi ve şükranlarımı sunuyorum. Sen her şeyi daha eğlenceli ve daha olası hâle getirdin.

A black and white portrait of a woman with long, light-colored hair, looking down and slightly to the side. Her hand is raised, with her index finger touching her chin. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

Eder'im
KADERİ

NEW YORK • WİLSON • BOSTON • LOS ANGELES

Mia Sheridan

